

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PAST IS
COMING

BETWEEN
SUN
&
MOON

JACLYN KOT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güneş ve Ay Arasında için övgü

“Jaclyn Kot'un yazılarında beni etkileyen bir şey var. Bu kitaba kendimi kaptırdım ve her kelimesini yalayıp yuttum.”

- @books.with.shay

“Duygusal iniş çıkışlar, ateşli sahneler, sevgililerin kavgaları ve gölge baba... Hepsi bu kitapta var. Elimden bırakamadım! Bu seriyi yeterince tavsiye edemem, Jaclyn'in dokunduğu her şey ALTIN'a dönüşüyor.”

- @queenofvikings

“Yeni bir kitap aldığınızda, onun yeni favori kitabınız olacağını anında anlayabildiğiniz olur mu? Bu seri benim için öyle! Lezzetli bir gerilim, tırnak ısırtan aksiyon ve heyecan ve bir an önce bir sonraki kitabı okumak isteyeceğiniz yıkıcı bir kalp ağrısı getiriyor - daha ne isteyebiliriz ki?”

- @promisevideo

"Bir kitaba (veya karakterlerine) daha fazla takıntılı olabileceğimi düşünmüyordum, sonra Jaclyn BSAM'ı yazdı. O ateşli, aksiyon dolu ve 10 üzerinden 10!"

- @vees.reads

"Bu kitabı elimden bırakamadım!! Gerçekten okuduğum en iyi romantik fantastik kitaplardan biri.

P.S. Von babadır."

- @coralieslibrary

"Bu büyüleyici, hızlı tempolu fantastik romantizm serisi kolayca yeni favoriniz olacak. Jaclyn'in yazıları, okuyucuları kaybolmak isteyeceğiniz bir dünyaya zahmetsizce taşıyor ve her sayfayı açgözlülükle çevirmenizi sağlıyor."

- @diemsbookshelf

“Between Sun and Moon, 2024 yılının en sevdiğim fantastik kitabı. O kadar muhteşem ki. Hiç şikayet etmeden bu kitabın içinde yaşamaktan mutluluk duyardım.”

- @thealexisnielson

“Bu, baskıcıları tarafından diz çöktürülen bir kadının yeniden ayağa kalkması ve karşılık vermeyi öğrenmesi hakkında bir hikaye. Yoğun, karanlık, bağımlılık yapıcı ve çok ateşli...”

- @onceuponafrika

GEÇMİŞ
GELİYOR

&ETW
EEV
SUN
&
MOON
J A C L Y I V E O T

Güneş ve Ay Arasında Jaclyn
Kot

Telif hakkı ©2024 Jaclyn Kot

Düzenleme: Jessica McKelden Düzeltme:
New Ink Editing ve Veerie Edits
Kapak tasarımı Fantasy Cover Design
Biçimlendirme Imagine Ink Designs

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Yazarın
emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim
sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla
çoğaltılamaz — eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar
hariç.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş
gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle benzerlikler tamamen tesadüfidir
ve yazarın niyetiyle ilgisi yoktur.

Yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır.

Bu kitap, tetikleyici içerik barındıran karanlık bir fantastik romantizm romanıdır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.jaclynkotbooks.com adresini ziyaret edin.

*Elmayı ısırmayı düşünenler, o küçük siyah
tohumlara dikkat edin, olur mu?*

Prologue

On altı yaşında.

Sage

Ezra, karşımda bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuş, sabah erkenden topladığımız chokecherry meyvelerini bir kovada ayıklıyordu. Karışıma karışmış olabilecek yaprak, sap veya böcekleri arıyor, onları mükemmel olgunlukta meyvelerden ayırıyordu.

O bunu yaparken, ben çimlerin üzerinde bağdaş kurup oturdum, bir elimde sedir ağacı parçası, diğer elimde sabit, ince bıçaklı bir bıçak vardı. Sapı, yorgunluğu önlemek için ele rahatça oturması için kavisliydi, oyma için mükemmeldi. Kaleb, bıçağı beş tavşan kürkü karşılığında satın almış ve pazara gittiğimiz bir gün onu incelerken beni fark edince bana hediye etmişti. Bıçağın ince işçiliği göz önüne alındığında, bu çok ucuz bir fiyattı, ama o bıçağı satın aldığımda, vicdan azabı çekmiştim. Kaleb, tavşan kürklerini bir aylık yiyecek ya da kendisi için bir şey satın almak için kullanabilirdi, ki bunu çok nadiren yapardı. Ona neden bunu yapmadığını sorduğumda, şakacı bir şekilde omzuma vurdu ve sürekli antrenman yapmaktan başka şeyler de yapmam gerektiğini söyledi. Böylece, Ezra'nın da zaman zaman yaptığı oyma işine başladım.

Dikkatlice, tahıl damarları boyunca uzun, geniş kesikler yaparak genel şekli oluşturdum. Sedir ağacının lezzetli kokusunun yanı sıra, rengi de koyu kırmızıydı, oyma yapmaya çalıştığım hayvan için mükemmeldi: bir tilki. Bu, arkadaşım Adelina'ya doğum günü hediyesi olacaktı.

Adelina ile ilk kez yedi yıl önce, babası ölümcül bir hastalığa yakalandığında tanışmıştık. Ezra ve ben pazarda tonik ve merhem satarken, Adelina'nın yorgun gözlü annesi Bayan Westford masamıza gelip Ezra'dan hasta kocasına bakmasını rica etti. Ezra kabul etti. Pazar kapandıktan sonra Westford'ların evine gittik. Ezra Bay Westford'u muayene ederken, Adelina ve ben dışarıda merdivenlerde oturduk. Adelina babası için çok endişeleniyordu, bu yüzden onun dikkatini başka yere çekmek için onunla sohbet etmeye başladım ve "En sevdiğin hayvan nedir?" diye sordum. Geniş bir gülümsemeyle tilki olduğunu söyledi.

Ahşap oymaya baktım ve kaşlarımı çattım. Şık bir tilki değil, daha çok iki damla ve eğri kulakları olan bir şey gibi görünüyordu. Homurdandım ve onu yere attım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ahşap bana hiç seslenmedi. Ezra'ya seslendiği gibi değil.

Ezra gri kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu, evlat?"

"Tilkiye hiç benzemiyor. Daha çok Kış Baba'nın kedisine benziyor," dedim, sinirlenerek sözlerimi kısa kestim.

"Kulağı eksik olan," Ezra gülerek onayladı. Öne eğildi, atılmış tahtayı aldı ve sonra boş, mor lekeleri olan elini bana doğru uzattı, bıçağımı ona vermemi işaret etti. Ben de verdim. Geriye yaslandı ve ince, kıvrımlı tahta parçalarını sıyrarak oyma yapmaya başladı. "Başarı ve başarısızlık arasında ince bir çizgi vardır. Her iki sonucu da belirleyen şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

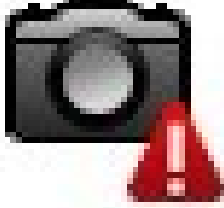
Onun sorusunu düşündüm, ahşabı ve sonra onu baktım - bu dersin ardındaki cevabı bildiğimi hissediyordum, ama Ezra söz konusu olduğunda, asla tam olarak emin olamazsınız. "Bir şeyden vazgeçmemek mi?" dedim, daha çok soru sorar gibi.

Bir kulağı sivriltilip şekillendirdikten sonra diğerine geçti. "Haklısın, çocuğum. Bir şeyi başından sonuna kadar götürmek için büyük bir öz disiplin gerekir. Öz disiplin doğuştan gelen bir şey değildir. Kendi kendimize seçmemiz gereken, sürekli üzerinde çalışmamız gereken bir şeydir."

Onun çalışmasını izlerken sözlerini düşündüm.

Kulakları bitirip neredeyse mükemmel ikizler haline getirdikten sonra, bıçağı ve oyma aletini bana uzattı. "Hadi, bir daha dene," dedi.

Başımı salladım, bıçağı ve oyma aletini aldım ve tekrar denedim.

Sabah antrenmanımdan sonra nefes nefese kalmıştım, switchgrass otlarının ve kırık, çürümüş ağaçların arasında yere uzandım ve berrak mavi gökyüzüne baktım. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Parmaklarımı canlı yeşil çimlerin üzerinde gezdirdim ve tohumlanmaya başlayan narin, tüylü çiçeklerin hemen altında durdum. Yumuşak salkımlarının rengi sonbaharı andırıyordu — zengin bir bordo rengi.

"Sage?" diye tanıdık bir kadın sesi uzaktan bağırdı.

"Buradayım," diye sıcak bir şekilde cevap verdim.

Birkaç saniye sonra, sallanan çimlerin üstünde koyu kahverengi saçlı bir baş gördüm. Ardından, benimkine benzeyen büyük, sıcak bir gülümseme.

"Buradasın," dedi Adelina çimlerin arasından geçerken. Başında küçük bir örgü vardı, içine leylak rengi bir kurdele geçirilmişti. Eteğini, orijinal kumaştan çok yamalarla kaplı olan eteğini yana doğru çevirip oturdu. "Her zamanki antrenman yerinde değilsin," dedi etrafına bakarak.

"Bugün burayı denemeye karar verdim." Yanıma döndüm ve başımı elimle destekledim, dirseğim altındaki toprağa gömüldü. "Burada çok fazla devrilmiş ağaç var. Bunlar iyi engeller oluşturuyor ve ayak hareketlerime yardımcı oluyor."

"Mantıklı," diye cevapladı, toprak rengi kahverengi gözleri benimkilere kaydı. "Hepsini öyle devirecek kadar rüzgar esmiş olmalı."

Onaylayarak başımı salladım. "Saban rüzgarı olabilir, ya da kısa süreliğine yere inen bir kasırga, ya da..." Sırıttım. "Hava Laneti olan biri olabilir."

"Bir Lanetli'nin tek başına devirebileceği kadar çok ağaç devrilmiş. Eğer sihir kullanılmışsa, bu çok daha güçlü biri olmalı."

Bir an durup düşündü. "Eğer bir şey varsa," diye gülümsedi, "bunu tanrılardan biri yapmış olabilir."

Buna güldüm. İkimiz de güldük.

Oyuna katılmaya karar verdim. "Sence hangi tanrıydı?" diye sordum, hafif esintinin cildimdeki güneşin yakıcı okşamalarını uzaklaştırdığını hissederek.

"Rüzgarı kontrol etme yeteneği ile tanınan bir tanrı var, diğer tanrılardan daha fazla." Sesi fısıltıya dönüştü, ciddi gözleri benimkilere baktı. "Ölüm Tanrısı."

Midem düğümlendi, ama buna pek aldırmadım. Fısıldayarak cevap verdim, "Tamam, diyelim ki oydu. Neden bir sürü ağacı yıkmış olsun ki?"

Omzunu silkti. "Yani, o Ölüm Tanrısı. Bir nedene ihtiyacı var mı?"

"Tanrıların yaptıkları her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Tamam, kabul ediyorum. O zaman *Ölüm Tanrısı'na* ne..."

onun adını fısıldadı, "...bir sürü ağacı yok etmek için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Dudaklarımı büzüp bir an düşündüm. Aklıma bir düşünce geldi ve o kadar güçlüydü ki, "Aşıkların kavgası" diye patladım.

Adelina başını salladı. "Olmaz. Ölüm Tanrısı acımasız bir kraldı. Okuduğum kitaplara göre, kalbi olmadığı için sevmeye yeteneğine sahip değil."

Ve bu çok garip bir şeydi, çünkü tanrılar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmesem de, özellikle de Eski Tanrılar hakkında, Adelina ile tartışmak istedim. Ama bunu kafamdan silip attım, çünkü tanrılar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve Adelina kendini bu konuda uzman ilan etmişti.

Adelina, "Bu çok yazık, çünkü onun gördüğüm resimleri?" diye başladı. Kendini yelpazeledi. "O, tamamen farklı bir düzeyde çekici bir yakışıklılıkta."

"Gerçekten mi?" dedim, bu bilgi on altı yaşındaki zihnimin ilgisini çekti.

"Oh, evet. O gülünç derecede yakışıklı," diye haykırdı. "Tek söyleyebileceğim, eğer öbür tarafta beni bekleyen şey buysa, o zaman beni tek yönlü bir yolculuğa kaydettirin."

Onun sesini taklit ederek güldüm.

Adelina'nın annesi bizi birbirine çok benzeyen iki kız olarak tanımlıyordu ve çoğunlukla haklıydı. Aramızda bir kardeşlik vardı ve bu sadece ikimizin de Lanetli olmamızdan kaynaklanmıyordu, ancak bu, dostluğumuzu başlatan ana unsur olmuştu.

"Yakışıklı erkeklerden bahsetmişken, Oliver'la işler nasıl gidiyor?" diye sordum. Eskiden her gün onun dilini ağzında yaptıklarından coşkuyla bahseden bir kız olarak, son iki görüşmemizde onun hakkında çok sessizdi.

"İyi gitmiyor." Bir iç çekip, elini çorak bir zemine doğru salladı. Konsantre olurken kaşlarını çatı. Birkaç saniye sonra, küçük bir bitki filizlendi ve iki sarkık yaprak açıldı. Elini çekip, zorlukla yarattığı şeyi incelerken dudaklarında bir kaş çatma belirdi.

"Aşk hayatında her şey yolunda gidiyor sanıyordum?" diye sordum, elimi üstüne koyup Lanetimi çağırırken. Avucumdan su damlacıkları çıkıp bitkinin üzerine yağmur gibi yağdı. Kısa süre sonra yapraklar sertleşti.

Adelina teşekkür etmek için gülümsedi. Elini benimkinin yanına koydu ve Lanetini kullanarak bitkinin biraz daha büyümesine yardım ederken, ben de onu sulamaya devam ettim. Bunu yaparken, "Öyleydi. Oliver harika biri. Geleceği parlak ve birlikte harika bir hayat sürebiliriz diye düşünüyorum. Ama..." diye devam etti.

"Bu lanet, değil mi?" diye sordum, bu duyguyu çok iyi bildiğimden - bu, evlenmeyi hiç planlamamış olmamın ana nedeniydi. Bir koca için, kelimenin tam anlamıyla, hayatımı tehlikeye atmaya niyetim yoktu.

O başını salladı. "Öyle. Toprak Lanetimin çok güçlü olmadığını biliyorum, ama yine de benim bir parçam. Bunu hayatımın geri kalanında eşimin saklayamayacağını düşünemiyorum. Bu, gerçek benliğimi saklamak gibi olur." Alt dudağını ısırıp, sesi yumuşadı. "Ona söylemeyi düşünüyordum..."

"Hayır!" diye bağırdım. Sesim o kadar sert çıkmıştı ki, kendimi Kaleb'i hatırladım. "Adelina, ona söyleyemezsin."

"Ya o diğerleri gibi değilse?"

"Peki *ya öyleyse*?" Başımı salladım. "Eğer ona söylemek istiyorsan, yaşlandığında ve tam bir hayat yaşadığında söyle, ama şimdi, önünde koca bir hayat varken söyleme. Bu riske değmez." Gözlerim onun gözlerine bakarak, böyle aptalca bir şey yapmaması için yalvardım.

Kaşlarını çatmış hali yumuşadı. "Endişeni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Riskin farkındayım."

"O zaman ona söylemeyeceğini söyle," diye ısrar ettim.

"Sana bunu söz veremem, Sage. Bu yalan olur. Ve ben yalanlardan bıktım," dedi ayağa kalkarken, elleriyle eteğinin arkasını silkeliyordu.

Ben de ayağa fırladım. "Adelina..."

Beni keserek sözümü kesti. "Yarın doğum günümde görüşürüz, tamam mı? Annem bütün bir tavuk pişirecek. Bunun en sevdiğim yemek olduğunu biliyorsun ve çok sık yiyemiyoruz, özellikle de Bayan Chesterfield kirasını artırdığından beri." Adelina iç geçirdi. "O acımasız yaşlı kadın başka bir şey. Her zaman habersizce içeri dalıyor."

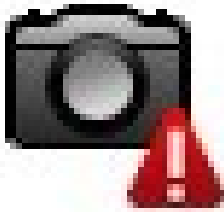
"Evet, tabii ki geleceğim," dedim çabucak, konuyu değiştirmeye çalışmasına rağmen, konuştuğumuz şeye geri dönmek için sabırsızlanıyordum. "Bekle. Bunun hakkında konuşmamız lazım."

"Bunu konuştuk zaten," diye cevapladı yumuşak bir sesle, sesinde hiç öfke yoktu.

Benimki pek iyi gitmedi. "Aslında hayır. Oliver'a lanetinden bahsetmeyi düşündüğünü söyledin, ki bu kesinlikle iyi sonuçlanmayacak bir şey. Ona söylersen, güzel beyaz bir gelinlik giymeyeceksin. Seni lanet olası bir sunak yerine, ateşin üzerine sürüklerken, ucuz bir bez parçası ve boynunda demir bir tasma giyiyor olacaksın," dedim, kaynama noktasına gelen bir çaydanlık gibi.

"O zaman Ruhlar Diyarı'na tek yönlü yolculuğumu daha çabuk yapacağım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Ona öfkeyle baktım, ama inatçılığımın peşinden gitmedim.

Dün yaşadığımız kavgadan pişman oldum, peşinden gitmediğim ve işleri düzeltmediğim için pişman oldum. Belki de bu kadar sert davranmasaydım, bana onunla konuşma şansı verirdi. Ama bunun yerine, "yapma" vagonuna atladım ve bu da onun kapanmasına neden oldu.

Kırmızı sedir ağacından yapılmış, büyük kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış tilkiye baktım. Oyma mükemmel değildi, ama fena da değildi ve küçük bir şekilde, onunla gurur duyuyordum. Bu parçayı ter ve kanla ödemiştim - parmaklarımdaki çok sayıda kesik, terle ödediğimi kanıtlıyordu.

Umarım, özürümle birlikte bu hediye, onun affını kazanmam için yeterli olur.

Parmak eklemlerim tahta kapıya sürtündü. Kapının alt kısmı kırılmış ve çatlamıştı, bazı yerlerde ayakkabımı altına sığdırabilecek kadar.

Kapı açıldı.

Yaşlı bir kadın — mülkün sahibi Bayan Chesterfield — bir akbaba et parçasına bakıyormuş gibi bana dik dik baktı. Onu daha önce görmüştüm, ama genellikle kapının diğer tarafındaydı — Westford'ların aylık kiralarını ödemelerini talep ederken kapıyı neredeyse yıkacak gibi. Kapıyı birkaç kez tekmelemişti, bu da kapının zaten kötü ve harap durumuna hiç yardımcı olmamıştı. Aslında, kapının bu kadar kötü durumda olmasının sebebi de bu olabilir.

"Ne istiyorsun?" diye bana homurdandı, şapkasının altından gri saçları çıkıyordu.

"Adelina burada mı?" diye sordum, gözlerim onun ötesine, evin içine kaydı. Adelina'yı, annesini veya üç kardeşini görmedim. Derin bir nefes aldığımda, tek kokladığım yaz havasıydı, lezzetli pişmiş tavuk kokusu yoktu.

"Kim?" diye sordu, kulağını bana doğru çevirerek.

"Adelina Westford," diye daha yüksek sesle söyledim, onun işitme güçlüğü olduğunu hatırlayarak.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra yere tükürdü. "O lanetli pisliği nasıl adın ağzına alırsın? Henüz hak ettiğini bulmadıysa, bulacaktır."

"Ne?" Başımı salladım. "Neden bahsediyorsun?"

"Dün, cadıyı arka bahçede sihirli bitkiler yetiştirmeye çalışırken buldum, ben de onu ihbar ettim. Çok geçmeden askerler onu dışarı sürükleyip, Arındırılmak üzere ateşin önüne götürdüler. O kız pis, iğrenç bir yaratık. Ve benim çatımın altında yaşıyor. Düşünebiliyor musun?" Yere tekrar tükürdü. "Temizlikten döndüklerinde, iğrenç ailesinin geri kalanını da kovacağım. Kaç tanesinin Cur olabileceğinden asla emin olamazsın..."

Kalbim kulaklarımda atarken, köy meydanına doğru koşarken başka bir kelime duymadım. Onlardan önce ateşin başına ulaşabileceğimi ummalıydım. Arkadaşımı kurtarabileceğimi ummalıydım.

Ama vardığımda, tek bulduğum şey güneşin altında dalgalanan kralın kan rengi bayrakları ve küçük bir yığın yanmış küldü.

Chapter 1

Sage

Von hayattaydı.

Bu üç kelime beni çözdü.

Sıkı bir korseye bağlanmış bir ip gibi, ciğerlerim aniden hava ile doldu. *Haftalar, hatta aylar sonra* ilk kez gerçek bir nefes aldım. Bu yeni keşfettiğim yeteneğin benden kaçıp gitmesinden korktuğum için tekrar nefes aldım. Kendimi başka bir rüyada bulduğumdan ve sevdiğim herkesin benden koparıldığı bir kabusu dönüşmesini beklediğimden korktum. Çünkü son birkaç haftadır tam da oradaydım, bir kabusun içinde.

Ancak o kabus benim gerçekliğimdi.

"Ama onun son nefesini verdiğini gördüm," diye fısıldadım, önümde diz çökmüş olan Kaleb'e - Ruhlar Diyarı'ndan bana geri dönmüş olan Kaleb'e. "Onu hissettim .

. ." Ellerime baktım, onun küle dönüşmesinin anısı zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Hayalet korse geri döndü ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Onun varlığının kaybolduğunu hissettim," diye boğuk bir sesle söyledim.

Kaleb ellerimi avuçlarına aldı ve konuşurken nazikçe okşadı. "Hissettiğin şey gerçektir, o yok oluyordu ama gitmedi... Tamamen değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ruhlar Diyarına döndüğünde, kendisi değildi — sanki hayatı içinden çekilip gidiyormuş gibiydi.

Dikenli Taç'ın yıkımını gördükten sonra, uykuya benzer bir duruma girdi." Kaleb durakladı. "Bugüne kadar o şekilde kaldı."

"Ona gitmeliyim." Yataktan fırladım ve Kaleb'e döndüm, sesimde çaresizlik vardı. "Beni ona götürmelisin."

Kaleb ayağa kalktı, yüzündeki ifade, Arkyn'in beni hapsettiği bu odanın taş duvarları kadar düzdü. Burası, korkunç Edenvale Kralı'nın evi olan Clearwell Kalesi'ydi. Sıcak, çıtır çıtır yanan şömine ve beyaz gül ağacından yapılmış süslü mobilyalara rağmen, bu oda son birkaç haftadır bana soğuk, boş bir zindan gibi gelmişti.

Renklerin olmadığı bir dünyaydı.

Ama şimdi? Von'un gerçekten gitmediğini öğrendiğimde, renkler geri dönmeye başlamıştı.

Kaleb yavaşça, "Seni Ruhlar Diyarına götüremem, Sage," dedi.

"Neden?" diye sordum, geceliğimin dantelli eteği yere sürtünerek ileri geri yürüyerek.

"Yaşayanları Ruhlar Diyarı'na götüremem."

"Bu kolayca çözülebilecek bir sorun gibi görünüyor," diye biraz fazla kolayca karşılık verdim - irade dışı bir odaya kapatılmak insanda böyle bir etki yaratabilir. Geçen ay yaşanan her şeyi de ekleyince, muhtemelen *birkaç* marmerden fazlasını kaybetmiştim.

Kaleb kollarını göğsünde kavuşturdu, beyaz tuniği pazılarını gerdi. Zayıf vücuduna biraz daha kas eklemişti. Ona yakışmıştı. "Aslında ölümsüz bir tanrıça olan ölümlü diyor bunu. Sen ölümlüler gibi ölemezsin, hatırladın mı?"

İç geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, bu pek de önemsiz olmayan ayrıntıyı unutmuştum...

Bunu daha sonra düşünecektim.

"Ruhlar Diyarı'na gidebilmemin bir yolu olmalı," dedim, alt dudağımı ısırarak, Von'un rüzgarı tarafından kalıcı olarak dağılık hale gelen düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. Kaleb'e döndüm. "Von nasıl gidip geliyor? Diyarlar arasında?"

Omzunu silkti. "Gölge yürüyüşü yapıyor."

Aptaldım — elbette Von alemler arasında bu şekilde geçiyordu. Ne yazık ki benim için gölge yürüyüşü sahip olmadığım bir yetenektir — ya da en azından... sahip olduğumu sanmıyordum.

"Nasıl gidip geliyorsun?" diye sordum.

"Ruhlar Diyarı'na geçmek için kuzgun formuma bürünmem gerekiyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Neyden geçiyorsun?"

"Açıklayamam." Parmaklarını sarı saçlarının arasında gezdirdi, gri-mavi gözleri doğru kelimeleri ararken bir o yana bir bu yana kayıyordu. "Fiziksel bir engel ya da onun gibi bir şey değil. Sadece *hissediyorum* ve sonra geçiyorum."

"Nasıl bir his?" diye sordum, bilinmeyenlerin arasında bir iğne aramaya çalışıyordum.

"Yaşayanlar Diyarı'na geldiğimde, soğuk hissediyorum. Yalnız." Kaleb bir an tereddüt etti, sanki sonraki kısmı bana anlatmak istemiyormuş gibi. "Ama Ruhlar Diyarı'na döndüğümde, sıcak hissediyorum. Sanki... evimdeymişim gibi. Kulübe gibi hissediyorum."

Kaleb'in bana anlatmakta tereddüt etmesini anladım. Ruhlar Diyarı'nın ona ev gibi geldiğini duymak... garipti. Bu, hayatlarımızın asla normale dönmeyeceğini, en azından eskisi gibi olmayacağını hatırlattı bana.

Biraz daha volta attım.

Kaleb oturduğunda yatak gıcırdadı ve bu ses beni düşüncelerimden kopardı. Sesi yumuşadı. "Başka bir şey daha var."

Karnımda bir rahatsızlık hissettim. "Ne?"

"Von'un yarası iyileşmiyor."

Yürüyüşüm yavaşladı.

Von, Soren'in beni yapmaya zorladığı kılıç yüzünden hala yaralıysa, bilinçsizken onu bıçaklamaya zorladıysa... benim varlığım durumu daha da kötüleştirecekti. Bu farkındalık ayaklarımın kurşun gibi ağırlaşmasına neden oldu ve adımlarım hızla durdu.

Ona gidemedim.

Kalbim kulaklarımda, şakaklarımda *güm güm* atıyordu.

"Dahası var," dedi Kaleb, derin bir nefes alırken omuzlarını kaldırdı. "Bazı şifacılar, Von'un vücudunun, yara onu ölümsüz bir şekilde öldürmesin diye kendini koruma moduna geçtiğine inanıyor. Ama yara iyileşmeyecek çünkü bu anlaşmanın bir parçasıydı - Çarmih Tacı karşılığında hayatını vermek... onun hayatı senin hayatın karşılığında."

"Yani Von asla uyanmayacak." Acı sözleri boğazıma takılmasın diye uğraştım.

Kaleb'in dudakları inceldi. "Anlaşma bozulmadıkça uyanmayacak."

Anlamadım. "Anlaşmaların kesin olduğunu, bağlayıcı olduğunu sanıyordum." Harper'ın bir zamanlar bana söylediği sözleri tekrarlardım. "Anlaşmalar nasıl bozulur?"

"Kimse bilmiyor gibi görünüyor, Ruhlar Diyarı'ndaki Eski Tanrılar bile. Dövmeli anlaşmaları icat eden Von'du, yani bilen biri varsa o da odur. Ne yazık ki, şu anki durumunda, gidip ona soramayız."

Sinirli bir nefes verdikten sonra tekrar yürümeye başladım.

Düşüncelerim, Harper'ın dövmeli anlaşmaların ne olduğunu açıkladığı o gün mutfakta geçirdiğim zamana geri döndü. Onların, yırtılıp atılabilecek bir kağıt parçası gibi olmadıklarını söylemişti. Onları bozulması imkansızmış gibi göstermişti ve Von da aksini düşündürecek hiçbir şey söylememişti.

Peki, kırılmayan bir şeyi nasıl kırabilirdim?

... Yapamazdım.

Kolumdaki dövmeye baktım, parmaklarımla sarmaşıkları izleyerek cevap aradım. Ve o anda aklıma geldi: belki de anlaşmayı bozmama gerek yoktu. Belki de yeni bir anlaşma yapmam gerekiyordu...

Arkyn ile Von'un yaptığı anlaşmayı geçersiz kılacak yeni bir anlaşma yapabilir miydim?

Bu mümkün müydü? Mümkünse, Arkyn'e Von ile yaptığı anlaşmayı bozması için yeterince cazip ne sunabilirdim?

Aklıma gelen tek bir şey vardı...

"Bu hoşuma gitmedi." Kaleb'in gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Ne?" diye sordum refleks olarak, düşüncelerim çok uzaklarda.

"Gözlerindeki o bakış. Kardeşini kurtarmak için bir köy dolusu eğitilmiş askere Lanetini kullanmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmak üzereyken ortaya çıkan bakış."

O gün, Kaleb'in savaşa askere alındığı gün, zihnimde canlandı. Orada durup, kalbinin üstüne dokunduğunu, gözleriyle bana hiçbir şey yapmamam için yalvardığını hatırladım. O anda, bir seçim yapmam gerekiyordu. Geri çekilebilir ya da onun için savaşabilirdim. Cevap kolayca geldi. Şimdi, benzer bir seçimle karşı karşıyaydım: geri çekilmek ya da sevdiğim biri için savaşmak. Yine, seçim kolaydı.

Kaleb iç geçirdi. "O bakış geri geldi."

"Beni dinle," dedim ve yatağın kenarına oturup bir ayağımı altına kıstırdım. "Von'un öldüğünü düşündükten sonra, Arkyn beni Sonsuz Sis'e götürdü. Bu sefer bize geçiş izni verip vermeyeceğini görmek için bir şeyler söyledi. Beni reddettiğinde, neredeyse... kendinden geçmiş gibiydi. Neden bu kadar çok geçmek istediğini bilmiyorum, umurumda da değil

gerçekten umursamıyorum, ama belki onunla bir anlaşma yapabilirim. Sonsuz Sis'ten geçmek karşılığında Von'un onunla yaptığı anlaşmayı sonlandırmak."

En iyi plan değildi, ama yine de bir plandı. Arkyn seyahatinden döndüğünde, ki bunun yaklaşık bir hafta süreceğini söylemişti, ona bu konuyu soracaktım.

Kaleb çenesini ovuşturdu, sert parmak uçları birkaç gündür uzayan sarı sakallara değiyordu. "Fena fikir değil, ama ona nasıl geçiş izni vereceksin? Sen kendin söyledin, Endless Mist geçen sefer seni reddetti." "Öyle, ama bu her zaman böyle olacağı anlamına gelmez. Ona bağlı olduğumu biliyorum, sadece nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanırım cevap, kaybettiğim anılarımda yatıyor." İç geçirdim,

planımın sonraki kısmını beğenmedim.

Kaleb omzunu omzuma çarptı. "Merak etme, birlikte bir çözüm buluruz."

Bir süre sonra yataktan kalkıp 1,80 metrelik boyuyla ayağa kalktı. "Peki, seni buradan nasıl çıkaracağımız konusunda bir fikrin var mı? Kapının diğer tarafında nöbetçiler var." Kapıyı işaret etti.

Bu yerden ayrılmak, kulübeye dönmek ya da Lanetli Topraklar'a gitmek istesem de, bunu yapamayacağımı biliyordum. "Şimdilik burada kalmam gerekiyor."

Kaleb'in omuzları dikleşti. "Ne? Neden?"

"Soren'den hafızamı geri kazanmama yardım etmesini isteyeceğim." Kısa bir süre durakladıktan sonra sözlerine devam etti. "Eminim hala şatoda bir yerdedir."

Onun için mantıklı olan tek yer orasıydı. Beni ihanet ettikten sonra, yaptıklarını öğrenmelerinden korktuğu için Lanetli Topraklar'a geri döneceğini düşünemedim. Tabii bunu zaten bilmiyorlarsa. Lanetli Topraklar, Soren'in tek

eviydi, bu yüzden gidecek başka yeri yoktu. "Soren?" Kaleb, onun adını o kadar tiksinti ile fısıldadı ki, ikisini nasıl birbirine bağladığımı merak ettim.

"Soren senin burada olmanın sebebidir. Von'un neredeyse ölümsüzlüğünü kaybetmesinin sebebidir." Öfkeyle elini yana attı. "O gün zihnini karıştırdı,

seni bir yangın olduğuna ikna etti ve ben senin kulübeye girmeni engelleyemedim. Seni o kadar kontrolü altındaydı. *Kayıp* anılarını geri

kazanmak için güveneceğin kişi o mu?

? İnanamıyormuş gibi başını salladı.

Derin bir nefes aldım. Kaleb'in öfkesi içgüdüsel oldu ve onun yolunu içimden geçtiğini hissedebiliyordum— bir kapıyı kapatmak için

çaresizce kapalı tutmaya çalışıyordum. Eğer açarsam, kendi öfkem içimden dışarı dökülecekti. Ve şu anda öfke hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Nasıl geldiğini biliyorum, ama şu anda benim için en iyi seçenek bu." Durakladım, onun sözleri zihnimde yankılanıyordu: *Senin kulübeye girmeni engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.* Gözlerimi kaldırıp onunla buluşturdum, anladım. "O gün oradaydın... kuzgun kılığında."

Kaleb başını salladı. "Oradaydım, ama o zamanlar insan şekline dönüşmek, hatta konuşmak için çok acemiymdim." Yumrukları o kadar sıkıydı ki, parmak eklemlerindeki kemikler gergin deriden dışarı çıkacak gibi görünüyordu. "Senin kulübeye doğru koşarken, bir sürü askerin arasından geçip tuzağa doğru gittiğini bilerek, kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim."

Aylar önce gördüğüm rüya gözümün önüne geldi. Kaleb ve ben koşuyorduk, Ezra'ya ulaşmaya çalışıyorduk. Ona ulaştığımda, onun yerine benim bedenim odun yığınınına bağlandı. O rüyanın bazı kısımları farklı olsa da, çoğu bir şekilde gerçek oldu.

Ama bu sadece bir rüya değildi, değil mi? Bu rüya, Rüya Lanetimin bir armağanı olan bir vizyondur. Elbette, Rüya Lanetimin gücünü kullanarak anılarımı bulmaya çalışabilirdim, ama onu doğru şekilde kullanmayı öğrenmek aylar, hatta yıllar alabilirdi ve benim o kadar zamanım yoktu.

Kaleb yanıma oturdu, yatak çöktü. Kararlı bir şekilde, "Soren'e güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin," dedi.

"Ben de ona güvenmiyorum," diye onayladım iç çekerek, "ama şu anda elimdeki en iyi seçenek bu."

"Bu hoşuma gitmiyor."

"Bana da."

Kaleb iç geçirdi, boynu gerildi ve Adem elması çıkıntı yaptı, taş tavana bakarak rehberlik aradı. "Düşmanların elinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Çok iyi farkındayım." Ve öyleydin de — boğazımı saran demir tasma, burada bir tutsak olduğumu, Lanetimden koparıldığımı sürekli hatırlatıyordu.

Kaleb'in bakışları benimkilerle aynı hizaya geldi. "Şu anda kralın bu odanın dışında bir yerde gizlendiğini ve muhtemelen Lanetli, ölümsüz kışını ateşe vermekten başka bir şey istemediğini biliyorsun, değil mi?" Dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi.

Gülümsedim. "Ben onun yaşlı, ölümlü kışını önce yakarsam olmaz."

Kaleb buna güldü. İkimiz de güldük. Ve bu çok iyi geldi.

Balkon kapılarına doğru baktı ve gülümsemesi kayboldu. "Seni burada bırakma düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattım ve şakacı bir şekilde ekledim, "Ölümsüzüm, unuttun mu?"

Bana yarım bir gülümseme attı, ama gözleri donuklaşmıştı. "Ölümsüz olman, incinemeyeceğin anlamına gelmez."

"Hayır, sanırım öyle." Ellerime baktım.

Onun sözleri, yaşadığım her şeyi acı bir şekilde hatırlattı. Özellikle de son birkaç ayı. Lanetlilerin çoğunun yaşadığı şeyi ben de yaşamıştım: ailemin yok oluşunu.

Elbette Arkyn ve Soren de bu konuda payları vardı, ama en çok suçladığım kişi bir başkasıydı.

Kral.

İçimde çirkin bir şey kabardı, nefret ve tiksintinin güçlü bir karışımı, ve damarlarıma sızdı. Adelina'nın öldüğü gün hissettiğimle aynı duyguydu.

Kralın kanunları ve insan hayatına tamamen kayıtsız kalması, pek çok anlamsız ölüme yol açmıştı. Ataları gibi yönetmek zorunda değildi, savaş yerine barışı seçebilirdi. Ama hayır, babasının, ondan önce de büyükbabasının izinden gitti. Ve sonuç bu oldu. Bir ailenin önyargısı yüzünden binlerce hayat yok oldu.

Daha kaç kişi ölmek zorunda kalacaktı? Tecavüzler, yağmalamalar ve insan hayatına olan tam saygısızlık ne zaman sona erecekti?

Cevabı biliyordum — son birkaç hafta boyunca, kale uyurken, tek düşünebildiğim buydu ve rüzgârlı bir günde çıkan orman yangını gibi beni tüketti.

Kaleb'in ağzından derin bir iç çekiş çıktı ve beni düşüncelerimden kopardı. "Kalmak istemenin başka bir nedeni daha *var*, değil mi?"

Ona yalan söyleyebilirdim, bu, yapmayı planladığım şeyi çok daha kolay hale getirecekti, çünkü onun beni vazgeçirmeye çalışacağını tahmin ediyordum. Ama belki de bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Belki de bunu dile getirmem, duymam, söz vermem gerekiyordu.

Ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Var."

"Nedir?" diye sordu, sanki baş ağrısı başlamak üzereymiş gibi şakaklarını ovuşturarak.

"Sonunda acıyı sona erdirmek için bir şeyler yapabileceğim bir konumdayım," dedim. Nefes aldım, son birkaç haftadır zihnimde yankılanan kelimeler dilimde bir araya geldi. Kalp atışlarım kulaklarımda bir çan gibi çınlıyordu, her vuruşta giderek daha yüksek sesle, beni teşvik ediyor, o altı güçlü kelimeyi söylemem için beni zorluyordu.

Ve sonra söyledim.

"Kralı öldüreceğim."

Chapter 2

Sage

Kaleb öylece oturup bana *bakıyordu*, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Gözlerinin yerinden çıkacak gibi olduğundan emin olduğumda, sanki kendinden gelmiş gibi göründü ve ağzını açtı. Nefesimi tutarak, bana gelecek olan azarlamaya zihnen hazırlandım. Ama dili tek bir kelime bile telaffuz edemeden, ağzı bir ayı tuzağı gibi kapandı.

Yataktan kalktı. Bu sefer, onun yerinde duramama sırası gelmişti — ayakları onu ileri geri götürüyordu. İleri geri. Ve ileri geri.

Sonunda, "Yerde bir delik açacaksın. Söyle hadi" dedim. Kaleb parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve gri-mavi gözlerini bana dikti. Tutmuş olduğu nefesini bıraktı. "Çocukken Ezra'ya neden seni bu kadar çok eğittiğini, neden beni eğitmekle ilgilenmediğini sorardım... Bir gün sonunda bana söyledi." Şaşkınlıkla başını salladı. "Sage, bir gün kralı öldüreceğini söyledi."

Şimdi, suskun kalma sırası bendeydi.

Ezra, tuhaf mizacına rağmen, çoğu insanın bilmediği şeyleri bilirdi. Kaleb'e bunu söylediğini duymak... bu, kaderimde yazılmış olan yolu izlediğimi doğrulayan bir güvence gibi geldi.

Yumuşak bir sesle konuştu. "Bunu tek bir şartla yap, Sage." Tek parmağını kaldırarak sözünü pekiştirdi. "Sana yardım etmeme izin ver."

Başımı salladım. "Bunu kabul edebilirim."

"İyi." Kaleb kollarını defalarca kavuşturup açtı. Sanki ne yapacağını bilmiyor gibiydi, ya da daha doğrusu, ikimizin arasındaki bu yeni anlaşma ile ne yapacağını, kralı öldüreceğimiz gerçeği ile ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

Bir süre sonra, ben yatakta, Kaleb ise duvara yaslanarak kendi düşüncelerimize daldık.

Kendimi bir katil olarak görmüyordu ve bunu nasıl yapacağımı da bilmiyordum.

Tek bildiğim, masum insanların hayatlarının yok edilmesinin sona ermesi gerektiği idi ve bunun gerçekleşmesi için tek bir yol vardı: atasözündeki gibi yılanın başını kesmek ve bedeninin de peşinden düşmesini ummak — beden, kralı takip edenlerdi.

Kaleb başını kaldırdı ve acil bir ses tonuyla, "Gitmem gerek," dedi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Von'la bir ilgisi var mı?" "Hayır."

Başını salladı. "Bir ruh toplamam gerekiyor."

Bir ruhu toplamak mı?

Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Merakla sordum, "Nereden biliyorsun?"

"Ölümün eşiğinde olduklarını hissedebiliyorum," diye cevapladı ve bana doğru yürüdü. Bana hızlıca sarıldı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. O zamana kadar dikkat çekme. Tamam mı?"

Ona dudaklarını sıkarak gülümsedim. "Ben mi? Dikkatli mi olacağım?" "Sage, lütfen," diye inledi.

"Tamam, tamam, kendime saklanmaya çalışacağım."

... Ben pis bir yalancıydım.

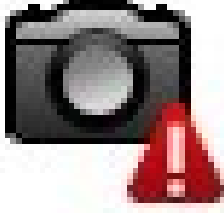
"Güzel," diye cevapladı Kaleb, balkon kapılarına doğru yürümeye başlamadan önce. Kapılara ulaştığında, birini açtı ve omzunun üzerinden konuşmaya başladı. "Ve Sage?"

"Hmm?"

Ay ışığı altında, dudakları yaramaz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Tanrıların aşkı ve hepimizin iyiliği için... banyo yap. Kendine işeyip soğan tarlasında bayılmış bir sarhoştan daha kötü kokuyorsun."

Cevap veremeden ya da ona bir şey fırlatmadan önce, göz kamaştırıcı, parlak bir ışık çıktı — o kadar parlaktı ki yıldızlarla yarıştı. Gözlerimi korudum.

Gözlerimi açtığımda Kaleb gitmişti. Veda yerine bir karga sesi duyuldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kalenin geri kalanına açılan kapı kilitli değildi. Başparmağımla kapı mandalına bastığımda hiçbir direnç hissetmediğimden bunu hemen anladım. Geniş koridora bakmak için kapıyı biraz araladım.

Mumluklar ve tablolar birbirini takip ediyordu. Yanan mumluklar koridoru yumuşak, bal rengi bir ışıkla kaplıyor, zemini kaplayan kırmızı halıları aydınlatıyordu. Aynı renk, tavandan sarkan bayraklarda da yankılanıyordu.

Bir muhafız kapının önüne adım attığımda metal bir ses çıktı ve göğüs zırhına kazınmış kralın kraliyet amblemi görüş alanıma girdi.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu muhafız sert bir sesle, sesi çıplak bir popoya zımpara kağıdı sürülmüş kadar nazikti.

Neredeyse ona aynı şeyi söyleyecektim, ama bunun yerine ses tonumu yumuşatarak nazikçe, "Yıkanmak istiyorum" dedim.

O homurdandı. "Bu saatte mi?"

"Evet," diye onayladım, kapının aralığından kokumu alırsa biraz daha hızlı hareket edeceğini düşünerek. Lanetim demir tasma ile zincirlenmiş olabilir, ama bu benim gücümün olmadığı anlamına gelmezdi — tek yapmam gereken bir kolumu kaldırmak ve *Pow!* Tam burnuna.

"Hizmetçi hanımlarınızı çağırayım." Sesinden rahatsız olduğu belliydi, sanki gece yarısı yaptığım bu istek, uğraşmak istediği en son şeydi.

"Saray hanımları..."

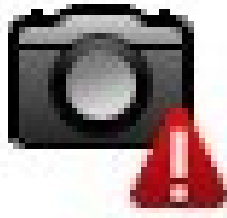
Kapı elimden çekildi ve çarparak kapandı. Birkaç saniye sonra anahtarların sesi duyuldu. Pislik herif beni içeri *kilitlemişti*.

Kapının dışında başka bir nöbetçi olsaydı, kapıyı kilitleyeceğini sanmıyorum, bu da bu gece görevde olan tek kişinin o olduğu anlamına geliyordu. Her gece böyle miydi acaba, bunu dikkatle takip etmeliyim diye düşündüm.

Kulağımı kapıya dayadım ve onun uzaklaşan ayak seslerini ve gıcırdayan, sert zırhını dinledim. Sesinin kıcına bir dal parçası saplanmış gibi çıkmasına şaşmamalıydım — o saçma zırhı giymek zorunda kalsaydım ben de huysuz olurdum.

Kendi kendime güldüm ve kanatlı koltuğa çöktüm, muhafızın dönmesini bekledim.

Ama düşüncelerim Von'a yöneldiğinde gülümsemem kayboldu ve kalbimde içten bir acı oluştu. Bacaklarımı göğsüme çekip çenemi dizlerime dayadım ve onun burada olmasını diledim. Kollarının beni sarmalamasını diledim.

Kapı açılmadan önce, kapının diğerk tarafından kısa bir süre anahtar sesleri duyuldu ve ardından, pahalı görünümlü şık elbiseler giymiş iki genç kadın ortaya çıktı. Saçları uzun, gevşek bukleler halinde düşüyordu ve uçlarına ipek kurdeleler bağlanmıştı. Sanki camdan yapılmışlar gibi nazikçe odaya girdiler, ellerini birleştirdiler ve başlarını itaatkar bir şekilde eğdiler.

Grouchy lakabını taktığım muhafız, onların arkasında belirdi. Yüzü kaskının altında gizli kalmış halde, başını onlara doğru salladı. "Bunlar sizin nedimeleriniz."

"Selamlar, hanımefendi," dediler, mükemmel, prova edilmiş bir uyum içinde. Hiçbiri başını kaldırıp bana bakmadı.

Boynumdaki tasma birdenbire çok daha sıkı hissettirdi. "Merhaba," diye selamladım onları, oldukça nazik bir şekilde.

Grouchy araya girdi. "Bu saatte çoğu personel uyuyor, bu yüzden odanıza banyo getiremeyiz. Bu gece ortak banyo odasını kullanmanız gerekecek."

"Sorun değil." Kapıyı işaret ettim, dudaklarıma sahte bir gülümseme çizdim. "Yolu gösterin."

Eldiveni kaydı ve kılıcının kabzasına yerleşti. "Önce siz." Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. "Yolu bilmiyorum."

"Önce sen," diye tekrarladı, dişlerini sıkarak iki kelimeyi çıkardı, sanki onun son sinirine basmak üzereymişim gibi - tabii, bunu zaten yapmamışsam.

"Tamam, tamam," dedim, savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırarak kızların yanından geçip kapıdan çıktım. Kızların benden uzaklaşıp, önlerinden geçerken bir adım geri attıklarını fark ettim. Sanki onlardan uzak durmak istedikleri bir hastalıklıymışım gibi.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Onlara söylenen yalanları silemezdim. Tek yapabileceğim, onlara gerçeği göstermekti - lanetim dışında, onlardan hiçbir farkım olmadığını. Şey, bir nevi.

Omzumun üzerinden arkama baktım, çıplak ayaklarım halının yumuşaklığını hissediyordu, tutulduğum odanın taş zeminlerinden hoş bir değişiklikti, ve "Nereye?" diye sordum.

"Soluna," diye cevapladı Grouchy, nedimeler onun arkasına geçtiler.

"Tamam." Onun yönlendirdiği yere doğru yürüdüm.

Birkaç set dolambaçlı merdiven, üç adet inanılmaz uzun koridor ve altı adet kısa koridordan sonra, kendimi buharlı suyun bulunduğu devasa bir havuzun önünde buldum. Güneş şeklinde olan havuzun çevresi, parlak sarı, ışıltılı turuncu ve canlı kırmızı renklerdeki ışıltılı mücevherlerle süslenmişti. Havuzun kenarları boyunca zarif mermer banklar uzanıyordu. Havuzun üstünde, tavandan oyulmuş ikiz bir güneş vardı ve bu güneş, kesintisiz renkli camla değiştirilmişti. Karanlıkta cam koyu turuncu renkte görünüyordu, ancak gündüzleri güneşin ışığı altında daha açık bir renk, belki altın rengi olacağını hayal ettim.

Banyo odası, Edenvale'deki tüm insanları ömür boyu beslemeye yetecek kadar inanılmaz bir zenginlik sergiliyordu.

Ve hatta daha fazlası.

Ben, nedimeler ve Grouchy dışında kimse yoktu. Gece olmasına rağmen, mağara gibi oda mum ışığıyla parlıyordu, muhtemelen her yere yerleştirilmiş mumlukların bolluğundan dolayı.

"Ee, tavana bakmaya devam mı edeceksin, yoksa banyo mu yapacaksın?" Grouchy bana bağırdı, sesi yüksek taş duvarlar arasında yankılanarak, uykuya dalmış suların yüzeyinden sekerek.

Bakışlarımı tavandan çekip ona çevirdim. "Biraz mahremiyet istiyorum."

"Olmaz," dedi Grouchy, sesindeki öfke yerini... merakla değiştirdi.

Kusma hissini bastırdım — domuz benim banyo yapmamı izlemeyi dört gözle bekliyordu.

Tanrılar aşkına, onu teneke bacaklarının arasından boğmak istedim.

"Kralın danışmanı beni çıplak gördüğünü duyunca pek mutlu olmayacaktır," dedim, yem olarak kullandığım yalana kanmasını umarak.

"Lord Arkyn *sana göz kulak* olmamı söyledi. Ve ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Domuz," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye homurdandı.

Söyleme, Sage. Söyleme. Mantrayı mırıldandım.

Ama bana erkeklik taslayan gardiyana baktığımda, kendimi tutma çabam dilimdeki şeker gibi eridi ve ona dürüstçe cevap verdim. "Domuz." Bu kelime taş duvarlar arasında dedikodu gibi yayıldı ve bize tekrar tekrar yankılandı.

Saray hizmetçileri, sanki onların temiz, küçük bakire kulaklarının duyduğu en kirli kelimeyi söylemişim gibi şok olmuş bir ses çıkardılar. Gözlerimi devirmemeye çalıştım - tüm bu ikiyezlülük.

Yaşına rağmen, Grouchy hızlı hareket ediyordu. Bana doğru atıldı. Onun elinden kaçtım, dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı - itiraf etmeliyim ki, bu günlerdir yaşadığım en eğlenceli şeydi. Döndü, tekrar bana atıldı, ama iki haftadır yatakta yatan zavallı halimde bile, ona göre çok hızlıydım. Küçük dansımıza devam ettik, her başarısız denemede öfkesi artıyordu. Eğer kaskını çıkarırsa, yüzünün yukarıda asılı olan afişler kadar kırmızı olacağına yemin ettim.

Düşününce, solmuş beyin hücrelerine biraz temiz hava iyi gelebilir. Belki de onun için kaskı çıkarmalıyım.

O da bana tekrar saldırdığında tam da bunu yaptım: kaskını çaldım.

O yanımdan hızla geçerken, birkaç savaş iziyle çizilmiş parlak metale baktım. Aniden, elimde kaynar patates varmış gibi hissettim. Ondan kurtulmak için, onu havuza attım.

Yüksek *bir ses* duyuldu, ardından protesto dalgaları geldi — su, huzurlu, uykulu halinden çıktı.

Dördümüz de durup, kaskın dibe batışını izledik. İçgüdülerim de kaskın izinden gitti.

Başımı ona çevirdim. Onun yüzünü ilk kez iyice gördüm. Gözlerinin etrafında örümcek ağı gibi kaz ayakları ve ağzının etrafında derin kırışıklıklar

ağzının etrafında kazınmıştı - ve bunlar gülümseme kırıksıklıkları değildi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" diye bağırdı bana. Eli kılıcına uzandı, kılıcı kınından çıkarırken metal bir ses çıkardı.

Görünüşe göre, onun sinirine dokunmuştum.

Ondan kılıcı alıp kendini beğenmiş kılıcına saplamak dışında bir şey istemiyordum, ama kralın ya da Arkyn'in, savunma amaçlı olsa bile, muhafızlardan birini öldürmemi hoş karşılayacağını sanmıyordum. Ve en son ihtiyacım olan şey kralın dikkatini çekmekti.

"Bak," diye başladım, ellerimi savunma amaçlı kaldırarak. "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık."

Ama dinleyecek havada değildi, hayır, matadorun kırmızı pelerinine kilitlenmiş bir boğa gibi bana kilitlenmişti, genişlemiş burun deliklerinden buhar çıkıyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu arkamdan bir erkek sesi, kraliyet ve ihtişamlı süslenmiş bir ses. Dengeli, keskin ve ağır aksanlı bir ses.

Hemen ardından, nedimeler saygılı ve zarif bir reverans yaptılar.

"Majesteleri," Grouchy, alfabeyi ezberleyen bir çocuk gibi kekeledi. Kılıcını düşürdü ve kılıç, yere düşerken taş zemine çarptı, başı öne eğik, metal gıcırdayarak yere düştü.

Yavaşça döndüm, bakışlarımı kaldırdım. Kaldırdım... *onun bakışlarıyla karşılaşmak için.*

Sanki Yaradan sıvı altın almış, üzerine yıldız tozu serpiştirmiş ve gözlerine dökmüş gibiydi. Onlar, gördüğüm en güzel gözlerdi. Şüphesiz.

Ama ağzımı açık bırakan gözleri değildi, saçlarının rengiydi — kışın ilk kar taneleri kadar beyazdı.

Benim saçımın rengiyle aynıydı.

Chapter 3

Sage

"Özür dilerim, Majesteleri, ben..."

Asil erkek elini kaldırdı ve muhafızı hemen susturdu.

O beni izlerken, ben de onu izledim, bakışlarım kaydı, onu baştan aşağı süzdüm.

Altın rengi cüppeler, uzun boylu, ince kaslı vücuduna yapışmıştı. Altında yatan erkeksi vücut hatlarını gizlemek için pek bir işe yaramıyorlardı. Saçları açık, uzun, kışlık telleri ince ipekten dokunmuş ve ince, altın zincirlerle birbirine bağlanmıştı. Bu zincirler, özenle işlenmiş bir taca bağlıydı. Taç, şüphesiz paha biçilmez bir parça olmasına rağmen, zenginlik gösterisi yapmıyordu. Özenli detayları, narin mimarisi, ince ve sağlam kemerleri onu...

Ethereal.

Sahibine yakışan bir taç.

Yaratılış gününde, Yaratıcı her çizgiyi, her konturu ve her eğimi titizlikle mükemmelliğe ulaştırmak için zaman ayırmaya karar vermişti. Güneşle rekabet ediyordu.

Hayır. O güneşin ta *kendisiydi*.

Duruşundan görünüşüne kadar, vücudum dizlerimin titremesine engel olamadı. Sanki *kralımın* önünde eğilmemi istiyordu.

Kimdi o? Ve neden benimle aynı nadir saç rengine sahipti? Bir şekilde akraba mıydık?

Hayır, akraba değildik. *Bu*, ruhumda hissedebileceğim bir gerçektir.

"Bizi yalnız bırakın," diye diğer üçüne emretti, sesi beni özel düşüncelerimden kopardı.

Tek kelime etmeden, odadan hızla çıktılar ve ayrılmalarıyla ben, melek gibi güzel adamla baş başa kaldım - tabii ona adam denilebilirse. Bu kelime onu tanımlamak için çok yetersiz geliyordu.

Onun kraliyet ailesinden olduğuna şüphem yoktu; taktığı taç, muhafızların ona hitap şekli ve duruşu bunu açıkça gösteriyordu. Ama onun kral olmadığını biliyordum, çünkü kral altmışlı yaşlarındaydı; karşımda duran adam ise benim yaşlarımda, belki biraz daha büyüktü.

"Ne oldu?" diye sordu altın gözlü adam, şairlerin soneleri yazdığı türden büyüleyici sesiyle. Sözleri bir soru gibi görünse de, aslında bir soru gibi gelmiyordu — daha çok yumuşak bir talep gibi geliyordu — üstelik kaçınılabılır bir talep.

"Muhafızdan beni banyoya götürmesini istedim, ama o, kendisi izlemeden bunu yapmamı reddetti," diye cevap verdim, her şeyi göz önünde bulundurarak olabildiğince kibarca - *her şeyi göz önünde bulundurmak* derken, domuz gibi bir muhafızı kastediyorum.

"Ah," dedi erkek yumuşak, asil bir sesle, bakışları kısa bir süre banyo havuzuna kaydı. "Bu yüzden mi kaskını suya attın?"

... Onun bunu gördüğünü fark etmemiştim.

Boğazım aniden tilki kuyruğu dikenine batmış gibi hissettim. Boğazımı temizledikten sonra, "İkimiz arasında işler biraz tırmandı" dedim.

Uzun, beyaz kirpikleri indi, bakışları boğazımı saran tasmaya kaydı. O, bilgili gözleriyle tasmayı incelerken, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Varlığımın her zerresi bana kaçmamı, bir şeyler yapmamı haykırıyordu, ama işe yaramaz ayaklarım yerinde sabit kalmıştı. Bu yüzden, nefesimi tutarak, onun ne diyeceğini görmek için bekledim.

Altın rengi gözleri hala yerde duran kılıca kaydı ve dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Öyleyse, ikinizden biri yaralanmadan önce olayı yatıştırabildiğim için mutluyum."

Gülümsemesi. Sesi. Bu, beni sarhoş eden, içinde boğulabileceğim bir kombinasyondur. Bu erkek, Von için burbonun olduğu gibi benim için de benim kişisel alkol markam gibiydi. Ve geçmiş bana bir şey öğrettiyse, vücudumun ona verdiği tepkinin muhtemelen bir nedeni vardı.

Şimdi soru şu... Bu *neydi*?

"İtiraf etmeliyim ki, ben de banyo yapmak için aşağı iniyordum," dedi, benden zarifçe uzaklaşarak banklara doğru yürürken. "Bana eşlik etmek ister misiniz?"

Bu teklifini ne kadar büyüleyici bir şekilde sunmuş olsa da, ben sinirlendim. "Oh hayır, Majesteleri, size yük olmak istemem."

"Bana eşlik etmeyi reddediyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, uzun, usta parmaklarıyla altın rengi cüppesini gevşetirken.

Evet...

"Hayır," diye dikkatlice yalan söyledim. "Bu geç saatte banyoya geldiğinize göre, yalnız kalmak istediğinizi düşündüm."

"Yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum, ama..." Bornoz yere düştü, ayaklarının dibinde altın rengi bir su birikintisi oluştu ve onu *çıplak* bıraktı. Cildi kusursuzdu, yara izi yoktu, sadece çelik gibi kaslarını saran pürüzsüz ipek vardı. Geniş omzunun üzerinden baktı, dudaklarında yine o ünlü gülümseme belirdi, tacındaki zincirler parıldadı. "...ta ki seni görene kadar."

Yanaklarımdan boynuma doğru yayılan bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi kaçırdım, bedenimin ihanet eden tepkisini sessizce lanetledim.

"Bana bakmak günah değildir," diye alay etti, ardından yumuşak bir kahkaha attı. O merdivenlerden aşağı inip banyo havuzuna girerken, bana çağırır gibi gelen yumuşak su sıçraması sesini duydum. "Buraya banyo yapmaya geldin, değil mi?"

Ona doğru baktım ve yaratıcıya, alt kısmının dans eden, parıldayan suların altında gizli olduğu için şükrettim.

"Evet," diye cevap verdim.

"O zaman bana katıl," diye ısrar etti şakacı bir şekilde.

Üç küçük kelime hiç bu kadar... *çekici* gelmemiştir. Sanki bir büyü gibi.

Neredeyse bir adım öne atıyordum, neredeyse geceliğimi çıkarıp çıplak bedenimi ona göstermeye niyetleniyordum... *Neredeyse ona katılıyordum.*

Ama... o yoğun çekiciliğin gücüne rağmen, Von'la olan bağım daha güçlüydü.

"Yapamam."

Reddetmem onu rahatsız ettiyse de, belli etmedi.

"Evli misin?" diye sordu, suya daha da girerken gülümsemesi daha da genişliyor gibiydi. Su, göbeğinin biraz üstüne geliyordu.

beyaz saçlarının uçlarını ıslatarak, pürüzsüz, oyulmuş karın kaslarını ıslatarak.
Ne tuhaf bir soru, diye düşündüm kendi kendime.

"Hayır, değilim," diye cevap verdim, biraz temkinli bir şekilde.

"Emin misin?" diye gülerek sordu, zengin kahkahası beni sanki benim için özel olarak dikilmiş bir kürk manto gibi sardı.

Zihnimde bunu silip attım ve ona komik bir bakış attım. "Oldukça eminim."

Kaşları, cevabımdan şüphe duyuyormuş gibi hafifçe kalktı. "O zaman nişanlı mısın?"

"Hayır."

Yine güldü, sesi çökmüş gibiydi. "O zaman gelecekteki kralını reddetmek için bir nedenin yok."

Gelecekteki kral mı? O zaman o...

Edenvale'in varisi, Altın Prens.

Onun tüm ihtişamıyla süslenmiş halini bir kez daha süzdüm ve bunu daha önce fark etmemiş olmama şaşırdım.

Meristone'daki köylülerin ağzından onun şöhretli unvanının övgüsünü kaç kez duymuştum? Sayamayacak kadar çok, elbette.

Her yıl, yaz ortasında, Edenvale halkı onun için bir hafta süren kutlamalar düzenlerdi. Bu kutlamalar, güneşin gökyüzünde en uzun süre parladığı ve gecenin en kısa olduğu gün olan yaz gündönümüne kadar sürerdi. Bu gün, Altın Prens'in doğum günüydü. Bu gün, güneşin yaratıldığı günle aynı olduğu için zaten kutsal bir gün olarak kabul ediliyordu; Işık Tanrısı'nın doğduğu günle aynı gündü. Halk, Altın Prens'in böylesine kutsal bir günde doğmasını, tanrıların ona ve gelecekteki hükümdarlığına lütuf gösterdiğinin bir işareti olarak görüyordu.

Bir yanımda, onun kim olduğunu anladığım için biraz rahatlamış hissediyordu, ama onun *kralın oğlu* olduğunu ve *benimle birlikte banyo* yapmak istediğini hatırladığımda, tedirginliğim hızla geri döndü.

"Gitsem iyi olacak." Bir ayağımı geri çektim. Sonra diğerini.

Dudakları inceldi, kraliyet sesine hafif bir hırıltı karışarak, "Buna izin veremem," dedi.

İzin vermek mi? Prens olsun ya da olmasın, kimse bana bir şey yapmama *izin vermezdi*, özellikle de bir erkek. Ona bunu söylemeden önce gitmem gerekiyordu.

Hızlı ve özensiz bir reverans yaptım. "İyi geceler, Majesteleri."

Dönerek bir adım attım ve doğrudan taş duvara çarptım. Ama o duvar değildi, *ıslak, çıplak bir prensdi*.

Geriye doğru sendeledim, ki bu büyük bir hataydı, çünkü şimdi onu daha fazla görebiliyordum — çok fazla. Alt gövdesinin mükemmel "V" şekli dikkatimi çekti ve bakışlarım bacaklarının arasındaki silaha yöneldi — tanrılar adına, bu silah tanrılar tarafından bahşedilmiş gibi görünüyordu.

Ve kesinlikle uyarılmıştı.

Nefesim kesildi, utanç yüzümdeki serinlikten kaçtı. "Nasıl...?" diye kekeledim, geri çekilerek, bir saniye önce havuzda olan birinin bir saniye sonra nasıl arkamda olabildiğini anlamaya çalışarak. Bunu sadece Von yapabilirdi. Bu da demek oluyordu ki...

"Sen gölge yürüyüşü yapabiliyorsun!"

Eli bir engerektan daha hızlı uzandı. Kolumu kavrayarak beni kendine çekti, vücuduna doğru, geceliğimi ıslatan vücuduna. "Hayır, Ay Işığı, *biz* ışık yürüyüşü yapıyoruz."

"Ne demek '*biz*'?" *Ve az önce bana Moonbeam mı dedi?*

"Bence bu oldukça açık," dedi, demirden yapılmış gibi sağlam bir tutumla.

Kendiliğinden anlaşılır mı? Elbette, kavramı anlamak kolaydı, ama bu onu kavramayı kolaylaştırmıyordu. Şu anda, gölge yürüyüşü yapamıyordum — ışık yürüyüşü, her neyse — ama belki geçmişte yapabiliyordum

...

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp kolumu ondan çekmeye odaklandım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tutuşu kırılmazdı — gücü sıradan bir insanın gücünün çok ötesindeydi. Gözlerimi kırıştırdım, önce eline, sonra ona baktım ve bu sefer onu gerçekten gördüğümü hissettim — ilahi ihtişamla örtülü olan onu. Vücudumun ona sarılmak için bu kadar istekli olmasına şaşmamalı...

Benzerler birbirini çeker. Neden daha önce fark etmemiştim? "Sen bir yarı tanrısın," diye patladım.

Buna güldü. "Beni aşağılıyorsun, *tanrıça*."

İçimdeki her şey aniden, ağır bir şekilde durdu. Göle atılan bir çakıl taşı gibi, aşağı, aşağı, aşağı, battım.

"Benim ne olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen ve ben aynıyız." Yüzünü eğdi, sesi bir oktav düştü ve kulağıma yumuşak bir sesle konuştu. "Benim bedenim seninkini arzuladığı gibi, seninki de benimkini arzuluyor."

Sesinin ritmine titredim, vücudum gevşedi, hareketsiz kaldı, tıpkı ormanda yılanın beni ısırıldığı zamanki gibi. Aynı tür bir felç

beni yine vurmuştı ve kendime hareket et, bir şey yap, herhangi bir şey yap diye bağırsam da, o güzel, altın rengi gözlere bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Sen nesen?" diye sordum nefes nefese, cevabı zaten bilmeme rağmen.

"Ne olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı, dudaklarımdan bir nefes uzaklıkta. Ve sonra beni öptü.

Chapter 4

Sage

Von'un kitabından bir sayfa aldım ve onu ısırđım — *sertçe* ısırđım.

O geri çekildi, alt dudağını sıkı dişlerimden kopardı ve ölümsüz gücüyle beni kendinden uzaklaştırdı. Geriye doğru sendeledim, düşmeden kendimi tutmaya çalıştım, dengemi sağlamak için elim bir sütuna uzandı.

Yüzüm buruştu - dilimde onun kanının tadını alıyordum, ama bakır tadı yerine, *en tatlı, en zengin balın tadını* alıyordum. Kanım her hücreme, her sinir uçuma ulaştı. Anında vücudum ısındı ve arzuyla doldu. Arzunun ateş i ile yandı.

O pisl iç i boğdum, boğazımı temizledim ve yere tükürdüm - prensin tadını bastırmak için bir yudum burbon içmeyi diledim. Ona baktım, göğsüm inip kalkıyordu, adrenal in kulaklarımda gök gürültüsü gibi çınılıyordu.

O, elinin tersini dudaklarına hafifçe bastırarak, mükemmel dudaklarında oluşan korkunç yırtıkta sızan kalın, altın rengi sıvıyı sildi.

Ichor... Tanrıların kanı.

Aşırı ısınmış bir çaydanlıktan farksız bir şekilde, "Altın kanın akıyor" diye kekeledim.

"Tüm Yeni Tanrılar'ın kanı bu renktedir," dedi, elini yana doğru sallayarak gri taşa altın damlacıkları sıçrattı. Başını kaldırdı, dudağındaki yara tamamen iyileşmişti — ısırığının izi kalmamıştı.

Kaşlarımı çattım. "Ben inanmıyorum."

"İnanacaksın." Bana doğru yürümeye başlamadan önce kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi —hâlâ tamamen çıplak, bacaklarının arasındaki silah her zamankinden daha sert.

Geri çekildim, atılmış, unutulmuş kılıcı, yerde parıldayan metal bıçağı gözetledim — sağımdan çok da uzakta değildi.

"Aklından bile geçirme," diye yumuşak bir homurtuyla uyardı. Ama ben sadece aklımdan geçirmekle kalmamıştım.

Ayaklarım yere çarptı, bacaklarımdaki kaslar beni kılıca doğru fırlattı. Onun ayağı bıçağın üzerine düştüğü anda elimle kılıcın kabzasını kavradım ve onu yere sabitledim.

Yukarı baktım, hırıldayarak.

O da hırladı, ikimiz de hakimiyet için savaşıyorduk.

"Benim ichorumu aldın," diye homurdandı. "Ve bunun karşılığında, seninkini alacağım."

"Dediğim gibi, benim kanım altın akmaz," dedim, kılıcı çekerek. Üzerine bir dağ düşmüş gibi hissettim. Aptalca, pes etmeye hazır olmadan biraz daha çektim.

"Dediğim gibi..." Parmakları kolumu sardı ve beni tüy kadar hafifmişim gibi ayağa kaldırdı. Kılıcı da yanımda götürmeye çalıştım ama kılıcın ayağının altında sıkışıp kalmıştı. "Alacaksın."

Bir eliyle beni banyo havuzuna doğru sürüklerken, ben ona karşı direniyordum, ayakta kalabilmek için ayaklarım kayıyordu. Tırnaklarım onun mükemmel cildine batarak etini ısıırıyordu.

Ustaca beni döndürdü, böylece ona dönük ve sırtım banyoya doğru pozisyonda kaldım. Elleri belime kaydı ve beni havaya kaldırdı.

"Sakın yapma," diye homurdandım, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

Onu tokatladım ve tırmaladım, imkansız tutuşunu kırmaya çalıştım. Etkilenmemiş görünüyordu, sanki gücümü bir çocuğunkiyle aynı görüyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kenardan aşağı attı.

Havada, onun memnuniyet dolu gülümsemesini gördüm — beni düşerken izlerken dudaklarının tatmin edici bir şekilde kıvrıldığını. Ama suya batmadan hemen önce, ona orta parmağımı gösterdim.

Sıcak suyun vücudumu sardığını hissetmek başlı başına bir lütuftu, özellikle de demir tasma beni Lanetimden kopardığı için. Bir an durup, sanki evime, gölüme geri dönmüşüm gibi kendimi suya bırakmaya izin verdim.

Su elementi ile olan bağımı ne kadar özlemişim.

Ama hayatımdaki pek çok şey gibi, o huzur dolu an da elimden alındı.

Suyun titrediğini, dalgalar halinde kırıldığını hissettim — *onun* bana geldiğini söyleyen sessiz bir fısıltı. Uyarısını dikkate alarak, topuklarımı aşağı bastırdım, ayaklarım tutunacak bir yer aradı. Bulduğumda, onları pürüzsüz kaya ve harç tabanına bastırdım ve kendimi dikleştirdim, yüzeyi kırarak çıktım. Derin bir nefes aldım, ellerim yüzümü aceleyle sildi, göz kapaklarım açılmadan önce suyu ve saçımı temizledi.

"Sakın..." sesi kulağımdaydı, vücudunun sıcaklığı sırtımı aniden okşadı, "...hareket etme."

Ve korkarım ki, hareket edemedim. Orada donakaldım, hain bedenim onun emrine itaat ediyordu. *Ruhlar Alemi'nde bu neydi?*

"Kurallarımız var, tanrıça. Sana onları hatırlatmama izin ver," dedi, saçlarımı kıvrıp ön koluna dolayarak, tutuşunu sıkılaştırdı. Saçlarımın kökleri gerildi, kafa derimde hafif bir acı hissettim, beni rahatsız edecek kadar.

Zihinsel olarak, hala o iki kelimeyle savaş halindeydim: "*Kıpırdama.*"

"Göz göze, diş diş" deyimini duymuşsundur herhalde? Serbest koluyla belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Göze göz mü? Panik beni sertçe sardı, kontrolü ele geçirdi, ama bu, bedenimi onun esiri haline getiren emrini kırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Dirseklerimi geriye attım ve demir gibi sert kaburgalarına vurdum.

O ise yüzünü bile buruşturmadı.

Peki ya ben? Dirseklerim parçalanmış gibi hissettim.

"Bu durumda, kan için kan." Dilini boynumdan bir damla su topladı, daha yakamın altına kaymadan. "Sen benimkini aldığında bana zevk vermedin, ben de aynısını yapacağım. Belki bu, benim için ne olduğunu hatırlamana yardımcı olur." Zorla başımı yana çekti.

"Bekle!" diye bağırardım, sesim bana yankılandı, geniş odanın duvarlarında yankılandı. Benim gibi, gidecek hiçbir yeri yoktu.

Ama beklemek yoktu. Sadece, demir yakamın hemen üstüne dişlerini batırırken hissettiğim duygu vardı. Kesici dişlerini hissedebiliyordum,

derinlere doğru batarken dikleştğini hissettim — bu bana ormanda yılanın beni ısırıldığı anı hatırlattı.

Ama bu? Bu çok daha fazla acıttı.

Çenesi daha da sıkı kapandı ve acı içime pompalandı - her sinir ucuna yayıldı, beni vahşi ve çılgın hale getirdi, tuzaktan kurtulmak için kendi bacağına çiğnemeye hazır bir hayvan gibi. O anda, sadece acıyı durdurmak için boynumu vücudumdan koparmak istedim. Ellerim bunu denedi, ama o bileklerimi yakaladı ve göğsüme kilitledi.

Bu bir işkenceydi ve orgazm gibi giderek artmaya devam etti, ama zevk dilinin yerine, tek söylediği şey muazzam, iz bırakan bir acıydı. Asla unutamayacağınız türden bir acı.

Çığlıklarımın ötesinde, benden içtiğini duyabiliyordum - vücudumdan kanımı ağzına çekip içtiği sırada çıkardığı sesleri.

Her yudumda, mücadelem zayıflıyordu.

Her geçen saniye, göz kapaklarım daha da ağırlaşıyordu.

Sonunda pes edene kadar elimden geldiğince direndim, ama sonra bir tsunami dalgası gibi üzerime çöktü ve beni dibe çekti. Son bir düşünceyle kendimi karanlık derinliklere teslim ettim: Dibe vurduğumda Von beni orada bekliyor olacak mıydı?

Von...

Chapter 5

Von

Aptallar.

Geçtiğimiz haftalar boyunca beton levhanın üzerinde yatarken, etrafımda geçen konuşmaları dinlemek zorunda kaldığım için, *bu* sonuca varmıştım. Kendimi aptallarla çevrelemiştim. Sürekli gevezelik ediyorlardı, bitmek bilmeyen saçmalıkları yıpranmış sabrımı zorluyordu.

Elbette, beni sonsuz uykumun boğucu kucaklamasından uyandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı - bunu sadece ben yapabilirdim, çünkü kendimi bu kendini koruma durumuna sokan bendim. Bunu yapmasaydım, varlığım sona ermiş olacaktı ve ne yazık ki Sage, benden o kadar kolay kurtulamayacaktı. Bu yüzden, uyandığımda tüm bu aptalları Da'Nu'ya atmamak için içimde bir yerlerde bir yol bulabileceğimi düşündüm.

Bu düşünce cazip gelse de.

Şifacılar büyülü aletleriyle testlerini yaparken vücudum sayısız kez dürtüldü, dürtüldü ve kesildi — çelikten yapılmış etimi kesmek için özel bir bıçak gerekiyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, ben hiçbir şey hissetmedim. Ben sadece... oradaydım, vücudum uyuyordu, ama zihnim tamamen uyanıktı. Komada olmakla ölümsüzlüğümün ötesinde olan şey arasında sıkışıp kalmıştım.

Hepsi kraliyet yalakasıyla yaptığım anlaşma yüzündendi.

Dövmeli anlaşmaları yaratan bendim ve şimdi, ironik bir şekilde, bu yüzden bu durumda kalmıştım. Krallıkların ilk günlerinde, işler çok daha az... medeni olduğunda, insanlar birbirleriyle anlaşma yapmaya çalıştıklarında anlaşmanın kendi taraflarına düşen kısmını yerine getirme yeteneğinden yoksundu. Bu yüzden, anlaşmayı ben yarattım, ama o dönemde kağıt olmadığı için yontulmuş taş kullanmak yerine, deriye kazındı.

Dövmeli anlaşmanın sona ermesinin üç yolu vardı: anlaşma tamamlandığında, her iki taraf da sona erdirmeyi kabul ettiğinde veya taraflardan biri doğal nedenlerle öldüğünde.

Ama ben kurnaz bir herif olduğum için, *kendime* bir çıkış yolu bıraktım ve sadece kardeşlerime söyledim — eğer böyle bir durumla karşılaşırsam diye.

Sorun neydi? Artık sahip olmadığım, on yıllar önce kaybolan bir eşya gerekiyordu: Moram'ın Kılıcı.

Aslında, kılıcın kaybolmuş kalmasını tercih ediyordum.

Kılıç, Eski Tanrılar'a da Yeni Tanrılar'a da ait olmayan, güçlü üç kız kardeş tarafından dövülmüştü. Onların yarattıkları şey, zaman kavramının ötesindeydi. Onlar Üç İplikçi olarak biliniyorlardı: Kader, Alın Yazısı ve Özgür İrade. Her biri kendi varlığından bir iplik koparıp kalıba koydu. Üzerine lav döktüler ve kılıç ile kabzayı yarattılar. Sertleştiğinde obsidiyene dönüştü ve her tanrıçanın aşılmaz gücünün bir parçasını içinde hapsetti.

Taç giyme törenim gününde, onu bana verdiler.

Ve Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarından mahrum bırakıldığım gün, onu geri aldılar.

Çalışma odama girip, onu sergilediğim cam vitrinin boş olduğunu görene kadar, onu geri aldıklarını fark etmedim. Onun yeni krala, benim yerime geçen, çok daha az yakışıklı ve yetersiz yeni krala hediye edildiğini gördüğümde hissettiğim yıkıcı öfkeyi tahmin edebilirsiniz.

Ama o duygu, onun kollarında tuttuğu şeyi gördüğümde hemen kayboldu... Yaşam Tanrıçası.

Selenian Denizi ve Luna'nın birleşmesinden dokunmuş, tam anlamıyla bir kadın olarak ilahi bir şekilde yaratılmıştı. Kadınsı bir şekilde yazılmış bir coşku, her parçası fethetmek için yaratılmıştı: topraklar, erkekler, kadınlar, ne isterse.

Yukarıdaki yaratıcı, o çok sevimli bir yaratıktı. Gerçekten büyüleyiciydi. Kendisine verilen unvanın vücut bulmuş haliydi: *Işığın Leydisi*.

Binlerce yıl karanlıkta yaşamıştım, günler doğal, fark edilmez bir ritimle gelip geçiyordu. Nefes almak gibi, hepsi birbirine karışıyordu. Ama o gün, kızgın bir damga gibi derime kazınmış, zihnime ve bedenime sonsuza dek kazınmıştı.

Onu ilk gördüğüm gün.

O gün, o kadar derinden içime işledi ki, o zaman kabul etmek istesem de istemesen de, onu asla çıkaramayacağımı biliyordum.

Onun arkasında durdu ve geniş, mavi gözleriyle omzunun üzerinden bana baktı, coşkulu ve buz gibi, içgüdüleri ona benim bir canavar olduğumu söylediği gibi, hikayesindeki kötü adam, hayatını mahvetmeye gelen kötü adam gibi.

Yanılmıyordu.

Onun ve onun korkusunu hissedebiliyordum, benim bir sonraki hamlemi merak ederken. Ama tek istediğim, rüzgârımın saçlarında hissedilmesi, cildine dokunmak ve gerçekten görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını kendim görmektir. Tanrım, onu tatmayı, damarlarında akan kanı, bacaklarının arasındaki tatlılığı düşündüğümde, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum.

Duygularım hiç bu kadar... bilinmez hissettirmemişti.

Mavi gözlü tanrıça, tek bir dehşet dolu bakışla beni büyülemişti.

O garip, durmak bilmeyen dürtüyü, onu *sahiplenme* ihtiyacını ilk kez o zaman hissettim. Onu *benim* yapmak.

Aniden, onu ele geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Ve tam da öyle yaptım.

Onu Yaşam Tanrısı'ndan çaldım.

"Çıkın dışarı," diye bir ses kapıdan geldi ve beni düşüncelerimden kopardı. "Hepiniz, dışarı." Cam zemine çarpan bot sesleri bana doğru yaklaşıırken, bir düzine ayak kapıya doğru dağıldı, kapıyı arkalarından kapattılar ve aniden sessizleşen seslerini de yanlarında götürdüler.

Ciğerlerim donmuş durumda olmasaydı, rahat bir nefes alırdım.

"Merhaba kardeşim. Sen..." Folkoln durakladı. Görmeme gerek yoktu, yanımda durup işe yaramaz bedenime baktığını biliyordum. "Aynı."

Bir cam bardak beton levhaya çarptı, ardından mantarın *patlaması* ve şişenin içindekilerin bardağa dökülmesiyle birlikte şişenin sesleri duyuldu.

Biberon yere konduğunda hafifçe tıkırdadı, bardak ise kaldırıldığında neredeyse hiç ses çıkarmadı.

"Bu, şimdiye kadarki en iyi partilerden biri olabilir." Bir yudum aldı. "Bu durumda sıkışıp kalman çok yazık, ama sanırım bu benim için daha fazla pay demek."

Oturdu, sol dizini bükünce çıkan klik sesi - ölümsüz bedeninin bile düzgün bir şekilde iyileştiremediği eski bir savaş yarası - bana bunu anlattı. Ayaklarını kaldırırken başımın hemen yanında, birbiri üzerine düşen botların çıkardığı ses bunu doğruladı.

Böyle davranışlara izin verdiğim çok az insan vardı, ama küstah kardeşim için bir zaafım vardı, bu yüzden ona -çoğunlukla- istediği gibi davranmasına izin veriyordum. Ayrıca, Kaos Tanrısından başka ne beklenebilirdi ki? Onu kontrol altında tutup diğer alemlere zarar vermesini engellemek yeterince zordu.

Folkoln içini çekti. "Saphira'yı görmeye gittim ve az önce döndüm. Moram'ın Kılıcı'nı aramama yardım etmek konusunda hiç ilgi göstermedi, ama onu tanıyorsam, muhtemelen sırf sana inat etmek için çoktan aramaya başlamıştır. Kanatlarını alıp onu sürgüne göndermeseydin, çok daha yardımcı olurdu. Bu konudaki tutumumu biliyorsun... Onları en başından almamalıydın."

Kız kardeşimize karşı duyduğu şefkatine rağmen, Saphira kanatlarını geri almayı hak etmiyordu. Ama Folkoln'a benden beklenenlerin tamamını hiç anlatmamıştım...

Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarını terk edip Ölümsüzler Savaşı'ndan çekildikten sonra, Saphira benim yönetimimi sorgulamaya başladı. Bir darbe düzenleyerek beni devirmeye çalıştı, Ruh Diyarı'nı yönetmeye layık olduğunu, diğer diyarları tek başına geri alabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. İsyanı sonunda başarısız olsa da, eylemleri başka bir isyanın çıkmasına neden oldu. Onun isyanının yol açtığı fısıltıları duydum, ağızdan ağza dolaşıyor, bir hastalık gibi yayılıyordu — belki de Savaş Tanrıçası haklıydı, Ölüm Tanrısı yönetmeye uygun değildi.

Söylentileri nasıl bastıracağımız konusunda günlerce süren tartışmalardan sonra, konseyim Ruhlar Diyarı'nın kontrolünü geri kazanmak için, onun ihanetini hafife almayacağımı diyara göstermem gerektiğine karar verdi. Onu ibretlik bir örnek yapmam gerekiyordu. Onlar, benim onu ölümsüzlüğünden kurtararak, sık sık söylentilerinde bahsettikleri sonu

Çoğunlukla, Ölüm Tanrısı olarak bu beklentiyi karşıladım.

Ama ben aynı fikirde değildim.

Onun ölümsüz hayatını sona erdirmek, onun iddialarının haklı olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi, daha da kötüsü, *onu* korkuyormuşum gibi görünmeme neden olurdu. Konseyim benimle daha fazla tartışmadan, muhafızlarıma onu zindandan yüzlerce tanığın bulunduğu taht odama getirmelerini emrettim. Orada, bana ihanet edenlere ne olduğunu herkesin görmesi için bir gösteri yaptım. Kollarını başının üstüne, ayaklarını da yere zincirledim ve sonra çıplak ellerimle sırtından kanatlarını kopardım. O odadan çıkarken, cansız, kanla kaplı kanatları arkamda sürüklenirken, son darbeyi indirdim. Ağlayan kız kardeşime, Ruhlar Diyarı'ndan sürgün edildiğini ve nefret ettiği insanlar arasında yaşamaya zorlandığını söyledim.

Ama yaptıklarım gerekli bir kötülüktü, kardeşim hayatını koruyabilmişti.

Bu, çok uzun yıllar önceydi.

Sage'in dediği gibi, ben bunun için bir piçtim. Ve gerçekten de öyleydim.

Ama en azından kendim hakkında bunu biliyordum. İyi bir erkek değildim ve öyle olduğumu da asla iddia etmedim. Devasa, sahte bir gülümsemenin arkasına karanlık taraflarını saklayan pek çok insan gibi, ben de o tarafımı saklamaya çalışmadım. O narsist pislikler benden çok daha kötüydü.

Düşüncelerimden uzaklaştım ve Folkoln'un kendine bir bardak daha doldurma sesine geri döndüm ve cümlesinin son kısmını duydum: "—ve Sage hakkında bildiklerim bu kadar."

—*Peki ya o?*

Zihnim boşlukları doldurdu, cümlesinin farklı şekillerde başlayabileceğini düşündüm — hepsi de beni çıldırtmaya yetiyordu, çünkü o kız *onunla* birlikteydi. İçimde güçlü bir öfke kıvranıyordu, içimde giderek büyüyordu. Onu dışarı çıkarmamın bir yolu yoktu. Tek yapabileceğim, içinde boğulmaktı, tekrar tekrar.

"Bu arada, kızın kardeşi bir ölüm meleği olarak yetersiz. Ona bu görevi vermenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü asla anlayamayacağım." Folkoln güldü. "Ölümsüz hayatımda hiç bu kadar dağınık inişler görmedim." Kahkahası azaldı, ama sesinde eğlence hiç kaybolmadı. "Belki de... onu kanatlarımın altına almalıyım. O dağınıklığı gerçekten kaotik bir şeye dönüştürmeliyim. Bunun için potansiyeli var. Bu çocuğun tek ihtiyacı biraz rehberlik."

Bu, ihtiyacım olan son şeydi. Sage, Folkoln'un Kaleb'e pençelerini geçirmesi için sadece hayalarımı koparmakla kalmaz, onları suyla harpunla keserdi. Ve Sage için planladığım şey için, kesinlikle benim...

İki keskin acı boynumu deldi.

Sadece bir saniye sürdü, sonra o kadar korkunç bir şeye dönüştü ki, kendi derimden çıkmak istedim. Sanki iki çivi aynı anda boynuma çakılmış gibi hissettim, ama en çok acı veren bu değildi, çevredeki sinirleri elektrik çarpması gibi etkileyerek, acıdan çılgılık atmalarına ve kabarcıklar oluşmasına neden olmasındı.

Bu tam bir işkenceydi.

Sonra, sanki biri benden içiyormuş gibi, durmaksızın çekme hissi geldi—ne kadar aldıklarını umursamadan damarlarımdan kanımı çekiyorlardı.

Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim ve ben ölümün habercisiydim.

Ama bu nasıl olabilirdi? Şifacılar bedenimi kesip biçmişlerdi ve ben hiçbir şey hissetmemiştim. Bu da tek bir anlama geliyordu...

Beyaz sıcaklıkta adrenalın damarlarımdan akarken, panik midemi burkuldu.

Sage.

Bu büyük acı *ona oluyordu*. Konumu ve hissettirdiği duygudan, şu anda ısırıldığını anlamak için dahi olmak gerekmiyordu. Ve ben burada sıkışıp kalmıştım, ona yardım edemiyordum, bunu durduramıyordum. Bu, dayanabileceğimden fazlasıydı, özellikle de onun acılarının kaynağının kim olduğunu anladığımda.

İçimde kükredim.

Onun dişlerinin benim dişimin boynunda yeri yoktu.

Chapter 6

Sage

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde uykumdan uyandım, Ruhlar Diyarı'nı ziyaret edip etmediğimden emin değildim. Demir tasma sayesinde bunu bilemezdim. Sanırım olumlu bir yanını ararsam, o da bu olurdu: Demir tasma tüm rüyaları, kabusları ve aradaki her şeyi engelliyordu, bu da aslında uyuyabildiğim anlamına geliyordu.

Bir gözümü açtım ve üzerimde yükselen taş tavana baktım. Yine odamdaydım. Bunu anlayabiliyordum çünkü başımı hafifçe sola eğip dikkatlice baktığımda, taşın üzerindeki işaretlerden biri yaşlı bir kadının yüzüne benziyordu, burnu belirgin ve şişkin. Son birkaç hafta boyunca, Von'un yasını tutarken depresif bir ruh hali içinde kaldığım için, tavandaki o noktaya sayamayacağım kadar çok bakmıştım. Şimdi mi? Onu hafızama kazımıştım.

Aniden, ağır meşe kapı açıldı.

Yumuşak kürklerimin korumasından dışarı baktım, o korkunç dişli prens tanrının ya da kızıl saçlı yardımcısının geri dönmemiş olmasını umuyordum.

"Günaydın, hanımefendi," dedi orta yaşlı bir kadın odaya girerken. Saçları bir boneyle bağlanmıştı, ancak bonenin altından birkaç gri saç teli çıkmıştı. Zayıf sayılmazdı, ancak oldukça iri olmasına rağmen hızlı hareket ediyordu, *çok* hızlı.

koyu kırmızı perdeleri tutup açtı, güneşin keskin ışınlarının da etkisiyle havaya bir toz bulutu yükseldi. Öksürdü. "Aman Tanrım, özür dilerim, hanımefendi. Personele haber verip, gece çökmeden önce bunları dışarı çıkarıp iyice süpürmelerini sağlayacağım."

Cevap vermedim.

Perde tozu en son endişelendiğim şeydi, özellikle de boynum hala zonkluyordu. Parlak ışıktan uzaklaşarak yan döndüm. Parmaklarımla ısırik izlerini nazikçe okşadım, dokunuşum hafif olsa da yüzümü buruşturdum.

Von beni ısırdığında, tek hissettiğim mutluluk verici bir zevkti.

Altın Prens bunu yaptığında ise, korkunç bir acı hissettim.

Bana doğru koştu, eliyle yatağımın altından yatak ısıtıcısını çıkardı. Verimli bir şekilde şömineye doğru yürüdü ve kalan kül ve yanmış közleri döktü. Yatak ısıtıcısı yeniydi. Ayak parmaklarımı kıpırdatarak, oldukça sıcak olduklarını fark ettim.

Birkaç saniye sonra, yatağın yanına geri döndü. Kızıl, tombul yanakları yükseldi ve bana hoş bir gülümseme sundu — benim *Lanetli* olduğumdan endişelenmediği açıktı, benim onun ölümlü olmasından endişelendiğimden daha fazla değil. "Benim adım Brunhilde. Ben senin yeni daimi hizmetçinim," dedi tatlı bir sesle. Ek bir selamlama olarak, kalın parmaklarıyla kürk battaniyelerimi tuttu ve geriye doğru attı.

Titredim, serin sabah havası geceliğimin altına girip cildimi ürpertti, Altın Prens'in *dişlerinin* boynuma batışını hatırlattı. Boğazımın arkasında yükselen ekşi yumruyu yuttum ve anıyı kafamdan silmeye çalıştım.

İki kadın sessizce odaya girdi, başlarını eğik tutmaları onları ele verdi — *görünüşe göre* benim nedimelerim. Bu aptalca terime gözlerimi devirdim. Beklemek. Neyi beklemek? Onları kaçırarak iri, güçlü bir adam mı?

... Bir daha düşündüm de, o kadar da kötü bir fikir değildi. Bir kızın ona ihtiyacı olduğunda Von neredeydi?

"Anladığım kadarıyla," dedi Brunhilde, "üçünüz arasında uygun bir selamlaşma yapılmamış. İzin verin, şimdi ben yapayım." Kahverengi saçlı, daha kısa olanına işaret etti. "Bu Naevia."

Kız, gözleri yere sabitlenmiş halde hızlı ve etkili bir selam verdi. Brunhilde devam etti, "Ve bu da Cataline."

Uzun boylu, ilek sarısı saçlı kız başını yukarı kaldırarak selam verdi, hoş yüzünü yumuşak bir gülümseme süsledi. Gözleri benimkilerle buluşmasa da, başını kaldırıp gülümsemesi bile başlı başına büyük bir adımdı.

İki kızın orada birlikte durduğunu görmek bana biraz Lyra ve Harper'ı hatırlattı, boylarındaki fark benim için bir bağlantı oluşturdu. Kalbim ağır bir vuruş yaptı — ah, onları ne kadar özlemiştim. Ryker'ı da. Ve Ezra'yı. Ve Von'u. Her zaman Von'u.

"Günaydın, hanımefendi," dediler nazikçe. Bir kez daha, mükemmel ve alıştırılmış bir uyum içinde konuştular.

Yatağın kenarına kayarak onlara karşılık verdim ve "Lütfen bana Sage deyin" diye ekledim.

"Bu çok uygunsuz, hanımefendi," diye haykırdı Brunhilde. Sanki onun yahnisine tkrmşm gibi tiksiniş görünüyordu. "Sana *hanımefendi* diyecekler, bu kadar."

Tartışacak halim yoktu, ayrıca bunun bir faydası da yoktu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Anladığım kadarıyla, buraya geldiğinizden beri düzgün bir şekilde yıkanmadınız. şimdi bunu halledeceğiz." Naevia'ya döndü. "Canım, lütfen onlara banyo için hazır olduğumuzu söyle ve elbiselerin getirilmesini sağla. Ve Cataline..." diğer kıza döndü, "...mutfağa git ve kahvaltı tepsisinin neden bu kadar geciktiğini ğren. Beş dakika önce burada olması gerekiyordu."

Beş dakika mı? Birisi zaman konusunda çok titizdi. Kızlar başlarını sallayarak kapıya doğru yöneldiler.

"Ah, bir şey daha var Cataline, kahvaltının hafif olmasına dikkat et. Majesteleri bugün terzinin hanımefendiyle çalışmasını ayarladı."

Midem bulandı — prens ne yaptı şimdi? Neden giydiğim kıyafetlerle aniden ilgilenmeye başladı? Bu durum bana hiç hoş gelmedi, özellikle de dün gece olanlardan sonra.

Bir el alnıma dokundu, bu beklenmedik dokunuş beni geriye doğru sıratmıştı.

"zr dilerim, seni korkutmak istemedim. Bir an için iyi grnmyordun. Yanaklarından renk kaçmış gibiydi," dedi Brunhilde, elleri hacimli kalçalarına geri dönerek. "Sadece ateşin olup olmadığını kontrol ediyordum. Kış geldiğinde nasıl olduğunu bilirsin, her türlü kötü soğuk algınlığını da beraberinde getirir."

"Ben iyiyim," diye onu teselli ettim. Boynumdaki ağrı ve midemdeki mide bulantısı beni hiç de iyi hissettirmese de.

"Peki o zaman," dedi ve elimi nazikçe okşadı, "güne devam etmeliyiz." Sanki onun sözleri bir çağrıymış gibi, hizmetçi kıyafetleri giymiş iki adam boş bir tahta küveti içeri taşıdı. Brunhilde onlara küveti şöminenin yanına koymalarını söyledi. Onlar gittikten sonra, genç erkekler arka arkaya odama girip çıktı, her biri ağır kovalarla boğuşarak küvete doğru beceriksizce yürüdü.

Yataktan kalkıp aceleyle altı yaşından fazla görünmeyen en küçüğünün yanına koştum.

"Sana yardım edeyim." Ona gülümsedim, elimi sapın etrafına doladım ve ağırlığı küçük bacaklarından kaldırdım. Bana teşekkür etmek için dişlerini gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu hoş bir sürprizdi. Görünüşe göre, bu kalede herkes Lanetlileri nefret etmiyordu.

Brunhilde ellerimi itti. "Şimdi çocuğa kovasını geri verin, hanımefendi. Bu onun işi, sizin değil."

Hanımların bana nasıl hitap edecekleri konusunda ona hak veriyordum, ama bu konuda ona hak vermek niyetinde değildim. Onu görmezden gelerek, çocuğun işine yardım ettim, sonra da başka bir çocuğa yardım etmek için döndüm. Sonra bir başkasına. Brunhilde tek kelime bile etmedi, ama ben diğerlerine yardım ederken, onun keskin bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissettim.

Küvet dörtte üçü dolduğunda ve herkes gittiğinde, Brunhilde bana girmem için işaret etti.

Mutlulukla onun isteğini yerine getirdim.

Geceliğimi çıkardım ve bir kenara attım.

Hamamda çalıştıktan sonra, diğer kadınların önünde soyunmaktan hiç utanmıyordum, ki bu, kulübede yaşayan kızın asla yapmayacağı bir şeydi. Ayağımı buharlı sıcak suya daldırdım ve kendimi suya bırakırken dudaklarıma bir gülümseme kondu.

Cennet gibi.

Cataline ağır görünümlü bir tepsiyle geri döndü, gözleri benimkilerle neredeyse buluşacak kadar yakındı, ama tam olarak değil. Yine de, bu da bir adımdı. Brunhilde küvetin yanına küçük, yuvarlak bir sehpa çekti ve Cataline'e tepsiyi oraya koymasına için işaret etti, Cataline de hemen bunu yaptı.

Tepsi, kahvaltılık yiyeceklerle doluydu. Meyveler — elma hariç — haşlanmış yumurta, jambon, kızarmış ekmek ve peynir. Eğer Brunhilde'nin hafif kahvaltı dediği şey buysa, ağır kahvaltının neye benzediğini ancak tahmin edebilirdim — zavall

Brunhilde'nin hafif olarak kabul ettiği Şey buysa, ağır bir kahvaltının neye benzeyeceğini hayal bile edemezdim — zavallı Cataline'in böyle bir tepsiyi kaldırabileceğinden Şüpheliydim.

Küvetin kenarına eğilip bir üzüm kopardım ve ağzıma attım, Őekerli, hafif ekşi bir tat dilimde patladı.

Brunhilde ellerini kalçalarının Şehvetli kıvrımlarına koydu. "Özür dilerim, hanımefendi. Burası kalenin eski kısmı, bu yüzden burada iç mekan su tesisatı yok. Ancak kalenin yeni kısımlarında var."

Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazarken başımı salladım. Kim bilir, belki de bu bilgi işime yarayabilirdi. Kale hakkında öğrenebileceğim her Şey iyi bir Şey gibi görünüyordu.

"Hadi, yiyin hanımefendi," dedi Brunhilde, yemem için işaret ederek. Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu, açlıktan ölüyordum.

Tabağın yanından gümüş çatalı alıp, çatalın uçlarını dolgun, haşlanmış yumurtanın yan tarafına sapladım. Ağzıma götürdüm ve bir kısmını ısırdım.

"Aman Tanrım. Hayır, hanımefendi, bu çok uygunsuz," dedi Brunhilde dehşetle. "Haşlanmış yumurtaları böyle yemiyoruz. Gelin, size doğru Şekilde nasıl yenildiğini öğreteyim." Nazıkçe çatalı elimden aldı.

Ben çiğnerken, o yumurtayı küçük, ısırık büyüklüğünde parçalara ayırıyordu — o kadar küçüktü ki, bir bebek bile boğulmazdı. Ben o küçük parçalara bakakaldım

—yumurtayı bitirmeden açlıktan ölecektim.

"Küçük, minik ısırıklar alıyoruz. Tek tek," diye yavaşça talimat verdi, anlamıŐ mıyım diye yüzümdeki ifadeyi inceledi — anlamamıştım. "Ve çiğnerken ağzımızı kapalı tutuyoruz." Vurgulamak için ağzını sıkıca kapattı ve çiđniyormuŐ gibi yaptı — bana nasıl yapıldığını görsel olarak gösterdi —tıpkı bir annenin bebeğine yemek yemeyi öğretmesi gibi.

Ben homurdandım, ağzımı kapattım ve söyleneni yaptım.

Başını bir yandan diğer yana salladı. "Eh, bir başlangıç." Kendi kendine iç çekerek, dönüp çeşitli sabunlar, yağlar ve fırçalarla dolu bir kovaya doğru yürüdü. O arkasını döndüğünde, yumurtayı ağzıma attım ve yüzümü ateşe çevirdim, böylece biriktirdiğim sincap yanaklarını göremezdi.

Cataline'in kıkırdadığını duydum ve gülümsemeden edemedim — muhtemelen benim deli, hasta, lanetli bir canavar olduğumu düşünüyordu — aslında onun kralının seçtiği dinin tanrıçası olmamın ironisi, bunu daha da tatmin edici hale getiriyordu.

Dürüst olmak gerekirse, en azından şimdiye kadar tanrıça olayı hakkında pek düşünmemiştim. Ama *görünüŖe göre* ben bir tanrıçaydım. Kendimi öyle hissediyor muydum? *Pek sayılmaz.*

Sıradan, yaşlı bir bilge gibi hissediyordum.

Unutulmuş anılar denizinden bir damla anı geri kazanmak dışında, gerçekten değişen başka bir şey yoktu. Yeni Tanrı olarak sınıflandırılmama rağmen, hala kırmızı kan akıyordu — bu, dün gece prensle yaşadığım felaketten sonra emin olabileceğim bir şeydi. Güç veya iyileştirme yetenekleri açısından içimde herhangi bir fiziksel değişiklik fark etmemiştim — ama yine de, demir tasmanın bununla bir ilgisi olabilir.

Çoğunlukla, ölümlü olmasam da hala ölümlü gibi hissediyordum.

Ölümlü olmak, Yaşam Tanrıçası Lady Light'ın reenkarnasyonu olmaktan daha gerçekçi geliyordu.

Yaşam Tanrıçası mı? Gözlerimi devirdim. Belli ki evren dikkatini vermiyordu — bir bitkiyi bir haftadan fazla hayatta tutamıyordum, kuruyup ölüyordu. Ezra bile, bitkilerinin öleceğini bildiği için bana onları bakmamı istemiyordu. Özellikle de on yaşındayken bahçesini aşırı sulayıp bitkilerin üçte ikisini öldürdüğümden beri, bu konuyu hiç kapatmamıştı.

Bir bakıma, sanki kozmik bir şaka gibi geldi bana — benim haberdar olmadığım bir şaka.

Ama son zamanlarda hayatımda şaka gibi gelmeyen ne vardı ki? Küvetin kenarına uzanıp tereyağlı bir dilim ekmek aldığımda, düşmanımın kalesinde banyo yaparken, ziyafet çekiyordum, oysa tüm tanrılar arasında en güçlü tanrı, masallardaki prensesler gibi sonsuz bir uykuda kalmıştı. Ve çocukken okuduğum hikayelerin aksine, hayır, benim öpücüğüm onu uyandırmayacaktı. Aslında, bu muhtemelen onun ölümsüz tabutuna çakılan son çivi olacaktı.

İç geçirdim, kalan ekmeği ağzıma tıktırdım ve suyun içine daha da battım; buhar artık eskisi gibi yüzeyden yükselmiyordu.

Brunhilde beni her köşesini titizlikle ve kuvvetle ovduktan sonra, beyaz tenim salonlarda asılı bayraklarla aynı renge dönüştü ve Brunhilde beni serinleyen suyun kucağından çekip çıkardı. Gücü beni şaşırttı. Beni havluyula kurularken ona şüpheyile baktım — o da bir tanrıça mıydı? İçimden bir ses *hayır, sadece paranoyak davranıyorsun* dedi ve ben de bunun muhtemelen doğru olduğuna karar verdim. Yine de, kalenin kütüphanesini ziyaret edip tanrılar ve tanrıçalar hakkında bazı kitaplar bulmayı ve kim kimdir öğrenmeyi kafama koydum — hayatım boyunca mutlu bir şekilde görmezden geldiğim bir konu. Tanrılar ilahi bir konu

ve kim kim olduğunu öğrenmeye başlamaya karar verdim - hayatım boyunca mutlulukla görmezden geldiğim bir konu. Tanrılar, Adelina'nın tutkuyla ilgilendiği bir konuydu... Onlar hakkında konuşurken daha fazla dikkat etmeliydim. Etmediğim için pişman oldum. Adelina söz konusu olduğunda... yapmadığım için pişman olduğum çok şey vardı.

Çanlar farklı, çarpıcı tonlarda çınlayarak bir kakofoni oluşturdu ve Brunhilde telaşlı bir inilti çıkardı. "Ah, tanrım, onu suda çok uzun süre beklettim," dedi kendi kendine, sanki ben haşlanmış bir kuşmuşum gibi. Beni yatağa sürüklerken küçük bacakları hızlandı, elim havlunun uçlarını birbirine bağlayarak vücuduma sıkıca sarılmış halde tuttu.

"Acele edin, hanımefendi, birini seçin." Yatağın üzerine asılı duran üç elbiseyi ve onlara ait eldivenleri işaret etti. Üç elbise de çok güzel ve zarifti ve o kadar pahalı görünüyordu ki midemi bulandırdı. İnsanlar sokaklarda açlıktan ölerken, zenginler bu tür kıyafetlerle ortalıkta dolaşıyordu. "Böylece yolunuza devam edebilirsiniz," diye bitirdi.

"Yola çıkmak mı?" diye sordum, elbiseleri inceleyerek, Cataline'in yanında köşede başı eğik duran Naevia'nın ne zaman geri döndüğünü merak ederek.

"Evet, tabii ki sabah ibadetine!" diye bağırdı Brunhilde.

Kafamı salladım, neden Yeni Tanrılar'a sabah ibadetine katılmam beklendiğini hala anlamamıştım. "Buraya geldiğimden beri hiç sabah ibadetine katılmadım. Neden şimdi katılayım?"

"Kızlar, buraya gelin ve bana yardım edin," diye hizmetçilerime bağırdı, onlar da acele adımlarla hemen cevap verdiler. Benim bir elbise seçmemi beklemedi, altın rengi olanı alıp Cataline'e uzattı ve sonra eliyle havlumu bir çırpıda çıkardı. Eteklerin ilk katmanını hazırlarken, bana kısa bir süre baktı ve "Çünkü Majesteleri öyle istiyor. Şimdi, kollarını kaldır ve çabuk ol" dedi.

Chapter 7

Sage

Koridora açılan kapının dışında iki muhafız görevlendirilmişti. Miğferleri yüzünden yüzlerini göremiyordum, ama ikisinin de Grouchy olmadığını hemen anlayabildim. İlki, onun için fazla iri bir canavardı, ikincisi ise o kadar küçüktü ki, Lyra'nın yumruk yumruğa kavgada onu yenebileceğinden emindim.

Grouchy kadar huysuz olup olmadıklarını merak ettim. Meşhur sulara ayak basmaya karar verdim. Hamamdaki aktrisi hatırlayarak, şehvetli bir ses tonuyla, "Günaydın çocuklar," dedim.

İri olan hafifçe kıpırdadı, ama yanıtı sadece buydu.

Bu pisliklerin gardiyan olarak işe alınmak için böyle davranmaları gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım, onlara tahta tadı alıp almadıklarını sormak için can atıyordum, çünkü sopa o kadar derine sokulmuştu ki...

"Hadi gelin hanımefendi, geç kaldınız." Brunhilde beni durduğum kapıdan kovdu ve ben düşüncemi dile getirmeden önce onu kesintiye uğrattı.

Yolculuğumuza başlamadan önce, *hanımefendinin hizmetçisi tarafından kurtarıldım* diye düşündüm.

Saçma sapan miktarda iç eteği toplamak için elimden geleni yaparken, Brunhilde'nin arkasından gittim. Ağır elbiseye karşı şikayetlerime rağmen,

giydiğim sivri uçlu deri ayakkabılarla yürümek oldukça kolaydı. Böyle bir lüksün varlığından kim haberdardı ki? Benim ayaklarım kesinlikle bilmiyordu. Kaleden kaçarken bu ayakkabıları çalmak için zihnimde bir not aldım.

Cataline, Naevia ve iki muhafız arkamdan geliyordu, Brunhilde ise çeşitli kale hizmetçilerine *yol açın, yol açın, yol açın* diye bağırarak öncülük ediyordu! Hiç şaşırmadım, Brunhilde onlara çarpmadan önce koridorun kenarlarına kaçıştılar. Kısa boylu bir kadın olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede otoriterdi.

Yürürken kalenin haritasını çıkarmaya çalıştım. Bu yerin planını ne kadar çabuk çıkarırsam, kralı nasıl öldüreceğimi o kadar çabuk bulabilirdim.

Kralı öldürmek... Bu kelimeler kulağa çok sert geliyordu. Daha önce hiç bir can almamıştım, en azından bu hayatta, ve kral bir canavar olsa da, yemin ettiğim şeyi başarırsam bunun benim için ne anlama geleceğini merak ediyordum. Bu beni değiştirir miydi?

Uzun, bitmek bilmeyen bir koridordan sonra, aşağıya doğru basamakları giderek genişleyen, görkemli, dolambaçlı bir merdivene ulaştık. Şarkı sesleri duyuyordum — birbiriyle güzelce uyum içinde olan çok sayıda melek sesleri. Eteklerimi bir kez daha topladım ve merdivenden inmeye başladım, her adımda şarkı sesleri daha da yaklaşıyordu.

Aşağıya indiğimde, ayağım duvarlar arasında uzanan, önümde uzanan korkunç koridorun uzunluğu boyunca uzanan lüks, kalın bir halıya yumuşakça basıyordu. Koridorun sonunda, devasa ikiz kapılar açılmıştı ve sadece bir oda değil, kaleye bağlı tamamen farklı bir bina, bir tapınak ortaya çıkmıştı.

Yerden tavana kadar, titizlikle cilalanmış beyaz taştan yapılmıştı —taşın kendisi güneşin vurduğu her yerde küçük ışık parçacıklarını yansıtıyordu. Çatı, antik meşe ağaçları büyüklüğünde iki sıra dev sütunla destekleniyordu. Bana Işık Tapınağı'nı çok hatırlattı, ancak bu binanın duvarları vardı, havadar Işık Tapınağı'nda olmayan bir şey.

"Cataline size oturacağınız yeri gösterecek," dedi Brunhilde, devasa kapılardan geçmem için bana işaret etti.

Başımı salladım ve onu takip ettim.

Her iki tarafta sıra sıra taş banklar vardı ve en güzel kıyafetlerini giymiş bir insan denizi bu bankları baştan sona dolduruyordu. Burada kaç kişinin bulunduğunu tahmin edemedim, ancak yüzlerce kişi olduğunu düşündüm.

En uzak köşede, geniş bir podyumda bir grup insan duruyordu: koro. Koyu kırmızı cüppeler giymişlerdi ve her biri düzgün, mükemmel bir duruş sergiliyordu. Boş ifadeleri, seslerinin yarattığı nefes kesici seslere haksızlık ediyordu. Kutsal melodileri, vitray pencerelerden süzülen dans eden renklerle birleşince... *büyülü bir etki* yaratıyordu.

Elimdeki eldiveni çekilene kadar, baktığımı fark etmemiştim. Aşağı baktım ve Cataline'in iri gözleri benimkilerle buluştu — bu ilk kez oluyordu. Yanındaki boş koltuğu işaret etti. Gözlerimi kıptım ve koroya bakarken, kalabalığın büyük bir kısmının şimdi bana baktığını fark ettim. Hızla, taş bankta oturdum, hareketim pek zarif değildi. Eteklerim o kadar kalındı ki önümde şişkinlik oluşturuyordu, kumaş yığını neredeyse görüşümü engelliyordu. Onları aşağı doğru bastırdım. Ne kadar saçma.

Podyumun sağ tarafında, üç altın taht gururla duruyordu, koltukları yemyeşil, kırmızı renkli kadifeyle kaplıydı. Ortadaki en büyük ve en görkemli olanıydı, en üstünde yaldızlı bir güneş vardı, ışınları ölümcül görünümlü sivri uçlara oyulmuştu, parmağınızı delebilecek kadar keskindi.

Koro hep birlikte sustu ve genç bir kız öne çıkıp şarkı söylemeye başladı.

Melek gibi sesi, geniş tapınağın akustığı sayesinde daha da güçlendi. Birkaç satırlık güzel şarkıdan sonra, diğer soprano da ona eşlik etti ve birleşen sesleri melodiyi yeni boyutlara taşıdı. Ardından altolar ve tenorlar da katılarak güçlü sesi daha da güçlendirdi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu — inanılmaz melodileri için ayakta alkışlandılar.

Sade beyaz bir giysi ve parlak, ışıltılı bir yakutlu altın başlık takan yaşlı bir kadın kürsüye çıktı. Elleri, yere kadar uzanan geniş, dalgalı kollu giysinin arkasında gizliydi. Mermer podyuma doğru yürürken, yabancı bir dilde ilahi söyledi. Dil kulağa sert geliyordu, sanki her kelimeyi söylerken boğazını temizlemek zorunda kalıyormuş gibi. İlahi söylemeyi bıraktı ve elini öne doğru uzatarak odanın arkasına doğru işaret etti.

Anında herkes ayağa kalktı ve sanki bu bir düğünmüş ve gelin koridordan gelmek üzereymiş gibi gösterilen yöne döndü. Ben de ayağa kalktım ve döndüm, ama önümde omuz omuza sıkışık duran insan sıralarını geçip ötesini göremedim. Koro tekrar şarkı söylemeye başladı, yankılanan armonileri cildimde küçük tüyler diken diken etti.

Ve sonra, herkes mükemmel bir uyum içinde başlarını eğdi. Tamam, ben hariç herkes. Cataline hafifçe bana vurdu. Onun izinden giderek başımı *hafifçe* eğdim.

Kirpiklerimin arasından, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıyafetleri giymiş bir adam ve bir kadının yanımdan geçmesini izledim — ipekler, kürkler ve canlı renkler. Kıyafetlerine ne kadar para harcadığını tahmin bile edemiyordum. Adamın, gösterişli yüzüklerle süslenmiş eli, avucunu aşağıya doğru tutarak önündeydi. Yanında yürüyen kadın, elini onun elinin hemen üzerine, dokunamayacak kadar az bir mesafeye koydu. İkisi de peruk takıyordu, ama kadının taktığı peruk bambaşkaydı. Kafasının üstüne o kadar çok sahte saç yığılmıştı ki, boynunun bu ağırlığı taşıyabilmesi bir mucizeydi.

Arkyn ile yaptığım bir konuşmayı hatırlayarak, kraliçenin çiçek hastalığına yakalandığı için peruk takmak zorunda olduğunu biliyordum. Bu, koridorda yürüyen adam ve kadının büyük olasılıkla kral ve kraliçe olduğu anlamına geliyordu. Herkesin eğildiği düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Kralı iyice inceleyince kaşlarımı kaldırdım. Onu *ilk* kez görüyordu, madeni paralar ve resmedilmiş portreler dışında, ki her ikisi de gerçekte *hiç* de öyle görünmeyen yakışıklı bir kralı tasvir ediyordu.

Giydiği güzel, lüks kıyafetlere ve başındaki özenle cilalanmış altın tacı rağmen, o *sadece* bir adamdı - acı, ıstırap ve yıkımdan başka bir şey yaratmamış bir adam. Ona bir krallığı yönetme hakkını ne verdiğini merak ettim. Ona hayatları alma, aileleri yok etme - benim ailemi yok etme hakkını ne verdi?

Hiçbir hakkı yoktu.

Beyaz saçlı bir prens dikkatimi çekti ve kral hakkındaki düşüncelerimi bir anda silip süpürdü. Onların yerine, boynuma saplanan dişlerin hatırası su yüzüne çıktı ve midemi bulandıran, cildimi terleten ve mide bulantısı yapan bir his beni sardı. Elbisemin korsesi birdenbire çok daha sıkı gelmeye başladı.

Orada durduğumu fark etmiş olsa da, bunu belli etmedi. Bunun yerine, kral ve kraliçenin arkasında podyuma doğru yürürken gözlerini ileriye dikti. Podyuma vardıklarında, kral ve kraliçe ayrıldı ve prens aralarına girdi.

Üç kraliyet üyesi orada dururken, prensin görünüşü olarak sözde ebeveynleriyle hiçbir ortak yanı olmadığını fark ettim.

Fiziksel olarak, o ruhani ve büyüleyiciydi, ama onlar hiç de öyle değildi. Acaba aralarında herhangi bir akrabalık var mıydı? Ebeveynlerinin hiçbiri ilahi görünmüyordu, bundan neredeyse emindim.

Yine de o bir tanrıydı. Şüphesiz.

Tanrılarla ilgili işlerin nasıl yürüdüğünü pek bilmiyordum, ama insanların birleşmesiyle bir tanrı yaratılamayacağını biliyordum, tıpkı iki kedinin bir aslan yaratamayacağı gibi.

Sadece Yaratıcı ilahi varlıklar yaratabilirdi.

Bu, prensin aslında onların oğlu olmadığı anlamına geliyordu.

On iki yaşından fazla olmayan bir kız, altın bir kaseyi ellerinde tutarak kürsüye çıktı. Rahibe olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kadın, başparmağını kaseye daldırdıktan sonra prensin boynuna bastırdı. Ardından aynı hareketi kral ve kraliçe için de tekrarlayarak boğazlarını kırmızı boyayla işaretledi. Bu hareket çoğu tapınakta oldukça yaygındı, ancak ben bunun anlamını öğrenmek için hiç zaman ayırmamıştım.

İşini bitirdiğinde başını eğdi ve üç kraliyet üyesi tahtlarına doğru yola çıktı; prens, oyulmuş güneşin bulunduğu ortadaki tahtı aldı.

Koro bitirdi ve rahibe tekrar konuşmaya başladı, bu sefer neyse ki benim anlayabileceğim bir dilde. "Bugün, kralımızın otuz beşinci yılında, yeni tanrıların tapınağında onları övmek için toplandık. Bu ibadet gününde, herhangi bir erkek, kadın veya çocuk asil olmayan niyetlerle gelmişse, tanrıların kanunları veya bu diyarın kanunları gereği, şimdi öne çıksın."

"Sevgili tanrılarımızı ve tanrıçalarımızı övmek için asil niyetlerle geldik," diye bağırdı kalabalık, gürültülü cevapları sırtımda bir kırbaç gibi çınlayarak beni irkitti. Duvarları tahtadan değil taştan yapmalarına şaşmamalıydım — bu kadar çok sesin gücü, tahta bir temeli yerle bir ederdi.

Rahibe, kalın ve ağır cüppesi arkasında sürüklenirken, cevap olarak eğildikten sonra taştan yapılmış bir sunaka doğru yürüdü. "Hakred Kralı, Melayna Kraliçesi ve Aurelius Prensi için bir dua ile başlayalım." Sonraki kısmı yabancı dilde devam etti. Ama İngilizce konuşmuş olsa bile dinlemeyecektim, çünkü daha önce hiç duymadığım prensin ilk adının açıklanması beni derinden etkilemişti. Edenvale'nin tamamı onun için haftalık kutlamalar düzenlemesine rağmen, insanlar prensi ilk adıyla çağırma zlardı — ona sadece

Altın Prens olarak anılırdı. Ona Prens Aurelius demek küfür sayılırdı.

Aurelius.

Aurelius.

Arkyn'in bana verdiği ismin erkek karşılığı, Lady Light'ın ilk adı olan Aurelia.

Tesadüfen, sadece saç rengimiz aynı değildi, ikimiz de ölümsüzdük, aynı zamanda isimlerimiz de tüyler ürpertici derecede benzerdi. Ama beni en çok etkileyen bu *tesadüfler* değildi. Hayır, asıl etkileyici olan, onun sadece Işık Tanrısı ile aynı doğum tarihine sahip olması değil, aynı zamanda aynı isme sahip olmasıydı.

Ama bu tesadüfler sadece tesadüf değildi, değil mi? *Ve* ne kadar küçük bir oyun oynarsa oynasın, o Işık Tanrısı'nın adaşı değildi...

O, Işığın Efendisi'*ydi*. Yaşam

Tanrısı.

Yeni Tanrılar'ın Kralı. Ve

benim...

Kahretsin.

Dün geceki konuşma zihnimin ön saflarına çıktı, koçbaşı gibi yoluna çıkan her şeyi parçaladı.

"*Evli misin?*" "*Hayır,*

değilim."

"*Emin misin?*"

Sonra, Arkyn ile olan bir anı aklıma geldi. Beni Işık Tapınağı'na götürdüğünde, "*İyi bir eş olacak mısın?*" diye sormuştu.

Çenemdeki menteşeler açıldı, burun deliklerim artık ihtiyacım olan havayı sağlayamıyordu — bu korse kafesi hızlı ve çılgın nefeslerimi kısıtlarken.

"İyi misin?" Cataline gözleri fal taşı gibi açılmış, bana fısıldadı.

Hayır. Hayır. *Hayır!*

Gözlerim yardım istercesine bakarken başımı salladım. Titreyen dudaklarımdan, beni buradan çıkarması, kaburgalarımdan kafesi sökmesi için birine sessiz bir dua çıktı.

"Ben de bazen böyle olurum, nefes alamam," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, elini elime tutarak. "Başka bir şey düşün. Ne olursa olsun, aklını ondan uzaklaştırman lazım."

Eldivenlerimin içine kayan nemli ellerim, onun ellerini sıktı ve ani ilgisi tatlı olsa da, içimde yükselen çılgınlığı dizginlemeye pek yaramadı.

"Başka bir şey düşün. Rahibenin sesini dinle, onun sesine odaklan," diye fısıldadı, gözleri bana olay çıkarmamamı rica ediyordu.

Onun ve benim iyiliğim için başımı kaldırdım ve kendimi rahibeye odaklanmaya zorladım. Ama sonra bakışlarım Aurelius'a kaydı ve altın rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalan soğukkanlılığımı da kaybettim.

Cataline'e döndüm ve "Bunu yapamam" diye kekeledim.

Ayağa kalkarken eteğimin ön kısmına takıldım. Hiçbir zarafet göstermeden, hayatımın en uzun *düşme-düşme* eylemini başlattım. Eminim ki, hissettiğim kadar garip görünüyordu. Sonunda düşeceğime emin olduğumda, içgüdüsel olarak elim uzandı ve birkaç sıra arkada, koridorun diğer tarafında oturan bir adamın omzuna kondu.

Elimi arı sokması kadar hızlı bir şekilde çektim. "Özür dilerim," diye kekeledim, gözlerim kraliçenin ince fincanları kadar genişlemişti, şüphesiz.

Adam hoş bir şey söyleyecek gibi görünüyordu, ama gözleri boynuma düştüğünde ve boynumu saran demiri gördüğünde, yüzünde tiksinti ifadesine büründü. "Senin kirli Lanetli ellerinle bana dokunmaya nasıl cüret edersin!" diye bağırdı, sesi etrafımızda yankılandı.

"Ben... ben..." Ne diyeceğimi bilemedim. Bazı insanların Lanetlileri nefret ettiğini biliyordum. Yani, Kraliyet onlara böyle öğretmişti: bizim bir hastalık, toplum için bir tehlike olduğumuzu, vebayı uzak tutmak için bizimle ilgilenilmesi ve topraklardan temizlenmemiz gerektiğini.

Yanındaki kadın bana sert bir bakış attı ve ona bir mendil uzattı. O mendili aldı ve *eldivenli* elimle dokunduğum yeri ovmaya başladı.

Orada, ağzım açık kalmış bir şekilde duruyordum. Hiç bu kadar hor görülmemiştim.

Odanın tamamının bana öfkeyle bakan yüzlerle dolu olduğunu fark ettiğimde, gözlerinde sadece nefret vardı, dünyam fırtına yaklaşırken hızla dönen bir rüzgâr gülü gibi dönmeye başladı.

Bir el nazıkçe bileğimi tuttu. Dönüş durdu. "İyi misin?" diye sordu boğuk, erkeksi bir ses.

Bileğimi nazıkçe kavrayan eli, mükemmel, kusursuz cildi gördüm. Ama zarif parmağında parıldayan saf altın yüzüğü gördüğümde

parmağında parıldayan saf altın yüzüğü gördüğümde, bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiğim için, o huzur dolu an kayboldu.

"Yapamam." Elini bileğimden çekip çıkışı doğru koştum. Titreyen bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum, sanki uyuyan sevgilimin ruhlar alemindeki köpekleri peşimden koşuyormuş gibi.

Sanki geçmişim sonunda beni yakalamış gibi.

Chapter 8

Bilge

Neden koştuğunu biliyordum. Koşuyordum çünkü geçmişim, kalan son akıl sağlığımı da yok etmekle tehdit ediyordu. Ama neden koştuğunu bilmem, *nereye koştuğunu bildiğim anlamına gelmiyordu.*

Ama bir zamanlar biliyordum.

Eskiden eve koşardım. Gle. Kaleb'e ya da Ezra'ya. Ama sonra Kaleb kaçırıldı ve her şey değişti. Küçük, basit dünyam altımdan çekilip gitti ve beni dengesiz bıraktı.

Ben de uyum sağladım, ama bunu tek başıma yapmadım. Gün batımından daha güvenli bir şey, birini buldum. Von'u buldum. O sadece kaabileceğim bir kişi olmakla kalmadı, *benim evim oldu.*

Ama Von burada değildi, evim burada değildi.

Öyleyse, eteğimi tutup, iki muhafızın peşimden koşarak durmamı haykırdığı, geniş, bilinmeyen koridorlarda koşarken nereye kaçıyordum?

Bilmiyordum. Nereye koştuğunu bilmiyordum. Ve ne zaman duracağımı da bilmiyordum.

Soğuk sabah havasında nefesimin buharını görebiliyordum, her nefes alışımında küçük buhar bulutları oluşuyordu. Öne eğildim, ön kollarımı titrek uyluklarıma bastırdım. Vücudum sıcaktan kızarmış ve terden kaygandı — bir yanım, daha sonra bu elbisenin koltuk altındaki lekeleri temizlemek zorunda kalacak zavallı ruh için üzülüyordu.

Ama yine de...

Koltuk altı lekeleri elbisenin *en küçük* sorunu idi.

Elbisenin geriye kalan kısmına baktım — altın rengi etek ucu, üzerine basmamdan dolayı yırtılmış ve kirlenmişti, sanki onunla kalenin yerlerini süpürmüşüm gibi.

Bir de korsenin içine dikilmiş kaburgalar vardı — onarılması imkansızdı. Bir noktada, sanki sağlam metal şeritlerden değil de fıstık ezmesinden yapılmışlar gibi onları kırmıştım. Mortal Sage'in bunu yapacak gücü asla olmazdı — onları bükebilirdi, ama asla kıramazdı. Bu da bana, ölümsüzlüğümün uykuda olan bir kısmının uyanmaya başladığını düşündürdü.

Derinlerde, cevabı biliyordum.

Tapınaktan çıktığım andan kendimi dışarıda bulduğum ana kadar olan her şey bulanıktı. Sanki bedenimden ayrılmıştım ve aşağıya bakarak, kendimi uzun, bitmek bilmeyen koridorlarda koşarken, sağa sola dönerek koşarken izliyordum.

Şimdi dışarıdaydım, özenle yapılmış çeşmeler, güzel heykeller ve çoğu kışın ölümcül okşamalarından korunmak için uykuya dalmış ağaçlar ve çalılarla dolu geniş bir avluda duruyordum.

Sağımdan gıcırdayan zırh sesi geldi, hızla yaklaşıyordu.

"Hanımefendi, refakatsiz olarak kalede dolaşmanıza izin verilmez," dedi genç bir erkek sesi, yüksek ve net bir sesle, sesinin sonundaki cırtlak tondan anlaşıldığı kadarıyla, ergenlik çağını henüz yeni geçmiş bir ses.

"Sadece biraz temiz hava almam gerekiyordu," dedim, onların yaklaşmasını izlerken.

Onlar, sabahın erken saatlerinde gördüğüm muhafızlardı.

"Sizi hemen odanıza geri götürmeliyiz," diye cevapladı genç ses. Ses, daha küçük olan muhafızdan geliyordu, bu mantıklıydı, muhtemelen henüz tam olarak büyümemişti.

Bu genç muhafızın burada çalışıyor olması bana tuhaf geldi. Kralın Clearwell Kalesi'nde sadece yüksek eğitilmiş muhafızları tuttuğu herkesin malumuydu. Yeni ve genç muhafızları Lanetli Topraklar'a gönderirdi. Öyleyse bu genç adam neden buradaydı? Ya ailesinin kral ile bir bağlantısı vardı ya da o yüksek eğitilmiş muhafızlar başka bir yerdeydi. Son düşünce bana pek uymadı.

"Gelin, hanımefendi, sizi geri götürelim," dedi genç muhafız, başını yanında duran iri muhafıza çevirerek sessizce yardım istedi.

Ama arkadaşı tek kelime bile etmedi. Sadece kollarını kavuşturdu, duruşu şaşırtıcı derecede rahattı, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi — giydiği sert zırhı düşünürsek bu başlı başına bir başarıydı. Bilerek mi yaptı bilmiyordum, ama yine de ona küçük, minnettar bir gülümseme sundum — bakışlarım, onun biraz solunda, arkasında duran şeyi gördüğümde genişledi.

"Lütfen, hanımefendi, geri dönmeliyiz," diye yalvardı genç muhafız. "Bir dakika," dedim düşünmeden, ilerleyerek.

"Hanımefendi, nereye gidiyorsunuz?" diye yarı havlayarak, yarı ciyaklayarak sordu. Eldivenlerimi çıkardım.

"Mila—"

Sesi kulağımda kayboldu. Uzanırken tek duyabildiğim, kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdı. Alnımı pürüzlü, kalın, serin kabuğa dayadığımda parmak uçlarım derin çatlaklara düştü. Yavaşça, derin bir nefes aldım, topraksı, odunsu kokuyu içime çektim — evimin kokusunu. Kışın yaklaşması bile bu kokuyu gizleyemiyordu.

O devasa, eski meşe ağacının dikkatli bakışları altında ne kadar süre orada durduğumu bilmiyorum, ama sonunda kaçtığım yeri bulmuştum.

Chapter 9

Sage

Neredeyse duyulmayacak kadar hafif adımlar bana yaklaştı. Kim olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. O kadar sessiz yürüyebilen sadece iki kişi tanıyordum. Biri sonsuz bir uykuda, diğeri ise...

"Benimle yürür müsün?" diye sordu.

Başımı çevirdim, yanağımı ağacın kabuğuna dayayarak uzattığı eli, yüzük parmağına sarılmış belirgin bandı baktım.

Yavaşça başımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim... O inanılmaz erimiş altın havuzlarıyla.

Dün gece bana o kadar büyük bir acı yaşattığı için ona kızgın olmam *gerekirdi*, bu düşünce kanımı donduruyordu, ama yine de...

İçimde garip bir şey oluyordu. Özellikle kalbimde.

Sanki bir lavta gibi, gittikçe hızlanarak çalmaya başladı. *O* eli, *o* gözleri tanıdı. Zihnim, önceki gece olanlarla bir ömür boyu unutulmuş anılar arasında bağlantı kurmakta zorlanıyordu.

Ve bu ikisinin birleşimi beni ortada boğulmuş halde bıraktı — kafam karışık ve ne yapacağımı, az önce hissettiğim zihnimi parçalayan paniğe tekrar kapılmadan nasıl ilerleyeceğimi bilemiyordum.

"Tamam," diye fısıldadım, meşe ağacının rahatlığından uzaklaşarak bilinmeyenlerin dünyasına ilk adımımı attım.

Elini tutmadım ve bu onu rahatsız ettiyse de, bunu belli etmedi. Bunun yerine, kaldırım taşlarından yapılmış dolambaçlı bir yolu işaret etti. Soluk, düz taşları çakıl taşları çevreliyordu ve aralarındaki küçük boşlukları dolduruyordu. Düzgünce kesilmiş çalılar, donla beyazlaşmış çıplak dalları ile yolu çevreliyordu ve yan yana yürümemiz için yeterli alan bırakıyordu.

"Sana davranışından dolayı özür dilerim," dedi yürürken, aramızdaki sessizliği bozarak. Benden oldukça uzun olmasına rağmen, adımlarımız oldukça uyumluydu. "Arkyn'in seni buraya getirdiğini öğrendiğimde, sana alan tanımayı, alışman için zaman vermeyi planladım, ama dün gece seni gördüğümde beni tanımadığını fark edince, duygularım beni ele geçirdi. Ve sen dudağımı ısırduğunda, tanrılar gibi tepki verdim, ama senin bu gelenekleri hatırlamadığını, çünkü bu hayatı bir ölümlü olarak yaşadığını unutmuştum." Derin bir nefes alırken geniş göğsü genişledi. "Olayları daha dikkatli ele almalıydım, ama bunun yerine duygularımın beni yönetmesine izin verdim ve bir hayvani gibi davrandım. Bunun için özür dilerim."

Onun özüne nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Dün gece olanların yüzeyinde, ben saldırıya uğramıştım, ama kendimi kafa karıştırıcı, bulanık sulara bırakınca, bunun daha derin bir anlamı olduğunu fark ettim.

Göze göz. Onu ısırıldıktan sonra, dişleri boynumu kesmeden hemen önce bana söylediği sözler bunlardı. Evet, bu barbarca bir davranıştı, ama bu sözün aslında tanrılardan geldiğini bilecek kadar bilgim vardı. Bu onların tarzıydı, onların kanunuydu. Ve o da buna göre davranmıştı. Bu benim için doğru ya da adil miydi? Hayır, değildi. Ama içimden *küçük* bir parça onun neden öyle tepki verdiğini anlayabiliyordu.

Ve sonra katalizör olan şey vardı: o öpücük.

O anda, bir yabancının beni öptüğünü sandım ve kendimi savunmak için öyle davrandım. Ama ona göre? Altın yüzük takan adama göre? O bir yabancıyı öpmüyordu, kendi...

O kısımda, *o kelime*de takıldım, bunun işleri çok daha karmaşık hale getirebileceğini kabul ederek. Panik atak geçirdikten sonra, bir tane daha geçirmek istemiyordum, bu yüzden şimdilik bu konuyu bir kenara bırakmaya karar verdim.

Daha sonra... *Bunu* daha sonra hallederim. Ya da hiç halletmem. Bu daha uygun bir seçenek gibi görünüyordu.

Gözlerimi önümüzde uzanan taş döşeli yola dikerek, "Özrünüz için teşekkür ederim ve sizin..." dedim. Doğru kelimeyi bulmak için durakladım. "Çelişkili olduğunuzu anlayabiliyorum. Yine de, bana yaptığınız şeyin korkunç olduğu gerçeği değişmiyor. Ancak, ileriye bakmak adına, özrünüzü kabul etmeye hazırım."

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım ve kollarımı kendime doladım. Koşarken hissettiğim sıcaklık çoktan gitmişti ve şimdi tek hissettiğim, parmakları derine işleyen, kemiklerimi saran ürpertici soğuktu.

Ağır ve sıcak bir şey omuzlarıma düştü ve etrafımda safranın tatlı ve misk kokusu yayıldı. Aşağı baktım, adımlarım yavaşladı — bu onun cüppesiydi, altın rengindeydi ama yumuşak, beyaz kürkle süslenmişti. Soğuğu dışarıda tutmak için önünü sıkıştırırken yumuşaklığına hayran kaldım.

"Teşekkür ederim." Ona baktım. "Ama şimdi siz üşüyeceksiniz."

"Endişen için teşekkür ederim, ama buna gerek yok." Dolgun dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Vücut ısım o kadar yüksek ki soğuğu hissetmiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, farkına vardığımda gözlerim açıldı.

"Çünkü sen güneşten doğdun," diye hayranlıkla fısıldadım. "Ve ben..." Ayaklarım durdu. "Ben aydan doğdum."

Bu, neden biyolojik ailemi aramaya hiç ihtiyaç duymadığımı açıklıyordu. Ben bir erkek ve kadının kızı değildim, hayır, ay benim annemdi. Bu yüzden ona hep çekildiğimi hissetmiştim. Küçük bir kızken bile, pencerenin kenarında oturur, kollarımı pencere pervazına dayayıp parlak, canlı ayı seyredirdim. Heyecanla Ezra'ya, "*Ayımı görüyor musun?*" diye bağıırırdım. Bu anı beni içimi ısıttı.

"Evet, sen Luna'nın rahminde örülürken, ben Sol'un midesinde şekillendim. Bu yüzden senin unvanlarından biri Işığın Leydisi, benimki ise Işığın Efendisi," dedi ve eliyle yolumuza devam etmemizi işaret etti.

Yürümeye devam ettim, ikimiz de öyle yaptık.

Kısa bir süre sessizce ilerledik. Etrafımızdaki dünya da nefesini tutmuş gibi sessizdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Lütfen sor," diye cevapladı.

"Sen bir tanrısın, neden prens gibi davranıyorsun?"

Gülmekten kendini zor tuttu. "Birkaç nedenim var, ama en büyük motivasyonum Edenvale'in uygun bir lidere, gerçek bir krala ihtiyacı olması."

Buna itiraz etmedim. Kral, hükümdarlığı sırasında bir şeyi kanıtlamıştı, o da liderlik yapmaya uygun olmadığıydı. Ama Aurelius'un cevabı beni tatmin etmedi.

"Ama sen Yeni Tanrılar'ın Kralı, Ölümsüzler Diyarı'nın ve Yaşayanlar Diyarı'nın Kralısın." Bir an durdum. "Kaba olmak istemem, ama... neden Edenvale'in kralı olmak istiyorsun? Bu biraz..."

"Omuz silktim. "Sizin için çok mu mütevazı?"

Kısa bir süre adımları yavaşladı. "Öyle, ama tıpkı senin gibi ben de burada sıkışıp kaldım. Sonsuz Sis ayrılmamı engelliyor. O yüzden, buradayken Edenvale halkı için faydalı bir şey yapayım bari."

Edenvale halkı için iyi bir şey yapmaya tamamen katılıyordum, ama bu yeni itiraf kafamı karıştırdı. Von, buradan Ruhlar Diyarı'na gölge yürüyüşü yapabiliyordu, yani...

"Neden buradan ışık yürüyüşüyle çıkamıyorsun?" diye sordum, düşüncemi yüksek sesle tamamlayarak.

"Denedim. Birçok kez. Ama Sonsuz Sis'i hiç geçemedim. Geçmeme izin vermiyor."

Bunu düşündüm.

Sonsuz Sis neden Von'un geçmesine izin veriyor da Aurelius'un geçmesine izin vermiyordu? Gölge yürüyüşü, ışık yürüyüşünden daha mı güçlüydü? Yoksa gölge yürüyüşü ve Sonsuz Sis aynı tür büyüden mi doğmuştu?

Alt dudağımı ısırarak, cevaptan daha da uzaklaştığımı hissettim. "Yani hiç çıkamıyor musun?"

"Doğru," dedi ve yolun üzerinde sallanan bir dalın altından geçerek. Dal, onun ruhani tacının en yüksek kulesi ile kıl payı kaçtı. Şu anda bildiklerimi düşününce, tacın insan eliyle yapılmış olduğunu hiç sanmıyordum; hayır, çok mükemmeldi. Kral ve kraliçenin taktıklarını hatırladım ve Aurelius'un tacının onlarınkini oldukça sönük gösterdiğini fark ettim. Tıpkı bu sabah onların yanında dururken yaptığı gibi.

"Peki kraliçe ve kral bu işin içinde ne rol oynuyor?" diye merakla sordum. "Sanırım senin onların biyolojik oğlu olmadığını biliyorlar."

"Oh, çok iyi biliyorlar." Büyüleyici bir gülümsemeyle cevap verdi. "Eminim fark etmişsindir, özellikle fiziksel özellikler açısından pek ortak noktamız yok."

"Evet, var," dedim, yolun sağ tarafında ilerlerken, dev bir sđđđt ağacının ikiye ayırdığı, uzun, ince dalları yere uzanan ağacın yanında. "Ama onların başka çocukları da var. Gerçek varislerinden birine verebilecekken neden taçlarını sana versinler ki?"

"Çünkü artık verecekleri bir krallıkları yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anlamadım."

"Hayır, sanırım anlamadın. Sonuçta bu cevap biraz belirsizdi," diye gülererek, gülüşünün bile ne kadar dengeli, mükemmel ve asil olduğunu hayretle fark ettim. "Baştan başlayayım."

İlerlerken başımı salladım.

"Yirmi beş yıl önce, yaz gündönümü gününde, Edenvale'de reenkarne oldum. Arkyn, bebek halimi, o zamanlar Büyük Çiçek hastalığı nedeniyle kısır olan kral ve kraliçeye getirdi. Saygın bir rahibe, Arkyn'in onlara söylediği kişinin gerçekten ben olduğumu doğruladı. O zamanlar olduğu gibi, şimdi de Yeni Tanrılar'ın takipçileri oldukları için beni kabul ettiler." Kısa bir süre durakladı. "Yeterince büyüdüğümde ve hayat yaratma yeteneğimi bir dereceye kadar kontrol edebildiğimde, kraliçe benden kısır evliliğini çocuklarla kutsamamı istedi. Ona bunu yapacağımı söyledim, ancak karşılığında kralın bana en değerli şeyi, yani monarşisini vermesi gerektiğini söyledim. Başlangıçta kral tacından vazgeçmek istemedi, ancak kraliçe ona çocukları olmadığını ve tahtın varisi olan, kralın şiddetle nefret ettiği, ölen kardeşinin oğlu olan yeğeninin olduğunu hatırlatınca, kral benim teklifimi kabul etmeye çok istekli oldu ve beni varisi olarak atadı."

"Yani onun ölümünden sonra taç sana geçecek," dedim, parçaları birleştirerek.

"Aynen öyle." Aurelius başını salladı, beyaz, ipeksi saçları ve ince altın zincirleri sabahın geç saatlerindeki güneş ışınlarını yansıtıyordu.

Sorular kafamda dönüp duruyordu.

Aurelius iyi bir kral olacak mıydı? Temizlemeleri sona erdirecek miydi? Yoksa devam etmelerine izin mi verecekti? Lanetliler, Eski Tanrılar'ın uzak torunlarıydı; Yeni Tanrılar'ın düşmanlarıydı, ki teknik olarak Aurelius ve ben de onlardan biriydik. Ama Lanetlileri düşmanım olarak görmüyordum — aslında, hayatımın büyük bir bölümünde, tam da öyle olduğuma inanmıştım. Doğrusu, hâlâ biraz onlardan biri gibi hissediyordum. Ama Aurelius bu kalede, kralın hükümdarlığı altında büyümüşü, bu onun Lanetlilere karşı duygularını etkilemiş miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Kral olduğunda... Arındırmaları sürdüreceksin?" Ona cesaretle bir bakış attım.

Aurelius hafifçe başını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, Edenvale halkı için iyi şeyler yapmayı planlıyorum. Ayrıca, ölümlü krallar Temizlemelerin çok uzun süre devam etmesine izin verdiler."

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum - belki altın rengi gözlerindeki parlak ışıltı ya da bana sunduğu sıcak gülümsemeydi - ama ona inanmaya meyilliydi.

Sözleri beni umutla doldurdu. Ve doğru yolda olduğumdan daha da emin oldum. Konuşmanın geri kalanını, özellikle de kralı öldüreceğime dair yemin ettiğim kısmı başka bir güne bırakmaya karar verdim.

"Peki ya anıların? Güçlerin? Şimdiye kadar nasıl ilerliyorlar?" "Maalesef, bu reenkarne olmuş halimde, ben de senin gibiyim Moonbeam —geçmiş hayatımdan anılarım çok eksik. Kendim hakkında biraz şey biliyorum, senin ve benim hakkımızda temel bilgileri biliyorum—bir zamanlar evliydik ve birbirimizi çok seviyorduk."

Kurşun midemi doldurdu. Yine o kelime. Onu bir kutuya koydum ve uzaklaştım.

Aurelius devam etti: "Dağınık anılarım bir yana, gücüm eskiden sahip olduğumun bile bir kısmı kadar değil. Evet, hayat yaratabiliyorum, ama elementleri kontrol etme yeteneğim sınırlı. Bakılmamış bir bebekten farksızım."

Aurelius'un anılarının benimkiler kadar eksik olması çok kötüydü — daha fazlasını hatırlasaydı, benim de kayıp anılarımı bulmama yardımcı olabilirdi.

Tüm bunlar kafa karıştırıcıydı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Onun asil sesi beni düşüncelerimden kopardı. Aklımda o kadar çok soru vardı ki, onun sorularını cevaplayabilecek durumda olduğumdan emin değildim. Yine de, "Tamam" dedim.

Beyaz kaşları hafifçe kalktı ve bana küstahça, sevimli bir gülümseme attı. "Son zamanlarda iyi bir kitap okudun mu?"

Sıradan bir soru olduğu için minnettar olarak gülümsedim. "Korkarım hayır. Okumayalı uzun zaman oldu."

"Bu olmaz, değil mi?" dedi şakacı bir şekilde. "Kalenin geniş bir kütüphanesi var. Bir ara benimle oraya gelmek ister misin?"

Gülümsedim. "Çok isterim."

"Ben de."

"Edebiyat hayranı mısın?" diye merakla sordum.

"Evet, sık sık okur ve yazarım."

"Ne yazarsınız?"

"Damak zevkim geniş olduğu için yazdıklarım da çeşitlidir. Birçok farklı konuda denemeler yaptım." İkiz kanatlı heykellerin arasına sıkışmış taş ve harçtan yapılmış bir bankı işaret etti. Heykel kardeşler meyve sepetleri taşıyordu. "Bana eşlik eder misin?"

"Tabii," dedim ve yorgun bacak kaslarımın da yardımıyla oturdum. Son birkaç hafta içinde ne kadar formdan düştüğümü fark etmemiştim.

Yanımda oturdu ve safran kokusu yeniden duyulmaya başladı — bal gibi zengin, ama dilde metal gibi hafif acı. Erkeksiydi. Hoşgörülüydü.

"İtiraf etmeliyim ki, yazdıklarımın bazıları... pek asil sayılmaz." Dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. "Yaramaz bir ilham perim olduğunu hatırlıyorum." Güneş kadar büyüleyici altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Beni kirletmekle onu suçluyorum."

İlham perisinin kim olduğunu sormama gerek yoktu çünkü cevabı fiziksel olarak hissedebiliyordum. Zengin dokunuşlar, öpücükler ve okşamalar tenimi kapladı. Zihnim hatırlamasa da hücrelerim hepsini hatırlıyordu.

Yanaklarım ısındı ve ben diğer tarafa döndüm. Bir an sessizlik oldu.

"Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var," dedi yumuşak ve ciddi bir sesle. "Yaka için üzgünüm. Arkyn onu takmış olsa da, onun kalmasının sebebi benim."

İçgüdüsel olarak, elim boynumda duran ağır ağırlığa uzandı. Geldiğimde taktığım tasmadan daha inceydi, ama arkasındaki sembolizm aynıydı: Lanetli. Tasmanın altında, metal sürekli sürtündüğü için cildim kaşınıyor ve acıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, düşmanım olan Ölüm Tanrısı ile çok fazla zaman geçirdin. Onunla geçirdiğin zaman boyunca sana ne tür yalanlar uydurduğunu veya seni ne tür zehirlediğini bilemem. Buna ek olarak, benimle evlendiğini hatırlamıyorsun, benim için bir yabancı sayılırsın ve düşmanın kalesinde yaşıyorsun. Bu yüzden, en azından birbirimize güvenebileceğimizi hissedene kadar, tasma şimdilik gerekli görünüyor."

Yüzeysel olarak bakıldığında, Aurelius beni lanetlerimden mahrum bırakarak bir pislikti, çünkü lanetlerim benim için bir uzuv kadar önemliydi.

Daha derinlerde — Tasmanın neden gerekli olduğunu anlıyordum. Aramızda güven eksikliği vardı. Aynı güven eksikliği, kralı öldürme planımı ona söylemememin sebebiydi.

Şimdilik, onu bana güvenmeye ikna edene kadar aramızdaki ilişki böyle olacaktı.

Chapter 10

Bilge

Avlu bahçelerinden ayrıldıktan sonra Aurelius beni odama kadar eşlik etti, sohbetimiz hafif ve anlamsızdı. Bu hoş bir değişiklikti.

Yanlarından geçerken insanların ona nasıl tepki verdiklerini fark etmeden edemedim.

Soylu ya da hizmetçi olsun, hepsi aynı tepkiyi gösteriyordu: Ölümlü ruhları, ondan yayılan ilahiliği farkında olmadan tanımışçasına, tamamen ve geri dönülmez bir şekilde büyülenmişlerdi.

Bazen, bazı tebaasıyla konuşmak için dururdu ve o anlarda kendimi biraz hayranlık içinde bulurdum. Arkyn'i Belamour'daki hamamda ilk gördüğümde son derece çekici bulmuştum, ama şimdi Aurelius'un yanında onun sönük kaldığını fark ettim.

Bu, sonbaharın düşen yapraklarını taze baharın çiçekleriyle karşılaştırmak gibiydi; her ikisi de kendi mevsimlerine ait ve kendi başlarına çekiciydiler, ama yeniden doğuş mevsimi olan bahar çok daha büyüleyiciydi.

Odama açılan kapıya yaklaştığımızda, dışarıda bekleyen iki muhafız Aurelius'a selam verdi, zırları bu sırada gıcırdadı. Muhafızlara pek aldırmaz etmedi, dikkati tamamen bendeydi.

Yürüyüşümüz sırasında bana ödünç verdiği cüppeyi çıkarmaya başladım, ama elini kaldırarak durmamı işaret etti. "Onu saklayabilirsin."

Onun pelerinini mi tutayım? *Bu* doğru gelmedi. Kafamı salladım.

"Yapamam."

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Neden *giyemem*?"

Çünkü çiftler kıyafetlerini paylaşırdı ve şu anda hatırladığım kadarıyla, parmağında taktığı yüzük ne olursa olsun, biz bir çift değildik. Von ve ben bir çifttik. Başka bir adamdan cüppe almak, içime bir parça ihanet girmiş gibi hissettiriyordu, enfeksiyon kapması kaçınılmaz bir şey gibi.

Ama ona bunu söylemek yerine, pelerini ona uzattım. "Yapamam." Pelerin koluna katladı, yüzünde stoik bir ifade vardı.

Söylenmemiş sözler ve duygular havayı bozdu.

Nefes aldım. "Lütfen anla, bu..." Onu ve beni işaret ettim, "...durum benim için çok yeni ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var. Bu yüzden şimdilik sadece arkadaş kalmayı tercih ederim."

O da başını salladı. "Sorun değil. Çok şey var. Biliyorum. Zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim. Bu arada, merak ediyordum da, bir ara benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Ağzım açık kaldı — belli ki bu kişi arkadaş olmanın anlamını hiç anlamamıştı.

"Aurelius, ben..."

"Hayır, öyle değil." Yumuşak bir sesle sözümü kesti, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Sadece senin yanında olmak istiyorum. Benimle yalnız başıma akşam yemeği yemek çok samimi olur diye endişeleniyorsan, o zaman bunu halka açık bir yerde yapabiliriz, örneğin yemek salonunda?"

Onun isteğini düşünürken gergin omuzlarım gevşedi. Daha önce kralın yemek salonunda düzenlenen büyük ziyafetlerden bahsedildiğini duymuştum. Aslında, bu köylülerin sık sık konuştuğu bir konuydu, özellikle de yemeklerle dolu masalara bakmanın nasıl bir şey olduğu, masaların ayaklarının yanmaması bir mucizeydi. Aç köylülerin yemeklerle dolu zihinlerinin yanı sıra, bu görkemli akşam yemeklerine katılan insanlar hakkında da konuşuyorlardı. En önemlisi *de kralın* kendisiydi.

Bir yanım heyecanlanırken, diğer yanım öldürmeyi planladığın biriyle aynı masada yemek yemenin kötü bir masa adabı olup olmadığını merak ediyordu. Her neyse, kralın günlük hayatı hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir daveti reddetmek, boşa harcanmış bir fırsat gibi görüldüğü için pek de önemli değildi.

Aurelius'a gülümsedim. "Seve seve katılırım."

"Harika," dedi onaylayarak, düzgün, mükemmel beyaz dişleriyle bana gülümsedi.

Birbirimize iyi geceler diledikten sonra, kapıyı açıp içeri girdim, diğer tarafta beni bekleyen kızıl yüzlü ateş topuna hazırlıklı değildim.

Chapter 11

Sage

"Neredeydin?" Brunhilde bana huysuzca sordu, kolları bol göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturulmuş, bir ayağı ormanda sevişen iki tavşandan daha hızlı bir şekilde yere vuruyordu.

Hafifçe kapıyı kapattım, çünkü kendimi yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. "Prens Aurelius ile avlu bahçesindeydim," dedim, yanlış cevap olma ihtimaline karşı bunu bir soru olarak sordum.

Ben cümlemi bitirmeden ağzı yarı açık kalmıştı, bana azarlama hazırlığı yapıyordu, ama kiminle olduğumu duyunca ağzını kapattı. Geniş bir gülümsemeyle, gözlerimin önünde tatlılık ve hoşluk dolu birine dönüştü. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet," dedim, kelimeyi uzatarak, hala hareket etmenin güvenli olup olmadığını merak ederek. Ezra gibi bir kadınla ergenlik yıllarını geçirmek böyle bir etki yaratırdı - yaşlı kadınlardan korkmanı sağlardı. Ve haklı olarak. Onlar dikkate alınması gereken bir güçtü.

"Bunu duymak çok güzel, hanımefendi," dedi, başını sallayarak. Bakışları düştü, elbisenin üzücü durumunu inceledi ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, prensle geçirdiğim zamanı elbisenin harap haliyle ilişkilendiriyordu.

Yanaklarım kızardı. "Sadece yürüyüş yapıyorduk!" diye bağırdım, savunma amaçlı ellerimi önüme sallayarak.

"Evet, tabii ki, tabii ki," dedi, sözleri gözleriyle uyuşmuyordu. Dolaba doğru koştu.

"Doğruyu söylüyorum," dedim, bana inanmadığı için biraz sinirlenerek. Onun arkasında yürüdüm ve birkaç adım ötede durdum. Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım, omzum duvara batıyordu.

"Uzun süre yoktun," diye tartıştı, başka bir sıkıcı görünümlü elbiseyi çıkarırken. Elbiseyi önümde tuttu ve ağzının kenarından dilini çıkardı, bir gözünü kapattı. Kafasını sallayarak elbiseyi dolaba geri koydu ve başka bir tane çıkardı, bu seferki bir öncekinden daha da hantal.

"Yol uzun sürdü," diye kendimi savundum ve elbiseyi işaret ettim. "Bunu giymek zorunda mıyım?"

"Kendi elbiseni seçebilirsin," diye mırıldandı, elini kolun içinden aşağı doğru gezdirirken. Manşeti kavradı ve hafifçe salladı, beğenip beğenmediğini tartarken, başını sessizce bir o yana bir bu yana sallayarak karar vermeye çalışıyordu.

"Tunik ve pantolon giysem olur mu?" diye sordum, bunun boş bir hayal olduğunu bilerek.

Kolunu bıraktı ve bakışları benimkilere kaydı. Sonra güldü, gülüşü o kadar coşkulu ve bulaşıcıydı ki, bana gülüyor olsa bile gülümsemeden edemedim.

"Ah, hanımefendi, ne kadar da esprili birisiniz," dedi tatlı bir sesle, elbiseyi geri itip üçüncü bir elbise seçti. Diğerleri gibi, onu da iyice inceledikten sonra memnuniyetle başını salladı.

... Sanırım pantolon ve tunik giyilemezdi.

Elbiseyi yatağın üzerine koydu, sonra yanıma gelerek dönmemi işaret etti.

Dönerken, "Sana sormak istediğim bir şey var," dedim.

"Hmm?" diye uzak bir sesle cevap verdi, korsemnin kopmuş kalıntılarını çözmeye odaklanarak.

"Kralın danışmanı beni buraya getirdiğinde, bizimle birlikte genç bir adam vardı. Adı Soren. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" diye sordum.

"Soren. Soren," diye tekrarladı, düşünürken işine devam etti. "Hatırladığım kadarıyla yok, hanımefendi, ama diğer hizmetçilere sorup, bilen var mı diye bakabilirim."

"Teşekkürler, Brunhilde. Yapabilerseniz çok sevinirim."

Soren'i görmek için özellikle sabırsızlanmıyordum, ama bazı anılarımı geri kazanmak için çalışmaya başlamam gerekiyordu.

"Elbette, hanımefendi. Tamam, şimdi kollarınızı kaldırın," diye talimat verdi.

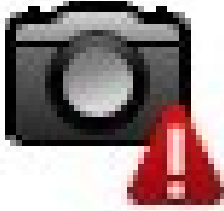
Kollarımı kaldırdım ve o da elbiseyi başımdan çıkardı. Kumaş o kadar dardı ki, sanki yeniden doğuyormuşum gibi hissettim. Sonunda ondan kurtulduğumda, rahatlamam kısa sürdü çünkü Brunhilde bana başka bir elbise giydirdi.

Diğer tarafa geçtiğimde, "Sizin ve Majesteleri'nin nihayet birlikte vakit geçirebildiğinizi duyduğuma sevindim. Ne yazık ki, şimdi programımızın gerisindeyiz," dedi. Bana yatak çerçevesinin direklerinden birine tutunmamı işaret etti.

Ellerim tahta direği kavradı ve o korsemi o kadar sıkı bağladı ki, sanki organlarım çantalarını toplayıp boğazıma yerleşmiş gibi hissettim.

"Ne için?" diye hırıltıyla sordum.

"Terziyle randevun için. Neredeyse 45 dakika geç kaldık." Dilini şaklattıktan sonra ekledi: "O çok meşgul bir kadın, pek mutlu olmayacağını tahmin ediyorum."

"Ne küstahlık! Ne saygısızlık! Bir saatlik değerli zamanım gitti. Ne için?" Küçük, genç kadın, kalçamdaki kumaşı katlayıp iğne batırırken tısladı. Metalin cildimde kaymasını hissedebiliyordum, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyordu.

Boyuna rağmen, kraliyet terzisi kızdırmak isteyeceğiniz biri değildi ve ben açıkça onu kızdırmıştım. Atölyesine geldiğimizden beri, her iğneyi eline alıp katlanmış kumaşa sertçe batırdığında, içime Yaratıcı'nın korkusunu salıyordu.

Kale içinde bulunan atölyesi oldukça geniş bir odaydı. O kadar çok farklı kumaşla doluydu ki, Cent şehrindeki tüm kumaş satıcılarını paralarının peşinden koşturabilirdi. Kumaş ruloları gelişigüzel bir şekilde üst üste yığılmıştı, bazı yığınlar o kadar yüksekti ki, devrilmemeleri bir mucizeydi. Çeşitli dikiş malzemeleriyle dolu bambu kaseler, ahşap masaların üzerinde rastgele duruyordu. Oda hiç de düzenli değildi, ama terzinin her şeyin yerini bildiği belliydi.

Muhteşem — onu ilk gördüğümde aklıma gelen ilk kelime buydu. Uzun, oval yüzünde büyük, koyu kahverengi gözleri ve dolgun dudakları vardı, cildi ise sıcak, parlak bir bakır rengindeydi. Göz kapaklarına, yanlara doğru uzanan ve iç köşelerin ötesine devam eden bir kohl çizgisi çekmişti, bu da gözlerine kedi gibi bir etki veriyordu. Kahverengi-siyah saçları sıkı, esnek bukleler halindeydi ve başının üstüne gevşek bir şekilde toplanmıştı. Birkaç bukle şakaklarından sarkıyordu.

"Beni duydun mu?" diye homurdandı ve elbisesini çekerek, taktığı altın bileziklerin tıkırdamasına neden oldu.

Önümde duran üç taraflı aynadan onu net bir şekilde görebiliyordum, ama doğrudan ona baktım. Üzerinde durduğum yuvarlak ahşap kaidenin yüksekliği onu daha da küçük gösteriyordu, ama vahşiliğini azaltmıyordu.

"Gecikmemiz için çok üzgünüz," diye araya girdi Brunhilde, defalarca özür dileyerek. Son bir saat boyunca ikimiz de sırayla özür dilemiştik. Bu, terzinin birkaç dakikalığına sakinleşmesini sağladı, ama sonra yine aynı şeyi yapmaya başladı.

Yıkayın. Durulayın. Tekrar edin.

"Bir daha olmayacak," dedi terzisi, başka bir iğneye uzanarak başka bir bölüme geçerken.

Brunhilde ve ben hızla başımızı sallayarak ona katıldık.

Memleketimizde bir söz vardı, şöyle bir şeydi: *Ruhlar aleminde, reddedilmiş bir kadının öfkesi gibisi yoktur.* Şimdi anlıyordum. Pek çok insandan korkmazdım, ama sonsuz iğne cephaneliğine sahip terziden?

O kesinlikle onlardan biriydi.

Chapter 12

Sage

Renkli kurdeleler, süslü saç tarakları ve diğer saç aksesuarları, o sabah oturduğum makyaj masasının üzerine düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Brunhilde saçımı tararken kendi kendine mırıldanıyordu. Bazen, ince saç tellerim ve Von'u özlediğim için bütün gece uyuyamadığımdan dolayı, tarak saçlarımın karışık kısımlarına takılırdı. Brunhilde elini başımın arkasına bastırıp sertçe çekerdi, düğümleri çözmek için kullandığı yöntem hiç de nazik değildi. Bir keresinde, çılgılık attım ve tarakını elinden alıp kafasına vurmak istedim. Ama kendimi tuttum ve bu toplumun benden açıkça beklediği boş kafalı yordakçı rolünü oynadım. Kralı öldürme yeminimi yerine getirmek için ödemem gereken küçük bir bedeldi, Arkyn ve Von arasındaki anlaşmayı bozup sonunda onunla yeniden bir araya gelmek için ödemem gereken küçük bir bedeldi. Bu kalede kalmamın, onların bu izole dünyasına katlanmamın iki nedeni buydu.

Bakışlarımı kaldırdım ve aynadaki yansımayı gördüm. O yüzü tanıyordum. Hafifçe yukarı doğru kıvrık burun, dar çene hattı ve badem şeklindeki gözler.

Ve yine de...

Onu *gerçekten* tanıyor muydum?

Üzüntü içime çöktü, derinlere kök saldı. Hızlı ve çok büyüktü, omuzlarım çöktü ve gözlerim bulanıklaştı.

Sıkıca birbirine kenetlenmiş ellerime baktım. *Ben kimdim?*

Brunhilde fırçayı ahşap makyaj masasına koyduğunda fırçanın arkası masaya çarptı ve ben düşmüş bakışlarımı kaldırdım. Kendimi düşüncelerimden zorla kopardım ve Brunhilde'nin elinin kurdelelerin üzerinde dolaşmasını izledim, ta ki sonunda birini seçene kadar.

"Bu çok güzel olacak," dedi, altın kurdeleyi bana göstermek için kaldırarak. "Ve bence prens de beğenecek, sence de öyle değil mi?"

"Çok güzel," diye cevap verdim düşünmeden.

Brunhilde memnuniyetle başını salladı ve kurdeleyi saçlarıma takmaya başladı.

Bakışlarım makyaj masasının üzerinde dolaştı ve özellikle bir kurdeleye takıldı. Diğerlerinden daha inceydi, ama rengi dikkatimi çekti.

Siyah.

Kalbim bir an durdu. Bana Von'u hatırlattı.

Onu aldım ve Brunhilde'ye "Buna ne dersin?" diye sordum.

"Özür dilerim hanımefendi, bunun buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Siyah, yas dönemleri için ayrılmıştır." Altın kurdeleyi saçlarıma örmeye devam etti.

"Biliyorum. Bence çok güzel durur." Onun alması için kurdeleyi kaldırdım ve aynada onunla göz göze geldim.

Birbirimize bakarak bekledik, sonunda o homurdandı ve "İkisini de taksanıza, hanımefendi?" dedi.

"Tamam," diye iç geçirdim ve inatçı hizmetçiyle orta yolu buldum.

O, parmaklarımdan kurdeleyi kaptı ve altın rengi kurdelenin yanına siyah kurdeleyi de eklemeye başladı. Bunu küçük bir zafer olarak kaydettim.

Kısa bir süre sonra kapı çalındı. Brunhilde ve ben kapıya döndük. Hızla örgümün kalan kısmını bağladı ve kapıya koştu. Kapıyı açarak, verimli bir şekilde selam verdi ve "Günaydın, Majesteleri" dedi.

"Günaydın," Aurelius'un aksanlı sesi odaya girerken onu selamladı, bakışları hızla benimkilerle buluştu. Diz boyu deri çizimleri, güçlü, sağlam baldırlarını kaplıyordu, dar kesim pantolonunun üstüne oturuyordu — ve ben *dar kesim* derken

. Dizlerinin ortasına kadar uzanan, düğmeleri açık, kendisine özel dikilmiş deri bir ceket giymişti ve ceketin altından beyaz tuniği görünüyordu. Geniş omuzlarına altın renkli bir yakalık takmıştı ve kare çerçeveli mavi taşlar

safir kadar açık renkli taşlar vardı. Mükemmel, beyaz dişleriyle bana gülümsedi. "Çok güzelsin."

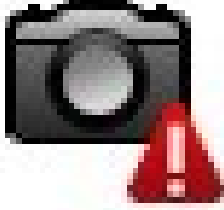
"Teşekkür ederim," dedim, ayağa kalkarak. Eğilmeli miyim, eğilmemeli miyim, benden ne beklendiğini bilmiyordum. Bütün bunlar benim için hala oldukça yeniydi.

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu.

Bir an düşündüm ve yürüyüşün pek bir zararı olmayacağına karar verdim. Ayrıca, kral hakkında bazı ayrıntılar öğrenebilirdim. "Tabii," diye cevap verdim.

Odadan çıkarken Brunhilde, veda etmek yerine, "Unutma, saat birde terziden randevun var," dedi.

Ne güzel.

Geniş koridorda yürürken, iç eteklerimin sert kumaşı birbirine sürtünerek hışırdadı. Soluk taştan oyulmuş, boyumun yarısı kadar yüksekliğinde sütunlar, odanın her iki yanında birbirini takip ediyordu. Onlarca sütun vardı ve her birinin üzerinde özenle oyulmuş bir baş vardı.

Aurelius'a baktım. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet," diye cevapladı, yüzünü öne doğru çevirerek, hafif bir gülümsemeyle.

"Nereye?" Gözüm, daha iyi günler görmüş gibi görünen bir heykele takıldı, özellikle de burnu eksik olan.

"Bu bir sır," dedi, mükemmel ve düzgün ses tonunda bir parça yaramazlık vardı.

Köşeyi dönerken ona hızlıca, sorgulayan bir bakış attım, ama daha fazla ısrar etmedim. "Muhafızlar olmadan olmak güzel," diye mutlu bir şekilde mırıldandım - kasıtlı olarak.

Konuyu değiştirmem biraz hesaplıydı - odamdan her çıktığımda korumalar beni takip ediyordu, bu da kralı öldürme planım için biraz sorun teşkil ediyordu

Eğer Aurelius'u, her yere benimle birlikte gelmelerini engellemeye ikna edebilirsem, bu benim amacımı ilerletmeme yardımcı olurdu.

Amaçlardan bahsetmişken, Arkyn'in ayrılmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Geri dönmesi ne kadar uzun sürerse, o kadar endişeleniyordum. Von'u kurtarmak için yeterince çaba göstermediğimi hissediyordum.

"Onlar adına özür dilerim," dedi Aurelius. "Öyle görünmeyebilir, ama onlar senin güvenliğin için varlar."

"İlk muhafız beni korumaya pek istekli görünmüyordu," diye karşılık verdim.

"O senin muhafızın olarak atanmamalıydı. Arkyn'in bir hatasıydı."

"Ya diğer muhafızlar da ona benziyorsa?"

"Sizi temin ederim..." Aurelius gülümsedi. "...diğerleri öyle olmayacak." İçimden homurdandım. İşler umduğum gibi gitmiyordu.

Gerçek olup olmadığına bakmaksızın, onun söylediklerine uyararak biraz daha ısrar ettim. "Onların beni korumak için orada olduklarını biliyorum, ama muhafızlar gerçekten bu kadar gerekli mi? Beni mahkummuşum gibi hissettiriyorlar." Bu, gerçeklerden çok da uzak değildi. Aslında, onların kapımın önüne yerleştirilme nedeninin beni kilit altında tutmak olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta Arkyn beni buraya kendi isteğimle getirmiş sayılmazdı.

"Sen bir tutsak değilsin," dedi, sanki bu bir gerçekmiş gibi. "Ve evet, onlar gerekli. Aslında, odanın dışına daha fazla nöbetçi yerleştirilse daha iyi hissederim. Bazı ölümlülerin, senin de dahil olduğunu düşündükleri Lanetlilere karşı ne kadar derin bir nefret beslediklerini sen de biliyorsun. Bu yüzden nöbetçiler gerekli."

Nedenini bilmiyordum, ama içimden bir ses ona inanmak istiyordu.

Ayrıca, söylemediği şeyi de anladım: İnsanlar bana karşı alay etmekten veya tiksinti göstermekle kalmayabilirlerdi. *Bazıları* nefretlerini bir adım daha ileri götürebilirdi. Muhafızlar konusunu bırakmaya karar verdim. En azından şimdilik.

Aurelius, birkaç adım ileride, sağımda bulunan bir dizi açık kapıyı işaret etti. "Geldik."

Çift kapıdan geçip kalenin kulelerinden birinden oluşturulmuş büyük kütüphaneyi gördüğümde, ağzımın açık kalmaması için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldım. Yuvarlak bir yapıya sahip olan kütüphane, çok sayıda kattan oluşuyordu ve her katta kitaplarla dolu sıralar halinde dizilmiş koyu renkli raflar vardı. Başımı geriye eğip tavana doğru baktım.

Ana katın ortasında bir grup ahşap masa vardı. Bazılarında birkaç kitap yığını olmasına rağmen, hiçbirisi dolu değildi. Etrafa bakındım ve benzer bir düzen olduğunu fark ettim. Kitap raflarının olmadığı dış kısımda, bazıları çıtır çıtır yanan ateşlerin etrafında olmak üzere çeşitli oturma alanları vardı.

Aurelius'a döndüm ve onun gözlerinin bana dikildiğini fark ettim. "Burada sadece biz mi varız?"

Yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet. Kütüphaneyi kapattım, böylece rahatsız edilmeden rahatça keşfedebilirsin."

"Kütüphaneyi kapatmana gerek yoktu." Bir an durdum. "Ama... Yine de bu aşırı agresif jestin için teşekkür ederim." Bu yalan değildi. Hangi kız tüm kütüphaneyi kendine ait olmasını hayal etmez ki?

İki kişinin zar zor geçebileceği küçük bir koridora doğru yürümeye başladım.

"Öyle yapacağını hissetmiştim," diye mırıldandı, sessizce arkamdan takip ederken. Parmaklarım deri ciltlerin üzerinde dolaştı ve üzerlerine hafif bir toz tabakası yavaşça birikmeye başladı. Arada sırada bakışlarım bir kitap ismine takılıyordu, ama hiçbirisi beni bir kitabı alıp daha yakından incelemek için yeterince ilgimi çekmedi. "Özel bir şey mi arıyorsun?" Aurelius rahat bir

tavırla sordu,

sesi kısa bir mesafeden geliyordu. Omzumun üzerinden baktım ve onun koridorun en ucunda, benim ilk girdiğim yerde olduğunu fark ettim.

Özel olarak mı? Evet. Dövmeli bir anlaşmayı nasıl bozabileceğimi anlatan bir kitap iyi bir başlangıç olurdu. Ama bunu söylersem, sorular gelebilir ve ben onlarla uğraşmak istemiyordum. Bu yüzden, aslında ne aradığımı belli etmeden bilgiyi bulmanın başka bir yolunu düşünmem gerekiyordu

...

"Belki tanrılar ve tanrıçalar hakkında bir kitap? Onlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye başlamalıyım. Bu, hafızamın geri gelmesine yardımcı olabilir."

"Bizim türümüzle ilgili eserler üçüncü katta bulunuyor. İlerleyip sola dönerseniz, sizi oraya götürecek bir merdiven göreceksiniz. Size göstereyim mi?"

Başımı salladım. "Sanırım ben hallederim. Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "O zaman sizi yalnız bırakayım."

"Tamam." Başımı salladım ve gösterilen yöne doğru ilerledim.

İki kat merdiven çıktıktan sonra, kendimi dairesel bir korkuluğun önünde buldum. Dönen, karmaşık demir korkuluklar, kalın, cilalı ahşap

korkuluğu destekliyordu. Ahşaba hayran kaldım, mimarların onu nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde kıvrılmasını sağladıklarını merak ettim. Aşağıya, ana kata baktım, gözüm Aurelius'ta durdu.

Masalardan birinde oturuyordu, önündeki alan boştu. Elini uzattı ve elinde bir tüy kalem, bir şişe mürekkep ve bir yığın kağıt belirdi.

Yazmaya başlarken, sesini biraz yükselterek, beni duyabileceğim şekilde, "Bana mı bakıyorsun, Moonbeam?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. "Sadece kütüphaneyi hayranlıkla izliyorum." "Mhm," dedi alaycı bir şekilde.

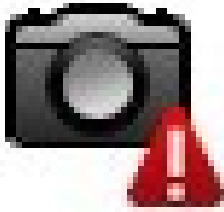
Parmaklıkların kenarından geri çekilirken sııttım ve kitap sıralarının arasında kendimi kaybettim. Daha önce hiç bu kadar çok kitap görmemiştim. Kitaplar üstüne kitaplar üstüne kitaplar vardı.

Yarım saat kadar amaçsızca dolaştıktan sonra, küçük zincirlere asılı ahşap bir tabelaya göre aradığım alanı buldum. Tabelada "*Tanrılar ve Tanrıçalar*" yazıyordu.

Koridorlarda dolaşmaya başladım ve ilgimi çeken kitapları aldım. Yığın neredeyse başımın üstüne kadar yükseldiğinde ve kollarım ağırlıktan yorulduğunda, küçük bir masaya doğru yürüdüm ve kitapları gürültülü *bir sesle* masanın üzerine bıraktım.

Kitapları önümdeki masaya yaydım ve hangisini önce okuyacağımı düşündüm. Bir tanesi dikkatimi çekti. Deri ciltli kapağa basılmış başlığı parmaklarımla okudum: Sir Antony Roberts'ın "*Yeni Tanrıların Şafağı*" kitabı.

Onunla başlamaya karar verdim.

"Aradığını buldun mu?" Aurelius, bir bacağını masaya koyup diğer bacağıyla ağırlığını destekleyerek yarı oturur pozisyonda sordu.

Kitabı kapattım ve masanın üzerine koydum, parmaklarımı kitabın üzerinde birleştirdim. "Tam olarak değil," dedim dürüstçe. "Ama yine de ilginç bir kitap."

"Bunu duymak güzel." Gülümsedi. "Ne hakkında?"

"İronik olarak... çoğunlukla seninle ilgili."

"Uh-oh," diye alay etti. "Sorun var gibi görünüyor."

Dudaklarım hafifçe gülümsedi. Kitabı elime alıp ona uzattım. "Sir Antony Roberts senin büyük bir hayranın olmalı," dedim, o da kitabın kapağına bakarken.

Aurelius gülerek başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Ciddiymiş gibi yaptı. "Ama benim yakışıklılığımдан bahsetmiş mi?"

"Aslında, bahsetti," dedim, burnumdan gülerek nefes vererek, gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim.

"Oh, iyi, iyi. Bu bir rahatlama," diye cevapladı şakacı bir şekilde. Sol yanağında küçük bir gamze belirdi. Evet, Sir Antony Roberts bundan da bahsetmişti. Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, oldukça çekiciydi.

Gözlerimi gamzesinden kaldırdım. "Okudunuz mu?"

Hafifçe başını salladı. "Okudum, epey bir süre önce."

"Peki, hafızanı geri kazanmana yardımcı oldu mu?"

"Yardımcı olduğunu söyleyemem," diye iç geçirdi. Kitabı masanın üzerine koydu. "Seninle vakit geçirmekten çok keyif alıyorum ama sanırım yarım saat sonra terzide randevun var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim." "Ben de öyle düşündüm," dedi ve zarifçe ayağa kalktı.

Masaya dağılmış kitaplara göz attım ve onları toplamaya başladım. Aurelius da yardım etti.

Son bir kitap kaldığında, ikimiz de aynı anda ona uzandık ve parmaklarımız çarpıştı. Sanki bir yıldırım parmağıma çarpmış ve kalbime kadar ulaşmış gibi hissettim.

Elimi geri çektim ve ne olduğunu anlamaya çalışarak elime baktım.

"İyi misin?" Gözleri, cevabı daha hızlı bulacakmış gibi benimkiler arasında gidip geldi.

"Bunu hissettin mi?" Nefes nefese, göğsüm inip kalkarken sordum.

"Hayır, hissettiğimi söyleyemem." Yüzümdeki ifadeyi incelemeye devam etti, endişesi yüzünde açıkça okunuyordu. "Bir şey hatırladın mı?"

"Hayır." Başımı salladım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. "Sadece garip bir histi."

"Dokunduğumuzda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, az önce olanlara hala biraz şaşkın bir halde. Bir nefes daha aldım ve dağ gibi yığılmış kitaplara baktım. "Onları odama götürebilir miyim yoksa...?" Sesi kesildi ve geri kalanını onun tamamlamasını bekledi.

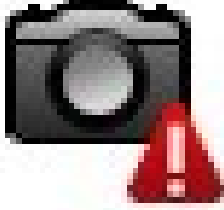
"Maalesef," dedi arkamı işaret ederek, "burada kalmak zorundalar."

Döndüm ve uzak duvarda asılı olan, kitapların kütüphaneden çıkarılmaması gerektiğini belirten büyük tabelayı okudum.

Tabelaya burun kıvırdım ve Aurelius'a döndüm. "Bu oldukça saçma bir kural gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Kral olduğumda değiştirmek istediğim birçok şeyden biri de bu," dedi büyük bir özgüvenle. "Her neyse, sanırım artık yoluna devam etsen iyi olur. Terzi beklemeyi sevmez, biliyorum."

Ben de aynı fikirdeydim.

O günden sonra, Aurelius'un sabahları yüzünde bir gülümseme ve o lanet olası gamzeyle kapıma gelmesi rutin hale geldi. Sonra kütüphaneye giderdik. O yazarken, ben okurdum ve Arkyn ile Von arasındaki anlaşmayı bozmak için bana yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi arayışımı sürdürürdüm. Bu, Arkyn'in ne kadar süre sonra döneceği konusunda endişelenmekten başka bir şey yapmamı sağladı. Daha sonra Aurelius beni terzinin atölyesine götürürdü ve her seferinde kapıyı açıp beni içeri aldığı anda yüzündeki somurtkanlık daha da derinleşiyor gibiydi.

Aurelius benim için bir gardırop hazırlatmıştı, bu da beni birkaç nedenden dolayı tedirgin ediyordu. İlk endişem, terzinin giderek kötüleşen ruh haliydi; bir gün mutlaka bana iğne batıracaktı. İkincisi ise, kralın çatısı altında yaşarken gardıroba ihtiyacım olmamasıydı; kalmayı planladığımdan değil.

Aslında, *burada* gündüzleri biraz katlanılabilirdi. Ama geceleri, zaman nehri bir damla damla akıyordu. Kalenin geri kalanı uyurken, ben sadece Von'u düşünerek bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum.

Bazen, yatağımın ayak ucunda yşşyeyen uzun, gşlgeli bir çekil gşrşrdşm ve o çekil yok olmadan şnce beni de yanıda gştşrmesi işin neredeyse yalvarırdım. Beni efendisine gştşrmesi işin. Bunun benim zihnimden mi, geç saatlerden mi, yoksa Von'a bağlı bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordım.

Aramızdaki bu ayrılığın geçici olduğunu, tekrar bir araya geleceğimizi kendime ne kadar sşz versem de, ruhumun onun ruhunu ne kadar şzlediğine dair içimdeki o işgşdşsel, ham acıyı asla dindiremedi.

Chapter 13

Von

Fırtınalar Tanrıçası bu sabah öfke nöbeti geçirdi.

Onun uluyan, güçlü rüzgarları kalemin kuzeybatı tarafını dövdü. Rüzgarlar olağanüstü güçlü olsalar da, kalem çok daha güçlüydü, çünkü kusursuz obsidiyenden yapılmıştı, hiçbir kusuru olmayan nadir bir türden. Üç Diyar'daki en dayanıklı doğal malzemelerden biriydi. Bu malzemeyi kullanma fikri, Moram'ın Kılıcı'nı hediye olarak aldıktan kısa bir süre sonra aklıma geldi. Bu, kalemin ne kadar eski olduğunu, benim ne kadar yaşlı olduğumu kanıtlıyordu.

Tanrıça'nın bu sabah öfkesini neden benim kaleme ve Ruhlar Diyarı'nın geri kalanına yöneltme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordum, oysa öfkesini sürekli aldatici partneri, Şehvet Tanrısı'na yöneltmesi gerekirdi. Yaratıcı'nın, Fırtına Tanrıçası gibi değişken birini, şehvet hissetmek ve uyandırmak için yaratılmış ölümsüz bir varlık olan Şehvet Tanrısı ile eşleştirmek neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü de bilmiyordum.

Ve yine de, buradaydık.

Ben buradaydım.

Sıkışıp kalmıştım.

Sage dışarıdayken, rüzgârın kaleme çarptığını dinlemek zorunda kalmıştım. Onu koruyamadan, bu beton levhanın üzerinde yatmak zorunda kalmıştım.

Geçmişı hakkında, ona yaptıklarım hakkında, ondan *aldıklarım* hakkında hatırlamadığı çok şey vardı.

Dışarıda rüzgâr uğılduyordu. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, bu rüzgâr şimdiye kadarki en şiddetli rüzgârdı.

Kapıdan düşük bir ıslık sesi geldi.

"Bu çok kızgın bir tanrıça," diye düşündü kardeşim - bu alemde rüzgarı, daha doğrusu rüzgarın arkasında biriken şiddetli duyguları keyifle karşılayan tek kişi.

Botların topukları yere vurarak, şişe ve bardak başımın yanındaki beton levhaya çarpana kadar saniyeleri sayıyordu.

Çın. Çın.

Tabii ki, oradaydı.

Kardeşim alışkanlıklarına bağı biri olarak bilinmese de, bir bardak ve bir şişe burbonla içeri girmesi günlük bir ritüel haline gelmişti.

"Nyko dün gece Hard Spirits'teydi, kolunu seksi bir kızıl saçlı kadının omzuna dolamıştı. Bu kadın, o gelmeden bir saat önce benden iş istemişti," dedi Folkoln, bardağın üçte birini doldururken. Bunu görmeme gerek yoktu. "Ona onunla eve gitmemesini söyledim."

Bununla bitmeyeceğini çok iyi bildiğim için bekledim. Folkoln, Şehvet Tanrısı ve Hard Spirits, Folkoln'un tavernası ile ilgili bir cümle kurduğunda, sorun çıkacağı kesindi.

Folkoln kıkırdadı. "Ona ikizlerle eve gitmesini söyledim. Bakın, aptal herif dinledi."

Tabii ki dinledi, Nyko beyinsiz bir aptaldı. Ve şimdi, Ruhlar Alemi onun sadakatsizliğinin bedelini ödüyordu.

Bu durumdan kurtulursam, onun zavallı kıcını Yaşam Alemi'ne tekmeleyeceğim ve Fırtınalar Tanrıçası Sonya onunla birlikte olmak isterse, oraya gidip yaşayabilir — ölümlüler onun lanet olası öfke nöbetleriyle uğraşsınlar.

"Haberin Sonya'ya bu kadar çabuk ulaşmasına şaşırdım."

Folkoln'un yüzündeki pis sırıtışı görmek için vizyonuma ihtiyacım yoktu, sözlerinden anlayabiliyordum. Bu da bana, Sonya'nın bunu öğrenmesinde onun da parmağı olduğunu gösteriyordu.

"Her neyse, diğr haberlere gelince, Sage hala geçmişı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Little Bird, Kaleb'in yarın onu görmeyi planladığını söylüyor, bu yüzden Kaleb döndükten sonra bana yeni haberler verecek. Ve beklendiğı gibi, Aurelius hala rolünü oynuyor.

Altın Prens." Folkoln kıkırdadı. "Ölümsüzler Diyarı'ndaki eski takipçilerinin bu manzaraya ne tepki vereceğini merak ediyorum — saygıdeğer kralları, ölümlü bir kralın kontrolü altında prens rolünü oynuyor. Vay vay, ne kadar da düşmüş."

Aurelius umurumda bile değildi, bu yüzden ona tek bir düşünce bile harcamadım. Bunun yerine, *onu* düşündüm. Kaleb'in Sage'i kontrol ettiğini duyduğuma rahatladım. Anıları geri gelmeye başladığında ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacaktı...

"Ayrıca, bilmenizi isterim ki Da'Nu yeniden yükselişte ve geçen seferki gibi, çoğunlukla genç kadınlar."

Dişlerimi sıkabilseydim, sıkardım. Bunun tekrar olacağını tahmin etmiştim.

Da'Nu'nun dalgalanması, özellikle ölümcül savaşlar sırasında veya salgın hastalıklar yayıldığında, nadir görülen bir durum değildi. Ancak, genç kadın ruhların ani artışından dolayı Da'Nu'nun yükseldiği tek bir zaman daha vardı.

Zihnimin ufuklarında bir anı canlandı. O anıyı yakaladım...

Chapter 14

Von

Da'Nu her an taşmak üzereydi.

Ruhlar nehri doldurmuştu. Derin akıntı yorulmadan çalışarak, ruhların öbür dünyada yaşamlarını sürdürmeleri için Ruhlar Alemi'nin hangi katmanına gönderilmeleri gerektiğini belirlemeye çalışıyordu.

Nehir gibi, kargalarım da sınırlarına zorlanıyor, Yaşam Alemi'nden yeni ayrılanları topluyorlardı. Geçtiğimiz aylarda, çok fazla sayıda vardı ve çoğu kadındı.

Bu durum rahatsız ediciydi.

Ama ben artık Yaşam Aleminin kralı değildim ve neler olup bittiğini öğrenmek için biraz cazip gelse de, krallığımın üçte ikisini kaybetmenin içgüdüsel acısı beni ekşi, acı bir ruh haline sokmuştu.

Şu anda tek istediğim, açık yaralarımı yalamaktı.

Pürüzsüz volkanik camdan yapılmış ve karanlık bir ihtişamla oyulmuş geniş balkonumdan Da'Nu'ya baktım ve bir kuzgunun Yaşayan Diyar'dan döndüğünü izledim. Cam küreyi nehre düşürdü ve cam çarpma anında parçalandı. Oradan, yeni bir ruh doğdu — yirmili yaşlarının başında başka bir kız. Akıntıyla sürüklenirken, kahverengi saçları etrafında dönüyordu. Nehir onu ayırıncaya kadar, uykulu haliyle öyle kalacaktı.

Nadiren de olsa, bazen, ayırıştırılmamış bir ruh uyanırdı. Daha da nadir olanı, akıntıya karşı savaşıp çalkantılı sulardan çıkış yolunu bulanlardı. Bunu başaran az sayıdaki kişiye, benim yanımda, ölüm meleği olarak çalışmak üzere bir yer teklif ettim.

"O orgazmlar..." sarışın ölümlü, bana yanaşarak, beni özel düşüncelerimden kopardı, "...başka bir şeydi."

Adını hatırlamadığım, kıvrımlı vücutlu çıplak kadına baktım. Onun sözlerine, geldiği kadar çabuk kaybolan, kibirli ve ilgisiz bir gülümsemeyle karşılık verdim. Uzun, buz gibi sarı saçları, dolgun göğüslerinin üzerine düşmüştü, pembe meme uçları ipeksi saçların arasından görünüyordu.

Sarışın... Bu rengi her zaman sevmişimdir, ancak altın rengini soldurabilseydim, bu daha iyi olurdu — yabancı kökenli, sonradan edinilmiş bir kişisel zevk.

Bu sabah, taht odasında o güzel ölümlüyü görmüştüm. Onu daha önce hiç görmemiştim. Büyük, geyik gözleri utanmadan benimle flört etmiş, alenen asil olmayan niyetlerini bana belli etmişti. O ayrılma fırsatı bulamadan bileğini yakaladım, kendime doğru çektim ve odama özel bir davette bulundum. Bir saat sonra kapıma geldiğinde onu içeri çektim ve küçük ölümlüye bir tanrı ile yatmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdim.

Ölümlüler için bu eylem ya son derece zevkli ya da son derece acı verici olabilirdi — her şey yattıkları ölümsüz ve onların özel . . . zevklerine bağlıydı.

Yaratıcı, ölümlülerin ve ölümsüzlerin bedenlerini farklı şekilde tasarladı. Genel olarak, ölümsüzler ölümlülerden daha uzun ve daha iri yaratılmıştı. Bu, üreme sistemlerimize de yansımıştı. Ölümlü erkekler biz tanrılardan daha küçük, kadınlar ise tanrıçalardan daha kısa kanallara sahipti.

Çoğu kişi, Yaratıcı'nın bunu iki türün birbiriyle çiftleşmesini önlemek için yaptığını düşünüyordu.

Ne yazık ki, ben artık tanrıçalarla yatmayı reddettim, bu da benim uzunluğumun alt üçte biri için kötü bir haberdi.

Neden ölümlülerle seks yapmayı tercih ettim? Onlar benim statümü umursamıyorlardı. Kafamdaki taçtan çok, pantolonumun arkasına sakladığım taçla ilgileniyorlardı.

Ne zaman başka bir tanrıça ile yatsam, sonunda hep benden daha fazlasını isterlerdi. Bazıları statülerini yükseltmek için beni kullanmayı planlardı. Bazıları ise bana sadece bir varis vermek istediklerini söylerdi, ki bu benim hiç ilgimi çekmeyen bir şeydi. Tanımadığım bir kadınla bir çocuk yetiştirmek gibi bir isteğim yoktu. Benim çocuğum bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Çocuklar... Sık sık düşündüğüm bir konu değildi. Kendi seçimimle hiç çocuk sahibi olmamıştım. Sanırım bu, Ölüm Tanrısı olmanın tek avantajıydı: Kendi tohumum da dahil olmak üzere, herhangi bir tohumun geçersiz olmasını sağlayabilirdim. Tek dokunuşumla herhangi bir çiçeği soldurabilirdim. Bu arada...

Güzel küçük kadından uzaklaştım. "Yapmam gereken işler var, ama bir süre burada kalabilirsin. İstersen banyoyu kullanıp temizlenebilirsin. Tek istediğim, bu gece geri döndüğümde burada olmamandır." Sözlerim kaba ama ses tonum kaba değildi.

Daha önce de söylediğim gibi, yatağıma aldığım bir kadınla herhangi bir bağ kurmak istemiyordum.

Balkondan çıktım ve odamdan geçerek özel banyoya girdim. Kapının gereksiz olduğunu düşündüğüm için kapıyı bilerek kapaksız bırakmıştım.

Kendi odamda kimden mahremiyet bekliyordum ki, kendimden mi?

Görkemli banyo odasının ortasında büyük, oval şekilli bir küvet vardı. Isıtılmış suyun yüzeyinden buhar yükseliyor, yansıması tavanda dans ediyordu. Kapının bulunduğu duvarda ikiz lavabolar vardı, üstünde uzun bir ayna asılıydı.

Yüzyıllar önce, banyonun düzenini tasarlarken, bir gün eşimi bulacağımı umuyordum, bu yüzden iki lavabo koymuştum. Ama bu, uzun zamandır vazgeçtiğim bir fikirdi. Sonsuz yaşamım boyunca, sayısız tanrı ve tanrıçanın kaderindeki eşlerini bulduğunu görmüştüm, ama Yaradan bana bir eş bahsetmemişti. Böylece, fitilin ucundaki alev gibi, bir zamanlar sahip olduğum umut da çoktan sönmüştü.

"Bekle, benden içeceksin sanıyordum? Bu işler böyle yürümüyor mu?" dedi sarışın, çıplak ayaklarıyla zeminde koşarak arkamdan gelmeye çalışıyordu.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordum ve katlanmış bezlerin üstünden bir tanesini aldım. Musluğu açtığımda küçük bir su akışı çıktı. Bezi musluğun altına yerleştirdim ve suyun sıcaklığının parmaklarımdaki soğuğu yok ettiğini hissettim. Birkaç saniye sonra musluğu kapattım

ve tek elimle bezi sıktım. Bezi kıza uzattım ve cinsiyetine başımla işaret ettim. "Kendini temizlemek için."

Beklemediği bir şey gibi şaşkın bir ifadeyle baktı. Bezi alırken, "Çünkü ablan..." diye başladı.

"Kız kardeşim ne olmuş?" diye bağırdım.

"O... o, beslenmen gerektiğini söyledi, diğer iki alemde tahttan indirildiğinden beri beslenmediğini söyledi," diye kekeleydi, parmakları o kadar titriyordu ki bezi yere düşürdü.

Ben hırıldadım, gölgelerim etrafımda kıvrılarak serbest kalmak için işaret ediyordu.

Kız, duvara çarpına kadar geriye doğru koştu; beklenmedik dokunuş onu çılgınlık atmaya zorladı.

Gölgelerimi geri çekerek, şakağımı ovuşturdum, sonra elimi yüzümün uzunluğu boyunca aşağı doğru kaydırardım. Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Öyle mi?" diye inledi, hala duvara yaslanmış halde. Uyluklarını o kadar sıkı bir şekilde birbirine bastırdı ki, sanki altına işemek için uğraşıyor gibiydi.

"Zarar vermeyeceğim," diye onu sakinleştirdim. İnce, ipek bir bornoz yaratıp ona uzattım, bakışlarım karnının altındaki yatay yara izine takıldı — kalçalarından kalçalarına uzanan, kalın deriden oluşan pürüzlü beyaz bir çizgi. Öbür dünyada ruhun kabuğunda kalan yara izleri genellikle onların Yaşam Alemi'nden nasıl ayrıldıklarının bir göstergesiydi.

Dikkatlice bornozu benden aldı ve hızla giyerek kendini örttü.

Merakım galip gelince başımı yana eğdim. "Bugüne kadar seni hiç görmemiştim. Ne zamandır Ruhlar Diyarında bulunuyorsun?" "Birkaç haftadır," dedi, dar beline cüppesini sıkıca bağlayarak. "Yaran..." Başımı sallayarak işaret ettim, ama o yüzü bembeyaz olunca cümlemi yarım bıraktım.

"Özür dilerim, efendim. Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye kekeleydi ve sanki bu onun veda sözleriymiş gibi, hızla banyodan çıkıp yatağa koştu, üzerinde duran giysilerini aldı ve kapıdan dışarı koştu, geride tek bir çorap bırakarak.

Ona doğru yürüdüm, ona bir göz attım ve sonra onu ona gönderdim. Aşağıya bakarsa, giysi yığınının üzerinde düzgünce katlanmış olarak bulacaktı.

Neredesin, Saphira? Özel kanalımızdan homurdandım.

Saniyeler sonra, duvarın içinden geçerek odama girdi.

"Senin için hazırladığım küçük atıştırma beğenmedin galiba?" dedi keskin, kibirli ses tonuyla. Eldivenli elini gümüş işlemeli siyah kadife elbisesinin üzerinde gezdirerek düzeltti. Gözleri belimin altına indi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tamam, demek onu başka şekillerde beğendin."

Ölümlülerden farklı olarak, ölümsüzler çıplaklıklarından utanmazlardı, kardeşlerinin önünde bile. Bunun birkaç nedeni vardı: Birincisi, ne kadar uzun yaşadığımızı — her şeyi gördüğümüzde utanç duygusu yok oluyordu. İkincisi, bizler ölümlüler veya ölümsüzlerin çocukları gibi kardeş değildik. Ölümlüler bir baba ve bir annenin birleşmesinden doğarken, ölümsüzler Yaratıcı'nın eliyle büyük bir örs üzerinde gruplar halinde yaratılmıştı.

"Bu sabah taht odasındaki küstahlığın bir vuruştı. Bunu ikinci vuruşun olarak kabul et. Beni zorlama, Saphira."

Yüzündeki ifade değişti, ruhani özelliklerini bir kaşlarını çatma kapladı. "Yine de zorlayacağım, çünkü senin kendini aç bırakmanı izlemekten bıktım. Söylesene kardeşim, benim seni önemsemişime inanman bu kadar mı zor?"

Başımı geriye attım ve güldüm. "Umursamıyorsun. İkimiz de biliyoruz ki, sana fayda sağlamadıkça hiçbir şey yapmazsın." Ona yaklaştım. "Bu seferki amacın ne?"

"Sen krallıkları kaybettiğinden beri olan şey," dedi, etrafımda dolaşarak, bir akbaba gibi etrafımda dönerek. "O saçma sapan iğrençliklerden, o... o Yeni Tanrılardan bizim olanı geri almak istiyorum." Bu unvanı, sanki kişisel olarak kendisine hakaret etmiş gibi hırladı. "Savaş istiyorum. Sen en güçlü tanrısın ve krallıkları bizim için geri kazanacak olan sensin. Ama yemek yemezsen zayıflayacaksın ve o zaman kaybettiğimiz şeyi asla geri alamayız."

Savaş. Yaratıcı diğer iki alemi benden aldığından beri tek konuştuğu şey buydu. Bu sabah da, ona yapmamasını söylememe rağmen bu konuyu açtı. Sürekli bana karşı çıktı, hükümdarlığıma karşı çıktı, sanki kraliçesiymiş gibi sarayımda kendi isteklerini yaydı. Onları... bana yaydı.

Dönüşünü bıraktı, meydan okuyan zümrüt gözleri benimkilerle buluştu. "Bir düşün..."

"Saphira." Sesim çelik bir bıçak gibiydi, onu susturdu. "Sadece Yeni Tanrılar'a karşı savaşmayacağız, aynı zamanda Yaratıcı'ya da karşı çıkacağız, onların isteklerine karşı çıkacağız."

"Yaratıcı senin doğuştan hakkını senden çaldı. Sen sadece hak ettiğin şeyi geri alacaksın," dedi, kırmızı dudaklarında kötücü  bir gülümsemeyle. Bileğini ağzına götürdü ve dişlerini etine geçirdi. Bana sunmak için bileğini kaldırdı, ısırık izlerinde kan birikmişti.

İçmek için canım çekse de içmedim. Ondan uzaklaştım, deri giysilerimi giydim ve kapıya doğru yöneldim. "Bu konuyu daha fazla dinlemek istemiyorum."

Ama tabii ki, bu işin sonu değildi.

Çünkü Saphira bir şey istediğinde, pes etmezdi.

Chapter 15

Sage

Akşam yemeğine katılmayı kabul etmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım ve bunun nedeni, beklediğimden çok daha fazla insanın olması değildi, iki başka neden vardı: birincisi, Aurelius ortalarda görünmüyordu, ikincisi ise kraliçe idi.

Herkes yemek yiyip, sohbet edip, gülüp, şarap ve bira içmekle meşgulken, kraliçe hizmetçisinin hazırladığı tabağa bakmamış bile — ateşte pişirilmiş bir güvercin, etrafında pişmiş sebzeler. Birkaç koltuk ötedeki soylulardan birinin, günde bir kuş yemek insanın ruhunu yükselteceğini ve böylece Yeni Tanrılara daha yakın olacağını mırıldandığını duydum.

Bu masada, boğazına demir bir tasma takılmış bir tanrıça oturduğunu *bilmiyordu*.

Tüm bu ikiyüzlülük dilimi keskinleştirmiş ve bir şeyler söylemek için can atıyordum, ama söylemek istediğim sözleri içime attım ve kraliçeye hızlıca bir bakış attım.

İpek elbisesi, başının üzerinde parıldayan yakut taçla mükemmel bir uyum içindeydi. Aynı parlak taşlardan yapılmış bir kolye, boynuna dolanmış, çenesinin altında oluşan gıdından dikkatleri uzaklaştırıyordu, vücudu zamanla olan savaşı kaybetmeye başlamıştı. O

Elinde çatal olmasına rağmen tabağına dokunmamıştı. Parlak yüzüklerle kaplı parmakları, metal sapı o kadar sıkı kavramıştı ki, parmak eklemlerindeki kemikler gergin, ince deriden dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu.

Onun huysuzluğunun lanetli pislikten kaynaklandığını düşünebilirsiniz — *yani bendenizden*

karşısında oturan benim yüzümden olduğunu düşünebilirsiniz, ama onun grimsi gözleri bana değil, yanımda oturan genç, güzel kadına bakıyordu — bu kadın, terzinin fiziksel özelliklerine benziyordu.

Kadın benim yaşlarımda, belki birkaç yaş büyük görünüyordu. Zümrüt rengi resmi elbisesi, zengin bakır rengi tenine ve uzun, kıvrırcık, koyu saçlarına çok yakışıyordu. Yemeğini yavaşça çiğniyordu, her lokma bir öncekinden daha küçüktü, sanki yemeği olabildiğince uzatmak istiyormuş gibi — dolgun, boyalı dudaklarının tatmin edici hali bu niyeti doğruluyordu.

Gerginlik artmasına rağmen, kral bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Masanın başına oturmuş, yağlı parmaklarını ağzına sokup, tüm salonun duyabileceği kadar yüksek sesle emiyordu. Salon *hiç* de küçük bir salon değildi.

Salon, genişliğinin üç katı uzunluğundaydı, ortasına yerleştirilmiş masalar, duvarlara asılmış meşalelerden ve yukarıdaki ahşap kirişlere asılmış demir avizelerden gelen ateş ışığıyla aydınlatılıyordu. Uzak uçta, duvardan duvara uzanan devasa bir şömine vardı, taş çerçeveli ağız, kışın soğuk dokunuşunu uzaklaştıran sürekli bir ısı dalgası yaratan, çıtır çıtır yanan büyük bir ateşle doluydu.

Orada otururken, kral ve kraliçeye gizlice bakarken - birinin masa adabı *bana* iğrenç geliyordu, diğeri ise bir canavar gibi hırıliyordu - neredeyse gülmek üzereydim.

Edenvale'i yönetenler *bu* insanlar mıydı? Lanetlilere burun kıvrıran ve *bizi* bir hastalık olarak nitelendirip ateşin içine atan insanlar mı? İçimden bir ürperti geçti.

"Neden bizimle yemek yemesi gerektiğini anlamıyorum, Hakred," dedi kraliçe, bakışlarını krala öyle bir güçle çevirdi ki, onu sandalyesinden düşürmemesi şaşırtıcıydı.

Kralın ilk adını kullanması, içtiğim şarabı boğazıma kaçırmama neden oldu. İki ay önceki Sage, şu anda bulunduğu yere asla inanmazdı. Başımı eğip, önümde yaşanan saray dramasına değil, tabağımdaki sebzelere ilgi duyuyormuş gibi davranarak, üst kirpiklerimin arasından krala gizlice baktım.

"Ben istediğim için bizimle oturuyor," diye cevapladı, ağzı açık bir şekilde çiğnerken.

"Ama o orada oturup, kasıtlı olarak küçük bir kuş gibi yemeğini gagalamaya devam ediyor. Bunu sadece beni kızdırmak için yapıyor." Kraliçe, kadını alaycı bir şekilde taklit ederek başını bir yandan diğer yana salladı ve "Gagala, gagala, gagala" dedi.

Kraliçenin kraliçeye yakışmayan davranışına şaşkınlığımı gizledim.

"En azından ben dağınık, yaşlı bir dişi domuz gibi yemiyorum," dedi yanımdaki kadın kendinden emin bir şekilde, sonra ağzına bir parça peynir attı.

Kralı, özellikle de her çiğnediğinde ağzında beliren ezilmiş yemek topunu görünce kaşlarım kalktı. Yanımdaki kadına kraliçe yerine kralı kastettiğini sormak istedim, ama dilimin kayıp gitmesin diye dişlerimin arasında sıkıca tuttum.

"Domuz!" diye haykırdı kraliçe, yumruğunu masaya vurarak, tabaklar ve çatal bıçaklar şaşkınlıkla tıkırdadı. "Edenvale'in kraliçesi olan benim *domuz gibi* yediğimi mi ima ediyorsun?"

Oda ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Peki," dedi kadın, sesi kontrollü, duygusuz, ama yine de şehvetliydi, "başka kimden bahsediyor olabilirim ki?"

Neredeyse düşünüyordum. Ciddi olamazdı. Bu kızın kim olduğunu bilmiyordum, ama Edenvale'deki en güçlü ikinci kişiyi hakaret etmişti, daha da kötüsü, bunu herkesin önünde yapmıştı... Onu sevebileceğime karar verdim.

"Sen iğrenç, pis bir fahişesin," diye homurdandı kraliçe, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Ah, işte buradaydı, tüm bu bulmacanın eksik parçası: kadın kralın metresiymiş.

"İstenmeyen bir kraliçe olmaktansa fahişe olmak daha iyidir." Kadının keskin dili yine hızlıca saldırdı ve kraliçenin herkesin önünde azarlamasına devam etti.

Kral boğuldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yutmuş olduğu şeyi çıkarmak için göğsüne yumruğunu vurdu. Yüzü tabağındaki pancar kadar kırmızıya döndü.

Kimsenin ona yardım etmek için ayağa kalkmadığını fark edemedim, onun için açıkça önemli olan yanımda oturan kadın bile. Kaderin benim yeminimi yerine getirip getirmeyeceğini merak etmeye başlamıştım ki, yarı çiğnenmiş bir et parçası o kadar güçlü bir şekilde fırladı ki masanın ötesine sıçradı.

Ona baktım, *herkes* ona baktı.

Hizmetçi hızla öne atıldı. Masaya eğilerek, metal bir kapakla tükürükle kaplı et parçasını gümüş bir tabağa süpürdü. Kapağı kapattı ve odadan hızla çıktı, kanıtı ortadan kaldırdı — ne yazık ki benim zihnime kazınmıştı.

Kocasının *neredeyse* ölmesine aldırış etmeyen kraliçe, sözlü kılıcını çekip yanımdaki kadına nişan aldı. "Bir gün, bu kaleden senin pisliğini temizleyeceğim."

Bu sırada kral, sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalmıştı.

"Belki," dedi kadın, masanın karşısına uzanıp meyve tabağından bir kiraz kopararak durakladı. "Ama o zaman bile, kokum kralın yatağında kalacak." Kirazı ağzına attı, sapını kopardı ve masanın üzerine, kraliçeye doğru fırlattı.

Ve o anda Edenvale kraliçesi bir ekmek bıçağı kapıp kadının kafasına fırlattı. Kadın hızla eğildi ve dudaklarından alaycı bir kahkaha çıktı. Bıçak tahta sandalyeden sekti ve metalin taşa çarpmasıyla gürültü çıkararak taş zemine düştü.

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim!" diye bağırdı kraliçe.

Biraz kendine gelen kral, sandalyesini geriye iterek dik bir şekilde ayağa kalktı. Nefes nefese, "Yeter artık, Melayna. Dilini tut. Otur ve ye. Ya da gidebilirsin. Seçim senin." dedi.

Kraliçe, parmakları titreyerek krala sert bir bakış attı. Bir sonraki adımda kadehi alıp ona fırlatacak mı diye merak ettim. Bunun yerine, somurtkanlığını bastırarak sandalyesine geri oturdu.

Kral memnuniyetle başını salladıktan sonra oturdu ve dikkatini tekrar dolu tabağına çevirdi.

Yanımdaki kadına baktım, kadehindeki şarabı rahatça çeviriyordu, kırmızı dudaklarının köşelerinde memnun bir gülümseme vardı. Bu savaştan tamamen zarar görmeden çıkmıştı, kral onun parlak zırhlı şövalyesiydi. Ancak kraliçe her zamankinden daha mutsuz görünüyordu, titizlikle şekillendirilmiş peruğu bile düzensiz görünüyordu.

Yıllar önce, kraliçe Lanetli isyancılar tarafından kaçırıldığında, kral onu, yani Kırmızı Gül'ü kurtarmak için çaresizce uğraşmıştı.

Ama şimdi? Lanetli isyancılar onu tekrar kaçırırsa, kralın onu geri isteyeceğinden şüpheliydim.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Aurelius, yemek salonuna girerken, odadaki herkesin dikkatini üzerine çeken görkemli sesiyle.

Giydiği zengin, altın kırmızısı kürk, omuzlarının genişliğini vurguluyordu. Altında, yakası gevşek bir şekilde bağlanmış ve "V" şeklinde olan beyaz bir tunik, altındaki kasları hafifçe ortaya çıkarıyordu. Kolları manşetliydi ve uzun kollarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Siyah deri pantolon ve cilalı diz boyu deri çizme, kıyafeti tamamlıyordu.

O bana doğru ilerlerken, o mükemmel beyaz dişleriyle gülümserken, onun sıradan bir prens olmadığını hatırladım. Aurelius, kralların kralıydı. Etrafındaki insanlar onun ilahiliğini biliyor olsun ya da olmasın, ruhlarının bildiğinden emindim, çünkü aynı anda hepsi sandalyelerinden kalktı ve eğildi.

"Lütfen, yemeğe devam edin," dedi Aurelius, ses tonu cazibeyle doluydu. Yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Eğilerek, "Geciktiğim için özür dilerim," dedi. Şakacı, anlamlı bir gülümseme attı. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Bu...", doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım. "En azından eğleneliydi." Gözlerimin önünde az önce yaşanan tüm felaketi zihnimde tekrar tekrar canlandırarak gülümsemeden edemedim.

"Ölümlüler genelde böyledir," diye Aurelius kulağıma fısıldadı.

İçimdeki ilahi güçten gelen bir sesle güldüm; ölümlü Sage buna katkıda bulunmadı. Benim o kısmım, bu hayatım boyunca kendimi sadece bir insan olarak gördüğüm halde, ne zaman insanlarla dalga geçen ölümsüzler grubunun bir parçası olduğumu merak etti. Sanki gözümü kırptığımda bu değişim kaçmış gibi hissettim ve şimdi iki kişi arasında, Sage ve Aurelia arasında, bir uçurumun kenarında duruyordum.

Biri evimdi, diğeri bir yabancı.

Gülümsemem kayboldu. Birini seçmek zorunda mı kalacaktım? "Bir sorun mu var?" diye sordu Aurelius, platin rengi kaşları endişeyle çöktü. endişeyle.

Bir hizmetçi onun önüne gümüş bir tepsi koydu. Eldivenli elleriyle kapağı kaldırdılar ve hızla geri çekildiler, sıcak, buharlı bir tabak ortaya çıktı - üzerindeki et, bize servis edilenlerden farklıydı.

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle, yalan biraz fazla kolay çıkmıştı. Tabağına doğru başımı salladım. "Soğumadan yemelisin."

Tabağa baktı, sonra bana döndü, erimiş altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Dikkatimi dağıtma çabaların farkında değil değilim, ama istemediğin bir şeye burnumu sokmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim, içtenlikle.

"Tabii ki." Önünde duran şarap kadehini uzattı. Zarif, uzun parmaklarıyla masadan aldı ve ağzına götürdü. Yüzük parmağını saran altın yüzük, sanki bilerek dikkatimi çekmek istercesine, gözümü yakaladı. Karışık duygular karnıma yerleşmişti; beni rahatsızlık ve çok da derinlemesine düşünmek istemediğim başka bir şey ile dolduruyordu.

Aurelius'un diğer tarafında, kırklı yaşlarında, şık giysiler giymiş bir adam oturuyordu. Öne eğildi, boğazındaki balgamı temizledi ve sonra snob bir tonla sordu: "Bir dakika sizinle konuşabilir miyim, Majesteleri?" Sanki bunları söylemek için çaba sarf ediyormuş gibi heceleri uzattı, sıradan bir dil için fazla iyiydi.

Gözlerimi devirmemeye çalışarak, bakışlarımı tabağıma sabitledim ve kasıtlı olarak toplamadığım kırıntılara odaklandım. Tanrım, içimdeki gurme, düzgün bir hanımefendi olmayı çok zorlaştırıyordu.

Aurelius başını sallayarak cevap verdi ve kadehi ses çıkarmadan ahşap masanın üzerine koydu; bu, onun ruhani zarafetinin bir kanıtıydı.

"Daha dün, Old Northoway'den bir posta güvercini geldi. Küçük kardeşim Lord Archibald'ın yazdığı bir mektuptu. Onu hatırlıyorsunuz, değil mi? Sonbaharda bizi ziyaret etmişti," dedi adam.

"Onu hatırlıyorum. Karısı nasıl?" Aurelius, çatalını yavaşça koyu renkli etin içine sokarken sordu. Bıçağıyla yeterli basıncı uygulayarak, zarif ve şık bir hareketle bir parça kesti; bu hareket, Brunhilde'nin düzgün masa adabı hayallerinin tam da örneği idi.

"Aslında mesele şu, Majesteleri. Kardeşim bana, eşinin ölümcül bir hastalığa yakalandığını ve bahara kadar yaşayamayacağını düşündüğünü yazmış."

"Ne hastalığı var?" diye sordu Aurelius.

"Şifacılar, bunun onun durumuyla ilgili olabileceğini düşünüyorlar," diye cevapladı adam, sesi kısılmaya başladı, ama bu duygusal bir tepki değildi. Devam etmeden önce boğazını temizledi, "O hamile."

Aurelius'un elleri bir an durdu, sonra tekrar bir parça kesmeye devam etti. "Onun bu kadar hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm. Kardeşiniz çok üzülmüş olmalı." Bir lokma daha aldı, dudakları çatalı sardı.

"Oh, emin olabilirsiniz, özellikle de bir varis için çaresiz olduğu için," dedi adam onaylayarak başını salladı.

Aurelius çiğnemeyi bitirip cevap verdi: "Bunu anlayabiliyorum."

Adam devam etti: "Mektubunda, yeni bir eş aramaya başlayabilmek için saraya gelmek istediğini söyledi. Daha önce de söylediğim gibi, bir varis için çaresiz."

Aurelius, ağzını bez peçeteyle sildi ve peçeteyi tabağına bıraktı; neredeyse hiçbir şey yememişti. Bir hizmetçiyle göz teması kurdu ve tabağını alması için işaret etti.

Tabak kaldırıldığında, adam konuşmaya yeniden başladı. "Peki, Majesteleri, bu konuda ne düşünüyorsunuz? Kardeşime sarayda zaman tanıyarak başka bir eş bulmasını sağlayacak mısınız?" Aurelius hemen cevap vermedi. Sonunda,

"Kardeşine mektup yazıp kaleye gelebileceğini söyleyebilirsin, ama geldiğinde eşini de getirmesi gerektiğini söyle. Kadının durumu ne olursa olsun. Burada harika şifacılarımız var, belki ona yardım edebilirler." Aurelius adama döndü, ses tonu çelik gibi keskinleşmişti, ama neredeyse duyulmazdı.

"Varisini ve karısını kurtarmaya çalışmak, onun için zamanını harcamaya değer değil mi?

başka birini mi arıyorsun?"

Adamın üstünlük tonu, daha önce sergilediği özgüveni kaybetti ve kekeleyerek, "E-e-e-evet, ekselansları. Haklısınız. Hemen ona mektup yazıp seyahatini ayarlamasını ve karısını da yanında getirmesini söyleyeceğim." dedi. Dili, iki sol ayak gibi takılıp, kelimeleri karıştırıyordu.

"Çok iyi," dedi Aurelius sahte bir övgüyle. "Ve ona oyalanmamasını söyle, tamam mı? Anladığım kadarıyla, kadının hayatı tehlikede."

"Elbette, Majesteleri," dedi adam saygıyla başını eğerek.

Aurelius'a doğru eğildim. "Kardeşinin hasta karısına barınak sağlamakla çok nazıksınız."

Aurelius gülümsedi, yanağında o tek, çekici gamze belirdi. "En azından bunu yapabiliyordum."

Ben de yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim, sonra "Sana bir şey sormak istiyordum," dedim.

"Evet?" Dikkatini dudaklarıma verdi.

"Arkyn'in ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Üzgünüm, bilmiyorum. Şu anda başka bir yerde olması gerekiyor. Neden soruyorsun?"

Von'u kurtarmak için Arkyn ile bir anlaşma yapmam gerektiği için soruyordum. Aurelius ile aralarındaki husumeti düşününce, Aurelius'un bunu duymak isteyeceğinden pek emin değildim. Aurelius, Arkyn'in anlaşmasının

tam olarak işe yaramadığını ve Von'un hala hayatta olmasına rağmen katatonik bir durumda olduğunu biliyor muydu? Merak etmeme rağmen, içimden bir ses bana dikkatli davranmamı söyledi ve ben de öyle yaptım.

"Önemli bir nedeni yok," diye yalan söyledim, bakışlarımı ondan ayırıp kadehime uzandım. Kadehi kendime doğru eğdim ve boş olduğunu fark ettim. "Sadece merak ettim."

"Ah, peki, onun döndüğü haberini alır almaz sana haber veririm," dedi Aurelius, masadan yaldızlı bir şarap sürahisi alırken hoş bir şekilde cevap verdi.

"Teşekkürler. Çok memnun oldum." "Tabii ki. Biraz daha şarap ister misin?"

"Lütfen." Öne uzanarak ona şarap kadehimi uzattım.

Chapter 16

Sage

O gece geç saatlerde, dünya uyurken, ben uyanık kalmış, Von'u düşünüyordum. Bu hayatta, onunla sadece bir gece aynı yatakta yatmıştım ve o zamanlar bundan kesinlikle nefret etmiştim. Von, dilini kullanma konusunda cömert biriydi ama o gece, yatakta tam bir yer kaplayıcıydı. Savaşçı gibi iri vücudu, çok küçük olan yatağı kaplayarak bana çok az yer bırakmıştı. Daha da kötüsü, horlamıştı.

Yavaşça güldüm. Ona horlamanın rüzgâr fırtınası gibi bir şey olduğunu söylemiştim. Horlaması beni uyanık tutsa da, sonunda uykuya dalmıştım. Onun yanında.

Bu, çok uzun zamandır ilk kez kabus görmediğim bir geceydi.

şimdi... Bunun sebebi o mu acaba diye merak ettim.

Yorganın üzerinden uzandım, parmaklarım acı veren boşluğa kıvrıldı.

Tık. Tık. Gıcırtı.

Gözlerimi kırdım, başım garip sesin geldiği balkon kapısına doğru döndü.

Her neyse, yine yaptı.

Dışarıda *bir şey* vardı, bundan emindim.

Cesur tarafım kapıya gidip araştırmak istiyordu, ama diğer tarafım, *çok fazla kötü kabus* gören tarafım, gece vardiyasındaki güvenlik görevlilerini çağırıp onların bakmasını istiyordu. Onlara sorarsam sorun olmayacağını düşündüm, özellikle de ikisi de Grouchy lakaplı güvenlik görevlisi olmadığı için.

Aslında, havuzdaki geceden beri Grouchy'yi nöbetçi listesinde görmemiştim, ama onun huysuz ve pislik doğasını düşününce, bu konuda uykumu kaçırmadım.

Olduğum yerde kalmaya karar verdim — battaniyenin güvenliği altında — ve dışarıdaki her neyse, yanlış kapıyı seçtiğine karar verip, terörize edecek başka birini bulmasını umdum — tercihen kralı.

Tıkırtı sesi kesildi.

Saniyeler geçti ve yerine bir mücadele sesi geldi.

Dışarıdaki şey eskisinden çok daha büyük görünüyordu.

Yorganlarımdan sıçrayarak kalktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, yumruklarım kürkleri beyazlatacak kadar sıkılmıştı. Muhafızları uyarmak ve onları ilk yem olarak göndermek için çok mu geç kalmıştım?

Kapı açıldı ve Kaleb içeri girdi, yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Kapıyı çaldığımı duymadın mı?" diye homurdandı ve kapıyı arkasında kapattı.

"Tanrı aşkına, az kalsın kalp krizi geçirecektim," diye öfkelen dim. Kaşlarım yukarı kalktı. "Tıkırdamak mı? Ben sadece sürekli ürpertici bir tıkırtı duydum. Bir dakika..." Ona dudaklarını sıkarak gülümsedim. "Küçük gagalarınla tıkırdatıyordun, değil mi?"

Bana gözlerini devirdi.

Yorganın altından ayağımı çıkardım ve parmaklarımı kıpırdatarak oynattım. "Ve küçük tavuk ayaklarıyla kapıyı tırmaladın, değil mi?"

"Tavuk... tavuk ayakları!" diye kekeledi, çok aşağılanmış olduğu için başka kelime kuramadı. Başını sallayarak şömineye doğru yürüdü ve önünde çömeldi, ellerini çıtırdayan ateşin önüne koydu.

Kıkırdadım ve ayağımı battaniyenin altına geri çektim. "Dışarıso soğuk galiba," dedim, onu izleyerek.

"Dondurucu soğuk. İnsanlar burada nasıl yaşıyor, gerçekten bilmiyorum!" diye haykırdı. "Ayrıca, dışarıda kar yağıyor."

"Öyle mi? Bu yıl çok geç oldu." Yorganımı geriye attım ve pencereye koştum. Kabarık kar tanelerinin yavaşça düşmesini izledim,

gecenin karanlığında yuvarlanarak düşmesini izledim. "Bu arada, hayatın boyunca burada, Yaşam Aleminde yaşadığını hatırlatmama izin ver."

"Evet, ama o *eskiden* öyleydi," dedi, bununla hiçbir şey kastetmeden, ama yine de... Kar tanelerini unutarak pencere pervazına baktım. Eskiden.

O tek kelime, hayatın asla eskisi gibi olmayacağını hatırlattı ve bu gerçeğe başa çıkmak kolay değildi. Ama Kaleb için yapardım.

"Nasıl bir yer?" diye sordum, düşen bakışlarımı kaldırarak.

Kaleb yanıma gelince ayak sesleri duyuldu. "Ruhlar Alemi mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Mhm."

"Geçmiş yaşamında nasıl davrandığına bağlı olarak, hangi katmana ait olacağını belirleyen dokuz farklı katmandan oluşur. İnsanlar davranışlarına bağlı olarak seviye atlayabilir veya düşebilirler. Başka bir katmana yerleştirilmeyi de talep edebilirler, ancak bu süreç biraz karmaşıktır. En üst katman yalnızca Eski Tanrılar ve Azrail'e ayrılmıştır. Ruhlar Alemi, Ölümsüz Savaş'tan sonra Von tarafından tamamen yeniden tasarlandı."

"Neden yeniden tasarladı?" diye merakla sordum.

Kaleb omuz silkti. "Neden birisi bir şeyi yeniden tasarlar ki? Sanırım işleri daha iyi hale getirmek için."

"Sanırım bu mantıklı," diye cevap verdim, Ölümsüz Savaşı konusunu düşünerek.

Bu olay yüzyıllar önce, Von liderliğindeki Eski Tanrılar ile Aurelius liderliğindeki Yeni Tanrılar (ve *görünüşe göre ben de dahil*) Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarları'nın kontrolü için savaştıkları sırada gerçekleşti. Bu konu en son Belamour'da Von ile konuşurken gündeme gelmişti.

Von... Göğsümde bir ağrı hissettim.

"Onda herhangi bir değişiklik oldu mu?" diye sordum, düşen kar tanelerinin kendi rahat hızlarında hareket etmesini izleyerek, gecenin tuvalini parlak beyazla sisleyerek.

"Hiçbir şey," Kaleb iç geçirdi, sesi beni hipnotize olmuş halimden uyandırdı. "Geçmişini ortaya çıkarma konusunda işler nasıl gidiyor?"

Geçmişim mi? *Bu*, özel bir altın yüzük sayesinde karmaşık bir konuydu.

"İlerleme yok. Hizmetçimden Soren hakkında bilgi aldım, ama bu bir çıkmaza girdi. Arkyn *hala* dönmedi." Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Burada olmadığı için, ona Soren hakkında soru soramıyorum ya da yeni bir anlaşma yapmayı tartışamıyorum."

Kral hakkında toplayabildiğim her türlü bilgiyi toplamaya çalışarak günlerimi geçirmek dışında, kendimi sıkışmış hissediyorum."

"Bir çözüm bulacağız," dedi Kaleb güven verici bir şekilde ve elimi nazikçe sıktı.

"Başka bir şey daha var."

"Ne?" diye endişeyle sordu.

"Geçmişimin bir parçası bu kalede yaşıyor." Nefes alıp yavaşça nefes verdikten sonra ona döndüm. "Tanrılar hakkında pek fazla bilgiyle yetiştirilmediğimizi biliyorum, ama Işığın Leydisi'nin bir zamanlar evli olduğunu hatırlıyor musun?"

"Şimdi sen söyleyince hatırladım, Işığın Efendisi ile evliydi. Bekle. Onun *burada olduğunu* mu söylüyorsun?" Kaleb'in sarı kaşları birbirine yaklaştı.

"Öyle."

Gri-mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Öyleyse... bu senin ve Von için ne anlama geliyor?"

"Şey, şu anda, gerçekten bilmiyorum. Ben... Bunun bizim için bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Tanrıların ve tanrıçaların uzun ömürleri nedeniyle çeşitli eşleri olması nadir bir durum olmadığını biliyorum. Von bana, Ölümsüzler Savaşı'ndan sonra, savaştan iki tarafın evlilik yoluyla birbirine bağlanacağını söyledi - onunla benim aramda bir evlilik. Ama bu hiç gerçekleşmedi çünkü ben... öldüm." Son sözlerim dilimde tuhaf bir tat bıraktı. Ölümünden geçmiş zamanda bahsetmek... garipti. Ama daha da kötüsü, midemde bıraktığı mide bulandırıcı histi.

Şimdi nefes almaya Kaleb'in sırası gelmişti. "Yalan söylemeyeceğim. Bu, çarpık bir hikayenin Ruh Alemi gibi geliyor."

Onaylayarak başımı salladım.

"Işık Tanrısı ile konuşmayı denedin mi? Geçmişin hakkında?"

"Denedim, ama onun da benim kadar az hatırası var."

"Hmm," dedi Kaleb, düşünerek. "Tekrar söylüyorum, bunu çözeceğiz." Bana şakacı bir şekilde dirsek attı. "Ayrıca, unutmadan, Ezra'nın sana bir mesajı var."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Dur, Ezra ile konuşabiliyor musun?"

Bana bir bakış attı. "Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?"

Haklıydı, kadın kayalarla bile tam anlamıyla sohbet ediyordu. Bir kuşla küçük bir sohbet ne olabilirdi ki?

"Onu nerede gördün?" Daha fazlasını duymak için sabırsızlanarak gülümsedim.

"Valenthia adlı bir kasabada, Lanetli Topraklar'da. İki kız vardı yanında. Biri uzun boylu, çok seksi bir esmerdi. Diğerisi ise daha kısa boylu, biraz çekingen biriydi. Şimdi düşününce, tek kelime bile etmedi."

Gülümsemem genişledi ve kalbim ısındı — *birlikteydiler*.

"Esmer olan Harper. Küçük olan ise Lyra. Lyra konuşmıyor, ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Onlarla çok zaman geçirdim, ama bunu sormamın doğru olmadığını düşündüm."

İçimde bir parça pişmanlık belirdi.

Sormadığım için kötü bir arkadaş mı oldum? Bir gün bunu düzeltecektim.

—Lyra'nın hikayesini öğrenirdim, eğer paylaşmaktan çekinmezse. Kaleb'e baktım. "Ezra sana bana ne söylemeni istedi?"

"Tamam, nasıl gitti?" Kaleb kendi kendine mırıldandı, parmak uçları sarı sakallarını okşarken çenesini ovuşturdu. "Ezra, Ryker adında birine sana asılmamasını söylememi istedi, çünkü, aynen aktarıyorum, *ateşinde çok fazla odun var ve bir tane daha eklemeye gerek yok*. Ayrıca." Kaleb ceplerini yokladı ve küçük, siyah bir taş çıkardı. "Bunu sana vermemi istedi."

Elimi uzattığımda yüzüm gevşedi ve o taşı avucuma bıraktı.

Mesajı *bu* muydu?

Neden Ryker'a bunu söylememi istemiş ki? Ryker onunla birlikte Lanetli Topraklar'daydı, bu yüzden bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ancak odun meselesi *çok* mantıklıydı ve onun seçtiği kelimelerin zihnimde *canlandırıldığı* görüntüyü bir an önce unutmak istedim.

Pis yaşlı kadın.

Kaleb'e döndüm. "Şey, ona taş için teşekkür et, sanırım."

O kıkırdadı. "Söylerim. Senin için bir sürü saklamış. Öldüğünde senin mirasın olacakmış."

Gözlerimi devirdim, giderek büyüyen gülümsememe engel olamadım. Tanrım, onu özlemişim.

Kırık kütükler ve her şeyiyle.

Chapter 17

Sage

İyice bir baktım ve anladım ki... "Uymayacak." "Uyacak," dedi Aurelius, gözlerimi gözlerimle buluşturarak beni sakinleştirdi.

"Ciddi olamazsın," dedim, onun hayal gördüğünü düşünerek. "Deliklerin boyutuna ve oraya sokmaya çalıştığın şeye bakıyorum ve sana söylüyorum, sığmayacak."

"Sığacak, bana güven," dedi o zengin, asil ses tonuyla - sesi bile altın gibi parlıyordu.

"Peki," diye iç geçirdim, aynı şeyi izleyen Brunhilde'ye bakarak, onun dolgun göğüsleri nefesini tutmuş halde hareketsizdi. Onun dramatik tavırlarına gözlerimi devirdim - sığmazsa, daha küçük bir tane bulabilirdik.

"Sakin ol. Sakin ol. Yavaş ol," diye emretti Aurelius.

"Dikkatli ol. Kırma!" Cataline, ellerini sıkıca birbirine kenetleyerek araya girdi.

Aurelius ve ben, onun ses tonundaki emir verici tavırdan şaşırarak ona baktık — sanki askerlerini savaşa götüren bir general gibiydi.

Altın Prens'in kendisine baktığını fark ettiğinde, yanakları canlı bir kırmızıya boyandı. Hızla bir adım geri attı, başını eğdi ve gözlerini kaçırıldı. Birkaç saniye önceki kız ile şu anki kız arasındaki fark, gece ile gündüz kadar belirgindi.

Kapıya dönüp baktım ve dolabın yavaşça itilmesini izledim. Dolabın ayakları, çaresizce istediği yeni oyuncağından koparılan bir çocuk gibi, protesto edencesine zeminde gıcırđıyordu.

Dolap tamamen içeri girince Aurelius'a döndüm. "Sanırım haklıydın."

"Genelde haklıyımđır," dedi, kendinden emin tavırlarıyla sözlerini destekledi. İki adam dolabı çok daha küçük olanın yanına, yeni yerine taşıırken dolaba baktı. "En azından şimdilik gardırobunun bir kısmını buraya sığdırabilirsin."

"Sanırım bu işimizi görür," dedim, dolabı taşıyan iki adam Aurelius'a yaklaşıp selam verdikten sonra kapıya doğru yönelirken.

"Ben de sabah toplantılarım için çıkmalıyım. Bu arada, duymak isteyeceğın bir haberim var. Arkyn'in bugün dönmesi bekleniyor," dedi Aurelius, adamların çıkmasını izleyerek, sonra bakışları bana kaydı.

Heyecan damarlarımdan akıyordu. İşte bu. Sonunda Arkyn ile konuşma ve muhtemelen Von'u kurtarmanın bir yolunu bulma şansım olacaktı.

Ama mesele de buydu, değil mi? Onunla *konusmam* gerekiyordu.

Karnımı bir korku hissi kapladı, ağırlığı bir yandan diğer yana sallanıyordu. Onu şahsen görmek için hiç de hevesli değildim. Özellikle de beni ateşe vermeye çalıştığı için. Ama bu konuda pek seçeneğim yoktu; Soren hakkında onunla konuşmalı ve yeni bir anlaşma yapmalıyđım. Ne kadar rahatsız hissetsem de, Von için bunu seve seve yapardım.

Aurelius kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç de değil," diye yalan söyledim. Fil kadar büyük izlerimi örtbas etmek için konuyu değıştirdim ve kapıyı işaret ettim. "Seni dışarıya kadar geçireyim."

Bir an yüzümü inceledi, sonra "Tamam" dedi.

Onun yanında yürümeye başladım, diz boyu deri çizmeleri benim çıplak ayaklarım kadar sessizdi.

"Bugün seninle kütüphaneye gidemeyeceğım, toplantılar oldukça uzun sürecek gibi görünüyor. Ama bunu telafi edeceğim," dedi kapıya vardığımızda.

Kapı çerçevesine yaslanıp ona baktım.

Onun bakışlarının içimde bir tür duygu, bir tür özlem uyandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ne de olsa o, bir zamanlar çok samimi olduğum biriydi.

Sanki bir işaretmiş gibi, unutulmuş bir öpücüğün fısıltısı dudaklarımı okşadı. Aurelius, sanki yanağıma dokunmak için can atıyormuş gibi elini uzattı.

O Refleks olarak geri çekildim. Konuşmak için ağzımı açtım, ama o benden önce davrandı.

"Biliyorum, biliyorum. Yapamazsın," dedi ve elini indirdi. Tepkim ona bir şey hissettirdiyse, eğitilmiş yüz hatları bunu belli etmedi. "Yarın görüşürüz."

Başımı salladım. "Yarın görüşürüz."

O gittikten sonra, kapıyı yavaşça kapattım ve içeri döndüm.

Brunhilde yatakları yapmakla meşguldü — o kadın yatak örtülerini o kadar sıkı çekiyordu ki, üzerlerinde bozuk para zıplatabilirdin. Bunu yaparken, Cataline ve Naevia'ya emirler yağdırıyordu — yeni elbiselerimin hazır olup olmadığını kontrol etmekle ilgili bir şeydi.

Pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım, balkondaki taze karı inceledim. Üstteki kar tabakasını dikkatlice temizlersem, altında küçük tavuk izleri bulabilir miyim diye merak ettim.

Kendi kendime sııttım.

Ama beyaz tuvalin üzerinde duran şeyi gördüğümde gülümsemem uzun sürmedi — küçük, tek bir siyah tüy. Küçük olmasına rağmen, rengi bana Von'u hatırlattı.

Midem burkuldu. Evimi özledim.

Ezra'yı ya da kulübeyi değil, obsidiyen, yıldızsız gözleri olan koyu saçlı erkeği özledim. Onun kollarına geri dönmek için ne vermezdim.

Pencereden uzaklaştım, aklıma bir düşünce geldi. "Belamour buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordum Brunhilde'ye.

"Arabayla yaklaşık bir saat." Çarşafarla uğraşmayı bırakıp bana baktı. "Neden?"

Duvara yaslandım. "Oraya gitmek mümkün mü?"

Beni şaşırtacak şekilde, başını sallamadan önce bana dikkatle baktı. "Şehre bir gezi fena olmaz herhalde. Ayrıca, kız kardeşimi ziyaret etmekten de memnuniyet duyarım. Bizi oraya götürecek bir araba ayarlayacağım."

İçimde heyecan kabardı. Ona gülümsedim. "Teşekkürler, Brunhilde."

"Elbette, hanımefendi," diye nazikçe cevapladıktan sonra kızlara el çııptı. "Pekala, hanımlar, hadi gidelim. Gün kendi kendine geçmeyecek, değil mi?"

Chapter 18

Sage

Atların nalları ve tekerleklerin sesleri karla kaplı yolda yankılanırken, arabacı dilini şaklattı ve araba Brunhilde'yi de yanına alarak kız kardeşini görmeye gitti. Beni ve iki muhafızı, güzel, gotik malikaneye giden dolambaçlı yolun önünde bırakarak. Yükselen ve güçlü. Karanlık, eski bir ihtişam.

Bir an durup burayı içime çektim, bu yerle ilgili tanıdık anılar omuzlarıma, atılamayacak kadar güvenilir, eski bir battaniye gibi çöktü — hasta olduğunuzda ya da rahatlamaya ihtiyaç duyduğunuzda başvurduğunuz battaniye gibi.

Derin ve sabit bir nefes aldım ve rüzgar sırtımı okşarken, saçlarımla uçlarıyla oynarken, eve doğru yürümeye başladım.

Girişe vardığımda, içerde beni takip eden zırhların gıcırtısını duymayı bekliyordum, ama nedense ses kapıda durdu. Bunun için minnettardım ve nedenini sorgulamadım - neden muhafızlar dışarıda kalıyordu.

Malikâne sessizdi, ama bu beni rahatsız etmedi — zaten bu yerin hayaletleriyle yürüyüşe çıkmıştım. Burada sadece birkaç hafta önce yaşamış olmama rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Oturma odasındaki şömine,

, yanmıyordu, ama içerisi sıcacık ve rahattı. Sıcak hava üzerime yayıldı, yüzümü ısıttı ve acımasız soğuğu uzaklaştırdı.

Ve onun olduğunu biliyordum — etrafımı saran onun büyüsyüdü. Başka bir alemde bir gölge olmasına rağmen, gücü hâlâ üstündü. Muazzamdı, sıcakkanlıydı ve kendimi evimde hissettiriyordu.

Ev.

Hatırla, dedi kadınsı bir ses. Başka bir hayattan gelen bir ses — *benim sesim*.

Ama denediğimde, zihnimin tuvali yıldızsız bir gece kadar boş kalmıştı.

Tanrılar, ne kadar çok istedim... hepsini hatırlamak istedim. Ama yine de yapamadım.

Buraya ilk geldiğimde, Harper bana hamamda çalışacağımız ilk gece için giyecek bir şeyler bulmamı söylemişti. Dolaplardan birinde asılı duran oniks rengi bir iç çamaşırına uzandığımda, bir erkek sesi bana şöyle dedi: "*Senin benim renklerimi giydiğini görmek... Beni vahşileştiriyor.*" O sırada ses bozuktı ve kime ait olduğunu anlayamadım.

Ama şimdi, sesin kime ait olduğunu kesin olarak biliyordum: Von. Geçmişte burada mı yaşamıştım? İç çamaşır... *benim* miydi?

Farkında olmadan ayaklarım beni mutfığa götürmüştü. Obsidiyen ada mutfığın önünden geçtim, elim üstünde süzülürken kendimi burada yaratılmış anılara kaptırdım.

Yemekler... Lyra'nın pişirdikleri ve yaptıkları.

Zaferler... Arkyn ile anlaşma yaptıktan sonra Harper ile birlikte pasta yiyerek, *sonunda* Kaleb'i geri alacağımı hissetmek.

Bakışlarım, soldan iki koltuk ötedeki boş, koyu lekeleri olan ahşap tabureye düştü.

Von bir nefes uzaklıkta dururken ben orada oturmuştum, vücutlarımız inanılmaz derecede yakındı, açıklanamayan bir çekim bizi bir araya getiriyordu. Bağlandığımızı söylemişti, ama bu ne anlama geliyordu?

Von'un dövmeleri hakkında ona soru sorduğumda, sesini zihnimde canlandırırdım: "*Kaybolduğumda, aklımı kaybettiğimde ve ışığının geri dönmesini beklediğimde, beni karanlıkta yönlendiren şey tam da onlar.*"

Daha önce tam olarak anlamamı engelleyen o ince buz, çatlamaya başladı ve içine düştüğümde gerçeği, sözlerinin ardındaki ağırlığı anladım.

Von benden bahsediyordu.

Ben *onun* ışığıydım... beklediği kişi.

Ve bunu söyledikten sonra bakışı... Özenle takmış olduğu maskeyi kaldırmış ve içini görmeme izin vermişti. O içten gelen acıyı, ıstırabı, kırılmayı görmeme izin vermişti. Özlemini... beni özlemini.

Elimi gümbür gümbür atan kalbimin üzerine koydum, titreme dizlerime, alt dudağıma kadar yayıldı. *Ah, Von.*

Her şeyden çok, kaybettiğim tüm anılarımı geri kazanabilmeyi diledim, belki o zaman hikayemizin sadece küçük parçalarını değil, bütününü anlayabilirdim. Onu daha da çok seveceğim hissine kapıldım.

Sevmek mi?

Onun için hissettiklerim için doğru kelime bu muydu?

Kalbimin üzerinde, belirgin bir ağrı hissettiğim yeri ovuşturdum ve bu yeterli bir teyit oldu. Artık ona karşı o büyük özlemi hisseden bendim — gece yarısı beni uyandıran aynı duygu. Kafam karışık bir halde, her zaman yatakta ona uzanırdım, ama yatağın boş ve soğuk olduğunu fark ederdim.

Yukarı çıktım, odama açılan tanıdık ahşap kapıyı geçip doğrudan Von'un odasına gittim. Kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı kapıya dayadım, gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, nefesim ciğerlerime takılıp kaldı.

Hafızam bana oyun oynuyor olmalıydı çünkü... Onu görebiliyordum.

Uzun boylu hayaleti, yatağın ucundaki büyük sandığın yanında durmuş, göğüs zırhını ve kürklerini çıkarıyordu. Hayalet titredi ve sonra geri döndü, ama bu sefer kaslı kolları havada, düzgün siyah saçlarını toplayıp bağlamıştı. Güzel oniks gözleri benimkilerle buluştu, benimle alay ediyor, beni yalıyor, sessizce manzaradan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyordu.

Sonra döndü, hayaleti sessiz, ölümcül adımlarla bana doğru sürünerek geldi, beni korkutup kaçırmamak için çok dikkatliydi. Gölgeleleri bana uzandı, o bana uzandı. Parmağı çenemin altına kıvrıldı, soğuk metal yüzüklerinin cildime bastırdığı o tanıdık his.

Yüzümü yukarı doğru eğerek, o kendine özgü burbon tonuyla sordu: "Beni unuttun mu, Küçük Tanrıça?"

"Asla unutamam," dedim nefes nefese, ellerimi onun siyah tuniğine geçirerek, onun ne kadar gerçekçi hissettirdiğine, geniş, sağlam göğsünden yayılan somut sıcaklığın beni ağır, saf dalgalar halinde yıkadığına hayret ederek.

"Sözünü tutmanı bekliyorum," diye mırıldandı, eğilip dudaklarımı öperken.

Gözlerimi kapattım ve kendimi ona bırakmaya izin verdim. Bunun gerçek olup olmadığı umurumda değildi. Bu erkeği, zihnimin yarattığı bir hayalet olsa bile, onu elde edebileceğim her şekilde kabul ederdim.

Von'un öpücüğü bir kibrit çakmak gibiydi, beni ateşe verdi, canlı canlı yaktı. *Kral olduğunu* söyleyen eli, uyluklarımın arkasını kavradı ve yukarı çekti, beni öyle bir açıyla çevirdi ki, vücudumun merkezi onun kalın, kaslı bacağına sıkışmıştı. Bana bastırdı, beni kapıya sabitledi. Artan sürtünmeye tepki olarak inledim, ama ses dudaklarımdan zar zor çıktı çünkü o da onu yuttu.

Bu erkek, söz verdiği gibi beni yutacaktı. Ve ben ona izin verecektim.

Ama önce, onun fiziksel olarak burada, benimle birlikte olmasına ihtiyacım vardı. Geri çekildim, başım kapıya yaslandı, Von'un çelik gibi vücudu önüme kilitlendi.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda hoşnutsuzlukla homurdandı, sanki aylardır çorak, kumlu çölde dolaşıyormuş ve ben onun içmek için çaresizce ihtiyaç duyduğu gölmüşüm gibi.

"Seni nasıl kurtarabilirim?" diye sordum, yalvaran gözlerimle onun gözlerine bakarak.

"Kurtaramazsın." Parmakları çenemden yakama kaydı, gözleri kısıldı, içinde kara bir fırtına kopuyordu.

Kafamı salladım, buna inanmayı reddettim. "Ya Arkyn ile yeni bir anlaşma yaparsam?"

Çenesindeki kaslar o kadar sert kasıldı ki, bronzlaşmış derisini yırtıp çıkmaması şaşırtıcıydı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Seni kurtaracaksa, her şeyi yaparım," diye karşılık verdim, kaşlarımdan arasındaki boşluk kırışarak.

"Şimdi öyle diyorsun, Kitten, ama..." Gözleri aşağı kaydı, kalın, siyah kirpikleri bir saniye boyunca yanaklarını süsledi, sonra tekrar yukarı kalktı. Nazikçe, şefkatle, yanağımı avuçladı. "Anılarını geri kazanmaya başladığında, bana karşı farklı hissedeceksin. Bir süreliğine."

"Geçmişte düşman olduğumuzu biliyorum, ama umurumda değil," dedim, onu ikna etmek için çaresizce. Yüzümü onun sıcak dokunuşuna daha da yaklaştırdım, elim onun elinin üzerine düştü. Tanrım, onunla yeniden bir araya gelmek çok güzeldi. Benim içimde, en azından Von'la tanışana kadar varlığından haberdar olmadığım eksik bir parça vardı. Şimdi, onun yanında, ben tamdım. Tamamlanmıştım.

Alnını alnıma yasladı, sesi, tonu, yürek parçalayıcı derecede nazikti. "Sana ne yaptığımı bilmiyorsun. O zamanlar senin için ne kadar korkunç bir canavardım."

"O zaman şimdi söyle," diye yalvardım yumuşak bir sesle. "Anlamama yardım et."

"Hikayemiz on yılları aşılıyor, küçük sevgilim. Aramızda olan her şeyi sana anlatmak için şu anda sahip olduğumdan daha fazla zamana ihtiyacım var."

"O zaman seni nasıl kurtarabileceğimi söyle," diye yalvardım, "sonra birlikte geçmişimizle yüzleşebiliriz."

Bana bir an baktı, sonra cevap verdi: "Beni bundan kurtaramazsın."

"Buna inanmıyorum." Çaresizce tunikasını tuttum, geniş, savaşçı göğsü ön kollarımı destekliyordu. "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Von alnını benim alnımdan kaldırırken iç geçirdi. "Anlaşmayı bozma gücüne sahip bir nesne var, ama o nesne yıllar önce kayboldu...

Artık var bile olmayabilir."

"Neymiş o?" diye sordum, gözlerim çaresizce onun gözleri arasında gidip geliyordu.

Çenesindeki o anlamlı kas bir kez daha gerildi. "Adı Moram'ın Kılıcı."

"Neye benziyor?"

"Kılıç obsidiyenden yapılmış. Kullanıcısının istediği şekle göre hançerden kılıca dönüşebiliyor." Saçımın bir tutamını yakaladı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında uçlarına kadar gezdirdi.

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı? En son ne zaman görüldü?" diye sordum.

Von'un bakışları karardı.

Ona cevap vermesi için biraz zaman tanıdım ve cevap vermeyeceği belli olunca, tıslayarak devam ettim. "Bu kılıçla ilgili seni bu kadar... çelişkiye düşüren nedir? Bana söylemediğin ne var?"

"Çünkü..." Saç telini bırakırken sesi bir oktav düştü. "Kılıcın kayıp kalmasını tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Yanağımı okşadı. "Çünkü, bizimle ilgili her şey gibi, bu kılıç benim kurtuluşumu getirirse de, yanlış ellere geçerse senin ölümün anlamına gelebilir."

Onun bileğini avuçladım, altındaki güçlü damarları ve sert kasları hissettim. "Kılıç, Dikenli Taç gibi mi? Benim için bir zayıflık mı?"

"Hayır ve evet. Dikenli Taç senin hayatın için bir tehditti, ama Moram'ın Kılıcı değil, en azından doğrudan değil. Kılıcın kime bağlı olduğu

senin zayıflığın haline getiriyor." Hayaleti titredi, onu oluşturan gölge parçaları kopup gitti. Kısa bir saniye için, onun sıcaklığını artık hissedemedim.

"Ne oluyor?" Onu burada, benimle tutmak için çılgınca ona baktım.

"Bu hali daha fazla koruyamayacağım." Sesi, yumuşak burbon yerine viski gibi geliyordu. "Sage, bilmen gereken başka bir şey var ve beni dinlemeni *gerçekten* istiyorum. Yaşam Tanrısı'na güvenmemelisin. Ve Yaradan adına, onun ichor'unu içme." Von çaresiz gibiydi. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım.

"Ne demek istiyorsun?" Ellerim tunikasını sıkıca kavradı, onu burada benimle tutmak için çaresizce çabaladım.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum. Ona güvenme ve onun içkisini içme. Ve her şeyden önemlisi..." Beni bir kez daha öptü ve geri çekildiğinde, yırtıcı bir şekilde kükredi. "Kime ait olduğunu unutma, Kitten."

Ve sonra hayaleti kayboldu.

Kısa bir süre sonra, ceketimi deri koltuğa attım, kanopi yatağının köşesine dikkatsizce atılmış siyah tunikayı aldım ve giydim. Tunığı dizlerime kadar geliyordu, boy farkımızı vurguluyordu ve ben hiç de kısa sayılmazdım. Bağlanmamış yakasından kumaşı topladım ve burnuma götürdüm, derin bir nefes aldım. Hâlâ onun kokusu, kehribar ve sandal ağacı kokusu vardı.

Von'un masasından bir şişe burbon aldım, mantarı açtım ve soğuk bardağı dudaklarıma götürdüm. Gözlerim yaşlarla doldu, dilimdeki tat alma duyularımı uyandıran yumuşak bir yanma hissiyle birlikte başımı döndüren bir miktar içki içtim.

Onun kokusuna gömülürsem, onun burbonunda boğulursam, sevgili Ölümüm beni almaya geri gelir mi?

Umut etmekten başka çare yoktu.

Chapter 19

Sage

"Sarhoş musun?" diye sordu tanıdık bir ses, kibir ve kendini beğenmişlikle dolu.

Başımı yumuşak yastıktan kaldırdım ve kapıya gözlerimi kısarak baktım. kapının hemen dışında duran iri yarısı muhafızı gözlerimi kısarak baktım — şimdiye kadar hiç konuşmasını duymadığım adam. Sesi çok benziyordu...

Hayır

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ya Von'un burbonu Ezra'nın tonikine rakip olabilirdi ya da... "*Ryker*?" diye sordum metal kaplı canavara.

Kaskını çıkardı ve zengin kahverengi gözleri ve o kendine özgü kendini beğenmiş gülümsemesi ortaya çıktı.

"Hey, güzelim," diye göğsünü titreten ses tonuyla konuştu.

Hızlıca oturdum, *çok hızlıca*. Başım dönmeye başladı. Birkaç yudum fazla içmiştim, ama sarhoş olacak kadar değil.

Yatağın başucundaki şişeye başını salladı. "Beni beklemeden onu bitirecek misin?"

"Hayır," dedim, *p'yi* açarken alkolün etkisiyle biraz fazla eğleniyordum. Yatağın kenarına sürünerek gittim, şişeyi boynundan tuttum ve otururken kolumu ona doğru uzattım ve yanımdaki yeri okşadım

"Nasıl?" Kafamı yavaşça salladım, giydiği zırhı, geniş göğsünde sergilenen kralın amblemini inceledim. "Ve neden?"

Eldivenlerini yatağa attı, şişeyi kaptı ve yanıma oturdu, sert metal zırhı bu işi olması gerekenden daha zor hale getiriyordu. "Baştan başlayacağım," dedi.

Ben başımı salladım ve bekledim.

"Soren'i aramız sonuçsuz kalınca, bir sonraki adımımızı belirlemek için Yaşlılar ve Ezra ile konuşmak üzere Lanetli Topraklar'a geri döndük. Sonunda, Soren hayattaysa muhtemelen Clearwell Kalesi'nde olduğu sonucuna vardık." Ryker durakladı, şişeden derin bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Soren'i nasıl geri getirebileceğimizi düşünürken, kralın çok sayıda yeni muhafız işe alıp eğittiği ve onları doğrudan kaleye getirdiği haberini aldık. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu durum ne Yaşlılar'ın ne de bizim hoşumuza gitti." Kolunu uzattı ve şişedeki kehribar rengi sıvıya baktı, sanki uzun zamandır görmediği eski bir dostunu izler gibi inceledi. "Ama buraya geldiğimden beri, kale muhafızlarının çok eksik olduğunu fark ettim. Sanki deneyimli olan herkes gitmiş, başka bir yere gönderilmiş gibi."

"Nereye gönderilmişler?" diye yüksek sesle merak ettim, karnımda bir tedirginlik hissi uyandı, burbonun bana verdiği rahatlık hissiyle çatışıyordu.

"Asıl soru da bu, değil mi?" diye karşılık verdi Ryker. "Dahası da var... Kral şifacıları ve genç kadınları askere alıyor, ama kimse onları nereye götürdüklerini bilmiyor." Başını salladı, bir yudum daha aldı ve sonra şişeyi bana uzattı, içinde karamel rengi zengin sıvı sallanıyordu.

Elimi kaldırarak, daha fazla istemediğimi işaret ettim. "Kral onları nereye gönderiyor acaba?"

"Öğrenmeyi planlıyorum," diye cevapladı Ryker, hayran olduğum o inanılmaz kararlılığıyla.

"Yardım edeceğim," dedim başımı sallayarak. Ona doğru döndüm, bir ayağımı altına kıstırdım. "Nasıl muhafız oldun?"

Ryker, erkekçe bir özgüvenle sırtarak, "O kadar da zor olmadı. Kral yeni muhafızlar işe aldığından, birkaç sahte belgeyle işimi hallettim. Burada birkaç isyancı daha var, onlar da muhafız olarak alışıyor."

Tam o sırada, zihnimin derinliklerinde küçük bir şey koşturdu — bir gölge fare. *O* günden beri onu ilk kez hissediyordum.

Soren.

Zaman, onun zihnime girmesinin rahatsız edici etkisini azaltmamıştı, ama yine de bu hain adama ihtiyacım vardı.

Soren? Zihnimde sordum. Seninle konuşmam lazım.

Cevap vermedi. Elbette vermedi. Korkak.

"O bakış ne anlama geliyor?" Ryker, ruh halimdeki ani değişimi fark ederek sordu.

Nereden başlayacağımı bilemeden aşağı baktım. Derin bir nefes verdim.

"Soren'i tanıyor musun?"

"Biliyorum." Ryker şişeyi daha sıkı kavradı. "Seni kaleye getiren o kızıl saçlı pisliği gördüğüm güne kadar onu aradım. Soren arkadan geliyordu, zincirleri yoktu, tasma yoktu. Kendi özgürlüğünü kimin özgürlüğüyle takas ettiğini oldukça açık hale geldi. Orada onun boynunu kırabilirdim, ama o zaman sana hiçbir yardımım dokunmayacağını biliyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Senin muhafızın olmak için çalışmaya başladım."

Ryker'in zaten bildiğini öğrenince biraz rahatladım. *O* zorlu süreci bir kez daha yaşamak ya da Soren'in beni ne kadar kötü bir şekilde ihanet ettiğini açıklamak istemiyordum. O yara yeterince derindi ve şu anda bunun hakkında konuşmak, yaraya tuz basmak gibi olurdu. Kaşlarımı çattım. "O gün bahçede olan sendin, değil mi? Bunca zaman neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü gardiyan olan o çocuk hep benimle birlikte. Genç ve memnun etmek için can atıyor, terfi etmek istiyor. Aramızdaki bağlantıyı öğrenirse beni ihbar ederdi. Bu da alamayacağım bir riskti. Sana bir not bırakacaktım, ama sonra bugün olanlar mükemmel bir fırsat yarattı. Senin zamanını alacağını bilerek, seni içeride dolaşmana izin vermesi için onu ikna ettim. Bir süre sonra, seni kontrol etmek için içeri girdiğimi ve onun dışarıda beklemesini söyledim." Ryker yumuşak bir gülümsemeyle, "Neyse ki, genç köpek iyi dinliyor." dedi.

Bu mantıklıydı. Ryker kim olduğunu açıklasaydı ya da benimle konuşsaydı bile, hemen anlardım ve o anda nasıl tepki verirdim bilmiyorum — poker suratımla pek tanınmıyordum. "Muhtemelen şimdiye kadar beklemen iyi oldu."

"Mhm," diye mırıldandı. "Peki, neden hala saray prensesi rolünü oynadığını bana söyleyecek misin?"

Bunun için bir içki daha içmem gerektiğini fark edince, şişeyi kaptım ve uzun, baş döndürücü bir yudum aldım, yumuşak tadını sonuna kadar hissettim. Şişeyi ona geri verdim. "Önce sormam gerek, Von'un gerçekte ne olduğunu biliyor musun? ... Benim *ne* olduğumu?"

O hafifçe başını salladı. "Ben küçük bir çocukken, Von şimdiki haliyle aynıydı — bu da bana onun *sadece* Lanetli olmadığını, ama ondan bunu doğrulaması için birkaç yıl uğraşmam gerektiğini fark ettirdi." Bakışları benimkilerle buluştu. "Ben de senin *kim* olduğunu biliyorum."

Bir an için ne hissedeceğimi bilemedim.

Sonra, "Sanırım bu, Harper ve diğerlerinin de bildiği anlamına geliyor," dedim.

"Biliyorlar... Soren hariç herkes. Von ona söylemememizi istedi. Ona hiç güvenmemişti ve şimdi geriye dönüp baktığımda, bunun nedenini anlayabiliyorum. Ama artık Soren senin düşüncelerine erişebildiğine göre, kim olduğunu bildiğini tahmin ediyorum." Ryker'ın yüzü, eski bir yara açılmış gibi acı bir ifadeye büründü. Bir yudum daha aldı.

Soren ve bilinçaltı zihin bariyerini kırdığında bana yaptıklarının Ryker için zor bir konu olduğunu çok iyi biliyordum, özellikle de bir zamanlar sevdiği kadınla olanlardan sonra.

Ryker'ın bir süre düşünceleriyle baş başa kalmasına izin verdim, sonra önceki konuşmamıza devam ettim. "Bana bir soru sormuştun, neden hala kaledeyim?"

"Evet." Başını salladı. "Peki... neden buradasın?"

"Bu zor bir soru," dedim ve derin bir nefes aldım. Sonra anlatmaya başladım.

Ona her şeyi anlattım, Kaleb'in ölümünden sonra olan her şeyi, Von ve benim Meristone'a gittiğimiz andan şu ana kadar olan her şeyi.

Kaleb gibi kralı öldüreceğime dair yeminimi anlattığımda, bana yardım etmesine izin vermemi istedi ve ben de kabul ettim. Kaleb'in hayatta olduğunu, yani bir nevi, ve artık bir ölüm meleği olduğunu söyledim. O kanayan yarayı yeniden açıp Soren'e ne olduğunu anlattığımda, Ryker'ın parmak eklemleri kemik beyazı oldu.

Ama Von ve Arkyn'in anlaşmasına geldiğimde, Von'un komada olduğunu ve uyanmadığını Ryker'a söylemek zorunda kaldığımda, ikimiz için de kolay olmadı.

Bourbon şişesi o bölümde bitmedi.

O gece geç saatlerde, Clearwell Kalesi'ne dönerken, eski muhafızımın nereye gittiğini anladım. Ya da, onun bir kısmının nereye gittiğini anladım demeliyim.

Kaleyi çevreleyen yüksek taş duvarların üzerinde keskin tahta mızraklar vardı. Mızrakların ucunda kafalar vardı — tahminimce, krallığa karşı gelenlerin kafaları.

Eski muhafızımı orada buldum.

Kafası kesilmiş ve iğnelerden birine grotesk bir şekilde saplanmıştı, eti ise yukarıda dolaşan ve bir sonraki yemeklerini bekleyen kuzgunlar tarafından temizlenmişti.

Gözlerinin olduğu yerde ise kanlı, boş delikler kalmıştı.

Chapter 20

Von

Yaratıcı, varlığımın yapı taşlarını büyük örsüne koyduğunda, yönlendirme, emretme ve hakimiyet kurma gücünü bedenime çekiçle vurdu ve bu özellikleri ölümsüz kemiklerime işledi. Bu yüzden Yaratıcı beni kralların ilk kralı yaptı.

Ben liderlik etmek, kontrol etmek için yaratıldım.

Ama bunun bir dengesi vardı. Kontrolün, kardeşi olan kısıtlamayı da bilmek gerekir. Benzerliklerine rağmen, biri olmadan diğerine sahip olamazsınız.

Ama ona gelince... kontrolüm ve kısıtlamam her zaman sınanıyordu.

Kaleb'in ölümünden sonra, o gün ormanda, o bana seve seve kendini verirdi. Yukarıdaki Yaratıcı, onu ne kadar çok istedim. Tek hissedebildiğim, onu, bedenini ve ruhunu ele geçirmek için içgüdüsel, ham bir ihtiyaçtı. Ama yapmadım ve onu reddetmek için ölümsüz gücümün her zerresini harcadım. Sebeplerim vardı.

Birincisi, onunla zaman geçirmek, ölümlü bedeninin benimkine uyum sağlaması için zaman tanımak istediğim içindi. İkincisi, kardeşi yeni vefat etmişti ve ben, dürtüsel kadınımın zorluklarla karşılaştığında ya da kendini

Kaç kez başka bir erkekle yatmış, ertesi gün pişman olmuş?

Hayır, ben diğer erkekler gibi değildim ve onun pişman olacağı biri olmayacaktım.

Sage sıradan bir kadın değildi, o benim ruhumun diğer yarısı, eşim, *bağlandığım kişiydi*.

Bağ, iki ruhu sonsuzluğun sınırlarını aşarak birbirine bağlayan kadim bir büyüydü. İki eş birbirini bulduğunda, bağ onlara başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağlantı sağlardı. Bu sayede birbirimizin hissettiklerini hissedebiliyorduk ve aynı zamanda özel bir iletişim kanalı da kazanmış oluyorduk. Bağ, herhangi bir tür arasında oluşabilirdi, ancak en çok Eski Tanrılar arasında yaygındı, Yeni Tanrılar arasında ise neredeyse hiç yoktu.

Bazıları, Yaratıcı'nın Yeni Tanrılar'ı yaratırken bu bağı ortadan kaldırmayı seçtiğini öne sürdü. Bunun nedeni, bu bağın bir dezavantajı olmasıydı: iyi huylu tanrılar vahşi hayvanlara dönüştürebilirdi. Onları deliliğe sürükleyebilir, eşlerini korumaya takıntılı hale getirebilirdi; eşlerini güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazır hale getirebilirdi, bu, eşlerini dünyanın geri kalanından uzaklaştırıp bir daha asla görülmemelerini sağlamak anlamına gelse bile.

Bu düşüncenin aklımdan geçmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bu düşünce, içimde yaşayan canavarın eseri idi. Evet, içimde o hayvanı hissediyordum, Üç İplikçi'nin Nockrythiam, alemlerin sonunu getiren dediği hayvanı. Ama o iğrenç iblisi kilit altında tutmak için elimden geleni yaptım. Yaratılışımın başlangıcından beri içimdeki o parçayla savaşıyordum.

Belamour'daki malikanede onun varlığını hissettiğimde, ruhunun benimkine seslendiğini hissetmiştim. Kendimi tutma gücüm, aşırı gerilmiş yıpranmış bir ip gibi kopmuştu ve bunun beni öldürebileceğini bilmeme rağmen...

Onu görmem *gerekiyordu*.

Bu yüzden gölgelerimi kullanarak kendimin hayalet bir versiyonunu yarattım ve onu ona gönderdim.

Bir süreliğine, onu içime çekebildim, sıcak, küçük vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağladığını hissedebildim. Bu hali olabildiğince uzun süre korudum, ama karnımdaki iyileşmeyen yara, sürekli gücümü yutan bir kara delik gibiydi.

Gölgelerim geri döndüğünde ve kalan gücüm daha da tükendiğinde, bilinçsizliğin beni çağırdığını hissedebiliyordum.

Su inanılmaz bir güçtü. Zamanla, ısrarcı küçük bir akarsu toprağı ve taşı oyarak kendini güçlü bir nehre dönüştürebilirdi. Kız kardeşimi sakın sudan çok yanan bir cehennem olarak görsem de, Saphira bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü ısrarı son aylarda daha da güçlenmişti.

Sürekli olarak benim ve konseyimin kulağına, Yeni Tanrılar'a karşı savaşa girip Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarlarını geri almamızı talep ediyordu. Genç kadınların ölümlerinin sürekli artmasını, özenle körüklediğı ateşe biraz daha siyanür dökmek için kullanıyordu. Ama kız kardeşimi tanıyordum, o ölümlülerin hayatlarını önemseyen son tanrıydı.

O sadece savaş istiyordu.

En kötüsü neydi? Ben de bu düşünceyi ciddiye almaya başlamıştım.

Bu yüzden buradaydım, yaşayanların aleminde, zirvesi bulutların ardında gizlenmiş Kilangor Dağı'nın eteklerinde. Kayaçtan oluşmuş dağ, üzerinde hiçbir şeyin yetişemeyeceğı kadar dikti, bu da onu ölümcül bir griye büründürüyordu.

Gücüm burada işe yaramıyordu, Üç İplikçi'nin koruma büyüğü bunu engelliyordu, yani dağ yamacında gölge yürüyüşü yapamazdım.

Ancak, yürümek niyetinde değildim...

Kanatlarımı açıp uzattım, uzun süre sıkışık kalmanın yarattığı gerginlik ve sertliği giderdim, boğazımdan yumuşak bir inilti çıktı.

Kanatlarımı güçlü bir vuruşla çırpıttım ve yerden havalandım. Doğal rüzgâr güçlüydü, ama kanatlarım daha güçlüydü; beni beyaz bulutların üzerinden, diğer tarafa, sonsuz mavi gökyüzüne kadar taşıdılar. Orada, dağın keskin zirvesinin birkaç yüz metre altında, küçük, düz bir açıklığa uçtum. Kanatlarım bir kez esnedi, sonra kapandı ve kayboldu.

Önümde bir mağara ağzı açılmıştı, ağzının etrafına eski runeler oyulmuştu, büyü güçlü, eski ve garipti. Güçlü büyü her zaman

tadı vardır, ama Üç İplikçi'nin büyüğü söz konusu olduğunda, bu büyü insanın dilindeki tat alma duyularını köreltebiliyordu. Ve büyüünün yoğunluğuna rağmen, ağızda hiçbir tat hissetmedim.

Başımı eğerek karanlık uçuruma doğru yürüdüm. Tünel küçük ve dardı, kanatlarımı katlamasaydım asla sığamazdım. Tünel farklı yollara ayrılıyordu ve bir tür labirent oluşturuyordu — yanlış bir dönüş yaparsan hayatının geri kalanında kaybolabileceğin bir labirent. Bu, neden bu kadar çok iskelet olduğunu açıklıyordu.

Bu, Three Spinners'ı ilk ziyaretim değildi ve son ziyaretim olacağını da düşünmüyordum. Dağın içini, Ruh Alemi'nin dokuz katını bildiğim kadar iyi biliyordum. Her zaman

—her zaman—ana yola sadık kalmam gerektiğini biliyordum, labirent sizi kolayca başka bir yolu denemeye ikna etse bile.

Dağın derinliklerine ne kadar girersem gireyim, su damlaması her zaman oradaydı. Prostatı büyümüş bir erkeğin işlemeye çalışması gibi, düzensiz bir akışla işiyordu. Bazen hafif bir damlama, bazen de fişkıran bir akıntıydı.

Tünelin sonunda titreşen, parlak turuncu bir ışık parlıyordu. Yaklaştıkça sıcaklık artıyordu, ta ki damarlarımdaki kanın kaynıyor gibi hissedecek kadar. Sonuna ulaştığımda, önümde kükreyen uçsuz bucaksız alana adım attım ve önümde kıvrılan yolu gözledim. Her iki yanında bir lav okyanusu kabarcıklar oluşturuyordu, sanki iki taraf birbirine kavuşmaya çalışıyormuş gibi birbirine çarpıyordu, ama yol buna engel oluyordu. Her çarpışmada, lav damlacıkları havaya fırlıyor, yola düşüyor ve kaygan, kızgın maddeyle yolu kaplıyordu.

Buraya gelmeden önce bir büyücüye büyü yaptırttığım botlara baktım, umarım bunlar bir önceki çiftten daha uzun ömürlü olurlar. Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşünerek yoluma devam ettim. Lav, yolun kenarlarına çarparak üzerime sıçradı, giysilerimi yaktı ve derimin derinliklerine kadar nüfuz etti. Lav soğumadan önce, ölümsüz hücrelerim onu dışarı itti ve kansız delikleri iyileştirdi. Bu süreç, ilerledikçe tekrar tekrar devam etti.

Sonuna geldiğimde, botlarımın lavlara karşı ne kadar iyi dayandığına oldukça etkilendim. Normalde, ayaklarımdaki etler çoktan yok olmuş olurdu. Bir dahaki sefere, büyücüye giysilerimi de büyülemesini isteyeceğim.

Önümde yuvarlak bir platform yükseliyordu. Üzerinde, üç adet yüksek, boş taht yan yana duruyordu. Arkalarında, yerden tavana kadar uzanan, her ruh için bir tane olmak üzere, iplikle dolu makaralarla dolu sonsuz raflar vardı. Dokumaların Duvarı.

Tahtların soluna baktım ve kız kardeşlerden birinin eğirme çarklarından birinin başında oturduğunu gördüm.

Kader Tanrıçası.

Kemikli, kıvrımlı parmakları yorulmak bilmeden çalışıyordu, parlak lifleri elle eğiriyordu — üzerinde çalıştığı ruhun hayat hikâyesini eğiriyordu. Sıkı, gri saçlarını örmüş, saçlarına kırmızı ve mor çizgiler eklemişti. Saçlarına uyan kıyafetleri de benzer renklerden oluşuyordu, çok sevdiği meyveleri andırıyordu.

"Merhaba yakışıklı. Uzun zaman oldu." Fırtına grisi gözleri benimkilerle buluştu.

"Kader," diye selamladım onu.

Neden geldiğimi çok iyi bilen kadın, "Küçük hazineleri bir göreyim" dedi.

Elimi cebime sokup küçük bir kumaş parçası çıkardım. Yavaşça açtım, her hareketimi izleyen açgözlü gözlerini hissederek. Elim eğdim, beş minik tohumu görmesini sağladım.

Deri botlarım gibi, onları da büyülemiştim — en zorlu koşullarda bile hayatta kalmaları için — tıpkı burada, dağın yanan cehenneminin bağrında olduğu gibi. Bu tohumlarla, daha önce hiç yapamadığı bir şeyi, burada bitki yetiştirmeye başlayabilirdi.

İplik eğirmeyi bıraktı. Hızla, mor lekeli parmaklarını bana doğru uzattı ve tohumları vermeme işaret etti.

Ona şeytani bir gülümseme attım. "Bana duymak istediğim şeyi söylemeden olmaz. Yeni Tanrılar'a savaş açarsam, kazanır mıyım?"

Sarı, çatlak dişlerini emerek, isteğimi düşündü. Sonra başını salladı. Elini sallayarak, raflarından parlak, siyah iplikle dolu bir makara çıkardı ve bize doğru uçurdu. Makara eline düştü. Makarayı çözmeye başladı, gözleri sanki bir romanı karıştırıp sadece bölüm başlıklarını okuyormuş gibi iplikleri sık sık tarıyordu. Aradığını bulması biraz zaman aldı, ama bulduğunda durdu ve elinde tuttuğu kısma konsantre olmaya başladı. İpliği incelerken yüzüne yaklaştırdı.

Bir süre sonra kaşlarını kaldırdı. Yavaşça ellerini kucağına indirdi, iplik hala gergindi. Yüzündeki ifade neredeyse... şaşkınlık gibiydi.

"Ee?" diye yumuşak bir sesle sordum ve bir adım öne çıktım.

"Özgür İrade Tanrıçası sana bu konuda bir seçim hakkı verdi." Bana baktı, gri gözlerinin derinliklerinde merak dolaşıyordu. "Zamanı geldiğinde, Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarını alıp almayacağın sana kalmış."

Bu belirsiz cevap, buraya gelme amacım değildi ve Üç İplikçi'yi, belirsiz cevaplara karşı dikkatli olmak için yeterince iyi tanıyordum. "Sana bu tohumları vereceksem, Kader, bundan daha net bir cevap almam gerekiyor."

Bakışları, tohumları tutan yumruğumla elindeki iplik arasında gidip geldi; önünde bir karar vardı. Dilini şaklattı, kararını verdiğini gösteren bir işaret. "O zaman tam olarak neyi bilmek istediğini sor."

"Yeni Tanrılara savaş açarsam, kazanır mıyım?"

"Şimdi savaşa girersen, kaybedeceksin," dedi, ipliğe bakmaya tenezzül etmeden. "Ama Yeni Tanrılar arasında anlaşmazlık tohumları ekersen ve bunun büyümesine zaman tanırırsan, o zaman kazanırsın."

"Ne kadar beklemeliyim?"

"Çok, çok, çok uzun yıllar," diye cevapladı ve ipliği tekrar sarmaya başladı.

Saphira bundan hoşnut olmayacaktı, ama ben hiç tereddüt etmedim. Sabrım sonsuzdu. Krallığı geri almak için bir süre beklemem gerekiyorsa, tam da bunu yapacaktım.

İşini bitirdiğinde parmaklarını şıklattı ve makara ortadan kayboldu. Ahşap taburesinden kalktı, tabure rahatlamış bir şekilde gıcırdadı. Bana doğru yürüdü, omuzları, ölümsüz hayatını eğrilikle geçirdiği için sürekli çökmüştü.

"Şimdi, güzellikleri görelim." Elini uzattı.

Onları almasına izin verdim ve o kadar hızlı aldı ki, elimi koparmaması mucizeydi. Kumaşı hızla çözdü, burnuna götürdü ve burun deliklerini genişleterek kokladı, içlerine çekti. Memnuniyetle nefes verdi, yıpranmış yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Tohumlardan çok memnunum, o kadar ki sana geleceğini bir kez daha göstermeyi istiyorum." Bileğini çevirdi ve tohumlar kayboldu. Onların yerine, eğri bir bıçağı olan bir hançer belirdi.

Bileğini bana doğru çevirdi, avucunu yukarı doğru çevirdi. "Elini ver bana."

Benim büyük eldivenimi onun küçük, meyve lekeli avucuna koydum.

Parmakları pençeye dönüştü, elimi kendine doğru çekerken derime batırdı. "Savaş bittikten sonra, çok daha büyük bir zorlukla karşılaşacaksın. Ancak bu, krallık meseleleri şeklinde değil, daha çok... kalp meseleleri şeklinde olacak." Hançerin ucunu avucumun içine sürerek eti kesti, ama yaradan kan akmadı. "Savaş bittiğinde, eşini bulacaksın. Onun eşin olduğunu anlayacaksın, çünkü seni kanatacak olan o olacak." Elimini bıraktı ve ikimiz de yaranın kendiliğinden kapanmaya başladığını izledik.

"Eşim mi?" dedim, duyduklarıma inanamadan.

"Evet, bir eş." Tanrıça başını salladı ve dudaklarından yumuşak bir mırıldanma çıktı. Bana bakarak sesini kesti. Uyarıcı bir tonla şöyle dedi: "Ama bu uyarıyı iyi dinle ve iyi anla: eşinin hayatı, öldürmesi gereken erkeklerle bağlantılıdır."

Onun uyarısı bana pek uymadı.

Chapter 21

Sage

"Von'un hayaleti gördün mü?" Kaleb şöminenin yanında dururken sordu, vücudu kırmızı-turuncu bir ışıkla çevriliydi. Birkaç dakika önce balkon kapıma gelmişti, elinde Clearwell Kalesi'nin haritası vardı ve soğuk gece havası sırtını ısıırıyordu.

"Gördüm," diye cevapladım ve haritayı yatağımın altına sakladım. Kaleb'in onu bulması beni oldukça heyecanlandırıyordu. Yarın ilk iş olarak ona bakacaktım, ama şu anda Von'un bana söylediklerini Kaleb'le konuşmam gerekiyordu. "O, kendisiyle Arkyn arasındaki anlaşmayı bozabilecek bir eşya olduğunu söyledi. Adı Moram'ın Kılıcı. Hiç duydun mu?"

"Duymadım," dedi Kaleb, boynunun arkasını ovuştururken dirseğini taş tavana doğru uzattı. "Ama Fal ile konuşacağım. O benden çok daha uzun süredir ölüm meleği ve daha fazla bağlantısı var. Belki üst düzey yetkililerle konuşup bu konuda bir şey biliyorlar mı öğrenebilir."

Şöminenin yanına oturdum, odunlar çatırdayıp patlarken alevler yarık odunları kemiriyordu. "Bu iyi bir plan gibi görünüyor. Bir şey öğrenirse bana haber ver."

"Ederim," dedi Kaleb. "Ruhlar Diyarı'na döndüğümde ilk iş ona soracağım."

"Tamam." Başımı salladım. "Bu arada, onunla işler nasıl *gidiyor*?"

Tam zamanında ona baktım ve gülümsemesini yakaladım.

"Her şey çok iyi gidiyor." Sesi daha hafifti, ifadesi de öyle. "Onsuz Yaşam Alemi'nden Ruh Alemi'ne geçiş yapabileceğimi sanmıyorum. Sage, benim için çok iyi oldu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim şekillerde. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim."

"O zaman... senin adına sevindim," diye sıcak bir şekilde cevap verdim. Ve gerçekten de öyleydim. Eğer birisi mutluluğu hak ediyorsa, o da Kaleb'di.

Ertesi sabah, güneş ufukta görünmeden çok önce uyandım, Brunhilde beni *mükemmel* bir hanımefendiye dönüştürmek için odama dalmadan çok önce. Yatağımın altından Clearwell Kalesi'nin haritasını çıkardım, komodininin bir kalem ve bir şişe mürekkep aldım ve serin taş zemine çapraz bacaklı oturdum.

Gündüzleri kral, maiyeti ve muhafızları tarafından çevriliydi, bu da fark edilmeden sırtına bir hançer saplamanın zor olacağı anlamına geliyordu. Ama geceleri, maiyetinin uyurken onu koruduğunu sanmıyordum. Elbette, kapısının önünde birkaç muhafız görevli olabilirdi, ama uyurken içeri girmenin bir yolunu bulabilirsem, yeminimi yerine getirme fırsatı bulabilirdim.

Soru şuydu... Kralın odaları neredeydi?

Haritada *kralın odalarının* büyük bir okla veya benzeri bir şeyle açıkça belirtilmesini beklemiyordum. Planım, haritayı kullanarak gittiğim alanları işaretlemek ve hangi alanları keşfetmem gerektiğini belirlemektir. Eleme yoluyla, sözde kralın uyuduğu yeri yaklaşık olarak bulabilecektim.

Kalemimi mürekkep şişesine batırarak, gittiğim yerleri işaretlemeye başladım.

Çalışırken, bazı duvarlarda, özellikle de Brunhilde'nin

Brunhilde'nin bir zamanlar kalenin eski kısmı olduğunu söylediği kanattaki duvarların üzerinde. Aslında, bu kanattaki neredeyse tüm koridorlar çift çizgiyle çizilmişti.

Kaşlarımı çatarak daha yakından baktım.

Neden? Yapısal bir şey miydi? Bu mümkündü, ama bu bir haritaydı, mimari bir baskı değil, öyleyse sanatçı neden yapısal bir şeyi belgelemekle uğraşsın ki?

. . . Yapmazlardı.

Düşünürken tüyün ucunu çeneme sürttüm. Ve sonra aklıma geldi.

"Vay canına," diye hayretle fısıldadım. "Gizli koridorlar var." Diğer koridorların genişliğine bakılırsa, bunlar inanılmaz derecede dardı; o kadar dardı ki, iki kişi yan yana yürüyemezdi. Burada kaldığım süre boyunca, bu kadar dar bir koridordan hiç geçmemiştim bu da bana bunların artık kullanılıp kullanılmadığını merak ettirdi.

Ve eğer kullanılmıyorlarsa, unutulmuşlarsa, onları fark edilmeden hareket etmek için kullanabilirdim.

Kendi kendime gülümsedim — evren sonunda bana bir lütuf bahşetmişti.

Parmağım kağıt üzerinde kayarken, en yakınimdaki gizli koridoru tanımaya başladım. Koridor, kalenin en küçük kanadından daha büyük, geniş ve yuvarlak bir alana çıkıyordu. Eğilip dairenin ortasında yazanları okumaya çalıştım, ama yazı silinmişti ve okunması imkansızdı. Başka bir dar koridoru izledim ve onun da aynı alana çıktığını gördüm. Bir tane daha denedim. Yine aynı şey oldu. Bu işlemi on dakika boyunca tekrarladım ve her seferinde aynı yere vardım.

"Neden hepsi oraya çıkıyor?" diye yüksek sesle merak ettim, haritanın gizemini çözmeye tamamen kapılmıştım.

Kapıda ani bir vuruş sesi duyuldu ve bu sırada mürekkebi neredeyse deviriyordum. Devrilmeden önce iki elimle yakaladım.

"Bir dakika!" diye seslendim. Aceleyle haritayı yatağın altına sıkıştırdım, bornozumu kapıp giydim ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapının diğer tarafında kimin durduğunu görünce, kapıyı kapatmak istedim, ama sonra ona ihtiyacım olduğunu hatırladım.

"Arkyn," dedim, kendimi hoşgörölü davranmaya zorlayarak. "Girebilir miyim?"

Siktir git. Söylemek istediğim buydu. Ama söylemedim.

"Tabii." Kapıyı açarak içeri girmesine izin verdim.

Her zamanki gibi kaliteli kıyafetleri giymişti, geniş omuzlarına altın rengi bir yaka süslü bir şekilde sarılmıştı, kıyafeti kışın ortasında kurumaya bırakılmış yıkanmış bir battaniye kadar sertti.

"Ruh halinin düzeldiğini duyduğuma sevindim," dedi, titizlikle cilalanmış botlarının topukları içeri girerken yere vuruyordu.

"Eminim," diye mırıldandım ve kapıyı istemediğim kadar sert bir şekilde kapattım.

"Bu doğru, Aurelia. Artık benim dilimin yalan söyleyemeyeceğini bilmelisin." Birkaç dakika önce oturduğum yere doğru yürüdü. Aşağıya baktı. "Burada, ortada, kağıt olmadan bir şişe mürekkep ve bir kalem olması biraz tuhaf."

Ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni durdurdu. "Yalanlarını kendine sakla. Kulaklarıma hançer gibi saplanıyorlar," diye inledi, başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

Kulağına hançer gibi mi?

Dili yalan söyleyemiyor muydu?

Bir zamanlar, saf küçük zihnim onu dramatik biri olarak görmezden gelirdi, ama şimdi...

"Neden yalan söyleyemiyorsun? Ve benim yalanlarım neden seni rahatsız ediyor?"

"Ben bir yarı tanrı olmama rağmen, birinin yalan söylediğini anlayabilen eşsiz bir yetenekle doğdum. Bu, bana Gerçeğin Tanrısı unvanının verilmiş olmasının nedenlerinden biri."

Bir an düşündüm. Mantıklı geliyordu. Arkyn her zaman yalanlarımı sezme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti; bunu, onu hamamda ilk gördüğüm zamana kadar geriye götürebilirdim.

"Bekle." Bütün bu ironiyi fark edince dudaklarımdan bir kahkaha patladı. "Gerçek Tanrısını gerçeklerle zehirledim mi?"

Etkilenmemiş bir şekilde başını salladı. "Bu neden bu kadar komik?"

Tanrım, nedenini bilmiyordum. Sadece o kadar saçma geliyordu ki gülmekten kendimi alamadım. Ve ne kadar çok düşünürsem, o kadar komik geliyordu.

Gerçeği bombaladım, Tanrım.

Arkyn kollarını göğsünde kavuşturarak içini çekti.

Sonunda kahkahamı bastırınca, "Gerçek Tanrısı olduğunu bilmiyordum" dedim.

Omuzlarını silkti. "Yarı tanrılar hakkında pek sık yazılmaz."

Cevap vermedim, zihnim küçük olmayan bir ayrıntıya takılmıştı...

Yarı tanrılar, Lanetlilerin atalarıydı. Arkyn krala hizmet ederek, uzak akrabalarını öldürüyordu.

Gözlerim yerden ona kaydı, dudaklarım inceldi. "Kendinle nasıl yaşıyorsun?" Bu samimi bir soruydu.

Elini cebine soktu, tavrı sinir bozucu derecede rahattı. "Benden düzgün bir cevap bekliyorsan, Aurelia, bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Öfkeyle bir adım öne çıktım. "Kendi akrabalarını temizleyen, öldüren bir krala nasıl hizmet edersin?" Ona "*öldüren*" kelimesini tükürdüm çünkü tam olarak öyle yapıyordu. Taç ve yaptıklarını güzelleştirmek için uydurdukları şartları siktir et.

"Ben Yeni Tanrı ile bir ölümlünün birleşmesinden doğdum, bu yüzden Lanetliler benim akrabalarım değil. Ve..." Bana doğru gürleyerek yaklaştı, kolunu sallayarak durdurdu, "...uzak akrabalarım *olsalar* bile, kralımız bana öyle yapmamı söyleseydi, yine de hayatlarına son verirdim."

İstediği kadar ağırlığını kullanabilirdi, ama beni korkutamadı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, dudaklarımda küçümseyici bir mırıldanma vardı. "Ne kadar iyi bir köpeçiksin sen, Arkyn, kralının emirlerini yerine getiriyorsun."

Arkyn'in burun delikleri genişledi, bal rengi kahverengi gözleri sıvı ateşe dönüştü. Tam da dişleriyle boğazımı parçalamaya çalışacağından emin olduğum anda, arkasını döndü ve balkon kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, altın rengi güneş ışınlarının içine, üniformasının yakasındaki yakutlar parıldayarak.

Memnuniyetle, bu küçük zaferin tadını çıkarırken gülümsemeden edemedim. Ama Arkyn'in Von'u kurtarması gerektiğini hatırladığım anda, dudaklarımın yukarı doğru kıvrımı düzleşti.

Kahretsin. Şimdi başıma bela aldım.

Dışarı çıkıp özür dileyip kavga etmek istemediğimi söyleyemezdin, çünkü bunun yalan olduğunu anlardı.

Ona birkaç dakika sakinleşmesi için zaman verdim, sonra ayakkabılarımı giydim, cüppemi daha sıkı bağladım ve onu dışarıya kadar takip ettim.

Kalenin bu tarafı uzun bir uçuşuma bakıyordu, aşağıdaki zemin o kadar keskin bir şekilde oyulmuştu ki, sanki Yaradan'ın güçlü baltasıyla kesilmiş gibi görünüyordu. Selenian Denizi önümde uzanıyor, derin mavi rengiyle ufkun ötesine uzanıyordu. O, çelişkilerle doluydu: güzel ve tehlikeli, vahşi ve sakin, sabırlı ve talepkar.

Çelişkiler. Bu, ikimizin ortak noktasıydı.

Arkyn'e döndüm, nefesim serin sabah havasını boyuyordu. "Belki de bunu tekrar denemeliyiz. Anlaşamıyoruz diye birbirimize karşı nazik olamayacağımız anlamına gelmez."

Bana baktı. "Birbirimize karşı sadece nazik olmaktan daha fazlasını yapabileceğimizi umuyorum. Daha önce de söylediğim gibi, bir zamanlar iyi arkadaşlık."

Sesinde bir özlem hissettiğimi sandım. Bununla çalışabilirdim. "Arkadaş olduğumuzu anlamak benim için zor çünkü o zamanlara ait O anları hatırlamıyorum." Bir an bekledim, ona tüm gerçeği söylemeden önce, o küçük çay poşetinin iyice demlenmesini kasten bekledim. "Eğer *bir şekilde* anılarımı geri alabilirsem, her şey çok daha kolay olur. Rüya Lanetimi kullanarak onları kanalize edebilirim, ama..." Gülümsayarak yakayı işaret ettim, "—Kısırlaştırıldığım için yapamam."

"Senin hayaların yok, Aurelia," dedi Arkyn, yüzü ok gibi düz. Gerçek Tanrısı ile şaka yapma girişimim başarısız oldu.

Onun fikriymiş gibi düşünmesini sağlamak için yaptığım ilk planımı iptal ederek, bunun yerine açık sözlülüğü kullanan bir plana geçmeye karar verdim — bu, Arkyn'in anlayabileceği bir dildi.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Hayır, *benim* cesaretim yok, ama kimlerin *küçük* topları var biliyor musun?"

O iç geçirdi. "Neden buna katlanıyorum bilmiyorum, ama devam et."

"Soren'in var!" diye bağırdım. "Bak, sana dürüst olacağım, hatırlamamaktan bıktım. Soren bana bu konuda yardımcı olabilir. Zaten düşüncelerime erişimi var, sadece bana onları göstermesini istiyorum. Bunu iyice düşündüm ve bu benim için en iyi seçenek."

Arkyn bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Kabul ediyorum, ama iki şartım var," dedi.

Bu kadar kolay olduğuna inanamadan başımı salladım. "Tamam, koşullar nedir?"

"Birincisi, o bunu yaparken ben de odada olacağım. Seni bir kez ihanet etti, bunu tekrar yapmayacağını sanmıyorum."

Arkyn'e ikisinin *de* bana ihanet ettiğini hatırlatmak istedim, bu yüzden Soren'le aynı odada olma teklifinin bana pek bir rahatlık vermediğini söyledim, ama söylemedim.

"İkincisi nedir?" Cevabını bekledim. "Yine övmek için gelirsin."

O gün herkesin önünde aşağılanmış olduğumdan beri tapınağa gitmekten kaçınıyordum. Geri dönmek istediğim son yer orasıydı, ama ihanet eden ve ihaneti gözlemleyen kişiyle bir beyin fırtınası yapmak için gerekliyse, öyle olsun.

Sırıttım. Von'u taklit ederek, "Anlaştık" dedim. Ve biraz şansla, bu tek anlaşma olmayacaktı.

Chapter 22

Bilge

Kral horluyordu. Ve kimse umursamıyor gibiydi... ben hariç.

Tahtına oturur oturmaz başını sallamaya başladı. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı; ne koro şarkıları ne de rahibenin gür sesi onu uyandırabilirdi.

Korkulan kral bu muydu?

Bu o muydu?

Edenvale'i kan gölüne çeviren ve binlerce olmasa da yüzlerce insanı öldüren kral mı? Buna inanmakta zorlanmakla kalmadım, sanki kafama bir tokat yemiş gibi hissettim — bu fikir bana saçma geldi. Çenesinden sarkan bir salya damlasını fark ettiğimde ise bu fikir bana daha da saçma geldi. Her horlamada salya geri emiliyor, her nefes verişinde ise pahalı kürk cüppesine doğru düşüyordu.

Başımı tavana doğru eğdim. *Yukarıdaki Yaratıcı, bu erkeğin liderlik yapmaya uygun olduğunu düşünerek bir hata yaptığını düşünüyorum.*

Cataline hafifçe uyluğuma vurdu. O sağında oturuyordu, Arkyn ise solumdaydı.

Ah, doğru, dinlemem *gerekliyordu.*

Dikkatimi, uzanacak kadar büyük taş sunak arkasında duran rahibeye geri verdim. Sunak, beyaz pamuklu bir kumaşla kaplıydı

bir kumaşla kaplıydı ve ön tarafına sarkan kısımda benim okuyamadığım bir dilde yazılar vardı. Altarın üstünde büyük bir kase ve ince bir sürahi duruyordu, ikisi de saf altındandı.

"Majesteleri, bu haftaki övgünün saf ve şanlı tanrıçamız Lady Light'a adanmasını istedi. Onun adını yüceltmekle başlayalım," rahibenin sesi tapınağın duvarlarında yankılandı.

Gözlerimi kocaman açarak Aurelius'a baktım, altın rengi gözleri benimkilerle buluştu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Ne yapacağımı, bizim *ne* yapacağımızı tam olarak bilemediğim için gözlerimi kaçırdım.

Von beni Aurelius konusunda uyarmıştı, ama nedenini söyleyecek zamanı olmamıştı. Von'a güvendiğim için, onun uyarısına kulak verecektim - şimdilik. Aurelius'u uzak tutacaktım. En azından, daha fazlasını öğrenene kadar.

Rahibe, daha önce kullandığı aynı sert yabancı dilde övgü sözleri söylemeye başladı. Ne dediğini anlamasam da, uyuyan bedenime nazik bir okşama gibi hissedebiliyordum, *onu* uyandırıyor — uyuyan tanrıçayı. Esnedi, eklemleri paslı menteşeler gibi, kemikleri ağrıyor ve sertleşmişti. Dudakları çatlamış ve kurumuştu, ama rahibenin övgüsü, dudaklarına düşen birkaç damla yağmur gibiydi. Onu nemlendirmek için yeterli olmasa da, dudaklarını ıslatmak için yeterliydi ve tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ona neyi özlediğini hatırlattığı için güç vericiydi. Ve bu his, baştan çıkarıcıydı - ölümlü bedenimin anlamadığı bir şey, ama ölümsüz tarafım?

Daha fazlasını isteyen bir açlıkla dudaklarını yaladı.

Övgü bittiğinde, başım döndü, zihnim karışmış, bedenim kafa karışıklığına uğramıştı.

Ruhlar Aleminde bu neydi?

Rahibe ellerini başının üzerine kaldırdı, kemerli tavana uzandı. Ellerini göğsünün önünde birleştirirken yabancı dilinde konuşmaya başladı ve aniden ellerinin üzerinde yüzen alevden bir güneş belirdi.

Havada bir sihir esintisi vardı.

Kaşlarım kalktı — *o Ateş Lanetliydi*. Diğer Ateş Lanetlilerinden hiçbir farkı yoktu, ama yine de *kralın* tapınağının *baş rahibesiydi*. Bu ikiyüzlülük kokuyordu. Ekşi bir yüz yapmamaya çalıştım.

Eğilip Arkyn'e fısıldadım, "Biraz çifte standart değil mi?" "Rahibe ateş büyü mü kullanıyor?" diye fısıldadı o da.

Başımı salladım.

"Öyle, ama halk kral ve kraliçenin onlara görmelerini söylediği şeyi görüyor. Yüzyıllardır böyle. Halk için o Lanetli değil, Yeni Tanrılar tarafından büyü yeteneği verilmiş ve bu her şeyi değiştiriyor," diye cevapladı.

Burun kıvırdım ve gözlerimi devirdim.

Rahibe devam etti, sözleri bana anlamsız gelse de, hareketleri anlamlıydı. Ellerini başının üzerinde salladı ve yanan güneş bir kalbe dönüştü. Kollarını indirerek kalbi kaseye koydu. Sonra sürahiyi aldı ve kalbin üzerine berrak bir sıvı döktü. Bir an bekledi, sonra ıslak ellerini herkesin görebilmesi için başının üzerine kaldırdı.

Ellerinde, kristal kuvarsdan oyulmuş hilal şeklinde bir ay tutuyordu.

Ve onun söylediklerini anlamasam da, güneş, kalp ve ay ile ilgili bir şey benimle bağlantı kurdu.

Bu... benim yaratılışım mıydı?

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Aurelius, birkaç gün sonra sessiz kütüphaneye girerken sordu.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledim ve birkaç adım önde yürümeye devam ettim, böylece poker suratımı taklit etmeye çalıştığımı görmesin diye. Hayır, aslında yanlış bir şey yapmamıştı, ama Von ondan uzak durmamı söylemişti ve ben de tam olarak bunu yapıyordum, en azından yapmaya çalışıyordum.

"Sadece... son zamanlarda bana neredeyse hiç konuşmuyorsun. Acaba yanlış bir şey mi yaptım, yoksa seni bir şekilde kırdım mı diye merak etmeden edemiyorum." Uzun bacakları benimkini kolayca yakaladı.

Derin bir nefes aldım. Ona tüm gerçeği söyleyemezdim, ama bu ona *bazı* gerçekleri söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ona dönerek, "Senin yaptığın bir şey yok. Sadece aramızdaki durum..." İkimizi işaret ederek, "...çok ağır." Durakladım ve derin bir nefes aldım. "Sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Sana yardım edebilir miyim? Bir şekilde?"

Kafamı salladım, *hayır* demek için ağzımı açtım, ama sonra kendimi durdurdum.

Merak ettiğim bir şey vardı.

"Hafızanın zayıf olduğunu biliyorum, ama benim nasıl yaratıldığımı hatırlıyor musun?" diye sordum, gözlerim onun gözlerine bakmadan önce bir oraya bir buraya kaydı.

O başını salladı. "Hatırlıyorum. Bu, bana geri gelen ilk anılardan biriydi. Anlayabiliyorum, çünkü bu, uzun hayatımın en mutlu günlerinden biriydi." Çıtır çıtır yanan şöminenin yanındaki oturma alanını işaret etti. Ateşten sürekli bir ısı yayılıyordu. "Oturmak ister misin?"

"Tamam," dedim ve yan yana duran iki krem rengi kanepeye doğru yürüdük. Kanepelerin önünde, yere serilmiş büyük bir ayı postu vardı. Kanepelerin ortasında, yılların kullanımıyla kenarları aşınmış küçük, oval bir masa duruyordu. Masa tertemizdi, üzerinde ne bir kitap ne de bir kağıt parçası vardı, bu da bu kamusal alanın bir ev olmadığını hatırlatıyordu. Bu, kalenin geri kalanı için de geçerliydi.

Oturduğumuzda Aurelius şöyle başladı: "Sen yaratılmadan önce, yüzyıllar boyunca tek başıma hüküm sürdüm. Etrafımda birçok insan olmasına rağmen, hiç kimsenin beni gerçekten anladığını ya da sevdiğini hissetmedim. Yüzyıllar boyunca birçok tanrıçaya kur yaptım, ama onlarla hiçbir zaman uyumlu olamadığımı fark ettim. Yaratıcıya gittim ve bana uygun bir eş, sonsuza kadar birlikte olabileceğim birini vermelerini istedim. Ve onlar da seni yarattılar. Ancak, her zaman olduğu gibi, bunun bir bedeli vardı."

Kaşlarım çöktü, sesim alçaldı. "Neye mal oldu?"

Altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bana bunun bedeli oldu." Elini göğsünün sol tarafına koydu.

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı, kaburgalarıma vuruyordu.

Ve aniden, hissedebildim — güvenli bir yerden koparılıp, bilinmeyen ve . . . yeni bir yere yerleştirilmenin içgüdüsel acısını hiss

"Kalbimi kesip onlara vermem gerekiyordu. Ve ben de öyle yaptım. Kalbimi aldıklarında, onu Selenian Denizi'ne batırdılar ve sonra aya gömdüler. Bundan sonra, sen tam anlamıyla bir kadın, kendi başına bir tanrıça olarak doğdun."

Aniden başım döndü.

Karanlık görüş alanımın kenarlarını yaladı, ama bu sefer ona karşı koymayacaktım

Yükselen anılarla savaşmayacaktım, onları kucaklayacaktım.

Bu sefer, onun beni dibe çekmesine izin verecektim.

Chapter 23

Sage

Her şey soğuktu. Çok, çok, çok soğuktu. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Aniden, her şey ısındı. Çok, çok, çok sıcaktı. Ve tek yapabildiğim hissetmektir.

Altımda kayalık zemini hissettim, çıplak, yeni yaratılmış bedenime izini kazıyordu.

Göğsümün genişlediğini hissettim, nefes ilk kez ciğerlerimi doldurdu.

Yukarıdan gelen sıcak damlacıkların yüzüme çarptığını hissettim.

Sıcak bir ağırlık üzerime indi ve vücudumu güvenli, koruyucu bir kafesin içine kapattı. Kendimi evimdeymiş gibi hissettim, sanki ayın rahminde, güneşin demir kaburgalarının arkasında güvenli bir şekilde saklanmış gibiydim.

"Gözlerini aç, Moonbeam," dedi bir erkek sesi.

Benim—bizim—kalbim tanıdık sese atladı, atışını hızlandırarak sürekli, çarpıcı bir galop haline getirdi. Yavaşça gözlerimi açtım ve onun gözlerine baktım. Gözleri altın rengindeydi ve güneş ışığıyla parılıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu, beyaz kirpiklerini ıslatmış, uzun kirpiklerini birbirine yapıştırmıştı.

O kadar inanılmaz derecede güzeldi ki, erkek formunda mükemmellikti.

Yumuşak bir kaş çatma alnımı kırıştırdı, dudaklarımın kenarlarını aşağı çekti. "Neden ağlıyorsun, aşkım?" Gözyaşlarını sildim, uzun, zarif parmaklarım dikkatimi çekti.

Bu... benim elimdi. Yumuşak tepeleri ve ilginç vadileriyle hafifçe dalgalanan bir manzara tarafından şekillendirilmiş çıplak vücuduma baktım. Yumuşak, soluk ipekle sarılmıştım. Ben bir kadındım.

Kendi başıma bir tanrıça.

Nazikçe alnımı öptü. "Çünkü sen benim her şeyimsin."

Vücudu benimkinden ayrıldı ve beni kollarına aldı, sanki camdan yapılmışım gibi büyük bir özenle beni kucakladı. Benim yaratıldığım kraterden çıkarak, sabit bir eğimde yürümeye başladı.

Ona inandım — ben onun her şeyiydi.

Tıpkı onun benim her şeyim olduğu gibi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, parmaklarım onun benimkine benzeyen güzel beyaz saçlarına dolanırken. Ama onun cildi güneşin öptüğü yerlerde, benimki ayın boyadığı yerlerdeydi.

"Eve gidiyoruz," dedi, beni daha sıkı kucaklayarak, beni asla bırakmayacağını söylüyordu.

Yumuşak bir şekilde mırıldandım. "Kulağa hoş geliyor."

Bana gülümsedi, beni sıcaklığıyla sardı.

"Eve vardığımızda ne yapacağız?" diye sordum, onun güneşinin tadını çıkararak. "Yapmamız gerekeni yapacağız, hayat yaratacağız. Birlikte."

"Birlikte," diye tekrarladım, başımı göğsüne yaslayıp, orada olmayanı dinleyerek, benim için yaptığı fedakarlığı bilerek, kendime gülümsedim. Varlığımı ona borçluydum.

Ona baktım — güzel, büyüleyici — altın kralım. Kalbimiz asla başkası için atmayacaktı. Ona aitti... sonsuza kadar.

Aniden saf bir sevinç ve aşk dalgası beni sardı, bedenim titreşti. Hayatı biten bir yıldız gibi patlamadan önce, kollarımı boynuna doladım, kahrkahr geceye yankılandı.

Beni kendine doğru çekerken, kahrkahası benimkiyle birleşti. "Güzelliğin şaşırtıcı. Seninle ilgili her şey beni kendine çekiyor. Sen benim için mükemmel bir şekilde yaratılmışsın, Ay Işığı." Dudakları kulağıma değdi ve fısıldadı, "Seni burada alsam barbarca mı düşünüürsün?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. İçimde aynı ihtiyaç yükseldiğini hissettim. Tasarlandığımız gibi onunla birleşmek istedim, ama... "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, yanaklarımdan sıcaklık yayılıyordu.

"Sana göstereceğim." Bu sözü, çok çabuk biten derin bir öpücükle mühürledi. Geri çekildi, gözleri benimkilerle buluştu, tepkimi ölçüyordu.

Parmaklarım dudaklarımı okşadı — öpülmek böyle bir şey miydi? Elim düştü, kalbime doğru kaydı, göğsümün içinde şiddetle atan, öylesine şiddetle atan, öylesine... canlı olan kalbimi hissettim.

"Tekrar," dedim, kollarımı boynuna doladım ve ağzımı onun ağzına yaklaştırdım. Öpüştük. Ve öpüştük. Ve öpüştük. Ellerimiz sürekli hareket ediyordu, birbirimizin üzerinde dolaşıyordu, ağızlarımız tamamen kendilerine ait bir dil konuşurken birbirimizi tanıyorduk. Ağzımı ona açtım ve dili içeri kaydı, benimkiyle dolandı ve ben...

"Hayatım boyunca hiç bu kadar soğumamıştım, ve ben çok yaşlıyım," diye kesen derin bir ses, hakimiyetle yıkanmış ve dizginlenmemiş kibirle damlayan bir ses.

Bir saniye önce sevgilimin kollarındaydım, onu öpüyordum, bir saniye sonra ise onun arkasında duruyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Aurelius homurdandı, sesindeki asil otorite dizlerimi titretmişti. Bu acı giderek artarak, kralımın önünde diz çökmem için beni yalvarıyordu. Yaratıcı bizi bu şekilde tasarladı, ölümsüz bedenlerimiz ilahi hiyerarşimizin emirlerine itaat etmek için yaratıldı. "Yaşayanlar Diyarı'ndan sürgün edildin."

"Küçük tanrıçaya bir lütf vermek için buraya gelmiştim. Ama şimdi akşam yemeğimi kaybetmemek için uğraşıyorum," dedi erkek, sesinde hiçbir yumuşaklık yoktu. Sanki deliği olmayan deri ve ağır, ağır bir duman gibiydi.

Bu erkek her kimse, Aurelius'un emri onun üzerinde hiçbir etkiye sahip değildi. Bu da onun Aurelius'tan daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Ağzım açık kaldı, midemde bir korku hissi belirdi.

Parmağımın ucunda durarak Aurelius'un omzunun üzerinden baktım. Ve o anda onu gördüm: karanlığın meleği. Arkasında kuzgun gibi devasa kanatları açılmış, başının üzerinde alev ve kemikten yapılmış siyah bir taç uçuyordu.

Onu tanıyordum. Luna Ana'da yaratılırken onun beni çevrelediğini hissetmiştim.

Ölüm Tanrısı.

Ve o inanılmaz derecede güzeldi. Yıkıcı derecede güzeldi.

Kanatlarını içine çekti ve dudakları kötücül bir gülümsemeye kıvrıldı, o siyah, ruhsuz gözleri bana odaklandı. "Vay vay vay, sen gerçekten de ilahi bir yaratıksın, değil mi? Neden bir kedi yavrusu gibi benden korkuyorsun? Belki de seni esir alan kişiden uzaklaşmalı ve seninle doyasıya içmeliyim."

"Kötü ağzını kapat," diye homurdandı Aurelius, havayı sonsuz gücüyle, güneşin gücüyle doldurarak.

Dizlerim bir kez daha titredi, bu sefer resmen eğilmemi istiyordu. Bu dürtüyle mücadele ettim, Aurelius'un omzunu sıkıca kavradım. "Lütfen, gidelim aşkım," fısıldadım.

"Gitmek mi?" Karanlık tanrı güldü, sanki bu mümkün değilmiş gibi başını salladı. "Ama ben bu kadar yolu geldim. En azından hediyemi kabul etmelisin."

"Senden hiçbir şey istemiyoruz," dedi Aurelius, sesindeki küçümseme çan sesi kadar netti.

"Benden hiçbir şey almayacaksınız. Ama o..." Obsidyen gözleri benimkilerle buluştu ve o uğursuz gülümseme geri döndü. "O benim hediyemi kabul edecek."

Yüzüm soldu, içimde bir önsezi mideyi bulandırıyor.

Aurelius'un eli uyluklarımdan arkasına düştü, beni kendine doğru çekti, sanki her an ortadan kaybolacakmışım gibi bana dokunmaya ihtiyaç duyuyordu. "O bunu istemiyor," diye homurdandı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Ölüm Tanrısı.

"Evet," diye cevap verdim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

"Ah, küçük tanrıça, bunu nasıl söyleyebilirsin? Ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi, ses tonu baştan çıkarıcıydı, bakışları da öyle.

Ben bakışlarımı kaçırdım.

"Yeter," diye emretti Aurelius, güçlü sesi yıldızların arasında o kadar gerçekçi bir şekilde çınladı ki, yıldızlar parlamayı bıraktılar, güneşin onları kovmaya geldiğinden korkarak.

Ölüm Tanrısı, "Hayır, genç tanrı, benim için asla yeterli olmayacak. Benim krallığımı benden çaldın. Bunun için, senden her şeyi alacağım. Onunla elde etmeyi planladığın şeyden başlayarak." dedi.

Bir saniye içinde ortadan kayboldu.

"Hayır!" Aurelius bağırarak bana döndü. Elini uzattı, ama çok geçti — bir gölge elini boynuma doladı ve beni karanlığa sürükledi.

Çevremde bir yıldız ışığı parladı, geldiği gibi çabucak kayboldu.

Sonra yatak odası, özel bar ve kütüphane olarak kullanılan büyük, özel bir odaya girdik. Zeminden duvarlara ve tavana kadar her şey siyahtı, odanın her yerine yerleştirilmiş hantal mobilyalar bile. Şömine, içine yığılmış odunları yiyip bitirirken gürültüyle yanıyordu, geniş odayı lüks bal rengi bir ışıkla aydınlatıyor ve odayı kış yeşili kokusuyla dolduruyordu. Ama odayı dolduran tek koku bu değildi. Başka bir şey daha vardı ve bu çok, çok daha... erkeksiydi.

"Otur, prenses," dedi Ölüm, beni kanatlarını açarak uyuyabileceği kadar büyük olan devasa yatağa dikkatsizce attı.

Dizlerimin üzerine çöküp, önümdeki siyah ipek çarşafı toplayarak çıplaklığımı örtmeye çalıştım. Çarşafı yanıma çekerek, başucuna yaslandım, ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım.

Bana baktı, çelik gibi keskin çenesini güçlü kaslar kaplıyordu. Gözlerini benden ayırdı ve büyük, ahşap bir masaya doğru büyük adımlarla yürüdü, dövme eli bir çırpıda bir fincanın ağzını ve bir şişenin boynunu tuttu. Tanrım, elleri kocaman.

... Boynuma dolanıp hayatımı söndürmek için daha da iyi.

"Neredeyiz?" diye sordum, alt dudağımı sertleştirerek titremesine izin vermedim. Titrediğimi görerek ona bu zevki yaşatmayacaktım.

"Ruhanne şehrindeki malikanemdeyiz, Yaşayan Diyar'da," diye cevapladı düz bir sesle. Soruma cevap vermesi beni şaşırttı, ama bu, çılgınca gerginliğimi biraz olsun hafifletmedi.

Neredeyse iki metrelik boyuyla büyük, deri bir koltuğa oturdu. Kadehe iki parmak kadar kehribar rengi sıvı döktü — kendi parmaklarıyla. Benim parmaklarımla dört parmak kadar olurdu. Şişeyi yanındaki yere koydu, kolu o kadar uzundu ki yana eğilmesine bile gerek kalmadı. Kadehi bana doğru kaldırdı, sonra geriye doğru eğip bir dikişte içti.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

Boş bardağa baktı. "Çünkü canım öyle istedi."

"Geri dönmek istiyorum."

Siyah gözleri benimkilerle buluştu. "O zaman yürümeye başlasan iyi olur."

İnanamadan dudaklarımı araladım. Beni buraya kadar getirip, geri dönmem için mi? Ay'a mı? Yaratıcı aşkına, bunu nasıl yapacaktım? Ama yine de, onunla burada sıkışıp kalmaktansa Ay'a geri dönmeyi tercih ederdim.

"Peki," dedim ve çarşafı yataktan çekip aldım. Çarşafın uzunluğu arkamda bir tren gibi dalgalandı, geceliğim ölüm'ün siyah ipekinden yapılmıştı.

Onun etrafından dolanarak, mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım ve doğruca kapıya yöneldim. Deri çizmesi çarşafın ucuna çarptı ve kumaş aniden bir zincir gibi oldu, ayağı da çapa gibi, ilerlememi engelledi. Bu, yürüyüş hızımla birleşince, çarşaf neredeyse ellerimden kopacaktı.

Döndüm, yüzümde somurtkan bir ifadeyle, gücünün rakipsiz olduğu söylenen tehditkar tanrıya baktım. Felaket. "Sen ocuk musun?" diye tısladım.

"Yeni doğmuş tanrıça soruyor," dedi neşeyle, o kötü, kötü gözleri bana gülüyordu - unvana gülüyordu, onu hak etmediğimi ima ediyordu.

Onu görmezden gelerek, sağ elimle tüm gücümle kumaşı çektim, sol elim göğsümde kıvrılmış, kumaşı orada topluyordu. Ama arşaf, ne kadar ektirsem de, bir kıl kadar bile kıpırdamadı. Yırtılmadı bile - neyden yapılmıştı, elik iplikten mi? Sinirlenerek vazgeçtim, onun siyah, ruhsuz gözlerinde parlayan zevk ifadesini yakaladım - açıkça erken zaferini kutluyordu.

Kazandığını mı sanıyordu? Yanılıyordu. Buradan çıkmak için çarşafa ihtiyacım yoktu. Daha fazla düşünmeden, onu bıraktım. Birikmiş ipeklerin üzerinden atlayarak,

Doğruca odanın çıkışına yöneldim. Ne oldu bilmiyorum ama kışımı tokatladım, ona öpebileceği yeri işaret ederek. Kapıya ulaşmadan hemen önce, bir hava akımı ve sihir yanımdan uçup geçti ve kapı çarparak kapandı.

Kolu tuttum, salladım. Hiçbir şey olmadı.

Döndüm ve gözlerimle ona bıçak gibi bakışlar attım. İçimde büyük bir güç oluşuyordu, çalkalanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. "Gidebileceğimi söylemiştin."

"Öyle mi dedim?" diye alay etti. Bakışları yavaşça kıvrımlarımın üzerinde dolaştı, sonra yüzüme kaydı, oniks rengi gözlerinde vahşi bir siyah ateş yanıyordu. Ateşi neyin yaktığını anlayamadan, onu söndürdü ve yerine boş bir boşluk bıraktı.

Bir kolumu göğüslerimin üzerine sardım, serbest kalan elimle altımı örtmek için aşağı indim. "Sen tam bir..."

"Ne?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Piç," dedim nefretle.

"Piim, öyle mi?" Dikkatsizce, bardağını omzunun üzerinden attı, cam yere çarparak parçalandı. Sırttı, bu hem korkutucu

ve nefes kesiciydi. "Sana ne kadar piç olabileceğimi göstereyim mi?"

Anlayamayacağım kadar hızlı hareket etti. Kaçmak için döndüm, ama eli enseme yakaladı ve beni yerinde tuttu. Boynumu tutarak beni kendisine doğru çekti, çıplak göğüslerim onun göğsüne çarptı.

"Bırak beni!" diye bağırdım, ellerim yılanlar gibi fırlayarak yüzüne doğru uzandı.

Büyük eller bileklerimi yakaladı ve kelepçeledi. Kollarımı arkama çekti ve tek eliyle sabitledi. Parmakları çenemi sıkıştırdı ve başımı yukarı doğru çekti, böylece onun bakışlarına karşılık vermekten başka seçeneğim kalmadı. "Sanmıyorum."

Onun demir gibi tutuşuna karşı mücadele ettim, güçlerime ulaşmaya çalıştım. Ama şu anda, onlar onun güçlerine boyun eğiyorlardı, bu da onları bileklerim kadar hareketsiz hale getiriyordu.

"Şimdi, o hediyeye gelelim." Yavaşça, yüzük takılı parmakları boynumdan aşağı, göğüslerimin arasına doğru kayd ve karnımın düz kısmına ulaştığında durdu. Parmakları açıldı, büyük eli tüm genişliği kapladı. "Sana ölüm dokunuşumu bahsediyorum."

"Hayır," diye kekeledim, ellerim onun tutuşunu kırmak için daha da çılgınca hareket ediyordu.

"Oh, evet," diye güldü, ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Seni lanetliyorum, Yaşam Tanrıçası, Yaradan'ın sana verdiği görevi asla yerine getiremeyeceksin."

Ve sonra hissettim. İçimde bir değişim... donmuş bir çiçek. Yaprakları solmaya başlamıştı... ölmeye.

"Hayır, lütfen," diye bağırdım, bacaklarım kontrolsüzce titriyordu.

"Seni, asla hayat yaratamayacak şekilde lanetliyorum." Dudakları acımasız bir gülümsemeye büküldü. Eğilip kulağıma fısıldadı, "Tabii ektiğin benim tohumum değilse."

Acı içinde çığlık attım. Lanetin etkisini hissetmekle kalmadım, onun etkisini görebiliyordum, onu - Ölüm'ü - görebiliyordum, soğukluğu kemiklerime işliyordu. Gölgeleeri bedenimin altına daldı, derinliklere gömüldü. Tanrıçalığının ve kadınlığının etrafına sarıldılar, sıkıca sarıldılar, benden hayat yaratma yeteneğimi sıkıştırdılar.

Ölüm Tanrısı benden her şeyi alırken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Lanet tamamlandığında, beni bıraktı. Dizlerim çöktü ve yere düşerek hıçkırarak ağlamaya başladım.

Asla ağaç, çalı veya çiçek yetiştiremeyecektim. Aurelius'a istediği şeyi asla veremeyecektim—benimle hayat yaratmak... Onun çocuklarımızı kucığına aldığı asla göremeyecektim.

Bu son düşünce beni sadece yıkmakla kalmadı, mahvetti.

"Neden?" diye haykırdım, sonsuza kadar kısır bir tanrıça olacağımı bilerek. Gözlerim yaşlarla doldu, köşelerde birikip sonra taşı.

"Çünkü..." Ölüm önümde diz çöktü, dudaklarında gözlerindeki cansızlıkla uyuşmayan bir gülümseme vardı. "Ben bir piçim."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

Yüzükli parmakları yanaklarımdan geçerek gözyaşlarımdan izlerini takip etti. Onun dokunuşundan uzaklaştım ve o sırttı. Parmağını dudaklarına götürdü ve benim üzüntümü tattı. "Şimdilik, evet. Ama ben siz yaratılış tanrıçalarını tanırım. Mevsim geldiğinde, sizler vahşi ve yabani bir tür olursunuz, ateşle deliye dönersiniz. O zaman, onun yatağından parmak uçlarında kalkıp benim yatağıma koşarsınız, güzel, küçük dudaklarınızda bir yalvarışla—vücudunuzun ihtiyacı olanı vermek için. Onun istediği şeyi. Ve benim gibi bir piç olarak, bunu memnuniyetle yaparım."

Kendimi kaybettim.

Kükreyerek üzerine atladım, ellerim boğazını hedef alıyordu. Gerekirse o piçin şah damarını tırnaklarımla parçalayacaktım. Ellerim hedefe ulaşmadan bileklerimi yakaladı, ama yine de onu sırt üstü yere düşürmeyi başardım.

Üzerine çıktım, onunla kavga ettim, hakimiyet için savaştım.

Mücadelenin bir yerinde, öfkem dağılmaya başladı. Bir yerde, ne kadar çıplak olduğumu fark ettim. Ölüm Tanrısı'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunu fark etmişti. Mücadelemiz anlamlı bir duraklama yaşadı.

Gözlerini kapatıp başını yere eğdi, sanki yenilmiş gibi dudaklarından bir inilti çıktı.

Ben de bu anı fırsat bilip, kalçalarımı çevirerek onun tutuşuna karşı koymaya çalıştım.

"Böyle kıvrınmamalısın," dedi, sesi inilti ve hırıltının karışımı gibiydi.

"O zaman bırak beni, seni pislik," diye tısladım, tüm tanrıça gücümle çekerek. "Nasıl istersen, Kedicik." Tutuşunu bıraktı.

Dengemi kaybettim ve geriye doğru düştüm. Yere düştüğümde başımın arkası yere çarptı, vücudumun yarısı hala onun üstündeydi. Elimi uzattım ve ağrıyan yeri ovuşturdum.

"Bu çok eğlenceliydi ama artık sıkıldım," dedi, geniş eliyle bacağıma bastırarak vücudumun geri kalanını üstünden itti. Uzun boyuyla ayağa kalktı, ben ise yerde yatarken, üstümde beliren vahşi canavara bakarak kendimi inanılmaz derecede küçük hissettim.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, ama sonra kapattı. Çenesindeki bir kas seğirdi. Sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. "Gidebilirsin."

"Bekle." Dört ayak üstüne çöktüm. "Aurelius'a nasıl geri döneceğim?"

Durdu, başını çevirip omzunun üzerinden konuşurken ağzı kötücül bir şekilde büküldü. "Sen bir tanrıçasın, değil mi? Sevgili kocana kendi başına geri dönebilirsin."

Sıcaklık cildime nüfuz etti, safranın hoş kokusu beni nazikçe uyandırdı. Sol tarafıma sert ve sağlam bir şey bastırılmıştı, aynı sertlik sırtımı destekliyor ve bacaklarımın kıvrımının altına girmişti. Ayaklarım yumuşak bir ritimle titriyor, bir yandan diğer yana sallanıyordu. Gözlerimi açtığımda, Yaşam Tanrısı oradaydı — Aurelius oradaydı — beni kale salonlarında taşıyordu.

Odama geri döndüğümüzde, beni yatağı kaplayan yumuşak kürk battaniyenin üzerine nazikçe yatırdı. Elini dikkatlice yanağıma koydu. "İyi misin?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve *hayır* demek için ağzımı açtığımda, boğazımdan hıçkırıklar çıktı.

Aurelius beni kollarına aldı ve göğsüne sıkıca sarıldı. Saatlerce beni öyle tuttu, benim dünyam ise çöküyordu.

Chapter 24

Sage

O anıyı geri kazandığımdan beri beş acı verici derecede yavaş gün geçmişti.

Daha önce gecelerimin uykusuz geçtiğini düşünüyorsam, şimdi daha da kötüydü. Gözlerim şişmiş, kızarmış ve morarmıştı, ağlamaktan başım ağrıyordu. Yemekler dilimde kül gibi tadı vardı, yutması zor, tatsız bir top haline gelmişti. Odamdan nadiren çıkıyordum ve bazı günler yataktan kalkabildiğim için şanslıydım. Buraya ilk geldiğimdeki cansız ruhuma geri dönmüştüm.

Ve bunların hepsi onun yüzündendi.

Von, Aurelius'a karşı intikam duygusuyla o kadar kapılmıştı ki, benim yaratma yeteneğimi, yani tanrısallığımın özünü benden almıştı. Onu benden *çalmıştı*. Daha da kötüsü, onu bizden, yani o dönemde çok derinden sevdiğim Aurelius'tan ve benden *çalmıştı*.

Sanki Von'un iki farklı versiyonuna bakıyormuşum gibi hissettim: bu hayatta tanıdığım ve geçmişimdeki versiyonu. İkiisi arasındaki kontrast, siyah ve beyaz kadar keskin ve belirgindi. Fiziksel olarak aynı görünüyordu, özellikleri aynıydı.

Ama bana davranışları...

Tamamen farklıydı.

Aurelius'tan *her şeyi* alacağına yemin etmişti. Kolumdaki asma dövmesine baktım... *Her şeyi*, bir zamanlar öpüşürken ona söz verdiğim şeyin aynısı. Odağımın taş zemininde volta atarken alt dudagımı ısırđım. Ya Von bu sözünden hiç vazgeçmemişse? Ya bana olan ilgisini numara yapıyorsa, Aurelius'a ulaşmak için beni kullanıyorsa? Tıpkı geçmiş hayatımda yaptığı gibi.

Kalbim kırık cam parçaları gibi hissediyordu, parçalar çok keskin ve kırık, toplayamazdım. Ama yine de denemek istedim. Çünkü omzuna sepetini atmış, ormanda benimle birlikte yürüyen gülen Von... Onsuz bir dünya hayal edemiyordum.

Onun o halinin gerçek olmadığını kabul etmeyi reddettim. Bu hayatta tanıdığım Von yoksa, ben nasıl var olabilirdim?

Kapıda hafif bir vuruş sesi duyuldu.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak, kapıya doğru ağır adımlarla yürüdüm ve kapıyı açtım

O ana kadar kendimi ne kadar kontrol edebildiğimi bilmiyordum, çünkü Soren ile yüz yüze geldiğimde, onunla göz göze gelemedim. Omzunun üzerinden bakınca, Ryker'ın görevde olmadığını görünce biraz rahatlardım. Şu anda Soren'in arkasında duruyor olsaydı ne yapacağını hayal bile edemiyordum. Muhtemelen benim yapmak istediğim şeyi yapardı: haini olduğu yerde öldürürdü.

Ama içimdeki o sesle savaştım, geri adım attım ve onu içeri aldım.

Birbirimizi selamlamadık, birbirimize bakmadık bile. Onun ihaneti, eskiden sahip olduğumuz dostluğu kesen bir bıçak gibiydi.

Ve şimdi geriye en iyi ihtimalle iki yabancı kalmıştı. En kötü ihtimalle düşmanlar.

Sözüne sadık kalan Arkyn bize katıldı.

"Bundan emin misin?" diye sordu içeri girerken.

"Eminim," dedim.

Ve gerçekten de emindim. Evet, son anı korkunçtu, ama burada kimsenin olmadığı bir yerde oturup hikayenin geri kalanını bilmemek daha da kötüydü.

Bilmemekten yorulmuştum.

Arkyn başını sallayarak cevap verdi ve küçük masaya oturdu, bal rengi gözleri bizi izliyor, gözlemliyordu. Her zamanki kıyafetlerini giymişti, zenginlik ve lüksle donatılmıştı. Soren'in kıyafetlerinin de statüsünün birkaç basamak yükseldiğini fark ettim — görünüşe göre, biri düşmana hizmet ederek adını duyuruyordu. *Ne kadar asil.*

Yatağa uzandım, çünkü bu, hafızası karıştırılacak birinin yapması gereken bir şey gibi görünüyordu. Tavana bakarak, Von'un yaratma yeteneğimi çaldığı anı tekrar tekrar düşündüm ve bunu zihnimde yaşayan gölge fareye gösterdim.

Anı bittiğinde, soğuk bir sesle, "Bana Ölüm Tanrısı ile olan bir sonraki anımı göster" dedim.

"Tamam." Soren'in sesi çatladı, kelimeyi ikiye böldü, tıpkı bir zamanlar ona duyduğum güveni ikiye böldüğü gibi.

Üzgünüm, Sage, dedi gölge faresi.

"Özür dileme," dedim yüksek sesle, kafamın içinde onunla konuşmaya devam etmeyi reddederek. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. "Sadece istediğim anıyı göster bana." Sesimin soğukluğunu saklamaya çalışmadım.

"Tamam," diye yumuşak bir sesle boğuk bir şekilde söyledi. Yaklaşan fırtına yaklaşırken, kayıp anılarla dolu bir fırtına, deliğine geri koştu.

Derin bir nefes aldım — bunun çok acı verici olacağına dair bir hisse kapıldım.

Dışarıdaki uluyan rüzgâr, içimden kopan keskin çığlığa karşı koyamadı — ölümlü krallıkları diz çöktürecek kadar yüksek bir çığlıktı.

Ateş tenimi yaladı, her sinir ucunu yakıp kül etti, etime işlemiş, hissedebildiğim tek şey acı olmuştu.

Acı. Bu son bir ayda hissettiğim tek şeydi ve bu, ölümsüz hayatımın en uzun ayı oldu. Zaman da durmuş gibiydi, sanki o da nefesini tutmuş, benim hayatta kalıp kalmayacağımı görmek için bekliyordu.

"Onun için bir şeyler yap," Aurelius dişlerini o kadar sıkı sıkıya ki, azı dişleri toz haline gelmişti. Hastalık beni ele geçirdiğinden beri nadiren yanımdan ayrılmıştı. Benim çektiğim acı, onda on kat daha fazla artmıştı. Yorgun gözlerinde, benimkilerle her buluştuğunda bunu görebiliyordum. O güzel altın parıltı artık neredeyse yok olmuştu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok, Majesteleri..."

Boğazımdan bir çığlık daha koparak şifacının cümlesinin geri kalanını yuttu.

"O zaman ona daha fazla dwale verin!" Aurelius bağırdı, şifacıya doğru büyük adımlarla yürürken botlarının arkası yere vuruyordu.

Şifacı, temizlediği aletlerden uzaklaştı. Bu hafta altıncı kez uygulanan kan alma tedavisi nedeniyle aletlerin her yeri benim kanımla kaplıydı. Aurelius'a dönerek, "Ölümsüzler için bile güvenli olan miktardan fazlasını verdik zaten," diye sızlandı.

Bir elin ete çarptığı sesi duydum, ama çok delirmiş durumdaydım, umursamadım. Tek yapabildiğim, altımdaki ıslak çarşafılara tırnaklarımı geçirmek ve vücudumu saran bir başka dalga daha gelirken onları parçalamaktı.

"Ben senin kralınım ve sen benim dediklerimi yapacaksın." Aurelius'un sesi o kadar şiddetliydi ki, yanımdaki hizmetçi korkarak harekete geçti.

Hızla, soğuk bir bezle terli alnımı sildi, ama ateşim o kadar yüksekti ki, birkaç saniye içinde beyaz keten bez yakıcı bir sıcaklığa dönüştü. Parmaklarını yakmadan önce, onu hızla bir kova suya attı ve duyulabilir bir tıslama sesi çıktı. Başka bir bez aldı ve işlemi tekrarladı, ama işe yaramadı — nemli bir bezle orman yangınının cehennemiyile savaşılamazdı.

Hiçbir şey acıyı, ıstırapı dindirmiyordu. Sanki ilahiliğim kemiklerimden koparılıp etlerimden yırtılıp alınıyordu.

Ondan uzaklaşmak için yuvarlandım, yan dönüp kendimi kıvrıldım ve titrek bedenime bir anlık rahatlama geldi. Bunun kısa süreceğini biliyordum ve zihnen bir sonraki işkence dalgasının başlamasına hazırlandım.

Nazik bir el yanağımı okşadı. "Al, aşkım, bunu iç." Aurelius yanımda diz çöktü, elinde altın bir kadeh vardı. Bana doğrudan dokunabilen ve bedenimin muazzam ısısına dayanabilen tek kişi oydu.

O bardağın içinde ne olduğunu çok iyi bildiğim için başımı hafifçe salladım. "Moonbeam, lütfen, seni bu halde görmekten dayanamıyorum," diye yalvardı

Onun gözlerindeki acıyı görmeye artık dayanamıyordum, bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum, bu yüzden zayıf bir şekilde başımı salladım. Bana yardım etti, içebilmem için yeterince yana yatırdı. Bardağı ağzıma götürdü ve ben acı otları içtim, korkunç tadı boğazımı yakıyordu.

"Bütün bunlar yakında sona erecek," Aurelius kulağıma yumuşakça fısıldadı, başparmağıyla ritmik bir şekilde yanağımı okşuyordu. "Ve sona erdiğinde, seni

yaşam alemindeki o küçük kulübeye götüreceğim. Tıpkı senin istediğin gibi."

Kalbim o sözle titredi, onun sözü parmakları gibi kalbin tellerini çalıp onu şarkı söyletiyordu.

Topuk sesleri odaya yaklaştı, adımları hızlıydı, acil. "Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Kaos Tanrısı burada," diye yaklaşıırken, kalenin çeşitli işlerini yürüten yarı tanrı Bronwyn dedi.

"Kaos Tanrısına, benim alemlerimden men edildiğini ve çıktığı kokuşmuş deliğe geri dönmesi gerektiğini hatırlatın," dedi Aurelius, kadeh artık yokken, nazikçe yanağını okşayarak, asil bir ses tonuyla.

"Denedik, efendim, ama... o öfkeleni ve Everett ile Samona'yı öldürdü. Siz gelene kadar daha fazla can almaya devam edeceğini söyledi. Sanırım şöyle dedi..." Bronwyn yutkundu. "Her dakika bir can."

"Eski Tanrılar ne kadar da kafir," dedi Aurelius iç çekerek. "Peki, onunla görüşüp yerini hatırlatacağım." Sesi değişti. "Diğerleri, lütfen gidip bir şeyler yiyin, ama bir saat içinde dönün." Alnına bir öpücük kondurdu. "Yakında döneceğim, Ay Işığı."

Sanırım başımı salladım, ama emin değildim.

Yatak hareket etti ve ardından birçok ayak sesi duyuldu, ayrıldıklarını duyurarak beni ağır, ağır göz kapaklarımla yalnız bıraktılar. Artık bir yarık kadar geniş olan gözlerimle, önümde duran uzun, karanlık gölgeyi zar zor seçebiliyordum.

Soğuk metal cildime batarken, bir el çenemi yakaladı ve ben, bu his çok hoş olduğu için iniltiyi bastırdım.

"Beni özledin mi, Küçük Tanrıça?" Ölüm kulağıma fısıldadı. Ve sonra dwale beni dibe çekti.

Kendime geldiğimde inledim, vücudum yavaş yavaş yakıcı acıyla uyanıyordu.

Bir ıgık sesi geldi, ama bu ses benden gelmiyordu. Bir sandalye yerde sürükleniyordu. Tam yanımda durdu ve sonra biri üzerine oturduğunda inledi.

"Seni son gördüğümden beri berbat görünüyorsun. Evlilik hayatı nasıl gidiyor, Kitten?" diye sordu tamamen erkek bir ses, ama sözleri zihnimi bulanıklaştıran sisin içinde kayboldu. Dwale henüz tam olarak gememiştii.

Gz kapaklarım, etrafımı görebilecek kadar aralandı. Oturma odasında solmuşt bir halının üzerinde yatıyordum. Oda inanılmaz derecede küçüktü, şömine ve birkaç sandalye sığacak kadar büyüklükteydi. Benden birkaç adım ötede, birkaç mütevazı dolap bulunan, aynı derecede küçük bir mutfak vardı. Duvarlarda boş raflar asılıydı. Arkada iki açık kapı vardı. Kapılar açık olmasına rağmen, çok karanlıktı ve arkalarında ne olduğunu göremiyordum, ama yatak odaları olduğunu tahmin ediyordum. Duvarlar st üste yığılmışt kütüklerden oluştuyordu ve her birinin arasındaki boşluklar bol miktarda harçla doldurulmuştı.

Aniden farkına vardım. Yaştayan Diyar'da bir kulbedeydim.

Her zaman deneyimlemek istediğim bir şeydi bu...

Aurelius zamanını sarayda geçirirken, ben zamanımı ölümlüleri izleyerek geçiriyordum. İçimde giderek büyüyen bir ses, onların yerinde olmak nasıl bir şey olurdu diye merak ediyordu. Sarayda, koridorlarda amaçsızca dolaşıp, bazen sevdiğin kiştiiyi haftalarca görmeden geirebileceğin kadar büyük bir evde değil de, eştinin odanın diğer ucundaki sandalyede oturduğunu görebileceğin kadar küçük bir evde, bu kadar mütevazı bir şekilde yaşamak nasıl bir şey olurdu? Aurelius'a, saraydan biraz uzaklaşıp Yaştayanlar Diyarı'na gelip bunun gibi bir kulübede kalabilmemiz için kaç kez yalvardım? Sayısını unuttum.

Bir ateş ve acı dalgası beni sardı ve diştlerimi sıkarak ciğerlerimde yükselen çığlığı bastırmaya çalıştım. Başıımı yana çevirdim, gözlerim kştelerde yuvarlaklaştı.

Ölüm Tanrısı önümde oturuyordu, deri kaplı bacaklarını rahatça üst üste atmışt, devasa botu havada ritmik bir şekilde sallanıyordu. Adam sadece yer kaplamıyordu, ortalığı kaplıyordu.

"Ne istiyorsun?" zayıf bir sesle sordu, bu kelimeleri, içindeki çığlığı serbest bırakmadan söylemek bile zordu. Terden cildim kabardı, damlalar birikip altımdaki yoğun dokulu kumaşa damladı.

"Çok, çok şey," diye mırıldandı. "Ama başlangıç olarak, seni lanetimden kurtarmak istiyorum."

"Asla," diye boğuk bir sesle söyledim, onun tohumunun kök salacağı düşüncesinden dehşete kapılmışım — ölümsüz bir ölüm tercih ederdim.

O güldü. "Ateşini düşürmek için karnında benim varisim olması gerekmez." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Gerçi, benim yavrumla şişmiş halini düşünmek..." Sesi kesildi.

İğrenç. Kusmak istedim.

"Beni hasta ediyorsun," diye hırıldadım.

"Öyle mi?" Başını geriye attı ve güldü, erkeksi, zengin sesi beni alay ediyordu.

Ama ona olan tiksintim, bir sonraki dalga geldiğinde çabucak unutuldu, bu dalga benim için çok güçlüydü. Parmaklarım haliya gömüldü, içimden kopup çıkarken, çığlıklarım havayı boyadım, vücudum kasılmalarla sarsıldı. Tüm bu süre boyunca, Ölüm Tanrısı sadece oturup izledi, ıstırabımın beni yok etmesini izledi, bunun sebebi kendisinin olduğunu çok iyi bilerek. Her şey bittiğinde, orada yatıp titriyordum, gözlerim geriye doğru dönmüştü.

Bir botun ucu koluma dokundu. "Eğleniyor musun, Kitten? Yoksa seni bu acıdan kurtarmamı mı istersin?"

Cevap verecek kadar güçsüzdüm. Tek yapabildiğim, tüm varlığımla nefret ettiğim Ölüm Tanrısı'na bakmaktı.

Elinde büyük kırmızı bir elma, diğerinde ise tehlikeli derecede keskin bir bıçak vardı, metalin kenarı ateşin ışığında parıltıyordu. "Hastasın çünkü vücudun seninle savaş halinde. Hayat yaratmak istiyor, ama benim lanetim yüzünden bunu yapamıyorsun," dedi ve elmadan bir dilim kesti, bıçak elmanın gevrek etine derinlemesine battı. "Ve ben merhametli bir kral olduğum için, sana bir anlaşma teklif etmeye hazırım. Sana dikmen için bir elma tohumu vereceğim." Bıçağın düz kısmına oturtulmuş dilimi ağzına götürdü ve çiğnemeye başladı.

Bu çekirdeği kullanarak hayat yaratabilirim... Ateşimi düşürmek için yeterli olur...

Ama bedeli ne olacaktı?

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu, boğazım sanki paslı çivilerle dolu bir torba sıkıştırılmış, sonra tekrar yukarı çıkarılmış ve tekrar aşağıya itilmiş gibi hissediyordum. Tekrar tekrar.

O sırttı. "Senin ve kocanın paylaştığı odanın penceresinden görünen ağacın önüne bir ağaç dikmeni istiyorum."

"Neden oraya?"

"Aslında çok basit... Her sabah, sözde kralınız uyandığında, dışarı bakıp, değerli karısının elleriyle diktiği ağacımın orada büyüdüğünü göreceksin. Bu bana iki açıdan fayda sağlayacak. Birincisi, şu anda benim topraklarımı yönetiyor olsa da, o ağaç ve ondan sonra gelecek olanlar gibi, sonunda benim krallığımı geri alacağım mesajını vermek. İkincisi ise, sana ihtiyacın olanı onun veremeyeceğini, ama benim verebileceğimi hatırlatmak." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek, o kötü kesici dişlerini sergiledi. "Umarım bu bilgi onu canlı canlı yer."

"Sen delisin." Ve gerçekten de öyleydi.

Omuz silkti. "Anlaşmayı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bir tohum beni ancak bir süre idare eder. Ateş geri döndüğünde ne olacak?" diye sordum, sesim o kadar zayıftı ki, zar zor duyulabiliyordu.

"O zaman sana dikmen için başka bir elma tohumu vereceğim ve böylece, senin şirin küçük Altın Sarayını yeşil bir orman çevreleyene kadar devam edeceğim." Öne eğildi ve bana parlak, siyah bir tohum içeren bir dilim elma uzattı. "Anlaştık mı?"

Anlaşmayı yaptım.

Anlaştığımda, mürekkep kolumun üzerine, pazıma işlendi: bir kadının eli, benim elim, etrafına bir yılan dolanmış, ağzı açık ve saldırmaya hazır bir elma tutuyordu. Ölüm Tanrısının kolunda da aynı şeyin olup olmadığını görmedim, çünkü veda ettikten birkaç saniye sonra ayrıldı ve bana bir kez daha kocama kendi başıma geri dönebileceğimi söyledi. Eşleşen dövmeyi görmek umurumda değildi zaten, kendi kolumdakine bakmaya bile dayanamıyordum. Bu, herkesin görebileceği şekilde, halkımın düşmanı olan Ruhlar Diyarı'nın kralıyla bir anlaşma yaptığımı sürekli hatırlatacaktı ve bu yüzden, ihanetin ağırlığı bir zamanlar gururlu omuzlarımı çökertti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek Ölümsüzler Diyarı'na geri döndüm. Vücudum ateşten o kadar hastaydı ki, geri dönmem bir mucizeydi. Adını hatırlayamadığım bir yarı tanrı, artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda beni buldu. Altın Saray'a geri dönmemde bana yardım etti.

O günün ilerleyen saatlerinde, benim güç kaynağım Aurelius arkamda diz çöktü, vücuduyla beni desteklerken, elimi yatak odamızın penceresinin dışındaki zengin, verimli toprağa elma tohumunu gömmem için yönlendirdi. Birkaç saniye içinde ateşim düştü ve vücuduma güç geri geldi.

Dönüp kollarımı kocama doladım ve bir an için o da beni kucaklamakta tereddüt etti.

Bundan nefret ettim.

Ama Ölüm Tanrısı'ndan nefret ettiğim kadar değil.

Chapter 25

Sage

Anı tsunami gibi üzerime çöktü, boğulup hıçkırarak nefes almaya çalışıyordum.

Birden dikleştim, kalbim sanki kendini yok etmek istercesine tekrar tekrar göğüs kafesime çarpıyordu.

sanki kendini yok etmek için atıyormuş gibi. Çünkü geri kalanıma olan da buydu — yok ediliyordum.

Kırılğan parçalar halinde.

Yatağın yanında diz çökmüş olan Soren yumuşak bir sesle konuştu, "Sage..."

"Hayır," diye sözünü kestim. Onun sempatisini istemiyordum, beni bu halde görmesini de istemiyordum, Arkyn'i de bu arada.

Soren, Arkyn... Etrafım ihanetçilerle çevriliydi, ama onların suçları Von'unki kadar derin değildi. Onunki ölümcüldü.

Yalnız kalabileceğim bir deliğe girip, kendimi parçalamak, parçalanmak istedim.

Ama kendime bu lüksü tanımayacaktım, en azından geri kalanını öğrenene kadar. Alt kirpik çizgimin uçurumlarından dökülen gözyaşlarını sildim. Bulanık gözlerle ve kalbi kırılmak üzereyken Soren'e döndüm. "Bana bir sonrakini göster."

"Biraz zaman tanıyıp... sindirmen gerekmez mi?" diye sordu, sarı kaşları endişeyle çatıldı.

Gölmek istedim, akıl sağlığım sallantıda. O gün kulübede endişesi neredeydi? Şimdi olduğu gibi davranamazdı.

"Onun dediğini yapın," diye emretti Arkyn, sesi kırbaç gibi, dikkatimizi çekerek, başlarımızı ona doğru çevirmemize neden oldu.

"Emin misin?" diye sordu Soren, gözleri bana dönerek.

"Hayır," diye fısıldadım dürüstçe, tekrar eğildim. Derin bir nefes aldım.

"Ama bilmem gerek. Bir sonrakini göster bana."

O da öyle yaptı.

Sonra bir sonrakini. Ve

ondan sonra bir

sonrakini.

Her biri bir öncekini yansıtıyordu: Ben ateşliydim, Von beni Yaşam Alemi'nde gizli bir yere götürdü, bana bir tohum verdi ve kendi başıma kocama dönmemi söyledi.

Sonunda, Soren'den bir sonraki anıyı göstermesini istemek zorunda kalmadım, çünkü onları uzak tutan bariyer çürümeye başlamıştı ve bir heyelan gibi, Von'un bana ekmem için bir tohum verdiği binlerce tekrarlanan anı gürültüyle üzerime çöktü — her biri Ölüm Tanrısı'na karşı o kadar derin bir nefretle doluydu ki, artık bunu hissetmemek imkansız hale gelmişti.

O anılarda boğuluyordum. Onlar tarafından boğuluyordum.

Yine de duramıyordum. Belki de içimdeki küçük bir parça başka tür bir tohum arıyordu; bana umut veren, bu hayatta tanıdığım Von'un gerçek ve doğru olduğunu bana temin eden bir tohum.

Ama geçmişimin anılarını ne kadar derinlemesine araştırırsam, bulduğum tek şey acı bir gerçeğin tekrarıydı.

Von beni *hiç* sevmemişti.

Ben onun için intikamını almak için kullandığı bir araçtan başka bir şey değildim. Ve bunu ustaca, bilgili ellerle yaptı.

Chapter 26

Sage

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Soren ve Arkyn ayrıldıktan ve kalenin geri kalanı rüyalar alemine daldıktan sonra, balkona çıktım ve buz gibi havayı ciğerlerime çekerek karşıladım.

Nefes aldım. Hayatta olduğumu, uyuşmuşluğumdan daha fazlası olduğumu hatırlatmak için boğucu soğuğa ihtiyacım vardı. Sanki vücudum duraklamış, kalbim atışının ortasında takılmış, damarlarımda akan kan sıvıdan taşa dönüşmüştü. Belki de vücudum, dünya etrafımda çökmeden önce, kaçınılmaz ölümünden kendini korumaya çalışıyordu. Ellerimi korkuluğa dayadım, ona tutundum — ne olur ne olmaz diye. Ne olur ne olmaz diye, ayaklarımın altındaki taş kayarsa ve her şey çöküp önümdeki denize gömülürse diye.

Bir an için, bu balkondan atlarsam ne olacağını merak ettim —suya geri dönüp kendimi onun derinliklerine teslim etsem ne olurdu? Ölümsüz hayatımı sonsuza kadar elinde tutar mıydı?

Aşağı baktım, kolumdaki asma dövmesine göz attım — Von'un hilekarlığını hatırlatan bir şey daha.

Her şey, nefes nefese sesim kafamın içinde yankılanıyordu. Ben lanet olası bir aptaldım.

Lanet olası bir öpücük için ruhumu Ölüm Tanrısı'na satmıştım. Ve şimdi aptallığımın hatırası koluma, ruhuma sonsuza kadar kazınmıştı.

Sıcak bir el benimkinin üzerine kayd, ay ışığında parıldayan altın bir yüzük.

"Konusmak zorunda değiliz. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım," dedi Aurelius, güzel, ruhani yüzü denize doğru dönük.

Onun varlığı kalbimi rahatlattı... Onun varlığı *beni* rahatlattı. Tıpkı onunla olan tüm anılarımda olduğu gibi. O zamanlar, o benim güç kaynağımdı, ateşli olduğum en karanlık saatlerimde bile bana bakan kişiydi. Sevgisi o kadar derindi ki, rahatlamam için kendi topraklarına düşmanının tohumunu ekmeye yardım etmişti.

Her anıyla birlikte Von'un imajı solarken Aurelius'un ki parlıyordu.

Şu anda bildiğim tek bir şey varsa, o da Aurelius'un bana olan sevgisinin o kadar derin ve engin olduğu ki, önümüzdeki denizle yarışacak kadar olduğu.

Ve şimdi...

Aşağı baktığımda, parmağında taktığı yüzüğü gördüğümde - bir zamanlar benim için ne ifade ettiğini gösteren yüzüğü - neden gerçek olduğunu bildiğim tek şeyle savaştığımı sorguladım. Evet, belki kararımın bir kısmı hissettiğim felç edici uyuşukluktan, bir şey hissetme ihtiyacından - Von'un geride bıraktığı büyük boşluğu doldurma ihtiyacından - kaynaklanıyordu, ama artık umursamamanın, düşünmenin ötesine geçmiştim.

O anda düşünmek istemiyordum, sadece hissetmek istiyordum. Kralların kralına döndüm. "Aurelius?"

Beyaz kirpikleri, bakışları benimkilerle buluştuğunda aşağı indi. "Evet?" "Artık *sadece* arkadaş olmak istemiyorum."

Chapter 27

Sage

Kaşları hafifçe kalktı, sanki az önce söylediğim şeye inanmakta zorlanıyormuş gibi.

Sonra Yaşam Tanrısı gülümsedi ve o çekici küçük gamze ortaya çıktı . Ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeydi — ufukta doğan sabah güneşi gibi, geceyi kovuyordu.

Nazikçe yüzümü ellerinin arasına aldı, zengin, altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Emin misin?" diye sordu, sesi yumuşak kadife gibiydi - sıcak ve davetkâr, kendimi içine sarmak istediğim bir ses.

Ellerimi onun ön kollarının üzerine koydum, kaslı kaslarını hissettim, onun içindeki tanrının benim içimdeki tanrıçayı çağırdığını hissettim. Bir kez olsun zihnim sessizdi. Hiç tereddüt etmeden başımı salladım, muhtemelen tüm yanlış nedenlerden dolayıydı, ama umursamadım.

Aklımın
ötesindeydim.

"Eminim."

Bir saniye bile geçmeden dudakları benim dudaklarıma çarptı. Kalbim, *kalbimiz*, göğsümde güm güm atıyordu, dudaklarımız hareket ettikçe, birbirimizi tattıkça, birbirimizden çaldıkça ve birbirimize verdikçe temposu artıyordu.

Yaşam Tanrısı ciğerlerimdeki oksijeni emdi ve yerine bana üflediği ateşi koydu.

Onu, her yerde istedim.

Hissetmek istedim.

Unutmak istedim.

Ve benim bir parçam? O intikam istiyordu.

Von, onun yanında bir yerim olduğunu, dudaklarımın bir şekilde ona ait olduğunu bana çok iyi bir şekilde inandırmıştı ve ben de bunu tamamen yutmuştum. Yani, hamamda Arkyn'i öptüğümde, onun o duyguları, kıskançlığı - pardon, *sahiplenme* duygusu - bana inanılmaz derecede gerçek gelmişti.

Buna inanmıştım.

Ona inandım.

Ama hepsi yalandı, değil mi?

Uyuşukluğum yerini öfkeye bıraktı, içimde dalgalanarak ve çalkalanarak. Onu kanallı ettim, öpücüğümde tutku ateşini yakmak için onu yakacak odun haline getirdim.

Aurelius dudaklarıma onaylayarak homurdandı, beni kollarına çekti, bacaklarım onun etrafına dolandı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, beni de yanında götürdü. Dudakları hala benimkilerle iç içe, öne doğru eğildi ve beni sırt üstü, ısırtıcı, soğuk taş zemine yatırdı. Cildimin donması umurumda değildi.

Artık umursamıyordum.

Öpüşmeyi bıraktığında dudaklarım onun dudaklarını kovaladı, ama eli göğsüme bastırarak beni nazikçe geriye doğru yönlendirdi. Çömeldi, bakışları ateşli vücudumda dolaşarak beni içine çekti. Altın rengi gözleri benimkilere yükseldi, içindeki ateş beni canlı canlı yakacak kadar sıcaktı. "Eteğini kaldır benim için, ayım," diye emretti.

Sıcaklık cildimi yakıyordu, sesindeki otorite, o hassas sinir demetini parmağıyla okşayan bir parmak gibiydi. Sonuç, beni daha da tahrik etmekten başka bir işe yaramadı. Topuklarımı soğuk taşlara bastırdım, kalçalarımı kaldırdım ve eteğimi yavaşça yukarı çektim — gözlerinin beni izlediğini hissederek.

"İç çamaşırı giymedin mi?" diye sordu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kızardım, gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek. "Hayır."

"Seni böyle seviyorum," dedi. Gözleri benimkilere kaydı, parmak uçları kelebek konmuş gibi nazikçe ayak bileklerime dokunduğunda bakışlarımla buluştu. Yavaşça, tüy kadar hafif dokunuşu yukarı doğru kaydı, iç uyluklarımın hassas derisi üzerinde dolaşarak sinirlerimi uyandırdı. Bu sırada beni izleyerek tepkimi ölçüyordu.

"İç çamaşırı giymeden mi?" diye sordum, nefesim onun merkezime yaklaştıkça giderek kısılıyordu.

"Evet." Parmakları o küçük sinir demetini buldu, onu döndürüp okşadı. "Senin önümde uzanmış, kendini sunarken seni görmek... Seni böyle görmek için inanılmaz uzun bir süre bekledim. Sana yapmak istediğim şey suç sayılır." Parmağı içime bastırdı, eklemleri derinlere kadar kaydı. "Vücuduna alışması için zaman vermek istemiyorum," dedi ve ikinci parmağını da ekleyerek dudaklarımdan boğuk bir inilti kopardı. "Şu anda içine girip, her santimimi içine almaya zorlamak istiyorum."

Başım döndü, onun ne kadar büyük olduğunu hatırladım. Ne kadar acı vereceğini düşündüm. Bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladım, ama tanrılar, parmakları o kadar iyi hissettiriyordu ki...

Dudaklarımı yaladım. "Tamam."

Burun delikleri genişledi, bir tür ele geçirilme hissi onu sardı. Parmaklarını çekti, beni boşlukta ve daha fazlasını isteyen bir acıyla bıraktı. Arkasına uzandı ve tunikasını yukarı çekti, umursamazca bir kenara attı, altındaki altın rengi teni ortaya çıkardı.

Gömleksiz Yeni Tanrılar Kralı görülmeye değer bir manzaraydı. O kadar güzel, o kadar erkeksiydi ki... Keskin kasları ve kaya gibi sert göğüs kasları vardı. Her santimi bir önceki kadar inanılmazdı.

Ayağa kalktı, kemerini gevşetip bir kenara attı, sonra pantolonunu aşağı indirdi ve penisi serbest kaldı.

Yüce tanrım.

Daha önce seks yapmıştım, ama hiç bu büyüklükte bir erkekle birlikte olmamıştım. Bu...

. inanılmaz ve korkutucuydu, aynı anda. Yutkundum, o ilahi uzunluğa baktıkça güvensizliğim artıyordu, ipekle sarılmış, bir kraliçeye yakışır bir şeydi.

Aurelius dizlerinin üzerine çöktü ve sonra bacaklarımdan arasına, üstüme sürünerek geldi, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

O hassas sinir demetinin üzerine uzunluğunu kaydırды. İkimizin de başı aşağı eğildi. Böylece, içine girdiğinde ne kadar imkansız derecede derine gireceğini tahmin edebiliyordum.

Bu artık sadece kötü bir fikir gibi görünmüyordu — bu kötü bir fikirdi.

Bu uygun olmayacaktı. Hayatta olmaz, kesinlikle olmaz.

Yutkundum, başımı kaldırdım. Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemeden önce, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Eli

vücutlarımızın altına kayd, iki parmağı içime girdi, avucunun içi ise o hassas noktayı okşadı — bana neden bunu kabul ettiğimi hatırlattı.

Tanrım, dokunuşu inanılmazdı.

Onun öpücüğünün altında inledim.

Dudaklarını dudaklarımdan çekti, köpek dişleri gözlerimin önünde uzadı. İnledim, o dişleriyle bana verdiği acının hatırası yüzeye çıktı, bana çok da uzun olmayan bir süre önce bana nazik davranmadığını hatırlattı.

"Aurelius, bilmiyorum," dedim, içimde iki farklı duygu yerleşiyordu. İlki, içimde rahatsız edici bir şekilde çalkalanan lav gibi bir tedirginlikti. İkincisi ise kalbimde atan bir beklenti idi. Vücudum bundan emin olmasa da, kalbim şüphesiz bunu istiyordu.

Kararsızdım.

Hangisine

güvenmeliydim? Altın

rengi gözler benimkilerle

buluştu.

"Bana güven," dedi Aurelius, zihnimi okuyarak yumuşak bir sesle. Eli yanağımı okşayarak nazikçe okşadı. Onun muazzam sıcaklığı içime sızdı, belirsizliğimi yatıştırdı. Alt dudağını ağzına çekti ve keskin dişle dudağını keserek yan tarafını yırttı. Ağzını benimkine yaklaştırdı, kesik yerinden altın rengi bir sıvı akıyordu. "Beni tat. Söz veriyorum, yardımcı olacak."

Bir yerlerde, derinlerde, benim ölümlü tarafım bunun muhtemelen çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu, ama içimdeki tanrıça bir tatmak için yalvarıyordu. Ve Aurelius'un ichorunu tatmanın Von'un bana yapmamam için uyardığı bir şey olduğunu hatırladığımda, kararımı çok daha kolay hale getirdi.

Alt dudağını ağzıma aldım ve emdim, ilahi nektarının dilimin üzerinde yayıldığını hissettim. Tadı inanılmazdı — zengin bal gibi, ama tatlılığı yoktu, bu yüzden sonsuza kadar içebilirdin. Susuzluğumu gideriyordu, doyurucuydu ve inanılmaz derecede...

"Oh," diye inledim, kelime dilimde uzadı. Göğüslerim doldu ve cinsel organım zonkladı. Vücudum dokunulmak için yalvarıyordu.

Sormama gerek yoktu, çünkü Aurelius hemen ihtiyaçlarımı karşılamaya başladı, parmakları ve avucunun içi beni uyarıyordu. "Ichor afrodizyak olarak kullanılabilir," dedi, dudaklarımı öperek. "Cinsel arzunu uyarır." Üçüncü parmağını içeri itti - girişimde bir parça acı hissettim.

Çığlık attım, ama tek istediğim daha fazlasıydı. Kalçalarımı onun eline doğru ittim, ichor'unun gücünün beni tek bir dalga ile ele geçirdiğini hissettim—ta ki

arzu ile çılgına dönene kadar.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve vücudum saf bir coşkuyla titreyene kadar emdim. Bir zamanlar buna derinden bağımlı olduğumu bilmek için belirli bir anıya ihtiyacım yoktu, bu kemiklerimde hissedebileceğim bir gerçektir. Yıllardır içki içmemiş bir alkoliktim, ama şimdi ilk yudumumu alıyordum.

Daha fazlasını istedim, daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

Parmaklarını içimden çıkardı ve uzunluğunu kavrayarak girişime yerleşti. "Yukarı bak, prenses," emretti. "Seni alırken gözlerime bakmanı istiyorum."

Gözlerine baktım ve nefesim göğsümde kesildi.

Yavaşça kalçalarını ileri itti ve inanılmaz bir şekilde santim santim içime girdi. Onun altında kıvrandım — doyumsuz coşku ile mantığın ötesinde gerilmenin acımasız, keskin acısı arasında sıkışmışım. Bekaretimi kaybetmek bile bu kadar acıtmamıştı, ama onun kanının tadı beni orada tuttu, dayanmamı sağladı.

Aurelius neredeyse sonuna kadar girince, çılgılık attım.

O çılgılığımı ağzıyla yakaladı, beni öptü ve bana daha fazla ichor verdi - o orgazmik nektarı, bu kadar derinlemesine istila edilmenin acısını hafifletmek için kullandı.

Kendini dışarı çekti ve ben fiziksel olarak duvarlarımın çöktüğünü hissettim — onun büyüklüğü ve kaybı karşısında kekeleydim.

"Bana tutun, Aurelia," diye yumuşak bir sesle emretti.

Kollarımı ona doladım, uyum sağlamama fırsat vermeden içime girdiğinde gözlerim yıldızlarla doldu.

Zamanla acı azalmaya başladı ve yerini, sadece saf, inanılmaz bir mutluluk olarak açıklayabileceğim bir duygu aldı.

"Aman tanrım," diye karanlık gece gökyüzüne fısıldadım.

"Bana dua mı ediyorsun?" diye gülerek, titreyen dudaklarımı ısırdı.

Sonra çekildi ve ustaca beni dizlerimin üzerine çevirdi. Eteğim yukarı kalktı ve o hızlı temposuna devam ederek tekrar içime girdi. Elini uzattı ve ayak parmaklarımı kıvırtan o noktayı çalıştırırken, penisi içimdeki o noktaya çarparak beni zevkle inlemeye başladı. Parmakları yakamın altına girip, içime girerken onu sıkıca çekti. Tekrar tekrar.

Onun vuruşları ve menisi birleşince, her şey çok fazla oldu ve orgazmım beni ele geçirdi. O kadar güçlü ve kapsamlıydı ki

ökebilirmişim gibi hissettirecek kadar güçlü ve kapsamlıydı.

Bittiğinde, ne kadar hassas olduğumu, ne kadar rahatsız ve şişmiş olduğumu çok iyi fark ettim. Her vuruşla, daha da hassas hale geldi, ta ki kendimi kurtarmak için kıvranmaya hazır olana kadar - bana verdiği ichor bile, hissettiğim o çiğ hissi yok edemedi. Ama Aurelius beni orada tuttu ve kendi boşalmasını kovalarken vurmaya devam etti.

Boşaldığında, güçlü tanrı başını geriye attı ve yukarıdaki parıldayan yıldızlara bağırdı.

Onun tohumunun boşalmasıyla içime sıcaklık yayıldı. Altımda damladığını, benimkilerle birleştğini hissedebiliyordum.

Sonra beni kaldırdı ve titrek bedenimi içeri taşıdı.

"Sen inanılmaz derecede güzelsin Aurelia," diye fısıldadı, beni yatağa yatırıp öperken.

Yumuşakça başımı salladım, ama cevap vermedim.

Vücudum tamamen tecavüze uğramış ve kalbim memnun olsa da, az önce yaptığım şey için ihanetin acısını hissetmekten kendimi alamadım.

Ama bu, bacaklarımın arasındaki acı kadar içgüdüsel değildi.

Ve bu, tutunabileceğim bir şeydi.

Chapter 28

Von

Vücudumu tekrar kullanabilir hale geldiğimde, ilk yapacağım şey onun sikini kesmek olacak.

Ama önce?

Arkadaşımla konuşurdum.

Chapter 29

Sage

Yalnız uyandım.

Yalnız ve biraz ağırlı, ve dürüst olmak gerekirse, pişmanlık dolu.

Aurelius ile yattığım için pişman değildim. Pişman olduğum şey, bunu yapma sebebimdi — Von'un davranışları, ihaneti yüzünden kızgın ve incinmişim. *Bu*, Aurelius ile ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımak için kullanmam gereken bir neden olmamalıydı, ama benim aceleci tavrım yüzünden, tam da bunu yapmışım.

... Bu, eski Sage'in yapacağı şeydi.

Kendime kızarak yatağın diğer tarafına döndüm. Yeni benliğime dönüşmeliydim, geri adım atıp eski alışkanlıklarına dönmemeliydim. Bu gidişle, Sonsuz Sis benim kim olduğumu bildiğime asla inanmayacaktı...

Anladım.

Hala Sonsuz Sis'in kilidini açmak istiyor muydum? Bunu yapmamın tek nedeni Von'du, böylece Arkyn ile yeni bir anlaşma yapabilirdim — onun geçişi karşılığında anlaşmayı sonlandırması.

Ama şimdi? Bilmiyordum.

Ezra burada olsaydı keşke... O ne yapacağını bilirdi.

Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı. Onları sildim ve Aurelius'un benim için yaptırdığı ağır kışlık cüppeyi giydim. Kuşağı

belime bağladım, terliklerimi giydim ve biraz temkinli bir şekilde balkona çıktım.

Orada, önümde, karla kaplı taş zeminde donmuş, altın rengi ve kırmızı bir leke vardı.

Cüppemi açtım ve iç uyluklarımın üzerinde aynı renklerde lekeler gördüm — tabii ki yeniden bekaretimi kaybetmiş gibi hissetmişim. Kan açıkça benimdi, bu da demek oluyordu ki... altın rengi lekeler onun tohumuydu.

Lanet olsun.

Buraya gelmeden önce hamileliği önlemek için otları almamıştım. Geçmiş hayatımda Von, çocuk sahibi olma yeteneğimi benden çalmıştı. Bu lanet bu hayata da geçmiş miydi? Hala otları almam gerekiyor muydu?

Elim düz karnımın üzerinde kaydı. Aurelius'un çocuğunu içimde taşımak nasıl bir his olurdu?

Hayır.

Elimi indirdim ve bu sıcak patates düşüncesinden olabildiğince çabuk uzaklaştım. Şu anda denklemde yer alması gereken son şey bir çocuktı. Von tarafından lanetlenmiş olsun ya da olmasın, riske girmeye niyetim yoktu. Bir şifacıya gidip ot isteyecektim. Eski atasözünde de dediği gibi, tedbirli olmak her zaman iyidir.

Terlikli ayaklarım beni balkonun kenarına taşıdı. Ön kollarımı korkuluğa dayadım, ona yaslanarak ufku seyrettim, kumaştan geçen soğukluğu görmezden geldim.

Geniş, masmavi deniz önümde uzanıyor, turuncu-kırmızı güneşin ışınları altında parılıyordu. Güçlü rüzgâr, su yüzeyini sıyrarak dalgalar oluşturunuyordu. Dalgalar aşağıda kayalara çarpıyor, ritmik bir sesle taşları parçalıyor ve ardından su sıçırıyordu. Kuşlar da bu sese eşlik ediyordu, çoğu sabah şarkısını söylüyordu, ama ara sıra bir karga cıvıldayarak kendi sesini de katıyordu.

Buradan Sonsuz Sis'i göremiyordum, ama ufka doğru yelken açarsam, sonunda onu bulacağımı biliyordum.

Hafif bir esinti saçlarımın uçlarını çekerek onları denize doğru itti.

Yukarı bak, diye fısıldadı içimden bir kadın sesi.

Baktım — berrak, masmavi gökyüzüne, pamuk gibi beyaz bulutların yavaşça süzüldüğü gökyüzüne. Bakışlarım büyük, siyah bir tüye takıldı —

bana doğru süzülüyordu, aşağı, aşağı, aşağı inerken bir yandan diğer yana sallanıyordu.

İçgüdüsel olarak kolumu uzattım ve avucumu yukarı doğru çevirdim.

İpeksi tüy avucuma düştüğünde, Von'un bourbon tonlu sesi kulaklarıma doldu. *Kime ait olduğunu unuttun mu?*

Bir rüzgar esintisi onu elimden alıp götürdü, benden geri aldı.

"Öyle mi?" diye sordu derin, karanlık bir ses, öfkeyle dolu.

Başımı kaldırdım, gözlerim yuvarlaklaştı.

Von'un hayaleti, solumdaki korkuluğa yaslanmıştı, yüzükli parmaklarıyla tüy kalemi çeviriyordu. Saçlarını yukarıya toplamış, sırtına düşen bir örgüye sıkıştırmış, traşlı olan tarafını ortaya çıkarmıştı. Her zamanki gibi, erkeksi, kaslı vücudu siyah deri giysilerle kaplıydı. Ve her zamanki gibi, görünüşü *ona aitti. Lanet olası piç.*

"Sen burada değilsin," dedim, birkaç adım geri çekilerek, bu hareketin kafamdaki karışıklığı gidermesini umarak. Bu, yaratma yeteneğimi çalan, beni aktif olarak avlayan, ateşli bir hastalığa yakalayan adamdı.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Ve yine de... kulağıma güzel yalanlarını fısıldamasını ne kadar da istiyordum.

Ben aptal, aptal bir kızdım.

"Hayır mı?" diye meydan okudu, tüyü omzunun üzerinden fırlatarak. Rüzgâr onu ufka doğru sürükledi, artık göremeyeceğim kadar uzağa. Tüylerin bir anlamı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi onu da sorgulamaya başlamıştım.

Von'un bakışları o noktaya kaydı, Aurelius'la birleştiğimin kanıtına. Burun delikleri genişledi ve oniks gözleri, kumaşı delip geçerek, şüphesiz bacaklarımın iç kısmına doğru kaydı. Ellerimi önüme indirdim, sanki bu onun görüşünü engellemeye yetecekmiş gibi.

Bunun yeterli olacağını sanmıyordum.

Lanet

olsun ona.

Yine.

Gözleri benimkilere dikildi ve dişlerini gösterdi, *bana* hırladı. Bu hırlama daha önce hiç duymadığım bir şeydi, insani hiçbir yanı yoktu. Yıldırım gibi saldırdı. Devasa elini boynumun dibine doladı ve beni taş duvara doğru geriye doğru itti

Çarpma sesiyle birlikte, vücudu benimkini ezdi ve beni oraya sıkıştırdı, deli bir hayvan gibi hırıldıyordu. Yüzükleri, ısırık gibi hassas cildime batıyordu, tutuşu sağlamdı ama nefesimi kesmeyecek kadar.

Nefes nefese, "Von, ne yapıyorsun..." dedim.

Gözleri o kadar siyah, o kadar dipsizdi ki donakaldım.

"Bir kez daha, erkekler konusunda berbat bir zevkin olduğunu kanıtladın," diye öfkeyle alay etti.

O. Öfkeli. *Bana karşı*

mı? Hiç hakkı yoktu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladım, sözlerimi ona bir tokat gibi savurdum. Benden çok daha kötüsünü hak ediyordu.

İnanamayan bir kahkaha attı. "Seninle yatmak için seni benim ichor'umla etkilememe gerek *olmadığını* biliyorum. *Ondan uzak dur dememin* hangi kısmını anlamadın?"

"Ne?" Dilim bu kelimeyi telaffuz edemedi—*nasıl* biliyordu?

"Senin üzerinde onun kokusunu alabiliyorum," diye cevapladı, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sertçe tutup bana bakmaya zorladı. "Senin *içinde*." Yüzümü yana doğru çevirdi, bu hareket hiç de nazik değildi. Yüzünü boynuma yaklaştırdı, üst gövdesi boyunumuzdaki büyük boy farkını telafi etmek için eğildi. "Vücudundaki her damarı kurutmalı, *onun* kokusunu senden söküp atmalı ve yerine *benim kokumu* koymalıyım." Dişleri hassas tenimi sıyrırken, sıcak nefesi boynumda tüylerimi diken diken etti. "Sadece benim kokumu almalısın."

Ve tam dişlerinin etimi delmek üzere olduğunu düşündüğüm anda, boynuma şeytani, nazik bir öpücük kondurdu — o noktayı daha sonra geri döneceği bir yer olarak işaretledi.

Tüylerim diken diken oldu, vücudum titredi.

Dudaklarını boynumdan çekip, bakışlarımızı buluşturacak kadar geri çekildi. O yırtıcı tavrıyla homurdandı. "Seni sahipleniyorum. Seni her zaman sahipleneceğim, *dostum*. Bizim ne olduğumuzu hatırlasan da hatırlamasan da fark etmez. Benim için ne olduğundan kaçamazsın. Sen benimsin, Kitten. Ve *benim olanı kimseyle paylaşmam*."

Alaycı bir şekilde güldüm. *Onun mu?* Bana yaşattığı onca şeyden sonra, beni *sahiplenme* hakkına sahip olduğunu mu sanıyordu?

Öfke, güçlü ve ham, damarlarıma doldu, kanımı kaynattı. "Ben sana ait *değilim*," diye ona zehirli bir şekilde tükürdüm, çelik gibi göğsüne iterek.

Yüzündeki ifade ilkel bir hal aldı, sanki bir tavşanı öldürmüş ve onu sürünün geri kalanıyla paylaşmaya niyeti olmayan bir kurt gibi.

Bana hırslayarak bileklerimi yakaladı. "Oh evet, kesinlikle bana aitsin."

Ben de bir hayvandan farksızdım, ona tükürdüm. Başını yana çevirdi ve tükürüğüm yanağına çarptı.

Kendimle gurur duymuyordum, ama bu *çok* iyi hissettiriyordu.

Ona zarar vermek, onunla kavga etmek, hayaletini bu balkondan aşağı itmek ve bunu yaptıktan sonra ellerimi silkelemek istedim. O piç kurusu, ait olduğu yere, sırlarla ve yalanlarla dolu sandıklarının yanına, karanlık, bulanık deniz derinliklerine batırılsın.

Beni kendine doğru çekti, bakışlarımı kendine kilitledi. Bir kaşını kaldırdı. "Beni *sahiplenme* şeklin bu mu, dostum? Ağzını açıp sana aynı şeyi yapmam mı gerekiyor?"

"Siktir git," diye tısladım ve en değerli *organına* dizimi savurdum. Kendini korumak için, dış uyluk kaslarıyla darbenin önünü kesti. Dizimden bir acı geçti.

"En son oraya diz attığında, sırt üstü yere düştün. Bu küçük dansı tekrar yapabiliriz, ama sonuçların aynı olacağını garanti ederim." Sözleri her zamanki karanlık cazibesinden yoksundu, ama yine de etkileyiciydi. Bir an için, onu ilk kez gördüğümü *sandığım* gece, harap Norwood şehrine geri döndüm. Mutfakta, gömleksiz bir şekilde yemek pişiren, otoriter erkek. Her şeye çok rahattı — üst katta baygın yatan bir yabancıyla. Ama ben onun için bir yabancı değildim, değil mi? Ve o bu gerçeği benden saklamıştı. Tıpkı her şeyi sakladığı gibi.

Sinirden hırıldadım.

Bileklerimi bıraktı ve yanağındaki tükürüğü sildi. Onu inceledi, dişlerini emdi, sonra gözleri benimkilere dikildi. "*Bu* onun kokusu."

"Evet, sanırım öyle. Sonuçta onun kanını içtim," dedim, sözlerime ilahi bir parıltı sızdı, sanki içimdeki tanrıça bunu yüzüne vurmaktan gurur duyuyormuş gibi. "Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, yaptığımız *tek* şey bu değildi."

Von, tükürüğünü yere fırlatıp ıslak parmaklarıyla yüzümü yakalarken homurdandı. Yanaklarımı sıkıştırarak dudaklarımı büzüştürdü. "Gölgelerim seni yatağıma zincirleyecek ve bir daha başka bir erkekle yatma fikrini kafandan silip atacağım. Ne kadar sürerse sürsün

, kendimi sana o kadar iyice kazıyacağım ki, aylarca *benim adımı* kekeleyeceksin

aylarca kekeleyeceksin." Benimle işi bitmiş gibi başımı yana attı.

Orada durdum, kafam karışık, kızgın ve... tahrik olmuş.

Bir yerlerde, benim bir parçam — daha akıllı olması gereken çok aptal bir parçam — hala onu istiyordu.

... Deliriyor olmalıyım.

Bana eziyet eden adamı nasıl isteyebilirdim? Bana bu kadar acı ve ıstırap veren adamı? Anlamıyordum. Anlayamıyordum. İkiye bölünmüş gibi hissediyordum.

Von'a baktım, tüm tehditkar, nefret dolu, heybetli ihtişamıyla. Kasları, damarları ve dövmeleleriyle. Deri, gölgeler ve öfkeyle sarılmış. Aurelius'un ichor'u afrodizyak gibiydi, ama Von da afrodizyak *gibiydi*, her haliyle. Ve haklıydı, ona karşı o yoğun şehveti hissetmek için onun ichor'una ihtiyacım yoktu, beni çılgına çeviren o şehveti. *Bu* doğal olarak geliyordu.

İşaret parmağını bir yandan diğer yana sallayarak bacaklarımın arasını işaret etti. "Benim tohumumla ağladığında, onu bir bezle sileceğim ve sonra onu Yaşam Tanrısı'nın boğazına o kadar derine sokacağım ki, senin ve benim tadımızla boğulacak. Ve sonra *benim olanı* alabileceğini düşündüğü için onun ölümsüz hayatını sona erdirmenin bir yolunu bulacağım."

Aynen böyle, beni bir anda etkisi altına alan büyü parçalandı

Her şey Von'un Aurelius'a olan nefretine geri döndü. Mesele buydu. Asla bizimle ilgili değildi, bizim diye bir şey *hiç* olmadı.

Onun sert obsidiyen bakışlarıyla karşılaştım ve sormam gereken soruyu sormaya hazırlandım, gerçeği duymak beni tamamen mahvedebileceğini çok iyi bilerek. Tabii yalancı piç kurusu bana gerçeği söyleme zahmetine girerse.

Cesaret ve güçlü bir öfkeyle hareket ederek başımı kaldırdım ve bir adım öne çıktım. "Senin için ben sadece bu muyum? Ondan intikam almak için bir *araç* mı?"

"İlk başta?" Durakladı. "Evet."

O acı, acı gerçeği yutarken ekşi bir yüz ifadesi takındım.

Devam etti, "Seni ilk kez onun kollarında gördüğümde, onun için bir zayıflık olduğunu anladım. Seni, onun sarayında fitne çıkarmak için kullanabileceğimi biliyordum ve aynen öyle yaptım. Ama bir yanımda senin için üzülyordu, onun karısı olarak neye katlanmak zorunda kalacağını biliyordum ve bu yüzden onu incitmenin, ama aynı zamanda sana da fayda sağlamanın bir yolunu buldum."

Onun karısı olarak katlanmak mı? Ruhlar Aleminde bu ne anlama geliyordu? Von yine yalanlar mı uyduruyordu? Von'un beni geçmiş hayatımda acı çekmeye terk ettiğini, Aurelius'un ise benim kırık parçalarımı toplayıp bana bakan kişi olduğunu belirtmek istedim, ama bunu Von'a açıklamak için neden uğraşayım ki? Ona bir borcum yoktu ki.

"Bana fayda sağlamak mı?" İnanamama duygusuyla boğuk bir kahkaha attım. Yine saçma bir yalan.

"*Ben bir pisliğim ve bununla sorunum yok*" der gibi başını salladı. "Sana verdiğim lanet de senin yararına oldu."

Elimi yana attım, öfkem yüzeye çıkıyordu. "Beni lanetlemenin benim yararına olduğunu anlayamıyorum. Ateşin vücudumu parçaladığı sırada kesinlikle öyle hissetmedim."

"İster inan ister inanma, Kitten, öyleydi," dedi, hayaleti parçalanıyordu — tıpkı Belamour'da olduğu gibi, bu şekli daha fazla koruyamayacağını söylüyordu. Burnundan içini çekti. "Bu ziyaret, gücümün son kalıntılarını neredeyse tamamen tüketti."

"İyi," diye homurdandım.

Bana inanmamış gibi gözlerini devirdi, sonra kapıya doğru başını salladı. "*Eş sikici* yolda. Ondan tasmayı çıkarmasını iste ve ne diyeceğini gör. Yoksa boynunda ne taktığını unuttun mu?" Bakışları anlamlı bir şekilde dudaklarıma düştü. "Tıpkı onların kime ait olduğunu unuttuğun gibi." Gözleri daha aşağıya kaydı. "O da."

Ona kükredim, kendimi örtmeye çalışarak, her ne kadar bornoz giyiyor olsam da.

Von'un hayaleti rüzgarda dağıldı, son gördüğüm şey onun kötücül gülümsemesiydi.

Arkamdaki kapı açıldı.

"Günaydın prenses," dedi Aurelius nazikçe. "Sen uyanmadan gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Sabahı seninle geçirmeyi tercih ederdim, ama ne yazık ki görevim beni çağırıyor."

"Günaydın," dedim, ona selam vermek için dönerek, dudaklarımdan aşağı doğru kıvrımının yerini yumuşak bir gülümseme aldı. "Önemli değil. Sadece biraz hava alıyordum." *Ve yalancı bir piç kurusu tarafından kafam karıştırılıyordu.*

"Nasıl hissediyorsun?" Aurelius beni kollarına alıp yüzümü incelerken sordu.

"İyiyim. Çoğunlukla. Belki biraz... ağrım var," utangaç bir şekilde itiraf ettim, kollarımı gevşekçe onun gövdesine doladım.

"Sana yardım edebilirim." Bileğini ısırdı ve bir yudum kan emdi. Nazıkçe ağzımı açmaya çalıştı, gevşek çenemi eliyle aşağı doğru çekti. Dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı ve ilahi nektarı ağzıma bıraktı.

Onu yuttum.

Saniyeler sonra, coşku patladı.

Ağzını ağzımdan çekti, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Parlak bir kan damlası çenesinden yuvarlandı. Parmak uçlarımda yükselerek onu yaladım. Tadını çıkararak gözlerimi kapattım. Bu his... inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. *Bağımlılık yapıcı.*

"Şimdi ne hissediyorsun?" diye sordu.

Biraz düşündükten sonra, "Aşılmaz bir şeyi başarmış gibi" dedim.

O güldü. "Her zaman böyle hissetmek ister misin?"

"Her zaman bu kadar iyi hissetseydim, benden geriye ne kalırdı bilmiyorum," dedim gülümseyerek, cildimi ve görüşümü okşayan hafif bir uğultu eşliğinde.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor, iyi ve mutlu hissetmeni," dedi, beni öpmeden hemen önce. Birbirimizin öpücüğüne kendimizi kaptırdık. Etrafımda bir hareket hissettim, ama gözlerimi açtığımda, banyo havuzunun bulunduğu devasa odada duruyorduk.

Aurelius'la hafifçe yürümek Von'la yürümekten farklıydı. O bunu yaparken gözlerimi açsaydım, dans eden, parıldayan yıldızlar yerine parlak mavi bir gökyüzüyle çevrili olacağımızdan şüphem yoktu.

Aurelius cüppemin ipini yakaladı, çekerek açılmasını sağladı. Beyaz kirpikleri indi, göğüslerimin dolgunluğunu, düz karnımı ve bacaklarımda arasında bizim izimizi gördü.

O sırttı. "Sen gerçekten çok kirliymişsin." Elini bana uzattı ve suya inen merdivenlere doğru geri çekildi. "Gel, seni temizleyeyim." Etrafıma baktım, görüşüm onun kanından dolayı biraz değişmişti. Şu anda banyo havuzunda

başka kimse olmasa da, bu her an değişebilirdi

"Ya biri gelirse? Ya görürlerse?"

"O zaman bakmalarına izin verimiz," dedi, sırtışı genişledi. "Sonra da gözlerini oyup çıkarırım." Bana göz kırptı, ama şakacı tavrı biraz sönük kaldı, bu düşünce başka bir düşünceyle yer değiştirdi — özellikle de gözleri oyulmuş bir mızrağın ucundaki bir kafa.

"Gece bekçisine de bunu mu yaptın?" diye sordum ve daha ciddi bir şekilde sormak istesem de, üzerimde dolaşan coşkulu his

yumuşak ve huzurlu bir tonda kaldı. Sanki ona dün akşam tatlı olarak ne yediğini soruyormuşum gibi.

Bir dakika... *O bendim.*

"Evet. *Karımı* görmek istedi," diye cevapladı, altın rengi gözleri sıvı ateş gibi parlıyordu. "Biz tanrılar kıskanç bir topluluğuz."

Beni karısı olarak adlandırdığını duyunca nefesim kesildi. Bu, kalbime bir şey yaptı, bir şekilde onu bütünleştirdi. Yine de beni... biraz rahatsız etti. Uzun zamandır evli olma fikrinden nefret ettiğimi fark ettim, ama zaten evli olduğumu bilmiyordum.

Cüppemi çıkardım ve elimi eline koyarak aramızdaki bu anı kucakladım. O eğildi, elimi dudaklarına götürdü ve üzerine bir öpücük kondurdu - bu basit hareket, kalbimin iki sol ayağının birbirine takılıp düşmesine neden oldu.

Onu takip ederek suya girdim.

Ortada, parıldayan güneşin altında, beni kucaklayarak kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladım ve bir süre öylece kaldık, birbirimizin gözlerine bakarak... O tatlı coşku, anı daha da büyüdü hale getiriyordu.

Islak parmaklarımı onun parmaklarına doladım, onlarla oynadım. Bakışlarım onun kalbinin üzerindeki noktaya düştü — orada yara izi yoktu, ama yine de...

"Bana kalbini verdin," diye hayranlıkla fısıldadım.

"Evet," diye cevapladı, bakışları göğsüme kaydı, bedenimin ötesine bakıyordu.

Yavaşça elini çekip göğsümün üzerine koydum. Elim onun elinin üzerinde kaydı — ikisi arasındaki boyut farkı çok büyüktü.

"Dokunmamla tepki veriyor mu?" diye sordu, büyülenmiş bir şekilde.

"Evet, sen yakınımıdayken çok tepki veriyor. Seni ilk gördüğüm geceden beri böyle. O zaman anlam verememiştim, ama şimdi anlıyorum."

"Bana tepki veriyor çünkü o hala benim kalbim. Ama..." Gözleri benimkilere doğru yükseldi, dudaklarının köşelerinde yumuşak bir gülümseme belirdi, "...sen onun koruyucususun."

O sözlerin ardındaki sonsuz sevgiyi hissedebiliyordum ve bu beni tamamen sardı, vücudum yoğun bir duygu dalgasıyla kaplandı. Rahatlamak için dudaklarım onun dudaklarını buldu ve hissettiklerimi öpücüğümle ona aktardım.

Bizi kenara doğru yürüttü. Su, hareket ederken vücuduma çarparak cildimin üzerinde yumuşakça kayıyordu. Beni kaldırıp havuzun kenarına oturturken elleri kalçalarımı kavradı.

kaldırdı ve havuzun kenarına oturttu.

Soğuk hava tenimi öptü, omurgam boyunca bir dizi titremeye neden oldu, yumuşak, kadınsı kıvrımlarımın üzerinde yuvarlanan su damlacıklarını kovaladı.

"Senden bir şey istemek istiyorum," dedim, ona bakarak.

"Tamam." Parmakları beyaz saçlarımın uçlarıyla oynadı.

"Yakanın çıkarılmasını istiyorum."

Nefesimi tutarak, onun cevabını bekledim.

Eğer hayır derse, bu Von'un haklı olduğu anlamına gelir. Ama evet derse...

Aurelius başını salladı. "Elbette, prenses. Bugün onu kaldırttıracağım."

Gülümsedim, kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Von, Aurelius hakkında yanılmıştı.

Ve ben onun akıl oyunlarından bıktım.

Chapter 30

Sage

İnce bir yatak pedinin üzerinde duran masanın üzerine otururken, şifacı boynuma keskin, misk kokulu bir merhem sürdüğünde yüzümü buruşturdum. Şifacı, demir tasma tarafından uzun süredir aşınmış olan cildin üst tabakası olan yaralı ete odaklandı.

Bakışlarım, önümde duran yaşlı şifacının yüzünden, sağımdaki küçük ahşap masanın üzerinde duran demir tasmaya kayd. Yanında, boynuma sürdüğü merhemin bulunduğu teneke kutu duruyordu — üç parmak izi olan yeni bir kavanoz. Tasma ve merhem yan yana durması şiirsel bir görüntü oluşturuyordu. Biri baskı yapmak için, diğeri iyileştirmek için kullanılıyordu.

Aurelius, kollarını kavuşturmuş, odanın köşesinde duruyordu. Duruşu, duvara yaslanırken yakalanamayacak kadar mükemmel ve dengeliydi. Her zamanki asil kıyafetlerinden farklı olarak, bugün daha rahat giyinmişti. Yüksek bel düğmeli siyah pantolon ve fırfırlı kollu beyaz, uzun kollu tunik giymişti. Fırfırlı yakası derin bir dekolteye sahipti ve altındaki mükemmel, güneşten bronzlaşmış cildini ortaya çıkarıyordu. Diz boyu deri çizmeleriyle görünümü tamamlanıyordu. Uzun, beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu; taç ya da altın manşetler yoktu, saçları doğal ve mükemmel bir durumdaydı. Şifacının çalışmasını izliyordu, ama ara sıra bakışları benimkilerle buluşuyor ve

gölümseme beliriyordu ve bu da kalbimin bir an durmasına neden oluyordu. O, bakmaya *değer* biriydi.

Yine yüzümü buruşturdum.

"Kusura bakma," dedi şifacı, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşurken bana yapışkan bir gülümseme gösterdi - dişleri çoktan dökülmüştü. Dişleri olmadan yanakları çökmüş, yüzünün alt kısmı sanki içine çökmüş gibi görünüyordu.

"Önemli değil," dedim sıcak bir şekilde, onun olabildiğince nazik davranmaya çalıştığını bilerek. Ben de ona gülümsedim.

Bir anlığına gülümsememe baktıktan sonra, "Çok güzel dişlerin var," dedi. Ellerini indirdi, önlüğünün altını kaldırdı ve lekeli pamukla kalan merhemi sildi.

"Teşekkür ederim," dedim, teneke kutunun kapağını tekrar kapatmasını izlerken. Onun iltifatı bana garip ya da yersiz gelmedi; onun yerinde olsaydım, dişleri hala tam olan birine muhtemelen aynı şeyi söylerdim diye düşündüm.

Sonuçta, sahip olmadığımız şeyi istemek insan doğası değil miydi?

"Rica ederim," dedi, kıvrımlı omuzları bir yandan diğer yana sallanarak, çeşitli merhemler, tentürler, merhemler, teneke kutular ve şişelerle dolu rafların olduğu duvara doğru yürüdü — Ezra çok mutlu olurdu.

Ezra. Onu ne kadar özlemiştim. Aurelius onun hakkında ne düşünürdü? O ise onun hakkında ne düşünürdü? Kral ile aynı çatı altında yaşadığı için onun hakkında söyleyecek birkaç şeyi olacağını tahmin ediyordum. Bunun nasıl olacağını sadece tahmin edebiliyordum.

Alt dudağımı ısırdım. Bu işe çok mu aceleci girmiştim?

Muhtemelen.

Kalbim göğüs kafesime çarparak Aurelius ve benim geçmiş hayatımızda evli olduğumuzu hatırlattı. Buna güvenmeliydim.

"Sizin için başka bir şey yapabilir miyim?" diye sordu.

"Hepsi bu kadar," Aurelius tam da ben "Evet" dediğim anda konuştu.

Gözleri benimkilerle buluştu, beyaz kaşı kalktı. "Üzgünüm, başka bir şey olduğunu fark etmemiştim."

"Önemli değil," dedim, bana doğru sendeleyerek gelen şifacıya bakarak.

"Ne oldu canım?" diye sordu, gözlerinde sadece şefkat vardı.

Aurelius'a baktım. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Ağzını açıp bir şey söylemek istedi ama sonra vazgeçti. Saygıyla başını eğdi. "Elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım."

Kapı kapandığında şifacıya döndüm. "Hamileliği önlemek için bazı otlar alabilir miyim diye merak ediyordum..."

Şifacı, bunun hassas bir konu olduğunu bilerek anlayışla başını salladı. "Sen de mi? Bu hafta altıncı kız." Kıkırdadı. "Sizi hiç suçlamıyorum kızlar." Raflarına doğru sallanarak yürüdü, parmakları etiketleri neredeyse silinmiş bir dizi şeffaf kavanozun üzerinde dans etti.

Sözleri bana biraz tuhaf geldi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, bir elimi bacağıma dayayarak öne doğru eğildim.

"Son zamanlarda seninle aynı şeyi isteyen birçok genç kadın geldi," dedi raflarından bir kavanoz, küçük kare bir bez ve kısa bir iplik parçası alırken, sonra yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı. "Yeni salgın hastalığından korktuklarını, bu hastalığın sadece hamile genç kadınları hedef aldığını söylüyorlar."

"Salgın mı?" dedim, akşam yemeğinde Aurelius'un kardeşi ve onun hamile karısının kötüleşen durumu hakkında yaptığı konuşmayı hatırlayarak.

"Onlar öyle diyorlar, ama ben gerçeği biliyorum. Bu bir veba değil," diye alaycı bir şekilde dedi. "Yaratıcı, bizim türümüzü öldürdüğümüz için bize kızgın," dedi ve bana başını salladı. Bir kaşık dolusu otu bir beze dökmeye başladı. "Bunu yüksek sesle söylemek krala ihanet sayılır, çünkü Lanetlilerin tarafında olduğum izlenimi yaratır, ama ben yaşlıyım ve artık umursamıyorum."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Buraya geldiğimden beri, Lanetlilere karşı önyargısı olmayan birini bulmak zor olmuştu, ama ara sıra -ona baktım- önyargısı olmayan birini buluyordum ve bu bana umut veriyordu. Daha iyi bir gelecek için umut.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, duygusal tarafım boğazımdaki yumruyla mücadele ederken.

Elimi tutup içine küçük bez torbayı koydu ve elimi nazikçe kapattı. "Haftada iki kez çayına bir tutam ekle. Bu sana bir aydan biraz fazla yeter. Daha fazla vermek isterdim ama stoklarım biraz azaldı ve diğer kızlar için de saklamam lazım."

Serbest elimi onun elinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim canım," dedi göz kırparak. "Ayrıca, biz kadınlar birbirimize göz kulak olmalıyız, değil mi?"

"Seninle bir şey konuşmam lazım," dedi Aurelius, şifacının odasından çıktığımızdan beri aramızda oluşan sessizliği bozarak. Uzun bir koridorda yürüyorduk, duvarları bir zamanlar bu topraklara hükmetmiş kraliyet ailesinin büyük portreleriyle doluydu. "Benden gitmemi istediğin sonra şifacı ile yaptığın konuşma hakkında."

Elbisemin içine sıkıştırdığım bez torbayı ve göğüslerimin arasında sıkışmış olmasının ne kadar rahatsız edici olduğunu fark ettim. Kızların kaldığı yer pek geniş sayılmazdı, en azından Brunhilde korse bağlamaya başladığında.

"Tamam," diye cevap verdim, yürürken eteklerim birbirine sürtünüyordu, bu sese topuklarımın tıklaması eşlik ediyordu. Aurelius'un adımları her zamanki gibi sessizdi.

"Ondan hamile kalmaman için bir şey istediğini biliyorum," dedi, iki genç kızın yanından geçerken sesini alçaltarak. Kızlar hemen durup selam verdiler. Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde, Aurelius devam etti, "Keşke önce benimle konuşsaydın."

Önce onunla konuşmak mı? Bu istek sinirime dokundu.

"Aurelius, aramızdaki sorunları çözmeye daha yeni başladık. *Benim vücudumla* ne yapacağım konusunda seninle tartışmak için henüz çok erken," dedim, hissettiğim rahatsızlığı gizlemeye çalışmadan. "Onunla ne konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Kulaklarım iyidir."

"Duvardan duyacak kadar mı?" "Evet."

Bu küçük bilgiyi hafızama kazıdım. Bir dahaki sefere, kulak misafiri olan kişiye koridora gitmesini söyleyecektim. Sinirlenerek, öfkeyle ilerledim.

Parmakları koluma dolandı ve beni nazikçe kendine doğru çevirdi. "Bu sadece *senin* vücudunla ilgili değil. *Bizim* çocuğumuzun, gelecekteki kralın olasılığından bahsediyoruz."

Midem bulanacak gibi hissettim. Çocuk sahibi olmaya hiç hazır değildim. Tabii... eğer yapabilirsem.

"Buna hazır değilim." Kolumu onun elinden çekip kurtardım.

O bunu görmezden geldi. "Hazır değil misin? Artık arkadaş olmak istemediğini söylediğinde, bizim tarafımızı seçtiğini düşündüm. *Bu bizim bir parçamız,*" dedi, eliyle ikimizin arasında bir hareket yaparak. "Yaşam yaratmak, bizim yaratılma amacımızdır ve şimdi bunun için bir şansımız olabilir."

"Bunu tartıştığımıza bile inanamıyorum," dedim alaycı bir şekilde, ondan çok ihtiyaç duyduğum bir adım geri çekildim.

"Şimdi değilse, ne zaman Aurelia?" dedi, her zamanki sakın ses tonunda bir damla hayal kırıklığı belirliyordu.

Ağzım açık kaldı. Beni bu konuda zorlaması inanılmazdı. "Peki, şimdi bunu yapmak istiyorsan, yapalım. Evet, geçmiş hayatımızda evliydik, ama *bu* hayatımız değil. Bana Aurelia diyorsun, ama benim *aynı zamanda* Sage olduğumu, senden ayrı bir hayat yaşadığımı, neredeyse yirmi üç yıldır senden ayrı bir hayat yaşadığımı ve geçmişte birbirimiz için bir şey olsak da, o zamanlara dair neredeyse hiç hatıram olmadığını unutuyorsun. Bana göre aramızdaki ilişki yeni. Bu yüzden, bir kez daha söylüyorum, çocuk sahibi olma olasılığını *tartışmaya* bile hazır değilim."

Aurelius, sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi görünüyordu, gözlerindeki acıyı saklamaya bile tenezzül etmiyordu. Ve bu, kalbimi neredeyse parçaladı. Söylediğim şey doğru olsa da, hemen pişman oldum.

Bana *karım* demek bir şeydi, ama bu kaotik, sözde hayatın içine bir çocuk getirmek? Bu tamamen başka bir şeydi.

"İnanılmaz. Her şeye rağmen, hala seni etkiliyor, değil mi?" dedi, sakın ses tonunda hafif bir hırlama vardı. Omuzları gergin, duruşu her zamankinden daha katıydı.

Onun kim olduğunu sormama gerek yoktu. O kısmı biliyordum. Ama beni daha çok rahatsız eden, bu anlaşmazlıkta Von'u bir dayanak olarak kullanırken, aynı zamanda az önce söylediğim şeyi görmezden gelmesiydi.

"Bunu bana nasıl sorarsın?" diye ona ateş püskürdüm. Ve haftalar sonra ilk kez, içimde gücümün dönüp durduğunu hissettim. O kuyu doluyordu, Lanetim her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geliyordu. Tanrım, içimdeki o hayati parçayı tekrar hissetmek çok güzeldi.

"Bence bu makul bir soru. Son birkaç aydır onunla çok zaman geçirdin. Eminim ki, daha önce yaptığı gibi, kafanı yalanlarla doldurmuştur." Sözleri yarama tuz basmak gibiydi - Von bana yalan söylemişti. Ve bunu yüzüme vurması, beni köşeye sıkışmış, elini uzatan bir kuduz hayvan gibi hissettirdi.

"Oh, özür dilerim," diye karşılık verdim. "Bunu aştığımızı sanıyordum. Bu, beni tekrar yakalayacağın anlamına mı geliyor?" Boynumu uzattım, merhemle parlayan yaralı etimi ona gösterdim.

Aurelius bana doğru bir adım attı. "Bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun." "*Kendini* korumak için," diye tısladım.

Koridorun diğer tarafına fırladı ve avucunu taş duvara vurarak bağırды, "Ölümünde bile evliliğimizi mahvediyor!"

Kaşlarım alçaldı, bir anlık şaşkınlık yaşadı. Sonra, mantıklı geldi.

Aurelius, Arkyn'in planının işe yaradığını

düşünüyor olmalıydı. Derin bir nefes aldım. "O ölmedi."

Aurelius hızla döndü, altın rengi gözleri demirci ocağı kadar sıcaktı.

Bu, etrafımdaki dünya alevlere boğulmadan önce aldığım tek uyarıydı. Ateş bana dokunmasa da, koridorun geri kalanı için aynı şeyi söyleyemezdim.

Resimler eriyerek, alevler onları tamamen yutmadan önce, gerilmiş gözler ve çığlık atan ağızlar gibi ürkütücü portreler oluşturdu. Kemerli vitray pencereler sıvılaşmaya başladı ve kendi üzerine çöktü. Renkli sıvı duvarlardan aşağı damlayarak taş zeminde birikinti oluşturdu.

Aniden alevler söndü ve koridor çıplak ve isle kaplı kaldı.

Gözlerimi kocaman açarak Aurelius'a baktım, havayı dolduran muazzam büyüünün her parçasını hissederek, dilimde onun canlı tadını hissederek.

Aurelius bana uzandı, yumuşak bir sesle, "Aurelia, ben..." dedi.

"Hayır," dedim ve elini iterek uzaklaştırdım. Koridorun geri kalan kısmını işaret ettim. "Bunu sen yaptın. Ve bu yüzden kimse yaralanmadığı için çok şanslısın."

"Sinirlerime hakim olamadım," dedi, yüzünde hüznü bir ifadeyle.

"Bu bir mazeret değil," diye homurdandım, başımı sallayarak. Bu konuşmayı bitirince, öfkemi gürleyen adımlarla koridordan aşağı doğru yürümeye başladım.

Chapter 31

Sage

Zihnim takılmıştı — Aurelius ile olan kavgamda, koridorda olanlarda ve günün geri kalanını geçirdiğim odama sessizce yürürken. Şimdi gece çökmüş, gökyüzünün tuvaline siyah boyasını sürmüştü.

Naevia'nın yüzü, önünde diz çöktüğü ateş kadar turuncu-kırmızı parlıyordu. Demir bir kürekle, yatak ısıtıcısına koymak için kömür parçaları çıkarıyordu. Brunhilde onun üzerinde durmuş, sanki değerli elmasları seçen bir kuyumcu gibi, hangilerini seçeceğini söylüyordu.

Bu sırada Cataline, korse denen o kötü aletten beni kurtardı. Korse çıkarıldığında derin bir nefes aldım ve tekrar nefes alabilmenin keyfini çıkardım. Parmaklarım kaburgalarımın üzerinde kayarak, etime kazınmış kırmızı, kızgın çukurların içine girdi, cildim acıdı.

"Yarın sabah erkenden gelip Brunhilde gelmeden önce seni giydireceğim," diye fısıldadı Cataline arkamda, organ sıkma uzmanı Brunhilde'nin duymayacağı kadar alçak sesle. Aslında Brunhilde'ye hizmetçi yerine işkenceci olarak iş vermeliydiler.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, onun teklifi kalbimi ısıttı. Her geçen gün Cataline ile konuşmak daha kolay hale geliyordu, ama Cataline bana ısınırken, Naevia daha soğuk davranmaya başlamıştı. Bu gece erken saatlerde,

Brunhilde ve Cataline ile geldiğinde, gözleri doğrudan boynuma gitti ve artık orada olmayan şeyi fark etti. Her zamanki boş bakışları tiksinti ile doldu. Yaptığı yüz ifadesini gördüğümü fark edince, başını hızla yana çevirdi ve gece görevlerine başlamak için aceleyle uzaklaştı.

Lanetlilere karşı önyargının kötü olduğunu biliyordum, ama ormanda büyümek beni bunun boyutlarından biraz korumuştı. Kral adına sayısız insanın işkence gördüğünü ve sonra ateş üzerinde yakıldığını gördüğümü düşünürsek, bunun biraz naif geldiğini fark ettim. Ama bu... farklıydı. Temizlikler kadar kesin ve net değildi. Çoğunlukla, Temizlikler sırasında etrafta toplanan kalabalık, köylülerinin yakılmasını görmekten hiç zevk almıyordu. Kimse bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemese de, küçük toplulukta bir üzüntü havası vardı. Ama burada, kalede, Lanetlileri hor gören sadece kral ve muhafızları değildi, burada yaşayan çoğu insan da öyleydiler - Naevia da onlardan biriydi.

Elbette, benim karakterim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden beni yargılaması biraz haksızlık gibi geliyordu, ama aslında ona acıyordum.

O benim gibi ormanda büyümemişti. O burada, katı gelenekler, sahtekarlık ve yalanlarla dolu bu boğucu ortamda büyümüştü. Evet, kale çok büyüktü, ama kraliyetin insanları hapsettiği kutu küçüktü. Zihinlerine ekledikleri yanlış bilgiler ise daha da küçüktü.

Yıllardır monarşi, vatandaşlarına Lanetlilerin kirli, topluma tehlike arz eden kişiler olduğunu söylemiş ve aksini söyleyenlerin sesini susturmuştu. Dolayısıyla, bir mesaj tekrar tekrar söylendiğinde, koparılmamış yabancı otlar gibi, sonunda her yeri kaplayacaktı.

Naevia'nın davranışlarından onu suçlayamazdım, o bu yerin bir ürünüydü.

Yine de, Cataline bir şekilde bu sınırları aştı. Ve bu bana umut verdi.

"Sanırım bu gecelik bu kadar, hanımefendi. Masada bir çaydanlık var, istediğiniz gibi sadece sıcak su var. Yanında papatya ve lavanta dolu bir kutu var, biraz lezzet katmak isterseniz," dedi Brunhilde, elleri geniş kalçalarının kıvrımlarına düşerken. Yüzünde memnun bir ifade vardı, bu da kendinden ve gece görevlerinden memnun olduğunu açık bir işaretiydi. Brunhilde kadar işini ciddiye alan başka kimse olduğunu sanmıyordum, kral bile.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Hepsine. Çaydanlığın ağzından buhar çıkan çaydanlığa baktım. Yanında dört tane aynı fincan ve

tahta kaşık ve onun bahsettiği teneke kutu vardı.

Cataline geçerken koluma dokundu. "Yarın sabah görüşürüz." "İyi geceler," dedim ona.

"İyi geceler, hanımefendi," dedi Naevia, sesi kadar ifadesiz bir yüzle. Göz teması kurmadı, ama başını eğdi ve kapıya doğru hızla yürüdü. Brunhilde ve Cataline onu takip ettiler.

Onlar gittikten sonra, yere çapraz bacaklı oturdum, önümde kalenin haritası ve elimde şifacının bana verdiği demlenmiş otlardan yapılmış bir fincan vardı. Fincanın sıcaklığı parmaklarıma sızıyordu. Son birkaç gün içinde kış nihayet haklarını ortaya koymuş, sıcaklığı acımasız, acımasız bir soğuğa düşürmüştü; yüzünüzü birkaç saniye maruz kaldığınızda bile acıyan türden bir soğuktu. Odamdaki şömine bile kışın boğucu soğuğuyla mücadele etmekte zorlanıyordu.

Kalbim bunun doğruluğunu onaylayabilirdi...

Aurelius ve ben bu sabahtan beri konuşmamıştık.

Kavgamızın ardından, anlaşmazlığımızı tekrar gözden geçirmek, zihnimde tekrar tekrar canlandırmak için zamanım olmuştı. Benim için en iyi an değildi, ama onun için de öyle değildi — *tüm* koridoru ateşe vermişti.

Geçmişte hatırladığım kadarıyla Aurelius bana karşı nazikti, yufka yürekliydi. Ama onunla ilk tanıştığım gece, dişlerini boynuma geçirdiğinde, o tamamen farklı bir versiyonuydu. O zaman bana zarar vermek istemişti. Peki bugün ne oldu? Sadece benim vücudumla ne yapacağıma karışmaya hakkı olduğunu düşünmekle kalmadı, Von'un hayatta olduğunu öğrendiğinde, o sakın tavrı tam anlamıyla küle dönüştü.

Bu da şu soruyu akla getirdi: *Gerçek* Aurelius kimdi?

Kalbimin üzerinde, orada oluşan önemli bir ağrıyı ovuşturdum.

Yaptıklarına rağmen, kalbim ona karşı sevgi besliyordu. Bu çok açıktı. Ama yine de, göğsümde atan kalp tamamen bana ait değildi, değil mi? Aurelius'un kendisinden geliyordu, bu yüzden ona karşı sevgi beslemesi mantıklıydı, çünkü o kalp onun bir parçasıydı.

Ama bu benim için ne anlama geliyordu? Bir zamanlar Von'a da sevgi beslemişti, bu da bana onun tamamen Aurelius'un kalbi olmadığını, belki de bir kısmının bana ait olduğunu düşündürdü.

Aurelius'a gerçek aşk mı hissediyordum, yoksa fiziksel kalbim bir zamanlar ona ait olduğu için mi?

Balkon kapısı çalındı.

Kaleb.

Fincanı masaya bırakıp kapıya koştum ve kocaman bir gülümsemeye karşılandım.

Gülümsedim. Tanrım, onu görmek ne güzeldi. Hemen onu içeri aldım ve uluyan, sert rüzgardan korunmak için kapıyı kapattım, dondurucu soğuğu dışarıda tutmak için elimden geleni yaptım.

"Uçmak için pek uygun bir gece değil," dedi, üzerine biriken karları silkelerken. Bu hareketiyle, bana şık ve gizli bir kuşdan çok, oynak bir köpek yavrusunu hatırlattı.

"Hayır, öyle görünüyor," diye sıcak bir şekilde cevap verdim ve haritanın yanına geri döndüm. Ona gizli koridorları göstermek ve benim için onları araştırabilir mi diye bakmak istedim.

Kaleb arkamdan geldi. "Çünkü soracağını biliyorum... Hayır, Von'un durumunda herhangi bir değişiklik olmadı."

Aniden durup arkama döndüm, ağzım sudan çıkmış balık gibi açık kalmıştı. Bu konuyu nereden başlatmalıydım? Von hakkında yanıldığımızı, onun beni kullandığını nasıl söyledim? Yalan söylediğini...

"Yaka nasıl kurtuldun?" diye sordu Kaleb. Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, ama zihnimin döngüye girmesini engelledi.

"Oturman daha iyi olur. Son konuşmamızdan bu yana çok şey değişti." Sandalyelerden birini işaret ettim.

O çay fincanını işaret etti. "Tamam, ama önce bir fincan çay alabilir miyim? Donuyorum."

"Orada ne olduğunu istemeyeceğini sanmıyorum," diye gülerek cevap verdim. "Sana başka bir şey yapayım."

Bakışları fincana, sonra bana kaydı, aralık dudaklarında bir soru belirdi, ama sadece omuz silkti ve "Tamam" dedi.

İşte tam da bu yüzden Kaleb'i seviyordum.

... *Dikkat et Aurelius*, bir kadının mahremiyetine saygı duymak böyle olur.

"Üzgünüm kardeşim, ama söylediklerine inanmıyorum," dedi Kaleb. Karşımda oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşu rahatça savunmacıydı.

Onu son gördüğümünden beri olan biten her şeyi anlattıktan sonra, konuyu tartışmaya başladık.

Bu, bir saatten fazla bir süre önceydi.

Sinirli bir nefes verdim. "Kaleb, bu gerçek. Anıları gördüm... Von yaratma yeteneğimi elimden aldı ve bunu evliliğimde sürtüşme yaratmak için yaptı. Beni Aurelius'tan intikam almak için bir araç olarak kullandı. Onun için *tek* önemi buydu. Hayaleti de bunu az çok doğruladı."

"Eğer onun için sadece bu kadar önemliysen, neden hayatını senin hayatınla takas etmeye razı olsun? Senin için krallığını feda etsin?" Kaleb sözlerimi keserek bana geri attı. Başını salladı. "Bunu yapmaz."

"Neden böyle yaptı, kim bilir. Von hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun hiçbir şeyin basit ve net olmadığıdır. Her zaman eylemlerinin arkasında bir neden vardır..."

"Aynen öyle!" Kaleb öne eğilerek sözümü kesti.

Derin bir nefes aldım, hayal kırıklığım hızla artıyordu. Benim demek istediğim bu değildi. Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, söylemek istediğim şeyi en iyi şekilde ifade etmenin yolunu aradım.

"Bak, anlıyorum Sage, şu anda çok şeyin üstesinden gelmeye çalışıyorsun." Kaleb sandalyesinden kalkıp önüme diz çöktü. Ellerimi avuçlarına aldı — ikimizin de Ezra'dan öğrendiği bir alışkanlık. "Şu anda aslında iki hayat yaşıyorsun ve kim olduğunu anlamaya çalışıyorsun — ölümlü Sage mi, ölümsüz Aurelia mı? Ve sana rahatlık veren her şey, şey..." Nefesini tuttu. "Elinden alındı. Ezra burada değil. Ben de... en azından, muhtemelen ihtiyacın olduğu kadar yanında değilim. Von gitti ve onun ardından sana kalan tek şey, onunla ilgili boktan anılar. Şu anda hayatında rahat olan hiçbir şey yok."

Sözleri duygusal bir teli çaldı.

Tutmaya çalıştığım gözyaşlarına direnmeye çalıştım, ama bir tanesi gözümünden süzüldü. Sonra bir tane daha.

"Oh, Sage, sorun yok. Bunu yapabilirsin." Gözyaşımı sildi. "Ağlayabilirsin. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin. Seni *insan* yapan da budur."

Birçok yönden, tam da duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Onun sözleri beni rahatlattı. Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu — musluk sızdırıyordu ve ben onu tamir etmek istemiyordum.

Kaleb, ben her şeyi dışa vururken bana sıkıca sarıldı.

Tık. Tık. Tık.

Kaleb'in ıslak omzundan başımı kaldırdım, ikimizin de başı kapıya, balkon kapısına doğru döndü.

"Kahretsin, ikinizi tanıştırmak için iyi bir gece seçmemişim," diye mırıldandı Kaleb geri çekilirken.

"Pardon. Ne? Bizi tanıştırmak mı?" diye sordum, yanaklarımdaki nemi silerek. Yüzümün şu anda şişmiş bir hal aldığından neredeyse eminim — burnum muhtemelen iki katına çıkmış, göz kapaklarım kesinlikle şişmişti.

"Evet," dedi Kaleb, dışarıya açılan kapıya doğru büyük adımlarla yürürken. Kapıyı açtı ve kısa boylu, pelerinli bir figür içeri girdi.

Kadınsı eller uzandı ve pelerinin başlığını geriye attı, benden çok da büyük görünmeyen bir kadının kalp şeklinde yüzü ortaya çıktı. Uzun, neredeyse siyah saçları güzel yüz hatlarını çerçeveliyordu. Gözlerini sürmeyle boyamamış, dudaklarını da rujla boyamamıştı - buna gerek yoktu çünkü doğal olarak güzeldi. Canlı ela gözleri uzun, kıvrımlı kirpiklerle çerçevelenmişti. Köşeli elmacık kemikleri kadınsı yüz hatlarını belirginleştiriyordu.

Kaleb'in göğsüne vurarak nefesini kesti ve bana nazıkçe gülümsedi. "Peki, bizi düzgün bir şekilde tanıştıracak mısın, yoksa ne yapacaksın?"

"Sage..." Kaleb, ona vurduğu yeri ovuşturdu, dudaklarında bir gülümsemeyle, "...bu Fallon."

Chapter 32

Sage

"Biz daha önce tanışmıştık. Ama sen bir kuzgun gibiydin," dedim, parmaklarımı kanatlar gibi yukarı aşağı sallayarak.

Kaleb bana garip bir bakış attı.

Titrememi durdurdum ve ellerimi hemen indirdim, muhtemelen aptal gibi göründüğümü hissettim. Umarım güvenmemiştir.

Neyse ki, gülümsemesi genişledi. "Evet, onun ruhunu toplarken tanıştık." Romantik bir şekilde anlattı, ama bu sadece konuşma tarzından kaynaklanıyor olabilirdi

—çok duygusal bir sesi vardı.

...onun *küçük mermer* ruhu, yani. Zihnimde kıkırdadım. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, ilk izlenim için pek de iyi olmayacak bir şaka yapmadan önce kendimi ve koca ağzımı fiziksel olarak susturdum.

"Evet, doğru," dedim yumuşak bir baş sallayarak. "Evet," dedi, başını sallayarak.

Sonra üçümüz orada sert bir şekilde durduk, konuşma sona erdi. Birkaç gülümseme alışverişinde bulunduk, bakışlarımız birbirinden sekip gitti. Benimki Kaleb'den sekip çaydanlığa kondu... hepsi bu kadardı.

Onu işaret ettim. "Çay içmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dediler ikisi de, buzları kırmak için bir şeyler söylemeye can atıyorlardı. Birbirlerine baktılar ve güldüler.

O zaman fark ettim — birbirlerine bakışlarında. Kafasını hafifçe eğdi, ifadesi yumuşadı ve gözleri, benim... ding-a-ling kardeşim için hayretle açıldı.

Kendini tutamayan kardeşim, elini kadının beline koydu ve onu kendine doğru çekti. İkisi arasında bir çekim gücü vardı

— sanki nefes almak kadar birbirleriyle fiziksel temas kurmaya ihtiyaçları varmış gibi.

O duyguyu biliyordum... Bir zamanlar Von'la hissetmişim.

Zayıf olsa da, kalbim bir an durakladı. Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve su ısıtıcısını ateşe koydum.

Kaynamasını beklerken, Kaleb ve Fallon oturdular. "Nasıl gitti?"

Kaleb, Fallon'a şefkatli ve sevecen bir sesle sordu.

Sırtımı onlara dönmüş halde, merakla kaşlarımı kaldırdım. Onu daha önce hiç *böyle* konuşurken duymamışım.

Fallon derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi: "Bir tane daha, karnında geçen seferkiyle aynı yara."

"Anlamıyorum. Da'Nu tarafından ayrıldıktan sonra, konsey neden onlarla konuşup neler olduğunu öğrenmiyor?" diye sordu Kaleb.

"Daha önce de söylediğim gibi, Ruhlar Alemi, Yaşayanlar Alemi'nde insanları öldüren şeyi araştırmakla ilgilenmiyor, bu durumun bize ve Da'Nu'ya verdiği zararın ne kadar arttığına bakılmaksızın. Yaşayanlar Alemi Yeni Tanrılara aittir, bu onların yetki alanıdır."

Dönüp kaşlarımı çattım. "Siz ikinizin ne hakkında konuştuğunu sorabilir miyim?"

Kaleb ve Fallon, benim açıkça haberdar olmadığım sessiz bir konuşma yaptıktan sonra Kaleb başını salladı. "Son zamanlarda ölümlerde artış var. Hepsi de çocuk doğurma çağındaki kadınlar."

"Bunu duydum," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde gevşekçe kavuşturarak. "Bu sabah bir şifacı ile konuştum ve o, insanların bunun bir salgın olduğunu düşündüğünü, ama kendisinin öyle olduğunu düşünmediğini söyledi."

Yaratıcı'nın, Lanetlileri öldürdükleri için onlara kızgın olduğu için böyle olduğunu düşündüğünü eklemedim, çünkü içgüdülerim bunun doğru olmadığını söylüyordu; başka bir şey vardı.

Ama ne?

Yemek masasında Aurelius ile o adamın konuşmasına kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Kardeşinin hamile karısının hastalandığını söylemişti. Eğer hamileyse, diğer kadınlarla aynı yaş grubunda

diğer kadınlarla aynı yaş grubunda olurdu. Bununla bir ilgisi var mıydı, yoksa bu tamamen tesadüf müydü?

"Vebalar karınları kesmez," dedi Fallon, başını sallayarak. "Ne yazık ki, cesetlerin çoğu bize ulaştığında bu halde oluyor."

"Neden orası?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Hamile olduklarını düşünüyoruz," dedi Kaleb kasvetli bir sesle. Omurgamdan bir ürperti geçti.

Kapağı patlamak üzere olan çaydanlık, protesto etmek için cızırdadı. Bir bez aldım, sapına sardım ve çaydanlığı küçük, yuvarlak masaya taşıyarak üç ayaklı sehpaye koydum. "Onları bulduğunuzda... hamile olan var mı?" diye sordum, bu konuşma bana pek uymuyordu. Yüzlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla, onlara da pek uymuyordu.

"Hayır," diye cevapladı Fallon.

İçimde bir tedirginlik dalgası yayıldı ve midem bulandı.

"Ve sadece genç kadın ruhların sayısında bir artış fark ettiğimiz için, bu da bebeklerin bir yerlerde hayatta olduğu anlamına geliyor," dedi Kaleb çenesini ovuşturarak içini çekti.

Çaydanlığa bir kaşık çay yaprağı koydum, kapağını kapattım ve demlenmesini bekledim. Bu konuşmayı yaparken bu kadar sıradan bir şey yapmak bana inanılmaz derecede yanlış geliyordu.

"Neden ölenlere ne olduğunu kendileri sormuyorsunuz?" diye sordum.

Fallon bir bacağı diğerinin üzerine attı ve bir ayağını havada sallandırdı. "Ruhlar Alemi'nde geleneklerimiz var. Ruhlara, Yaşam Alemi'ndeki zamanlarının sonunda neden öldüklerini sormak son derece kaba bir davranış."

"Bu çok saçma," dedim, kendimi tutamadan. "Sage," Kaleb bana fısıldayarak azarladı.

Özür dilemeden omuz silktim. "Genç kadınların neden öldüğünü öğrenmek başkalarının hayatını kurtarmaya yardımcı olacaksa, sormaya değer değil mi?"

"Sen ölümlülerin bakış açısıyla bakıyorsun, ölümün son olduğunu yanlış bir şekilde düşünüyorsun, ama gördüğün gibi..." Kaleb'i işaret etti. "Bu son değil. İnsanların Yaşam Alemi'nde geçirdikleri zaman, Ruh Alemi'nde sonsuza kadar yaşamaya kıyasla çok azdır."

"Bu, Yaşam Aleminde geçirdikleri zamanın önemli olmadığı anlamına gelmez," diye cevap verdim, ses tonum istemediğim kadar agresif çıkmıştı.

Ayağı tik atmayı bıraktı. "Sözlerimi çarpıtma. Ben öyle demedim."

"Bayanlar, lütfen," diye araya girdi Kaleb, ellerini savunmacı bir şekilde kaldırarak.

Onu görmezden gelerek Fallon'a odaklandım. "Hayır, ama ölülerin başına ne geldiğini sormayı reddediyorsun çünkü bu, hayatların kurtarılmasına yol açabilir mi? Bana bunu açıkla." Alaycı tavrımı saklamaya çalışmadım.

"Senin bir tanrıça olduğunu sanıyordum..." Bana bir kez baktı, aşağılayıcı hareketi amacına ulaştı, "ama aptal bir küçük kız gibi davranıyorsun."

"Fallon," Kaleb onu yumuşak bir sesle azarladı.

Sinirim patladı. Bugün Aurelius ile kavga ettikten sonra sinirlerim ve sabrım tükenmişti. Öne eğildim, ellerimi masaya koydum ve yüzümü onun yüzüyle aynı seviyeye getirdim. "Sen de kalpsiz bir kaltak gibi davranıyorsun."

Ben tepki veremeden, yumruğu tam yüzümün ortasına çarptı ve geriye doğru eğilirken gözlerim anında yaşardı. Ellerimi burnuma götürdüm, kan akarken kırık olup olmadığını kontrol ettim.

O, sağlam bir yumruk atabiliyordu, bunu kabul etmeliyim.

Ama o henüz bitirmemişti. Sandalyesinden atladı ve sandalye geriye devrilerek yere gürültüyle çarptı. Yine bana doğru geldi, yumruklarını bana doğru savurdu. Ben kaçtım ve elini yakaladım. Onu iterek benden uzaklaştırdım. Kaleb'in hatırı için, kendim için değil, ona karşılık vurmaya çalışmadım. Gerçi bu düşünce çok cazipti — burnumu kırmasına karşılık aynısını yapmak isterdim.

Kaleb aramıza atladı.

"Yeter!" diye bağırdı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım çınladı, ikimiz de donakaldık. "İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz."

Koridora açılan kapı aniden açıldı, paslı menteşeleri gıcırdatarak tepki verdi. "Sage, iyi misin..." Ryker'in cümlesi yarım kaldı.

Ona dönüp baktım. Hepimiz baktık.

Uzun boylu ikiz, kaskını çıkardığında, yüzünde tam bir şok ifadesi vardı, sanki bir hayaletin dünyevi bedeninden ayrıldığını görmüş gibi.

"Fallon?" diye inanamayan bir sesle mırıldandı.

Elimle hala akan burnumu tutarken ona döndüm. Kaleb gibi benim de ağzım açık kalmıştı.

"Merhaba Ryker," dedi, sesi duygudan çatallanıyordu. "Uzun zaman oldu."

Chapter 33

Sage

Son aylarda birbirimizin yanında çok zaman geçirmiş olsak da, kendimi Ryker'in yüz ifadelerinde uzman saymazdım, ancak şu anda Fallon'a bakışında bir hata yoktu.

Şaşkın. Meraklı. Ama

en çok da incinmiş.

Sonra anladım.

Bu Fallon, o Fallon'du. Belamour'a giderken bana bahsettiği Fallon... Normal bir hayat sürmeleri için lanetini feda etmeye hazır olduğu Fallon. Yaşlılar, onun bilinçaltındaki bariyeri kırmaya karar verdikleri gün, Fallon, Dikenli Taç ile birlikte ortadan kaybolmuştu. Bu düşünce beni ürpertti. Ryker, Von'un onu kaçırdığını söylemişti.

Ama şimdi... o bir ölüm meleğiymiş.

O günden bugüne ne olmuştu?

"Ben..." Ryker inanamıyormuş gibi başını salladı. Büyük kolunu kaldırdı, sert zırhı, eldivenli parmaklarını koyu saçlarının arasında gezdirirken ses çıkardı. Gözleri, zemindeki belli olmayan bir noktadan başka bir noktaya kaydı, düşünürken bir oraya bir buraya bakıyordu. Sonunda bakışları yükseldi ve

Fallon'inkilerle buluştu. "Bunca zaman neredeydin? Neden beni aramadın... . beni bulmaya ya da bir şekilde ulaşmaya gelmedin?" Ryker bana baktı, cevaplar arıyordu ama bunun yerine daha fazla soru buldu. Gözleri, dövülmüş burnuma odaklandı. "Ve Ruhlar Diyarında sana ne oldu?"

"Oturman daha iyi olur," diye iç çekerek cevap verdim ve sandalyelerden birini işaret ettim — Fallon'un bana yumruk atmak için aceleyle devirdiği sandalyeyi değil, ayakta duran sandalyeyi.

Düşüncelerim o geceye geri döndü, Cent'e varmadan hemen önce... *Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi kadın dövüşçülerden biri. Hala bunu kanıtlayan bir yara izi var.* Harper'ın sesi zihnimde yankılandı, çenesini kaldırıp birkaç saniye sonra rengi değişmiş yara izini gösteren görüntüsü. Zonklayan burnumu hafifçe hareket ettirerek kırılmadığından emin olmak için iki kez kontrol ettim. Harper şaka yapmıyordu, Fallon nasıl yumruk atılacağını iyi biliyordu.

Ryker kapıyı arkasında kapattı, sonra bize döndü. "Fazla vaktim yok. Diğer gardiyan yemek molası için mutfağa gitti. Kısa süre sonra geri dönecek."

Fallon'a döndüm, dudaklarımda hafif bir hırıltı vardı. "O zaman başlasan iyi olur."

Hepimiz oturduğumuzda — Kaleb ve ben yatakta, Fallon ve Ryker ise küçük masanın iki yanında — kanla ıslanmış bir havluyla burnumu silerken Ryker ve Kaleb'i birbirlerine tanıttım. Fallon'a baktım ve ona kontrolü devrettiğimi belli ettim.

"Seni tekrar görmek güzel," diye başladı, parmakları kucağında oynuyordu. Birkaç saat önce tanıştığımızdan beri ilk kez kendinden emin görünmüyordu. Sağ elinin parmak eklemlerinde morluklar oluşmaya başladığını fark ettim.

Gülümsemeyi zorla bastırdım. Görünüşe göre, savaştan zarar görmeden çıkan tek kişi ben değildim.

İyi.

"Seni gördüğüme inanamıyorum." Ryker'ın sesi, sanki kendinden çok başkası için konuşuyormuş gibi, göğsünün derinliklerinden gelen, gür ve alçak bir tona büründü. "O gece... ne oldu?"

Derin bir nefes aldı, minyon ama kaslı omuzları buna tepki olarak yükseldi. Nefesini verirken, şöyle başladı: "Planımızı yaptıktan ve sen Dikenli Taç'ı bulmak için ayrıldıktan sonra, bir kadın ortaya çıktı. Onu, senin Elders olarak adlandırdığın kişilerle birlikte görmüştüm, bu yüzden onun da onlardan biri olduğunu düşündüm. İşlerin yeterince hızlı ilerlemediğini,

boşa harcayacak bir haftaları olmadığını söyledi. Muhafızlara hücre kapısını açtırdı, sonra bana kendi başına halledeceğini söyleyerek hırladı. Bilinçaltındaki engeli kırmak için geldiğini anladım."

Ryker'ın yumrukları sıkıldı, etrafında güçlü bir karanlık dönüyordu ve ateş ikizini tehditkar gösteriyordu. Çenesindeki kaslar o kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki, zengin kahverengi teninden fırlamaması bir mucizeydi.

Ellerinden başını kaldırdı ama Ryker'ın bakışlarıyla karşılaşınca ellerini ovuşturmayı bırakmadı. "O zamanlar, Lanetlilerden korkmak için yetiştirildiğimi anlamalısın. Bu, çocukluğumdan beri zihnime kazınmış bir şeydi. Ayrıca, bilinçaltı bariyeri kırılan insanlara ne olduğu hakkında korkunç hikayeler duymuştum. Yaşlıların ne yapacağından, zihnimde kral ve ordusunun geri kalanı, yani kardeşlerimle ilgili bulacakları bilgilerden korkuyordum. Bu yüzden... bir seçim yaptım: hayatıma mal olsa bile halkımı koruyacaktım."

Oda o kadar sessizdi ki, terzinin iğnesinin yere düşme sesi bile duyulabilirdi.

"Bunu düşünmedim," diye devam etti Fallon. "O, pençelerini zihnime geçirmeden önce, ben... harekete geçtim. Kemerine asılı olan hançeri kaptım ve o anda daha büyük bir iyilik olduğuna inandığım bir şey için kendimi feda ettim." Gözlerini kaldırdı. "O gece ruhumu toplayan Von'du."

Hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Muhtemelen bunu daha önce duymuş olan Kaleb bile perişan görünüyordu.

Ryker'a gelince? Kendinden geçmiş görünüyordu.

"Ve şimdi Ruhlar Diyarında yürüyenler arasındasın," dedi Ryker kederle. "O gece seni asla terk etmemeliydim," diye fısıldadı, sesi çatallanıyordu, içinden geçenleri doğrudan yansıtıyordu.

"Hayır!" Fallon onun iddiasını reddetti. "O *benim* kaderimde yazılı olan yoldu. Yaşayanlar Diyarı'ndaki zamanımın o gün sona ermesi gerekiyordu. O zamanlar bunu anlamamış olsam da, bilinçaltımda anlıyordum. Ölümlüler neye inanırsa inansın, kimse kaderinden kaçamaz. Ve bu benim kaderimdi. Ben bununla barıştım ve bunun duyulması zor bir şey olduğunu biliyorum, ama ben..." Sesi yumuşadı. "Senin de aynısını yapmanı istiyorum."

Ryker başını salladı. "Seni kaçırın, Lanetli Topraklar'a geri götüren ve sonunda senin hayatını kaybetmene neden olan kişinin ben olduğum gerçeğiyle nasıl barışabilirim?"

Yutkundum. Zor bir yutkundum.

Ryker'in duygularını anlıyordum çünkü Kaleb'in ölümüyle ilgili olarak ben de aynı şekilde hissetmişim — ona olanlar için kendimi suçlamışım. Islak bezi indirdim ve parmaklarımı kaplayan kırmızıya baktım — ellerim kanla lekelenmişti.

Mesajın anlamını çok iyi anladım.

"*Bu benim kaderimdi, Ryker!*" diye haykırdı Fallon. "Bu kader, tanrıça tarafından yazılmıştı ve ne sen ne de ben bundan kaçabilirdik. Ben o günden çoktan kurtuldum. Sana da aynısını yapmanı rica ediyorum, çünkü bu konuda nefesini boşa harcamaya değmez. Olan oldu."

Ryker alaycı bir şekilde güldü. "Boşuna nefes harcamaya değmez mi? *Sen öldün. Benim yüzümden.*" Ayağa kalktı ve başını salladı. "Biraz zamana ihtiyacım var." Başka bir şey söylemeden balkona doğru yürüdü ve ardından dondurucu soğuğa çıktı, arkasından kapıyı kapattı.

Soğuk hava içeriye girerek cildimi ısırdı ve tüylerimi diken diken etti. Kollarımı kendime doladım ve ayağa kalkarak onun peşinden gitmek üzereydim.

"Ben giderim," diye iç geçirdi Fallon. "Zaten bu bizim aramızda."

Bir yanım arkadaşımı teselli etmek istese de, ona karşı çıkmadım. Başımı salladım ve onun peşinden dışarı çıkmasını izledim, onun ayrılmasıyla odanın sıcaklığı bir derece daha düştü.

Kanlı bezi yatağımın başucuna attım ve şömineye doğru yürüdüm. Aşağıya bakarak, ateşin yaktığı kömürleşmiş odun parçasını izledim. Demir çubuğun ucuyla bir kez dokunursam, odun kül ve köz yığınının dönüşecekti.

Kaleb, kendini meşgul etmek için açık bir sandıktan birkaç odun parçası aldı ve onları ateşe atmaya başladı. Bu hareket bana eski zamanları hatırlattı.

Boğazımda bir yumru oluştu, o basit kulübe günlerinin geride kaldığını fark ettim. Fallon gibi, Kaleb de artık bu dünyanın bir parçası değildi. Ve Ryker gibi, ben de bunun için kendimi suçluyordum.

"Üzgünüm, Kaleb," dedim, son odunu ateşe atmasını izlerken. Parlayan köz yatağının odunu yakması ve tutuşturması uzun sürmedi.

Ellerini silkeledi ve çömelmiş pozisyonundan dönerek bana baktı. Sarı kaşları merakla alçalmıştı. "Ne için?"

"O gün seni görmek için aceleyle atlamamış olsaydım, muhtemelen hala bu alemde, burada olurdun," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde gevşekçe kavuşturarak. Yanağımın bir kısmını ısırdım. Kaleb'in ölümünden sonra ilk tepkim suçluluk duygusu olmuştu.

ilk tepkim olmuştı. Yaptığım şeyden dolayı kendimden nefret etmişim. O duygularla hiç gerçekten yüzleşmemişim, sadece bir kutuya koyup saklamışım.

Kaleb, az önce söylediğim şeye inanamıyormuş gibi bana bir bakış attı. "Dalga mı geçiyorsun? Başka ne yapabilirdin ki? Gölgede oturup, hayatımın muhtemelen sona ereceği kampa geri dönmemi mi bekleyecektin? Durum tersine olsaydı, sana ulaşmak için çılgınca koşardım." Başını salladı. "Ben de aynı şeyi yapardım, bu yüzden kendini asla suçlama."

Sessiz kaldım.

Bir süre sonra omzunu omzuma çarptı. "Ayrıca, o oku atan aptal sen değilsin."

Şakacı davranışı ve kelime seçimi beni güldürdü. "Hayır, sanırım değilim." Durakladım, gülümsemem kayboldu. "Ama ben..."

"Sage," sözümü kesti ve gözlerime bakarak, "Benim ölümünden sen sorumlu *değilsin*. Ryker'ın Fallon'un ölümünden sorumlu olmadığı gibi. O haklı. Kader Tanrıçası yollarımızı örüyor ve biz de onları yürümekten başka seçeneğimiz yok."

"Buna tamamen katılmıyorum."

"Hangi kısmına?"

"Kader Tanrıçası'nın bizim için doğru olduğuna karar verdiği şeyi kabul etmekten başka seçeneğimiz olmadığı kısmı."

"Hayat Tanrıçası diyor." Kaleb bana sırtıttı.

Gözlerimi devirdim.

Hava değişti, Kaleb'in yüzündeki hafif gülümseme çizgileri, gülümsemesi kaybolurken kayboldu. Burnundan içini çekti. "Bu gece tam olarak planladığım gibi gitmedi."

Kırık burnumu işaret ettim, yüzümdeki kan kurumuş ve kabuk bağlamıştı. "Benim de."

Kaleb güldü. "Kabul etmelisin ki, o iyi yumruk atıyor."

Başımı bir yandan diğer yana salladım, sonra cevap verdim, "Evet, tamam, bunu kabul ediyorum."

"İkinizin daha iyi bir başlangıç yapmasını umuyordum, özellikle de ben..."

— "Tereddütle durakladı, bu da dikkatimi daha da çekti. "Ona evlenme teklif etmeyi düşünüyordum. Ama şimdi?" Ryker ve Fallon'un özel olarak sohbet ettikleri balkon kapılarına baktı, geçmişleri karmaşık bir karışıklık içindeydi ve acilen düzeltilmesi gerekiyordu. "Artık bilmiyorum."

Alt dudağımı ısırarak, küçük dolabın alt çekmecesinde sakladığım yüzüğü hatırladım. Arkyn beni birkaç şey almak için kulübeye geri götürdüğü gün, Kaleb'in bir parçasını yanımda tutabilmek için onu almıştım. Fallon'un en büyük hayranı olmasam da, Kaleb'in evlilik teklifinin zamanlaması ve Ezra'nın sözlerinin hatırası beni harekete geçirdi.

Onu geri verebilene kadar sakla, dedi sesi zihnimde.

Her zamanki gibi, Ezra bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Bu konuda ona güvenmeye karar verdim.

"Sana vermem gereken bir şey var," dedim ona.

Kısa bir süre sonra, parlak oval safirli ince altın yüzüğü aldım. Kaleb'e döndüm ve yüzüğü ona uzattım. Çatlamış avucunda çok küçük, çok narin görünüyordu.

O, gözleri hayretle dolu bir şekilde ona baktı. "Bunu bana neden veriyorsun?" "Çünkü bu senin," dedim yumuşak bir sesle. "Bu annenin nişan yüzüğü ve o senin almanı istedi." Sonra Ezra'nın bana anlattığı anlattığı hikayeyi anlattım.

Chapter 34

Von

Çın. Çın.

Çın.

... Üçüncü tıktırtı yeniydi. İkinci bir fincan. Ama kimin için?

"Gel içeri, Küçük Kuş, utangaç olma," Folkoln bir kedi fareyle oynar gibi oynadı. Yanımdaki sandalyeye oturdu. Her zamanki yeri.

Kapıdan hafif ayak sesleri geldi, bana doğru yürüyordu. "Beni duyabiliyor mu?" Fallon merakla fısıldadı.

"Yapabilir," diye cevapladı
kardeşim. "Ama sen nereden
biliyorsun?"

"Buraya gel." Yumuşak bir emirdi. Kolunu kaldırırken deri ceketini kırıyordu.
"Elimi tut, sana göstereyim."

"Tamam," diye yorgun bir sesle
cevap verdi. Derileri birbirine
değdi.

"Aferin kızım," diye övdü. "Şimdi, *kralına* eşine ne *yaptığını* anlat."

"Folkoln," diye yemin etti, sesi çaresizdi.

"*Şimdi*, Küçük Kuş."

"Tamam," diye homurdandı. "İşler çığırından çıktı ve ben... Onun yüzüne yumruk attım. Ama burnunu kırdığımı sanmıyorum."

Ne yaptı?

Öfke kanı çekilmiş damarlarımdan kaynıyordu.

Daha önce, arkadaşşımdan bir öfke patlaması ve bir anlık acı hissetmişim. Şimdi bunun nedenini, daha doğrusu nedenini biliyordum.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Fallon. Kemikli dizleri yere çarptı, biri diğlerinin hemen ardından. "Çok üzgünüm."

Folkoln kıkırdadı. "Gördün mü? Aynen dediğim gibi. Bizi duyabiliyor."

Fallon cevap vermedi, benim yanımda diz çökmekle meşguldü. Sözleri kulak ardı edildi. Onun gereksiz özürlerini umursamadığımdan değil — aslında umursamıyordum — ama kardeşim şu anda ona sunduğum lezzetli yemeğe yapıştığını hissedebiliyordum. Öfkemi kontrol altına aldım.

O bir iç çekiş bıraktı. "Eh, kısa sürdü. Neyse, ona bana söylediğin diğ şeyleri de söyle."

Bekledim.

"Yaşam Tanrısı onun tasmaşını çıkardı mı?" diye sordu, biraz emin olamadan. "Bingo."

Tabii ki, o pislik onu çıkarmıştı.

Ve her zamanki gibi, her zamanki gibi tahmin edilebilirdi.

Sage'in Aurelius'tan onu çıkarmayı istemesini önerdiğimde nasıl görüldüğüne rağmen, onun hayır demeyeceğini biliyordum. Eğer hayır dese, ona güvenmediğini göstermiş olurdu ve bu da prenslik rolünü zedelerdi.

Bu yüzden kabul etmişti.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Artık demir tasma yoktu, Sage gerektiğinde güçlerini kullanabilirdi. En azından tamamen korumasız kalmayacaktı.

Yine de endişe beni rahatsız ediyordu.

"Hâlâ bana kızgın mı?" Fallon kardeşime sordu.

"Söylemesi zor." Bir mantar patladı.

Fallon sinirli bir inilti çıkardı.

Şişe gürültüyle açıldı, bir süre durdu, sonra tekrar açıldı. Ardından cam, betona çarptı.

"Bir içki iç, Küçük Kuş. Sinirlerini yatıştırır." Sözleri, yüzündeki sırıtışla doluydu.

"Tamam," dedi, yumuşak parmak uçları bardağa fısıldayarak. Bir yudum aldı.

"Az önce benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin. Ne oldu?" Folkoln, kafamın yanındaki kalan bardağı alırken sordu

— aptal herif.

"Moram'ın Kılıcı..."

Onu keserek, "Bunu zaten konuştuk," dedi. "Bana bu konuda neredeyse hiçbir şey anlatmadın."

"Bunun için nedenlerim var." İki yudumda bardağını bitirdi

—o pislik ağzı bozuktu. Tıpkı benim gibi. "Ama

Von'a yardımcı olabilecekse..."

"Fallon, sen bu işe karışmayacaksın."

"Ama eğer reaperların yardımını istersen, aramanda onlara yardım ettirirsen

..."

Folkoln güldü. "Yüzlerce insana, Ölüm Tanrısı'nın kendisi tarafından yapılan kırılmaz bir anlaşmayı bozabilecek kadar güçlü bir silah olduğunu mu söyleyeceksin? Eminim bu bilgi onları harekete geçirip silahı aramaya yönlendirecektir, ama silahı bulsalar ne yapacaklar? Elbette, sadık olanlar Von'u kurtarmak için silahı kullanacaktır, ama hepsi değil. Bazıları kendi çıkarları için kullanacaktır. Yani hayır, ölüm meleklerinin yardımını istemeyeceğim."

"O zaman Kaleb'e ne söyleyeceğim? Sürekli bu konuyu gündeme getiriyor ve ben de henüz seninle konuşma fırsatı bulamadığımı söyleyerek konuyu geçiştiriyorum."

"*Bu* benim sorunum değil," dedi Folkoln, dizindeki tıklama sesi duyuldu.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Fallon onun peşinden gitti.

Neredeyse sessiz adımları durdu. "Artık menüde olmadığın için, menüde olan başka birini bulacağım."

"Folkoln, biliyorum, işler..."

"Boş ver, Küçük Kuş. Aramızda bir anlaşma vardı, değil mi? Sadece seksti, daha fazlası değil. Ben senin karmaşık ölümlü sevgililerin gibi değilim, o yüzden beni öyle göstermeye çalışma." Sesi sıkıntıdan merakla değişti. "Bu arada, o işler nasıl gidiyor?"

Fallon derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Ryker'a karşı artık bir şey hissetmeyeceğimi sanıyordum, ama onu gördüğümde... hislerim hala oradaydı."

Demek iki eski sevgilinin yolları sonunda kesişmişti. Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum.

"Karmaşık bir durum gibi görünüyor." Folkoln güldü. "Peki, bol şans." Ve sonra odadan gölge gibi çıktı.

Beni ve kafası karışık küçük bir ölüm meleği bırakarak.

Yıllar önce, Fallon'un ruhunu Dikenli Taç ile birlikte Ruhlar Diyarı'na götürdükten sonra, ona birçok kez Ryker ile konuşması gerektiğini söylemişim, ama o reddetmişti. Bunun yerine, duygularını bir kenara itmiş, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi davranmıştı.

Şimdi, istese de istemese de, bu duygularla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Tıpkı kız kardeşimle yüzleşmek zorunda kalacağım gibi, muhtemelen kan dökülmesiyle sonuçlanacak bir kavga, ama Saphira beni bir kez daha ihanet ettiğinde başka ne beklenebilirdi ki? Bunca zaman sonra, eşimin hayatını sona erdirebilecek olan Dikenli Taç'ı *çalan* ve bilerek düşmanımın eline teslim eden oydu.

Chapter 35

Sage

Eğer daha iyi bilmesem, bir ayının kocaman pençelerini belime doladığını ve şimdi de benden hayatımı almak için elinden geleni yaptığını düşünürdüm. En azından, Brunhilde'nin kontrolünde, nefes kesici bir şekilde, dar korseyle beni gittikçe daha da küçülttüğü için öyle hissediyordum. Dün gece, gitmeden önce Cataline, Brunhilde'nin yerine korseyi bağlamak için bu sabah erken geleceğini söyledi, böylece zavallı göğüs kafesime biraz rahatlama sağlayacaktı. Ancak, bu sabah gelmemiştii, bu onun için alışılmadık bir durumdu.

"Cataline hasta mı?" diye sordum, yatağın köşe direğine tutunarak, parmaklarımı sıkıca kenetleyerek dengemi korumaya çalışırken.

"Korkarım Cataline artık size bakmayacak, hanımefendi." Brunhilde son iki kelimeyi homurdanarak söyledi ve ipi çekerek beni bir santim daha içeri çekti.

"Öyle mi?" Bu benim için yeni bir haberdii. Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Ailesi, onun derhal malikanelerine dönmesini istediklerini bildirdi," diye cevapladı, sanki kahvaltıda ne yediğini konuşuyormuşuz gibi rahat bir şekilde. "Anladığım kadarıyla, çoktan ayrılmış."

Cataline veda etmeden ayrıldığı için biraz üzıldüm. Harper ve benim kadar yakın değildik, ama

arkadaşlık kurmaya başladığımızı düşünüyordum.

"Ama korkmayın hanımefendi, size bakacak başka bir hizmetçi buluruz," dedi Brunhilde, günün planlarını anlatmaya başlamadan önce. O konuşurken, ben kendi düşüncelerime daldım ve dün geceyi düşündüm.

Ryker ve Fallon saatlerce konuşurken, Kaleb ve ben içeride bekledik. Sabahın erken saatlerinde, Kaleb ve Fallon gittikten sonra, yarı uykulu genç muhafızlara balkondan bir ses geldiğini sandığımı söyledim. O balkonu kontrol ederken, Ryker koridora sızdı.

Ryker için üzüldüm. Dün geceki açıklamalar... çok ağırdı.

Yıllarca sevdiği kıza ne olduğunu merak ettikten sonra, sonunda bir cevap bulmuştu. Kız hayattaydı... yani, bir nevi. Dışarıda ne konuştuklarını bilmiyorum, ama içeri döndüklerinde Ryker'ın yorgun gözlerine bakılırsa, acı verici bir konuşma olmuştu.

Bir de Kaleb vardı. Fallon'a evlenme teklif etmek istiyordu. Ama şimdi Ryker da işin içine girince, bu durum bir şeyleri değiştirir miydi?

Brunhilde kalçalarını okşayarak işinin bittiğini işaret etti. "Her şey yolunda, hanımefendi. Sanırım sabah ibadetine gitmeliyiz. Naevia, lütfen hanımefendinin ayakkabılarını getir."

Sabah duası... Aurelius da orada olacaktı.

Dün aramızda olanların sonundan nefret ediyordum ve bunu ona söylemem gerekiyordu.

Tık tık tık.

O muydu? Kalbim hızlandı.

Brunhilde'nin kapıyı açmasını beklemedim, koşarak kapıya gittim, hareket ederken eteğimin sert kumaşı birbirine sürtünüyordu. Kapıyı açtığımda gülümsemem dondu.

"Aurelia," dedi Arkyn selam olarak. Güneş ışığı koridorun sonundaki kemerli pencereden süzülerek Arkyn'in üzerine parlıyordu. Güneşin bakışları altında, bir anlığına neredeyse Aurelius'a benziyordu. Ceketinin iç cebinden mumla mühürlenmiş bir mektup çıkardı ve bana uzattı. "Aurelius bunu sana vermemi istedi."

Mektubu aldım, zarif bir *A harfi* ile kabartmalı altın mührü kırdım ve mektubu açtım.

Aurelia,

First and foremost, please consider this my formal apology for inquiring about something I had no right to ask about. I am sorry, Moonbeam. Please forgive me.

Secondly, I have urgent business in the countryside, which means I will not be around for a little while. I would have preferred to say this all to you in person, but alas, time would not grant me that this morning.

Please do not do anything to infuriate the king while I am gone—my protection for you only goes so far with him.

I will see you upon my return.

*Yours,
Aurelius*

Hayal kırıklığı artarken, cansız mektubu buruşturdum. "Aramızdaki ilişkiyi böyle mi bitirmek istiyor? Resmi bir yazılı özürle mi?" Arkyn'e sert bir bakış attım. "Ne zaman geri dönecek?"

"Bugün uygun bir saatte yola çıkabilirsek, iki ya da üç hafta sonra," diye cevapladı, tertemiz ceketinden bir şeyi silerek.

"İki ila üç *hafta* mı?" diye bağırdım, öfkemi bastırmak için elimden geleni yapmaya çalışarak. İki ila üç *hafta* boyunca işleri *bu şekilde* bırakacak mıydı? Bir şeyleri kırmak istedim. Ama neyi kıracağıma karar veremedim, hızla çalışan zihnim geri adım attı. "Uygun bir zamanda ayrılabilirsek ne demek istiyorsun?"

Arkyn'in de ayrılacağını ima etmiştik ve Arkyn hala buradaydı, bu da Aurelius'un henüz ayrılmadığı anlamına geliyordu.

"Aurelius ile seyahat edeceğim. Soren de bizimle birlikte gelecek."

Onu döndürmek için göğsüne doğru ittim. "Beni ona götür." Ölümsüz kemikleri çimentoya dönüştü. "Aurelia, o çok meşgul ve..." "*Şimdi*, Arkyn," diye emrettim, sesim etrafımda yüce bir güçle yankılandı. güçle yankılandı.

İkimiz de anlamlı bakışlar değiştirdik — evet, bu emir içimizdeki tanrıçadan gelmişti.

"Peki," diye iç geçirdi ve dönerek koridora doğru yürümeye başladı.

Onu takip ettim, Brunhilde arkamda ayakkabılarım hakkında bağıırıyordu. Onu görmezden geldim ve ilerledim.

Yarım saat sonra, kalenin görkemli ön girişine ulaştık. Karla kaplı yol boyunca bir dizi araba ve at arabası sıralanmış, ufka doğru uzanıyordu — daha önce hiç bu kadar çok araba görmemiştim.

"Kral ve kraliçe de seyahat ediyor mu?" diye sordum Arkyn'e, karla kaplı zemin ayaklarımın altında eriyor, dantelli çoraplarım ona yapışuyordu. Brunhilde'nin beni yakalamak için peşime düştüğü ayakkabıları giymeme kararımı pişman olmaya başlamıştım.

"Hayır, onlar yok," diye cevapladı. "Bu yolculuk sadece..."

"Aurelia?" arkamdan asil bir ses sordu, soylulukla kaplı ama o kadar şehvetliydi ki kemiklerim ağrımaya başladı.

Sesin geldiği yöne döndüm.

Altın rengi gözler benimkilerle buluştu. Asil kıyafetler giymiş ve her yönüyle Yeni Tanrılar'ın kralı gibi görünen Aurelius.

Öfkeme rağmen, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Yaratıcı, fırçasını elime verip kalbimin anahtarını çizmemi söyleseydi, onu tam da şu anda olduğu gibi çizerdi.

Rüzgârın öptüğü karahindiba tohumları gibi, öfkem parça parça dağılmaya başladı ve uçup gitti. Onun buruşuk mektubunu tutan yumruğum gevşedi.

Birbirimize doğru yürüdük, nefes mesafesinde durduk.

Elimi kaldırıp ona buruşuk kağıdı gösterdim. "Mektubunu aldım."

"Görüyorum," dedi, elleri yanlarından ayrılmadan, bana uzanmadan.

Keşke uzatsaydı.

"Gidecek miydin?" dedim, boynumu eğerek ona bakabilmek için. Tam başının arkasında duran güneş, onun ruhani yakışıklılığını aydınlatarak sanki parıldıyormuş gibi gösteriyordu. Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi, bir cevap bekleyerek.

"Öyle yapacaktım." Zengin, asil ses tonuyla iki kelimeyi uzattı. "Benden istediğin şeyin bu olduğunu düşündüm."

Kafamı salladım. "Senden istediğim şey benimle konuşmaya gelmen."

Sıradan görünümlü bir adam bize doğru yürüdü. Selam vermeden önce eğildi ve şöyle dedi

"Affedersiniz, Majesteleri, ama biz hazırız..."

Aurelius elini kaldırarak onu susturdu. "Fazla vaktim yok, ama isterseniz şimdi konuşabiliriz."

Arabaların sıralandığı yeri ve yanlarında duran arabacıları gözden geçirdim. Hepsi yola çıkmak için bekliyordu. Hepsi... bizi bekliyordu.

Bir iç çekerek, "Sorun yok," dedim. *Sorun vardı.* "Döndüğünüzde konuşabiliriz." "Sorun olmadığını açıkça görebiliyorum," dedi. Elim tutup nazikçe çekerek beni arkasına çekti.

"Aurelius, nereye gidiyoruz?" diye sordum, donmuş ayaklarım onun ayaklarına yetişmeye çalışıyordu.

Omzunun üzerinden baktı, dudakları şehvetli bir şekilde kıvrıldı. "Konuşmaya gidiyoruz."

"Ama seyahatin..."

"Bekleyebilir. Şimdilik."

Beni kaleye geri götürdü, bize en yakın kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

Gözlerimi kırptım.

Kova, paspas, tahta arabalar ve çeşitli diğer temizlik malzemeleri, duvarları kaplayan ahşap rafların yanı sıra, oldukça büyük depo odasını dolduruyordu. Ortada, birkaç bez ve sönük pirinç şamdan dışında, çoğunlukla temiz bir ahşap masa duruyordu.

İki genç hizmetçi bize bakarak hayretle gözlerini kocaman açtılar. Hemen eğilerek Aurelius'a prens unvanıyla hitap ettiler.

"Çıkın," diye emretti.

Tek bir kelime. Bu, onların kaçışması için yeterliydi — tıpkı bu kalenin istila edildiği söylentisi olan fareler gibi. Henüz bir tane bile görmediğim için, bu söylentinin sadece bir söylenti olduğunu düşünüyordum — tabii, kral hariç.

Kapı kapandığında ve sadece Aurelius ile ben kaldığımızda, cüppesini çıkardı ve tahta bir sandalyenin arkasına astı. Bu hareket çok anlamlıydı. Burada bir süre kalacağımızı mı düşünüyordu?

Bana döndü ve sessiz odayı işaret etti. "Söz sizindir."

Chapter 36

Sage

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, bakışlarım yerdeki iki rastgele mürekkep lekesine kaydı. Muhtemelen bir tür ahşap lekesi. Brunhilde bu odada çalışan bir hizmetçi olsaydı, yeri tertemiz silmiş olurdu.

"O zaman izin ver," dedi Aurelius, uzun, güçlü bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapatarak. Nazıkçe yüzümü avuçladı, bakışları bir yem gibiydi, benimkini yakaladı. "Yaptıklarım için özür dilerim."

"Özürünü duydum, ama..." Nefes aldım. "Ama ne?"

Ona uzanıp, ellerimi onun sağlam kollarının etrafına dolamak için canım çekse de, yapmadım. "Bütün koridoru yaktın, Aurelius."

"Evet," diye tek bir baş sallamayla kabul etti.

"Kimse yaralanmadığı için şanslısın." Ses tonum sertti.

"Bence öyle diyemezsin. Yaptıklarım *sana* zarar verdi." Bir eli yüzümden kayarak sol göğsüme, kalbimin üstüne yerleşti. "Yaptıklarım *buna* zarar verdi." Burnundan içini çekti. "Öfkemi kontrol edemedim, Moonbeam."

Evet, kesinlikle öyle olmuştu. Ama bu ilk kez olmuyordu...

"Beni ısırдың gece de kendini kaybetmiştin." Öfke sözlerime karışmıştı.

Benden uzaklaşarak bir adım geri attı. "Bunu aştığımızı sanıyordum?"

"Ben de öyle sanıyordum. Ama sonra sen bunu yaptın ve..."

Rrrrip.

Aurelius tunikasının yakasını yırttı, tamamen erkeksi boynunu ve altında gizlenen kaslarını ortaya çıkardı. Erimiş gözleri benimkilerle buluştu. "O zaman içindeki tanrıçanın açıkça yapması gerekeni yap. Senden aldığım şeyi geri al." "Ne?" diye kekeledim, havayı keserek. İçeri ve dışarı. Nefes nefese kalmamın

Aurelius'un giysilerini yırtmasını görmekten mi yoksa söylediklerinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Her ne olursa olsun, tek bildiğim şey artık kafamla düşünmediğimdi...

"Beni ısır," diye talep etti.

Dişlerimi boynuna mı
geçirecektim?

Bu düşünce, içimdeki tanrıçayı uykusundan uyandırmaya yetti. Ve uyandı da. Derin bir nefes aldım, göğsüm dar elbisenin sıkı sınırlarına karşı şişti.

Aurelius'un gözlerinde aç bir ateş parlıyordu. Benim gözlerimde aniden parlayan aynı ateşi görüp görmediğini merak ettim.

"Ee?" diye sordu, sözcükleri öyle bir şekilde söyledi ki, seçkin bir fahişe bile dizlerinin üzerine çöküp *yalvarırdı*.

"Hayır," diye cevapladım, nefesim titriyordu.

Emin değildim. "Hayır mı?" diye meydan okudu.

Yüce Tanrım, bu erkek.

Uyluklarımı birbirine bastırdım, orada oluşan acıyı çok iyi hissediyordum.

Beni geriye doğru yönlendirdi, ta ki masa uyluklarımın arkasına batana kadar. İçime girdi, beni orada sabitledi, pantolonunun altına gizlediği demir karnıma bastırdı.

Aşağıya baktım. İkimiz de baktık.

Başını eğdi, sıcak nefesi kulağımın üzerinde kaydı. "Ya dişlerini bana geçireceksin ya da..." Elini cinsel organıma koydu. "...ben de sikimi sana geçireceğim." Geri çekildi, ilahi dudaklarındaki şehvetli gülümsemeyi görebileceğim kadar. "Seçim senin."

Sözleri cildimde köz gibiydiler, yüzeye bir hastalık çıkmasına neden oluyorlardı.

Bir ateş. Ve bunu kırmanın tek bir yolu vardı.

Elimi onun elinin üzerine koyarak, tutuşunu sıkılaştırdım.

"Bu," dedim, sesim boğuktu. Nefes nefese. İhtiyacı olan.

"Peki, prenses." Elini cinsel organımdan elbisenin yakasına kaydırđı. Giysilerimi kağıtmış gibi yırttı, kumaş katmanlarını ve çelik balenli korsemi parçaladı. Yırtık elbisenin kalıntılarını bir kenara attı, sadece dantelli beyaz çoraplarımı bıraktı.

Onları çıkarmaya başladım, ama eli benimkinin üzerine düştü ve beni durdurdu, beni masanın üzerine kaldırdı. "Onları çıkarma," dedi, hafif bir gülümsemeyle.

Merakla kaşlarımı kaldırdım ama nedenini sormadım. Bunun yerine izledim. Elinin göğüslerimin arasında, gövdem üzerinde, dantelli çorapların üzerinde dolaşmasını ve hassas sinir demetinde durmasını izledim. Tırnağının uzunluğu ölümcül, keskin bir uca dönüşmüştü. Onu bana bastırdı ve ben bu garip, beklenmedik his karşısında bir çığlık attım - sinirlerim hem panik hem de... heyecanla alevlendi.

Sanki bıçak ucu bana bastırılmış gibiydi. Çok tehlikeli bir şeyin çok hassas bir şeye bastırılması erotik bir manzaraydı. Güven dansı.

Yavaşça, hassas bir şekilde parmağını aşağı kaydırđı, dikişini takip ederek çorabımı keserken. Kumaş geriye kıvrıldı ve içimi ona açığa çıkardı. Günahkar bir şekilde ıslaktı.

O altın rengi gözler hiç bu kadar açgözlü görünmemiştı. Gözleri benimkilere kaydı. "Sen kusursuzsun," dedi, zaten yırtık olan tunikasını, elbiseme yaptığı gibi yırtarak çıkardı benim elbisemi yırttığı gibi, tunikasını da yırttı ve kumaşı yere attı. Kemerini çözdü, pantolonuna geçip düğmelerini açarken metal tıkırdadı. Uzunluğu patladı — sert, kalın ve kocaman. Ve hazırđı.

Onu gördüğüm anda kalbim çarpmaya başladı, neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde. Onu bacaklarımın arasında istiyordum. Dudaklarımı yaladım.

"Beni tatmak ister misin?"

Başımı salladım.

Kendini okşadı, güçlü ön kolundaki kaslar, penisini saran ipeksi deri kadar gergindi. Bir adım geri attı. "O zaman gel ve tadına bak."

Masadan kaydım, ateşli bakışlarımız birbirinden hiç ayrılmadan onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim onun güçlü uyluklarını okşarken, onun eli saçlarımı okşadı. Kendini tuttu ve ağzıma doğru yönlendirdi. Geniş ucu dudaklarımı izledi ve üzerinde ıslak bir damla bıraktı. Onu yaladım, onun tuzlu-tatlı tadını aldım - bu hareket bile onun elini

sıkılaştırdı. Ağzıma doğru itti ve ben onun için ağzımı açtım, *tüm bunların* nasıl sığacağından tam olarak emin değildim, ama yine de denemeye istekliydim. Kendini eğerek, pürüzsüz, kalın uzunluğunu ağzıma kaydırды - ağzımı santim santim doldurdu, ta ki boğulana kadar, onunla dolup taşana kadar.

Geri çekildi, ama tamamen çıkmadı.

"Burnundan nefes al, prenses," diye yumuşak bir sesle emretti.

Ben de öyle yaptım. Burnumdan nefes almaya odaklandım ve kendimi rahatlattım. Saçımı kaldıraç olarak kullanarak kendini tekrar içeri itti.

Daha önce birlikte olduğum diğer erkekler için, yanaklarımı içeri çekerek onları sıkılaştırırdım, ama Aurelius için bunu yapmam gerekmedi, çünkü ölümsüz olan ağzımı dolduruyordu ve önceki soruma cevap vermek gerekirse, *hayır*, kesinlikle sığmayacaktı. Bu da, onun ilgisiz kalan kısmına başka yollarla zevk vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Ağzımın içinde olmayan kısmına uzandım, onun yumuşak, belirgin damarlarla kaplı shaftını hissettim, o ise rahat bir tempoda kalçalarını sallıyordu. Tırnaklarımı shaftı boyunca gezdirdim, bu da ondan güçlü bir itme hareketi uyandırdı ve beni öncekinden daha derine gönderdi.

"İşte böyle, *Küçük Tanrıça*, beni ne kadar *derine* alabileceğini göster," diye mırıldandı, hiç şüphesiz onun *sesi*. Burbon, duman ve deri.

Kafam karışmış ve panik içinde gözlerimi kocaman açtım. Yukarı baktım, oyulmuş, mükemmel karın kasları ve dağınık, mürekkepli dövmelerden oluşan labirenti geçip, bir zamanlar her şeyi vaat ettiğim erkeğin sonsuz siyah gözlerine baktım.

—
Von.

Hayır. Hayal görüyordum. Öyle olmalıydı.

Gözlerimi kapattım, sahte hayaletin gitmesini istedim, Aurelius'un ağzımdaki uzunluğunun hissine odaklandım — ama *o* bile şimdi daha büyük geliyordu.

"Ne uslu bir kız," diye mırıldandı Von, dikkatimi tekrar ona çevirerek.

Onun uzun boylu, karanlık hayaleti *hâlâ* oradaydı — ağzının sol tarafında kötücül bir gülümseme vardı. Kendini beğenmiş kibir ve elit hakimiyetin somut örneği yüzünde açıkça yazıyordu — yüzü yıkıcı derecede yakışıklıydı ve uzun, siyah saçları yüzünü çerçeveliyordu.

Savaşçı. Avcı. Komutan.

Kral.

Bakışları, *onun* inanılmaz uzunluğunu saran ellerime düştü. "Tsk, tsk. Bu hile yapmak." Soğuk halkalar bileklerimi sertçe ısırdı, onun bir Onları kelepçeledi. Ellerimi başımın üzerine kaldırdı,

ön kollarım onun çelik gibi sert karın kaslarına bastırıyordu. Bu pozisyon beni, karanlık sunakta diz çökmüş, ellerini itaatkar bir şekilde kaldırmış bir ibadet eden kişi gibi gösteriyordu. Saçımı sıkıca tuttuğunda başımın arkasında bir acı hissettim. Tutunduğum uzunluk ağzımın içinde kaybolmaya başladı ve inlemelerim içime doğru döndü.

Tanrılar, o çok
büyüktü.

Anlaşılmazdı.

Ve o piçi nefret etsem de, ağzımda ne kadar ilahi hissettirdiğini inkar edemezdim. Ve eğer bunu gerçekten hayal ediyorsam, devam etmenin ne zararı vardı ki?

O geri çekildiğinde, dişlerimi onun penisi boyunca gezdirdim ve ondan güçlü bir homurtu kopardım. "Siktir, Sage."

Adımı böyle homurdanarak söylemesi, ihtiyacım olan tüm cesaretlendirmeydi.

Bunu tekrar tekrar yaptım. O kükretene kadar.

Kalçalarını öne doğru itti ve ben onun zorladığı her santimi yuttum, Ölüm Tanrısı'nın bana vereceği her şeyi kabul ettim. Hızını artırdı — güçlü, kuvvetli kalçaları benim ağzımı, boğazımı *ele geçirirken* sallanıyordu. İkimizden de hayvani sesler çıkıyordu.

Ciğerlerim göğsümde hışırdadı, bacaklarım titriyordu. Hava, ufukta bir fırtına gibi gerginleşti. Onun temposu acımasızdı, sanki ağzımda bir top ateşi patlıyordu, duyularımı patlatıyordu.

Homurdandı ve çekildi, ağzımdan sıyrıldı. Aramızda bir salya ipi uzanıyordu. Koparak çenemden ve boynumdan aşağı sarktı.

O beni ayağa kaldırırken, ben açgözlülükle nefes nefese kaldım.

Saçımı daha sıkı kavradı, başımı eğerek boynumu ona açık hale getirdi. Başını eğdi, kalın, ıslak dili tükürük ipliğini takip etti, tek bir hareketle yaladı, ağzı ağzıma değene kadar.

Beni *bu şekilde* yalaması, dil, diş ve ellerin çarpışmasına neden oldu. Onun kocaman elleri kıcıma yapışıp, onu sertçe, tutkuyla sıkarken, ben de ona sarıldım.

Bu sefer hakimiyet için savaşıma yoktu çünkü ağzı benimkini açıkça emrediyordu, sanki nasıl öpülmem gerektiğini tam olarak biliyormuş gibi —yumuşak ya da tatlı değil, hızlı ve coşkulu. Sanki dünya yok olmadan önce son öpücüğümüz olacaktı gibi.

Dili, ağzımda kara büyüsünü oydu. Onun renkleriyle boyadı.

Onu kendine ait ilan etti.

Ona ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kaldım — karanlık tanrı, hesaba katılması gereken bir güçtü.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, dudaklarını benimkilerden ayırdığında, çaresiz bir hayvan gibi inledim.

Sesi kulağımda, karanlık bir şekilde fısıldıyordu, "Benim için ıslandın mı?" Eli vücutlarımızın arasına, titrek uyluklarımın tepesine daldı. Parmağı, kafatası yüzüğünün soğuk, hacimli metaliyle birlikte içeri kayd. Onun hazır olup olmadığımı *kontrol etmesinin* gerçek dışı hissine lanet okudum.

Parmağını çıkardı ve ikimizin de görebileceği şekilde parıldayan parmağını kaldırdı — cevabı onunla kaplıydı.

"Sırılsıklamsın, Kitten," diye mırıldandı, sonra o imkansız derecede uzun, kalın, kaslı diliyle parmağını, yüzüğü ve her şeyi temizledi. Gözleri tüm bu süre boyunca benimkilere sabitlenmişti.

Onun bunu yapmasını görmek beni on kat daha baş döndürdü. O beni kendine doğru çekerken kollarımı boynuna doladım, ayaklarım yerden kesildi ve bacaklarımı ona doladım. Bizi masaya doğru yürürken dili ağzıma girdi. Beni masanın üzerine koydu — soğuk, sert ahşap sırtımı bastırıyordu.

"Seni içimde hissetmem gerek." Karnına uzandım, parmaklarım ona dokunur dokunmaz mürekkep çözüldü.

"O zaman bacaklarını aç, karıcığım," dedi Aurelius, kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırarak.

Ne oluyor...

Aurelius'un parmakları o hassas sinir demetini okşadı ve benden bir inilti kopardı. Dudaklarımı ayırdı ve pürüzsüz başını cinsel organım boyunca gezdirdi. Girişime yerleşti...

"Gözlerini bana dik," Von arkamdan acımasızca homurdandı, eli boğazımı sardı. Beni geriye doğru çekerek masanın üzerine yatırdı.

Gözlerimi kırptım. Kafam karışmıştı. Sersemlemiştim. Aklımı kaçırmıştım.

Von'un penisi başımın yanında gururla duruyordu, kalın damarları dışarı çıkmıştı. Tanrım, o kadar büyüktü ki. Ölümsüzlerin standartlarına göre bile. Elimi etrafına doladığımda parmaklarımın birbirine değebileceğinden şüpheliydim.

"Aç," diye emretti Von.

Sünnet deliğinde bir damla nem oluştu ve ben dudaklarımı yaladım, bir kez daha tatmak için can atıyordum.

Onun için ağzımı açtım.

"Aferin benim kızım," diye övdü, Aurelius tam o anda benim cinsel organıma bastırırken, kendini ağzımın içine soktu.

Çığlık attım ama sesim boğuldu.

Girişimde beyaz bir ateş yandı, gerildim, içime giren şeyi kabul etmek zorunda kaldım. Bakmaya çalıştım ama Von'un boynuma dolanan kocaman eli beni masaya sabit tuttu.

"Üzerimize örttüğüm perde, onun beni veya sana yaptıklarımı görmesini engelliyor, ama hissettiklerini engelleyemiyor. Onun seni siktiğini hissedebilirsin..." Von homurdandı, irislerinin siyahlığı dökülmüş mürekkep gibi yayıldı, "...ama dikkatin bende kalacak."

Elini boğazımda sıkarken, ağzımın içine girip çıkmaya başladı. Bu sırada vücudum aşağıdaki davetsiz misafiri hissediyordu ve onu genişlemeye zorluyordu.

Aurelius o kadar derine girdi ki, vücudum sıkı ve dolu hissi hafifletmek için kıvranmaya başladı. Elleri kalçalarımı ezici bir şekilde kavradı ve beni orada tutarken, bana verdiği şeyi almaya zorladı. Neredeyse sapına kadar çekip çıkardıktan sonra tekrar sertçe içeri girdi. Bu işlemi tekrarlayarak beni kırdı. *Beni onun için şekillendirdi.*

"Onun için seni şekillendirmek mi?" Von güldü, sesi beni düşüncelerimden kopardı. Başımı kaldırıp, ağzımı çalıştırırken onun bakışlarıyla buluştum. Kendini daha da içeri itti, daha önce olduğundan daha fazla, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Eğer durum böyleyse, kalıbı kırmaktan kesinlikle zevk alacağım."

Boğazımdan garip bir ses çıktı, tarif edemeyeceğim bir ses.

Başım döndü, gözlerim geriye devrildi, iki erkek bedenimi unutulmaya doğru sürüklerken. Biri ağzımda. Biri de cinsel organımda.

Bana olanları düşündüğümde, neredeyse orgazm olacaktım.

Aurelius içimdeki o iyi hissettiren noktaya dokundu, başparmağı ise dışardaki o iyi hissettiren noktaya dokundu — o kutsal, inanılmaz noktaya, beni yıldızları ziyaret etmekle tehdit eden noktaya. Onun adını övebilseydim, övürdüm

ama ağzımda Von varken bu imkansızdı.

"Bu ihanet için ne yapacağımı biliyor musun, Küçük Tanrıça?" Von, elini boğazımdan çekip göğüslerime doğru ilerlerken sordu. Büyük elleri onları tamamen yuttu. "Bunları elle dövme yapacağım," dedi, sesini boğuklaştırarak ağzıma girip çıkarken. "Onlara *benim* işaretlerimi taşımaya zorlayacağım."

Siktir. Bunun kulağa bu kadar lezzetli gelmeye hakkı yoktu.

"Peki ya bunlar?" Bir meme ucumu çimdikledi, benden derin, boğuk bir ses çıkardı. "Onları gümüşümle delik deşik edeceğim."

Bana elle dövme mi yapacak? Delik mi açacak?

Kahretsin.

"Şimdi gel *bana*, küçük hain," diye emretti.

Orgazmım felaket hızıyla içime girdi ve beni uçurumun kenarına sürükledi. Beni tek bir dalga ile sardı, o anda boğdu ve nefes nefese kalmamı sağladı.

Aurelius kükredi, boşalırken içime kaynar sıcak tohumlarını fişkırttı.

Aynı anda Von, dudaklarında bir hırıltıyla ağzımdan çıktı.

Nefes nefeseydim. Gözlerim yıldızlarla dolmuştu.

Von'un nefesi kulağımı gıdıkladı ve fısıldadı, "Şu anda içindeki o pislik hakkında, onunla ne yapacağımı biliyor musun?"

Yarı baygın halde, orgazmın ardından titreyerek başımı salladım.

Karanlık bir kahkaha attı. "Onu keseceğim ve köpeklerime yem olarak vereceğim, sevgilim. Ve benim canavarlarım yerken, seni onların bölgelerini gören korkuluğa eğip, *ben senin amını yalarken sen benim adımı haykıracaksın.*"

Ve sonra hayaleti kayboldu.

Aurelius ve ben vedalaştıktan sonra, arabaların uzaklaşmasını, atların nalları ritmik bir şekilde yere vurmasını izledim. Omuzlarımı saran kürk şalı daha sıkı çektim, kemiklerime işleyen soğuğu engellemeye çalışıyordum. Giydiğim deri ayakkabılar için minnettardım, Aurelius küçük randevumuzdan sonra hizmetçilerden birine benim için bu ayakkabıları, giydiğim elbise ve şalı almasını söylemişti.

Düşüncelerim Aurelius'un ayrılışında olması gerekirken, öyle değildi. *O piç kurusu* aklımdan çıkmıyordu.

Söylediği şeyi yapacağına takılıp kalmıştı...

Bunları elle yazacağım. Sana benim işaretlerimi giymeni zorlayacağım. Peki ya bunlar? Onları gümüşümle delip geçireceğim, sesi kafamda yankılanıyordu.

zihin. Sırtımdan bir ürperti geçti, sanki bir çift yumruk—
onun parmak eklemleri gibi.

Omzumun üzerinden arkama baktım, arkamda onun heybetli hayaleti duruyor olmasını bekliyordum, ama orada değildi.

Ve beni daha çok öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum: yaratma yeteneğimi elimden alan erkeği arzulayacak kadar aptal olduğum gerçeği mi, yoksa o piçin burada olup sözünü tutmaması mı?

Nipellerim korsemin dar sınırlarına karşı gerildi.

Ugh.

Bana bu kadar hakim olmamalıydı.

Kaleye doğru geri döndüm, yolumdaki küçük bir taşı kasten tekmeledim. Taş acınacak bir şekilde yana kaydı ve bu da benim öfkemi daha da artırdı.

Rüzgâr kahkahalarla uluyordu.

Chapter 37

Von

Eşinin başka bir adam yüzünden orgazm olurken hissettiği duyguları hissetmek, kimseye dilemeyeceğim bir işkenceydi. Onun bu duygusunu bir daha hissetmektense, parmaklarımın uçlarından başlayarak santim santim kesilmesini tercih ederdim.

Elbette, onun Meristone'dan bir aptalla seviştiğini hissettiğimde kendimi burbonla boğmuştum, ama bu sefer o seçeneğim yoktu ve onun isteyerek seviştiği kişinin Yaşam Tanrısı olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Ve bu sefer onun ichor'u onu etkilemeden bunu yapmayı seçmiş olması? Bu, içimdeki ilkel duyguları uyandırdı.

Bu yüzden, tek bir amaçla ona gittim: *onun zevki benim zevkim olacaktı*, bu beni öldürse bile.

Bunu yaparken, gücümün son kalıntılarını da tükettim, yani ondan tamamen koptum.

Artık onun duygularını hissedemiyordum ve hayalet formuma da erişemiyordum. Bu, ona yardım edemeyeceğim anlamına geliyordu. Bu düşünce midemi burktu, çünkü bir süreliğine eşim tamamen kendi başına kalacaktı.

Ve hala hatırlaması gereken çok şey vardı...

Elma ağacının gövdesine yaslandım, botumun topuğu ağaca çarptı ve kollarımı göğsümün üzerinde gevşekçe kavuşturdum. Gölgelerim etrafımda dolaşarak beni dolunayın ışığından koruyordu. Hafif bir esinti havayı karıştırdı, üzerimde asılı duran yaprakların gölgesini hışırdatıyordu. Uzakta, tilki yavruları birbirleriyle konuşuyorlardı, tiz havlamaları ve bebek gibi ağlamaları, gece geç saatlerde ürkütücü bir melodi oluşturuyordu. Yakınlarda gizlenen bir kurtun keskin uluması, genç tilkileri saniyeler içinde susturdu.

Gözlerim, Altın Saray'ın ikinci katındaki bir dizi kemerli pencereye sabitlenmişti.

Onu görebilmek için bekliyordum, bekliyordum.

Arkamda, meyve bahçemiz kilometrelerce uzanıyor, araziye yoğun bir elma ağacı tabakasıyla kaplıyordu. Onlar benim sessiz ordumdu, her biri tahta bir asker gibi davranıyor, benim adıma savaşıyor, topraklarımı geri alıyordu. Onlar, on yıllar boyunca ona verdiğim tohumlardan doğmuştu ve şimdi sayıları binleri bulmuştu.

Yeni Tanrılar arasında tohum ek, kader tanrıçası bir keresinde bana böyle demişti. Savaşı kazanmak için yapmam gereken buydu.

Ben de öyle yaptım.

Yeni Tanrılar Kralı'nın kendisi için yarattığı tanrıçayla yapmayı planladığı şeyi ondan aldım. Yaşam Tanrıçası'nın yaratma yeteneğini elinden aldım: bitkileri, hayvanları... çocukları.

Bunun için üzülmiyordum.

O, kızın arkasını döndüğünde ne yaptığını bildiğim için, onu tahmin edemeyeceği kadar kurtarmış oldum. Kız kardeşimin kanatlarını almak gibi, bu da gerekli bir kötülüktü. Ondan aldığım şey, onun bir fabrika gibi muamele görmek yerine, bir hayat yaşama yeteneğini garanti altına aldı.

Eğer ona yan faaliyetleri hakkında dürüst olsaydı, ateşli küçük baştan çıkarıcının bunu kabul etmeyeceğinden emindim.

Onu düşündüğümde içimde tanıdık olmayan bir duygu kabardı. Ne kadar uğraşsam da, buna bir isim veremedim. Bu bir takıntıydı, bir

takıntıydı. Kendi hastalığımdı.

Onların hayatlarına yerleştirdiğim parazit, dönüp benim hayatıma mı girmişti? Onu görmek için odasındaki pencereye baktım. Burada olmam, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu: parazit benim içime de girmişti. Göğsümden çıkmak üzere olan bir hırıltıyı zorla bastırdım.

Nasıl beni büyüleyebilirdi? Ben Ölüm Tanrısıydım. Zehirli şeylere karşı bağışık olmam gerekirdi.

Her şey bittiğinde, savaşı kazandığımda, onun içime eklediği bu hastalığı ortadan kaldıracaktım. Burun deliklerim genişledi. Ondan kurtulacaktım. Kalıcı olarak.

O anda, o göründü.

Taze düşmüş kar rengindeki ipeksi saçlarının bir kısmını tutmuş, nazikçe fırçalıyordu. Porselen gibi cildi, yukarıdaki Luna kadar parlak bir şekilde ışıldıyordu. Parmaklarım onun cildine dokunduğunda, ne kadar lüks olduğunu anlamıştım.

Ne kadar yumuşak... Onun poposuna el izimi bırakmak ne kadar kolay olurdu. Hayal gücüne pek yer bırakmayan dantelli, beyaz bir gecelik giyiyordu. Gecelik, esnek kıvrımlarına sıkıca yapışmış, göğüslerinin arasında derin bir dekolte bırakmış, yırtmaç neredeyse göbek deliğine kadar inmişti. Kumaş o kadar inceydi ki, göğüslerinin dolgunluğunu veya pembe meme uçlarını görmek zor değildi. Onlar adeta ilahiydiler, ama aralarına bir zincir geçirip onu bana doğru çekmeyi düşündüğümde... onu ellerinin ve dizlerinin üzerinde tahtıma doğru sürüklemek için kullanmayı düşündüğümde...

Bir iniltiyi bastırdım.

Gerginlik kaslarımı sardı, onları sıkıca birbirine bağladı. Aşağıya baktım - sıkıca birbirine bağlanan tek şey o değildi. Lanet olası pantolon.

Boynumu çıtlattım, ama pek işe yaramadı. O söz konusu olduğunda, hiçbir şey işe yaramıyordu.

Geniş meyve bahçesini inceledi, sevimli küçük ağzını okşayan bir gülümsemeyle. Tanrım, o ağız... Onunla yapabileceğim şeyler, ona yapabileceğim şeyler. Her gece bunu yapıyordu: Saçını tararken pencereye gelip, kırmızı meyvelerle noktalı yeşil denizi seyrediyordu. Yarattığı şeyden gurur duyuyordu; bunu, gün boyunca meyve bahçesinde geçirdiği zamandan da anlaşılıyordu.

Evet, onu gündüzleri de izliyordum — tabii ki o bilmeden.

Hiç bu kadar... pratik bir tanrıça görmemiştim. Çoğu, bahçeyi bakmak için sihirlerini kullanırdı, ama o değil — her zaman ellerini kirletmeye hevesliydi, tıpkı bir ölümlü gibi. Bu yerde dolaşan, kıçlarına bok parçaları sıkışmamış gibi davranan diğer yüksek ve güçlü pisliklerin aksine.

Gülümsemesi kayboldu ve bana sırtını dönerek arkasını çevirdi.

Gülümsemesini ve bahçenin ona verdiği mutluluğu neden sakladığını biliyordum

—kocasının değerli duygularını incitmemek içindi. Alaycı bir nefes verdim, dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Sanki bilmiyormuş gibi. O, kalede geçirdiği zamandan daha fazla zamanı bahçede geçiriyordu.

O, pencerenin geniş çerçevesine girdi ve ikisini de görebilmemi sağladı. O sevimli küçük kadını kollarına almayarak, sahip olduğu sınırlı beyin hücrelerini kanıtladı — roller tersine olsaydı benim yapacağım şey buydu. Onu kollarımın arasına almakla kalmazdım... Bu gece ne kadar az giyinmiş olduğunu fark eder, dişlerimle giysilerini parçalayıp, onu döndürür ve yarattığımız meyve bahçesine bakan pencerenin önünde ona zevk verirdim.

Ama ne yazık ki, genç tanrı ve ben aynı türden doğmamıştık, bu çok açıktı. Onun artık neden onunla seks yapmadığını hiç sorguladı mı acaba diye merak ettim.

Aniden, vücut dilleri değişti. İkisi de sertleşti, sanki ölüm sertliği başlamış gibi. Ne hakkında konuşuyorlarsa, konuşma hızla ters gitmişti. Bu, onlar için alışılmadık bir durum değildi. Bu günlerde, tek yaptıkları kavga etmektir.

Bileğimi çevirdim, avucumu gökyüzüne doğru çevirdim ve elimde dolgun, sulu bir elma belirttim — yaklaşan gösteri için küçük bir atıştırmalık.

İnanılmaz görme yeteneğim gibi, istersem onların konuşmalarını da dinleyebilirdim. Ama son zamanlarda kavgaları o kadar önemsizdi ki, artık umursamıyordum.

Onun fırçayı ona fırlattığını görünce kaşlarım kalktı. Elini bile kıpırdatmadan fırçayı yönünden saptırdı ve fırça onun yanından uçarak kafasını kıl payı iskaladı. Ona hırladı.

Elmayı ısırarak kendi kendime güldüm — oh, bu çok eğlenceli olacaktı. Daha önce ona hiç fiziksel olarak saldırmamıştı. Aferin ona.

Yumruklarını sıkarak pencerenin önünden geçip altın tuğlalı duvarların arkasında kayboldu. Kız onun peşinden koştu. Bir sonraki pencereye baktım, ama ikisi pencerenin önünden geçip gözden kayboldular.

Eh, elmaya baktım, pek eğlenceli değildi. Bir ısırık daha aldım ve dikkatimi elimdeki elmaya verdim.

Sadece çekirdeği kaldığında, onu yere attım ve çiğnenmiş hediye sabaha kadar ona bıraktım - sık sık yaptığım bir şeydi. Henüz doğrulamamıştım ama onun benim yaptığımı bildiğinden şüpheleniyordum. Tam dönmek üzereydim, Ruh Alemi'ne gölge yürüyüşüyle gitmek üzereydim ki, aniden muazzam bir gücün serbest kaldığını hissettim, sihir burnumu tıkadı.

Gözlerimi kocaman açarak pencereye baktım. Pencereden, onun geriye doğru fırlatıldığını kısaca görebildim. Bir saniye bile geçmeden, görüş alanımdan kayboldu.

Sonra ne olduğunu görmedim, ama çok iyi duydum.

Onun arkasındaki duvara çarptığını duydum, ölümsüz kemikleri o kadar yüksek sesle kırıldı ki, sanki yıldırım bir ağaca çarpmış ve onu paramparça etmiş gibiydi. Ağaçlarda dinlenen kuşlar ürküp uçmaya başladı, binlerce kanat düzenli, uğultulu bir cıvıltıyla çırpınıyordu.

Çenem çeliği keser gibi keskinleşmişti, azı dişlerim patlamaya hazırды. Damarlarımda güçlü bir şey dolaşıyordu. Tehditkar bir şey. Kan için can atan bir şey.

Düşünmedim. Düşünmeme gerek yoktu. Sadece içgüdülerimle hareket ettim.

Bir saniye önce meyve bahçesinde duruyordum, bir saniye sonra ise bir arena sığacak kadar büyük, görkemli ve lüks odalarında duruyordum.

Onu gördüğümde burun deliklerim genişledi.

Bilinci kapalıydı, boynu garip bir şekilde yana doğru bükülmüştü, kolları ve bacakları bükülmüş ve kırılmıştı. Parçalanmış kemikler porselen teninden dışarı çıkmıştı, altın rengi kanı yüzeye çıkmış, nehir akıntıları gibi akarak, altında biriken ilahi kan okyanusunda toplanmıştı.

Kırık bir boyun ve kırık kemikler bir ölümsüzü öldürmek için yeterli değildi, ama bu onun ona yaptıklarını haklı çıkarmazdı. Onu öyle görmek içimde vahşi bir şey uyandırdı ve...

"Burada ne yapıyorsun?" Aurelius, yumruklarını yanlarında sıkarak, gergin derisini kesmek üzere olan parmak kemikleriyle hırladı.

Ben de hırıldayarak karşılık verdim ve kendimi onunla Aurelius'un arasına koydum. Ne halt ediyordum ben? Onu mı koruyordum?

Benim büyüüm onunkinden çok daha eskidi, ama ben aptal değildim. İnsanların yıllardır kime dua ettiklerini biliyordum: bana değil, ona. Onların duaları onun güçlerini katlanarak artırıyordu. Aurelius benden çok daha güçlü olabilirdi. O gün

. Ve böylece, daha önce yüzlerce kez yaptığım şeyi yaptım .

..

Onu gecenin karanlığında kaçırdım ve Yaşayan Diyar'a götürdüm. Sallanan meşe ağaçlarıyla çevrili küçük kulübeye.

Normalde, bir ölümsüzün vücudu kırık kemikleri kendi kendine iyileştirebilirdi, ama bir hafta geçtikten sonra iyileşmesinde hiçbir ilerleme görmeyince, bunu kendim yapmaya karar verdim. Elle.

Ama onun parçalanmış uzuvlarını düzeltirken, midem o kadar bulandı ki dışarı çıkıp ormanda kusmak zorunda kaldım - bu benim için bir ilkti.

Ve işim bittiğinde, bir daha asla bunu yapmak istemediğime karar verdim.

Ben Ölüm Tanrısıydım ve kemikler benim para birimimdi, ama onun kemikleri söz konusu olduğunda, onların o şekilde kırıldığını gördüğümde?

O alemleri küle çevirebilirdim.

Onun yenilenmesinin bu kadar yavaş olmasına şaşırdım. Onu buraya getirdiğimden bu yana üç hafta geçmişti. Başka herhangi bir ölümsüz, şimdiye kadar tamamen iyileşmiş olurdu.

Ama o değil.

Kendini iyileştirme yeteneği bu kadar eksik bir tanrı ile hiç karşılaşmamıştım.

Onunla ilgili her şey bana çocukça geliyordu... Ne tanrıçaydı ama.

O kadar acınasıydı ki, sert ve nasırlı parmaklarımla ipeksi saçlarını okşarken içimden böyle düşündüm. Saçlarını okşarken, göz kapakları yavaşça açıldı ve yakalandım.

Zayıf bir şekilde dikleşerek benden uzaklaştı, yatağın diğer tarafına doğru, ama yatağın küçük boyutu nedeniyle çok uzağa gidemedi. Zayıf hareketleri yeni doğmuş bir geyik yavrusundan farksızdı. Hala inanılmaz derecede zayıfken bu kadar aceleci davrandığı için onu azarlamak istedim ama kendimi tuttum.

"Benden uzak dur," diye tısladı.

Ona uzanmak istedim, ama bunun yerine kendimi tuttum. Ağzımda bir gülümseme belirdi ve "Merhaba, Küçük Tanrıça" diye mırıldandım.

"Neden buradayım?" diye sordu, bakışları üstüne örtülmüş boz ayı kürküne düştü. Keten bezle sarılmış kolunu kaldırdı ve bileğinin arkasını alnına bastırdı. "Ateşim yok," diye mırıldandı, aynı anda koluna sardığım tül kumaşı fark etti. Kolunu indirdi ve inceledi.

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Kocanın seni odanın diğer ucuna fırlatıp boynunu kırdığını hatırlamıyor musun?"

Bana baktı, kocaman mavi gözleri dehşetle doldu, gözlerinin kenarları beyazla çevriliydi. "Hayır," diye itiraz etti, başını sallayarak, geri gelen anıyı bastırmaya çalışarak. "O asla böyle bir şey yapmaz..."

"Yaptı." Onun güzel dudakları bu gereksiz yalanı bitirmeden sözünü kestim.

Başını eğdi, gözleri, umutsuzca engellemeye çalıştığı anıyı hatırlayarak bir oraya bir buraya kaydı. Alt kirpiklerinin kenarında gözyaşları birikti, sonra bir tanesi süzülerek yanağından aşağıya düştü. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

İçimden gelen bir dürtüyle sandalyeden kalktım, küçük yatağa eğildim ve parmağımın tersiyle yanaklarından akan küçük gözyaşı damlalarını sildim. Dokunuşumdan çekilmedi, bu ilk kez oluyordu. Ve çok kısa bir an için, bakışları benimkilerle buluştu ve ben... dizlerimin üzerine çökebilirdim.

O çok etkileyiciydi.

Kendimi tutamayıp parmaklarımı indirdim. Nazikçe çene hattını okşadım. Onu izledim, daha önce binlerce kez yaptığı gibi elimi itmesini bekledim.

Ama nedense, şu anda, bana izin veriyordu.

Parmaklarım narin, fildişi rengi boynuna indi. Ten rengimizdeki kontrast, benim elimle onun saf kadınsı boynunun büyüklüğü arasındaki fark, içimdeki bir tür sahiplenme duygusunu uyandırdı.

"Neden kemiklerin kendiliğinden düzelmiyor?" diye sordum, cildinin tereyağı gibi yumuşaklığına hayranlıkla bakarak. Ölümlü insanlar hayatlarını altın peşinde koşarak geçirirler, ama şu anda benim yerime geçselerdi, bu metalin çok yetersiz olduğunu fark ederlerdi. Çünkü onunla rekabet edebilecek hiçbir zenginlik yoktu. Ve bu, göstermeye çalıştığımdan daha fazla canımı sıkıyordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı, beni incelediğı kadar beni de inceliyordu.

"İyileşmen de uzun sürüyor," diye ekledim.

"Bazen değişir. Şifacılar, vücudumun bazen ölümsüzden çok ölümlü gibi davrandığını söylüyor." Gözleri hafifçe büyüdü ve sinirli bir şekilde alt dudağını ısırmaya başladı, hareketleri her şeyi anlatıyordu: bana, ona karşı kolayca kullanabileceğim bir şey söylediğı için pişman olmuştu.

Onu suçlayamazdım. Benden korkmakta haklıydı.

Ölümsüz bir bedenın ölümlü gibi davranması? Bunu yapabilen sadece bir avuç insan vardı.

"Sen türünün ilk örneğı değilsin," dedim, başparmağımla alt dudağının altındaki hafif çukuru bastırarak, yavaşça dişlerinden çekerek ıslak, dolgun dudağını serbest bıraktım. Onu dudaklarımın arasına almak için canım çekildi.

"Ne demek benim türümden ilk değilim? Şifacılar daha önce kimsenin böyle bir yeteneğı olmadığını söylediler." Eski alışkanlıklarına geri dönerek benden uzaklaştı, ama konuşurken sesinde kötülük yoktu. İlginç.

"O zaman şifacıların ya aptal ya da yalancı. Özgür İrade Tanrıçası, bedenini bir ölümlü gibi yaşlandırabilir. Doğal bir ölümlü hayat yaşar, kendi seçtiğı zamanda ölür ve sonra yeniden reenkarne olur. Eğer gerçekten onun gibisen, senin de reenkarne olabileceğini düşünürüm."

"Onu duydum. O, Üç İplikçi'den biri." "Öyle," diye onayladım, hafifçe başımı sallayarak.

Bir an sessiz kaldı, zihnindeki dişliler o kadar yüksek sesle dönüyordu ki duyabiliyordum. Sonra, "Onunla konuşmak istersem... onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?" dedi.

"Çalışması gerektiğinde kız kardeşleriyle birlikte yaşıyor. Evleri Kilangor Dağı'nın içinde. Ama o biraz göçebe bir hayat sürüyor, bu yüzden genellikle orada değil," diye mırıldandım, hala onun dolgun, pembe dudaklarına bakarak.

Aramızda sessizlik oldu.

Bir adım geri çekildim ve uzun boyumu, benim yarısı kadar olan bir adam için yapılmış, çok küçük ahşap sandalyeye indirdim. Kulübenin geri kalanı gibi, bu oda da çok küçüktü. Neden ateşlendiğinde onu buraya getirdiğimi ben de anlamıyordum. Daha çok içimden gelen bir his, içimdeki bir ses onu buraya getirmemi söylüyordu.

"Onları izliyorum," dedi sessizce.

Kaşlarımı kaldırdım, ellerimi uyluklarımın üzerine koydum. Onun neyden bahsettiğini nasıl anladığımı bilmiyorum, ama anladım. "İnsanları mı?"

"Evet."

"Sen Yaşam Tanrıçasın. Canlıları gözetmek, bu görevin bir parçası gibi görünüyor."

"Hayır," dedi, gök mavisi gözlerini bana kaldırarak hafifçe başını salladı. "Öyle değil. Ben sadece onları izliyorum ve merak ediyorum..." Odaya bakındı, kollarını kendine doladı. "Onlar gibi yaşamak nasıl olurdu? Bu küçük, rahat evlerde?"

Sırttım. "Rahat mı?"

Gülerek nefes verdi ve tanrıça bana gerçekten gülümsedi. "Evet, öyle."

Rahat. Bu kelime komik geldi. Yabancı. Ona baktım, sesim eğlenceli bir tona büründü. "Devasa bir sarayda yaşıyorsun ve yine de bir yığın çubuktan yapılmış bir evde yaşamak nasıl olurdu diye merak ediyorsun? Ölümlüler gibi mi?"

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum," dedi, parmaklarını kucığında birleştirerek. Bu konuşmayı mı rahatsız edici buluyordu, yoksa benim varlığımı mı?

"Garip," diye alay ettim. "Beni idare et. İstedğin her şeye sahipsin. Neden bir ölümlü gibi yaşamak isteyesin ki?"

"Çünkü onların... sonsuzluğu yok. Kısa ömürleri var ve bu yüzden, hayatlarını en iyi şekilde yaşıyorlar." Omzunu silkti. "Onlar yaşıyorlar."

"Yani, aksine, biz ölümsüzlerin bunu yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Bence..." Kalın kirpikleri titredi, masmavi gözleri parmağını saran ince altın bir yüzüğe kaydı; metalin üzerine bir güneş işlenmişti. Yüzüğü parmağında çevirdi. "Biz ölümsüzler her şeyi hafife alma eğilimindeyiz."

Onu çok iyi anlayabiliyordum. "Öyle mi hissediyorsun? Kendini önemsiz mi hissediyorsun?" Başını kaldırdı. "Öyle demek istemedim."

"Öyle mi?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Bence tam da bunu kastettin, Kitten. Kendini onun yoluna koyuyorsun, ama o yanından geçip gidiyor. Seni olması gerektiği gibi görmüyor. Hiç görmedi."

Yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. "Peki bu kimin suçu? Beni kısır yapan sensin. Onun tek istediği bir varis idi ve sen bunu bizden aldın."

Dişlerimi sıktım, bakışlarım onun bakışlarıyla aynı seviyedeydi. "Üzgünüm, değerinin sadece çocuk doğurma yeteneğine bağlı olduğunu fark etmemişim. Aslında bir damızlık kısıraktan farkın yok. Söylesene, Kitten, senin için ahırdan bir dizgin ve bir bit getirmeli miyim?"

"Sen tam bir piçsin," diye tısladı, elleriyle kürk battaniyeyi yumrukladı. "Bir kralın varisi olması, tacını devredeceği biri olması ne kadar önemli, biliyorsun."

"Kafam karıştı tanrıça, seninle mi konuşuyorum, yoksa kocanla mı? Ayrıca bu aptalca bir ölümlü kuralıdır — ölümsüzlerin hüküm sürmek için varislerine ihtiyacı yoktur."

O, zehirli bir ses tonuyla alaycı bir şekilde konuştu. "Artık Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarını yönetmeyen başarısız kralın sözleri."

Bunu çeneme yedim, onun kavgası dudaklarıma çarpık bir gülümseme çizdi. "Kedicik sonunda pençelerini mi buldu? Umarım öyledir, çünkü onlara ihtiyacın olacak."

"Neden bahsediyorsun?" diye dişlerini sıkarak öfkeyle sordu.

Sandalyeden kalktım, heybetli bedenim yatağın üzerine eğildi. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, bakışlarını benimkine kilitledim. "Senin, zavallı kocana başına gelecekleri anlatmanı istiyorum, Kedicik." Öne eğildim ve ona en çekici gülümsememi gösterdim. "Savaş."

"Kaybedeceksin," dedi kendinden emin bir şekilde. Başımı yana eğdim. "Öyle mi?"

Gözlerinde bir titreme gördüm, zırhındaki bir çatlak, bana onun emin olmadığını gösterdi. Ve bu mesaj yeterince açıktı.

İki taraf da eşit güçteydi, ama Aurelius'un sahip olmadığı bir şeye ben sahiptim. O ateş ve güneşten doğmuş olabilir, ama ben rüzgâr ve geceden doğmuştum ve onun aksine, demir gibi bir iradem vardı.

Benim olanı geri alacaktım — tıpkı ölümün her zaman yaptığı gibi.

Chapter 38

Von

Ölümsüzler Diyarı düşmüştü ve Yaşayanlar Diyarı da aynı kaderi paylaşmak üzereydi.

Her şey planlandığı gibi gitmişti. Planlanandan daha iyi.

Yaşayan Diyar'da hala Eski Tanrılar'ı destekleyen bu kadar çok insan olduğunu öğrenince şaşırdım. Savaşı kazanmamız için dua ettiler ve bu dualar beni ve diğer eski tanrıları ve tanrıçaları aşılmaz bir güçle doldurdu. Bazıları Eski Tanrılar'ın inancından hiç vazgeçmemiştii, bu yüzden doğal olarak, bir zamanlar bizim olanı geri almamız için bize tezahürat ettiler.

Ancak, on yıllık savaşı bizim lehimize çeviren başka bir beklenmedik olay daha oldu: Aurelius'un hükümdarlığı, Yaşayan Diyar'daki kadınların sayısını o kadar azalttı ki, bir zamanlar onun için dua edenlerin çoğu artık dua etmiyordu. Hatta, Yaşayan Diyar'daki çoğu insan, Yaşam Tanrısı'ndan nefret etmeye başlamış, onun adını duyduklarında yere tükürüyorlardı.

Başka bir grup daha ortaya çıktı: sadece prestijli Işık Hanım için dua edenler. Dudaklarım gülümsedi; oldukça küçük bir takipçi kitlesi vardı. Yaşayan Diyar'da geçirdiği zaman, Ölümsüz Diyar'a geri dönerken ölümlülerle konuşması, ona çok yarar sağlamıştı; dürüst olmak gerekirse, bunun için bana teşekkür etmeliydi. Onu o kadar çok kez kaçırıp

onu kaçırap Yaşayan Diyar'a götürmeseydim, bunu asla deneyimleyemezdi.

O, Yaşayan Diyar'ı koruyan, ayakta kalan son Yeni Tanrılardan biriydi.

"Pis ellerini benden çek!" Aurelius, muhafızlarım onu Altın Saray'ın taht odasına sürüklerken bağırdı.

Taht odasında tek bir taht vardı ve üst kısmına oyulmuş gösterişli güneş ışınlarına bakılırsa, bu taht Aurelius içindi. Şaşırdığımı söyleyemezdim — o, kadınlarına taht vermek için fazla narsistti. Ona kraliçe unvanını bile veremedi, halkın ona prenses demesini istedi.

Mermer zemine, tahtın yanındaki aşınmış noktaya baktım. O, ona sadakatini ve saygısını göstererek kaç kez orada durmuştu, oysa o onun için hiçbir şey yapmamıştı? Kendimi tutamayıp, bu düşünceye öfkeyle homurdandım.

Aurelius başını kaldırdı, normalde mükemmel olan saçları korkunç bir şekilde dağınıktı. Bana dişlerini gösterdi. Altın zırhının kömürleşmiş ve parçalanmış kalıntıları, görünüşte parlaklığını kaybetmişti. O, savaşta karşılaştığım en güçlü tanrıydı ve tekrar savaşacak olursak, ikinci kez kazanabileceğimi düşünecek kadar beceriksiz değildim.

Kırılmaz kelepçelerim ayaklarına ve bileklerine dolanmış, onları birleştiren zincir boynundaki tasmaya kadar uzanıyordu. Bunlar, Ruhlar Diyarı'nın derinliklerinde yetişen kristal oluşumlarından dövülmüştü. Savaştan önce, bunları kendim üzerinde denemiş ve elmas benzeri yapılarının benden daha güçlü olduğunu doğrulamıştım. Sonra, Aurelius'a hizmet eden her tanrı ve tanrıça için birer tane olmak üzere düzinelerce yaptırdım.

Bir set kalmıştı... Bunların kimin tatlı küçük bilekleri, ayak bilekleri ve boynu için olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Aurelius'un yaldızlı tahtına oturdum, bacaklarımı açarak koltuğu ondan daha iyi doldurdum. Bir dirseğimi kol dayama yerine koyup, başparmağımı çenemin altına soktum ve işaret parmağımı yanağıma bastırarak başımın yanını destekledim. Rahat bir kibir yayılıyordu benden.

"Nasıl cüret edersin tahtıma oturursun!" Aurelius bana bağırdı, sesi hala büyük, boş odada gök gürültüsü gibi yankılanacak kadar güçlüydü. "Nasıl cüret ederim?" Odaya işaret ederek güldüm. "Sen bu altın sarayını benim topraklarım üzerine inşa ettin. Tacımı ve krallığımı aldın. Kim kimden çaldı?"

"Yaratıcı tacını aldı ve senin yerini almak için beni yarattı. Ben, senin ancak hayal edebileceğin şekillerde krallıkları yönettim. Ve bunu senden çok daha iyi yapıyorum," Aurelius, benim zihin oyunlarıma ayak uydurmaya çalışarak hırladı.

Bu boşuna bir çabaydı.

Siyah deri zırh giymiş uzun boylu bir erkek, elinde mızrakla kapıdan içeri girdiğinde ayak sesleri duyuldu. Kıtık Tanrısı. "Yaşam Tanrıçasını bulduk."

"Nerede?" diye sordum, damarlarımdaki aciliyete rağmen ilgisizmiş gibi davranarak.

"Kıtalar arasında geçiş yaptılar. Şimdi Marsallae'yi savunan orduyla savaşıyor," diye cevapladı.

Gülümsemeyi sakladım. Ne kurnaz bir küçük yaramaz. Bu hamle hiç beklemediğim bir hamleydi.

Aurelius'un gözleri öfkeyle parladı. Nöbetçilerimin tutuşuna karşı direnerek, "Eğer karıma dokunursan..." diye homurdandı.

"Eğer mi?" Onu kötücül bir gülümsemeyle kesip geçtim. "Ah, küçük kral, geçen sefer onu aldığında bana dokunmama izin verdiğini sana söylemedi mi?" Alt dudağımı ısırdım, dişlerimle kazıyarak serbest bıraktım. Başımı hafifçe geriye eğdim, hakimiyetimi ortaya koydum. "Söylesene, onun cildinin ne kadar yumuşak olduğunu fark ettin mi hiç? Gerçekten, ipekten bile daha lüks. Ve cildinin rengi, sanki ay tarafından boyanmış gibi. Çok yumuşak, çok narin... Üzerine iz bırakmak ne kadar kolay olacak. Onun üzerine el izlerimi bırakmaktan zevk alacağım... Dokunuşumla onu yozlaştıracam. Belki... Senin izlemene izin veririm."

O pisliğe veda hediyesini bıraktıktan sonra, Gölge Yürüyüşü ile Yaşayan Diyar'a gittim.

Kanatlarım arkamda uzanarak havayı yararken, bulutların arasında, savaş alanının üzerinde süzüldüm. Bir şahin gibi, onu aradım, benim tatlı küçük kedicik.

Orada... Ağzımın sol tarafı sinsi bir gülümsemeye dönüştü... Onu bulmuştum. Sonunda.

Zırhı, kadınsı kıvrımlarına tehlikeli bir şekilde yapışmıştı. Bir zamanlar beyaz ve altın rengi olduğunu hayal ettim, ama şimdi savaşın renkleriyle boyanmıştı

—kan, çamur ve kanla boyanmıştı.

Orduma ait bir at ona çarptı ve onu geriye doğru fırlattı. Kafası bir kayaya çarptı, sesi kardeşlerinin çığlıklarından daha yüksekti — kulaklarımda yankılandı. Gözlerimi kısıarak çenemi sıktım, ses çeşitli nedenlerden dolayı sinirlerimi bozuyordu — bazılarını düşünmek istemiyordum.

Ne aptal bir kadın — kaçınılmaz olanla savaşmanın boşuna olduğunu anlamıyor muydu? Yeni Tanrılar savaşı kaybetmişti, tıpkı bu savaşın kaybedilmek üzere olduğu gibi.

Belki de... Ona göstermeliyim.

Kanatlarımı katlayıp yere doğru daldım. Son anda kanatlarımı açarak kendimi yakaladım ve sessizce yere indim. Üzerimde devasa beyaz güvercinler dönüyordu. Aurelius, onu savaşta yenmeden hemen önce onu onun için göndermişti. Bu, onun son takviye kuvvetleriydi. Onun gibi, onlar da uzun süre dayanamayacaktı. Hiç ses çıkarmadan, çatışan orduların arasından geçerek doğrudan ona doğru yürüdüm. Kimse bana dokunmaya cesaret edemedi, kendi adamlarım bile korkuyla geri çekildi. Kemiklerinde, benden yayılan gücü hissedebiliyorlardı. Kuduz bir köpek gibi, onu gevşek bir tasma ile tutuyordum, sadece

çok yaklaşırlarsa onlara bağırmaya yetecek kadar.

Onun yuvarlanışını izledim, çektiği acıdan gözleri başının arkasına kayacak gibi görünüyordu. Yine de devam etti. İçten içe, bir parçam onun mücadeleye ruhuyla gurur duyuyordu. Sonuçta, onun en çok sevdiğim yanı buydu.

Bir dişini tükürdü, tükürük ve kan karışımı çenesinden aşağı sarkıyordu.

O anda, varlığımı belli etmeye karar verdim. Öne doğru adım attım, botlarımın arkası yere sürtünerek ona doğru yürüdüm. Botlarım onun görüş alanına girdi, ama ona onları uzun süre bakma fırsatı vermedim. Kendimi tutamayıp çömelip çenesini sertçe tuttum. Onu bana bakmaya zorlarken yüzüklerim kadifemsi yumuşak tenine batıyordu. "Kanın benim için şarkı söylüyor, Küçük Tanrıça."

"Kan Kralı," dişlerini sıkarak söyledi. Gerçekten çok sevimliydi. Ağzını açıp, benimkilerle aynı olana kadar keskin olmayan küçük

köpek dişlerini parmağımla okşamak istedim.

Benim kesici dişlerim kalıcı olarak uzamıştı, ama onunkiler geri çekilebiliyordu - Yaratıcı'nın Yeni Tanrılara verdiği bir özellik, onların bir gelişme olarak gördükleri bir şey. Ben bunun oldukça anlamsız olduğunu düşünüyordum - neden olduğumuz şeyi saklamaya çalışalım ki?

Eli, sanki bir şey arıyormuş gibi seğirdi - muhtemelen kılıcı. Ondan aldığım her şey için benden intikam almaktan daha çok istediği bir şey olmadığına şüphem yoktu.

Kolunu sertçe tutup ayağa kaldırdım. Üzerinde ince bir zırh olmasına rağmen, elim kolayca pazısını kavradı. Benden çok daha küçüktü. Küçüklüğü, kadınlığı... Hayvani doğamı harekete geçirdi, kanı olmayan damarlarıma sızan güçlü bir uyuşturucu gibi.

Koruma. Bu kelime içimde bir davul gibi yankılanıyordu, her vuruş daha da yüksek sesle. Ben bunu görmezden geldim.

"Seni arıyordum," dedim, kirli yanağını okşarken.

Dokunuşumdan geri çekildi, sanki metalden yapılmış ve ben onu aşındırmaya kararlı bir elementmişim gibi. Başımı geriye eğip güldüm. Keşke onu eziyet etmekten ne kadar zevk aldığımı bilseydi.

Onun küçük bedenini kendime doğru çekerken kanatlarımı açtım. Elbette direndi, kollarımın etrafında oluşturduğu kafesi kırmaya çalıştı, ama bu aptalca bir çabaydı. Onu bırakmaya niyetim yoktu. Kanatlarım güçlü bir çırpınısla ses bariyerini aştı ve bizi havaya, bulutlara doğru fırlattı.

Savaş alanı iyice altımızda kaldığında, dağın yarısına kadar çıkan küçük, düz bir alana indim. O, kenardan aşağıya bakarak, aşağıda yaşanan yıkımı izledi. Buradan, her şeyi görebiliyordu: ordusunun kapısına dayanan kaçınılmaz yenilgiyi.

Ölüm. Hepsi için gelmiştim. Tıpkı söylediğim gibi.

Yüzünde yıkım belirmişti, endişeli kaşları ve inip çıkan göğsü bunu açıkça gösteriyordu. Mavi gözleri aşağıdaki savaş alanını taradı, bir yerden bir yere atladı ve aynı cevabı tekrar tekrar buldu. Kaybedeceklerdi.

Bakışları benimkilerle buluştu, erimiş ateş o güzel mavi gözleri bozuyordu. "Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Zaferini sevinmek için mi? Sadık adamlarımın ölümünü izlememi sağlamak için mi?" diye bağırdı bana.

"Kısmen, evet. Ama senin yargın seni bir ikiyüzlü olarak gösteriyor," diye düşündüm ve çenesini sıkıştırarak bana bakmasını sağladım. "Söylesene,

adamlarımı öldürdüğünde, onların kanıyla yıkanırken..." Kötü bir gülümseme attım. "Nasıl hissettin? İyi hissettirdi mi, sevgilim? Onların hayatlarına son verip beni hayal kırıklığına uğrattığında zevk aldın mı? Çünkü bunu oldukça garip buluyorum. Bence bu, varlığının anlamına tamamen ters düşer..." Gözlerimdeki şeytani, içimde yaşayan karanlığı ona gösterdim. "...Yaşam Tanrıçası."

Yüzüme tükürdü. "Seni piç kurusu. Bundan zevk almadım. Ben hayatın koruyucusuyum. Yaşayanların koruyucusu. Bu savaşı ilan ettiğinde, beni zorladın. Bu savaşta almamı zorladığın her hayat, tek bir amaca hizmet etti: sana olan nefretimi artırmak."

Dilimi şaklattım. Onun benden nefret etmesini istediğimi sanıyordum, ama bunu yüksek sesle duymak? Karanlık bir sinirime dokundu.

Yüzümü ona yaklaştırdım, sesim tehditkârdı. "Ne yazık. Benden oldukça hoşlandığını sanıyordum. Sonuçta, tanrıça, krallığımı sayısız hediyelerle dolduruyorsun. Sürekli olarak bana gönderiyorsun onları — saniye saniye, gün gün, yıl yıl. O kadar çok güzel, yitmiş hayat."

Gözlerindeki ateş söndü, sözlerim amacına ulaşmıştı.

Kötü niyetli bir gülümsemeyle devam ettim, "Görüyorsun, bana aşık olduğumu düşünmeye başlamıştım. Yani, elma ağaçlarıma çok iyi bakıyorsun."

"Seni piç. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye öfkeyle bana bakarak bağırdı. "Peki ya sen?" diye meydan okudum, sözleri içimden öfkeli bir ses çıkardı

. "Onu hiç sevmedin ve bunu biliyorsun, ama bunu kabul etmek için çok inatçısın."

Dişlerini gıcırdatarak, "Yanılıyorsun. Onu seviyorum. Derinden. Tıpkı halkımı sevdiğim ve onların beni sevdiği gibi. Onlar sayesinde, onların duaları sayesinde güçlendim," dedi. Yüzündeki ifade aniden değişti, gözlerinde en ufak bir umut ışığı belirdi. Büyüleyiciydi. "Sonunda bunu sona erdirecek kadar güçlü."

Elleri yanlarına doğru uçtu, beyaz saçları etrafında uçuşurken gücünün son kalıntılarını kanalize etti. Ne kadar çarpıcı bir küçük kadın. Cam gibi görünen bir su bıçağı yarattı ve savaş çılgılığı atarak bıçağı karnıma sapladı, ellerini sapın etrafına sıkıca sararak daha da derine soktu.

İlk başta ilgisiz bir şekilde aşağıya baktım, ama sonra gördüğüm şey... Her şey değişti.

Kan. Benim kanımdı.

Ama ben Ölüm Tanrısıydım... Ben kanamam.

Parmaklarımla cam bıçağı okşayarak kanımdan bir örnek aldım ve cildime değen sıcaklığına şaşırdım. Bakır kırmızısı maddeyi yüzüme yaklaştırdım, hala gördüğüm şeye inanamıyordum.

Savaş bittiğinde, eşini bulacaksın. Onun olduğunu anlayacaksın çünkü seni kanatacak olan o olacak. Kader Tanrıçasının sözleri zihnimde yankılandı.

Hayır... bu olamaz! O benim düşmanımın karısıydı. Bu da onun ihanetlerinden biri olmalıydı. Küçük cadı. Ona baktım. "Bu ne tür bir illüzyon?"

"Bu bir illüzyon değil."

Ona inanmadım. "Gerçeği söyle. Kader Tanrıçası ile konuştun ve kehaneti öğrendin. Bunu bana karşı kullanmayı düşündün."

"Tanrıça ile konuştum, ama bahsettiğin kehanetin ne olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı. Yüzündeki şaşkınlık, içimdeki duygularla aynıydı. "Demek... söylentiler doğruymuş."

"Evet, doğru. Ben kanamam..." diye cevap verdim ve elimi kılıcının kabzasına doladım. Dişlerimi sıkarak bıçağı vücudumdan çıkardım. Çıktığında, kendimi tutamadım ve güldüm. Her şey mantıklıydı. Yaratıcı sonunda bana bir eş vermişti, yüzyıllardır eziyet ettiğim bir eş. Üstelik düşmanımın karısı. Kanımla kaplı, güzel işlenmiş kılıcını inceledim ve görünüşünü biraz fazla beğendiğime karar verdim. Demek ona olan takıntım buydu. O benim olacaktı. Ona baktım ve ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusu kalıcı olarak yerleşti. BENİM. "—Şimdiye kadar."

Kılıcı kayalık, çorak toprağa attım — çorak, tıpkı onu yaptığım gibi — benim eşim. Ona yaptığım şeyin dehşeti beni sardı. Eşimin ateşe yakalanmasının sebebi bendim. Gözlerinde dönen nefretin sebebi bendim.

Onun hikayesindeki kötü adam bendim.

O, bizim eşleşme bağımızı asla kabul etmeyecekti.

Onu elde etmek için onun kabul etmesine gerek yok, canavar içinden mırıldandı.

Ve yukarıdaki Yaratıcı, onu dinlememek zordu. Kontrolüm kayboluyordu.

Onu al, diye ses tekrar emretti.

Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm, ona yaklaştıkça sızan karnımda hissettiğim içgüdüsel acıyı görmezden geldim. Ama bu, ona ihanet ettiğim tüm farklı yollar için hissettiğim acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Hareket etmedi. Ve çok iyi silahlanmış olmasına rağmen, bıçaklarını çıkarmadı.

Ona uzanacak kadar yaklaştığımda, bunu yapmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Onu alıp gecenin korumasına saklamak isteyen sesi görmezden geldim. Zaten yeterince zarar vermiştim. Ve sonsuz varlığımın her zerresi onu almam için çırpınıyor olsa da, almadım.

"Savaşı iptal ediyorum," dedim ona.

"Neden bunu yapasın ki?" diye inanamadan sordu.

Elimi uzattım, parmaklarımla saçının bir tutamını okşadım. Beyaz, ipeksi saç telleri, üzerlerini kaplayan kan ve çamurdan dolayı görünmüyordu. Ona yaptığım şey buydu. Eşimi bu savaşta savaşmaya zorlayan benim eylemlerimdi.

Çok uzun hayatımda ilk kez, yaptığım şeyden nefret ettim.

Ruhumun diğer yarısı olan ona baktım. "Zamanın başlangıcından beri, içimdeki boşluğu doldurmak için binlerce yıl boyunca bir cevap aradım. Ve şimdi, sonunda buldum. Beni öldürebilecek kişinin o olması ne kadar da uygun."

Saçlarını yana düşürdüm. Onu bıraktım.

Ve sonra gölgelerimin beni almasına izin verdim.

Chapter 39

Von

Ölüm Tanrısı, Kaderinde Yaşam Tanrıçası ile Birleşmek Vardı.

Elbette, kozmos gülüyordu.

Ama ben gülmüyordum. Hiçbirimiz gülmüyorduk. Özellikle Saphira.

Savaşı iptal ettiğimi söylediğimden beri durmadan volta atıyordu. O konuşmanın nasıl geçtiğini tahmin edebilirsiniz. "Bakışlar öldürebilseydi" atasözünü uyduran kişi, belli ki kız kardeşimi hiç tanımamıştı, çünkü gözlerinden fırlayan bakışlar ölümcül derecede keskin ve sert idi. Siyah topuklu ayakkabıları, geniş taht odanın cilalı obsidyen zeminine vurarak, odanın bir ucundan diğer ucuna yürürken, davul gibi, sinir bozucu bir tutarlılıkla vuruyordu. Tekrar tekrar.

Tak-tak. Tak-tak. Tak-tak.

Elimi sıkıca tuttum, tahtın kolları parmaklarımın altında ufalanıyor, küçük magmatik kaya parçaları derimi ısıırıyordu. Kansız yaralarım hızla iyileşti, ama önce taş parçalarını çıkarmam gerekti. Tutunduğum yerden, yıldırım gibi derin çatlaklar oluştu ve yıllar önce kendi ellerimle oyduğum devasa tahtımın geri kalan kısmını parçaladı.

"Sürekli volta atmayı keser misin?" diye hırıldadım.

Ses yavaşladı, sonra durdu.

Parmaklarımın sıkı tutuşu gevşedi.

Saphira bana öfkeyle baktı, siyah eldivenli eli, kalçasını kaldırarak oluşturduğu boşluğa koydu. "O senin sonun olacak, Draevon."

Bundan hiç şüphem yoktu. Birçok yönden, o zaten benim sonum olmuştu.

Onu o uçurumda, başlattığım savaşın yıkımını seyrederek bırakalı altı hafta olmuştu. Onun benim eşim olduğunu keşfedeli altı hafta olmuştu. Altı hafta boyunca ne yapacağıma karar vermeye çalışmıştım... onunla ilgili olarak.

Altı uzun hafta.

O zamandan beri, söz verdiğim gibi Yeni Tanrılar'ı zincirlerinden kurtarmış ve savaşı sona erdirmiştim. Kurtarmam gereken tek tanrı Aurelius'tu. Onu, kana susamış canavarlarımdan biri olan Marishka'yı tuttuğum hücreye, zindanımın derinliklerine atmıştım.

Marishka, en cesur adamların bile altını ıslatmasına neden olacak, on metre boyunda ölümsüz bir örümceydi. Görünüşi dev bir tarantula gibiydi, ama vücudu tüylerle değil, metal benzeri pullarla kaplıydı. Pullarının altından, yazın sıcaklığında küçük bir odada marine edilmiş çürümüş bir ceset gibi kokan iğrenç bir irin sızıyordu. Çürük kokusunun yanı sıra, yeşilimsi sarı irin her şeye yapıştıyordu ve bir kez üstünüze bulaştığında, onu çıkarmak için bol şans.

Marishka'yı zindanımın en karanlık köşesinde tutuyordum çünkü gün ışığından nefret ediyordu. Gün ışığına maruz kaldığında histerik bir şekilde çıldırıyordu. Doğal olarak, onun Işık Tanrısı için olağanüstü bir hücre arkadaşı olacağını düşündüm.

Kendi kendime sııttım.

Gecenin ortasında, krallığın geri kalanı çoğunlukla sessizken, Aurelius'un hoşnutsuz kükremesi doruğa ulaştı — tanrı, üzerinde bir dizi boru taşıyordu. Ruhlar Diyarı'nın büyük bir kısmını uyanık tuttu ve insanlar bundan bıkmaya başlamıştı — ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Onun her saat aklımdan geçmesiyle gecelerim zaten yeterince uykusuz geçiyordu.

Uykuya ihtiyacım olduğu için değil.

Uyku, diğer tanrı ve tanrıçaların sıkıldıklarında ve zaman geçirmek istediklerinde yaptıkları bir şeydi. İsterlerse yüzyıllar boyunca uyuyabilirlerdi, bu benim kral olarak hiç sahip olamadığım bir lüksdü, çünkü krallığı benim kadar iyi yönetecek kimseye güvenmiyordum.

Sonunda Aurelius kısıtlamalarından kurtulacaktı, bir tanrıyı ancak belirli bir süre hapsedebilirlerdi. O bir sorun oluşturunuyordu ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Gerçekten mi? Ellerinin eşime dokunması fikri hoşuma gitmiyordu, ister zevk ister acı için olsun...

Onun narin boynunun doğal olmayan bir şekilde bükülmüş hali zihnimin ön saflarına çıktı. Kaynayan öfkenin cehennemi derim boyunca yayıldı, zehirli pençelerini batırdı. Vücudum yağla ıslatılmış ve ateşe verilmişti ve onu söndürebilecek tek şey, ona zarar veren tanrının canını almaktı.

Hırıldadım — lanet olası bağ yine zihnimi karıştırıyor, onu korumak için içgüdülerimle oynuyordu, ölümsüz hayatımı sona erdirmek için gönderilen silahla. "Beni dinliyor musun?" Saphira, binlerce yıl önce yarattığımız zehirli engerekler gibi tısladı. Ölümcül doğalarını benim, ama saldırgan, önce ısırma içgüdüleri tamamen ondan geliyordu.

Genç bir engerek boynuna dolanmış, başı onun pek de geniş olmayan dekoltesi arasında sallanıyor, kuyruğu boğazına dolanmıştı. Saphira'nın giydiği elbise boyanmış siyah deriden yapılmıştı. Onu tanıyan biri olarak, muhtemelen ona yanlış bir şekilde bakan zavallı bir ölümlünün derisinden yapılmıştı.

"Aslında hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

"Folkoln, ona bu bağı düşünmekle aptal olduğunu söyle," dedi, sandalyeye gelişigüzel oturmuş olan kardeşimize.

Ay ışığı pencereden içeri süzülerek onun botuna parlıyordu. Uzun bacaklarından biri önüne uzanmış, diğeri ise sandalyenin altına sıkışmıştı. Ay ışığı, yüzündeki piercinglere yansiyarak ışık parçacıkları oluşturuyordu. Benim gibi, o da yaptığı anlaşmaların sonucu olarak mürekkep gibi izlerle kaplıydı. Saphira da bu yeteneğe sahipti, ancak onu kullanma fikrine burun kıvırıyordu.

Savaşçı doğasına sadık kalan Saphira tekrar konuşmaya başladı. "Yaratıcı seni yok etmek istiyor. Bu bağın tek açıklaması bu olabilir. Neden o küçük sürtüğü seçsinler ki..."

Uyarı olarak hırıldadım, boynumdaki damarlar derimi yırtacak gibi görünüyordu. Nasıl benim eşime...

Sesi kesip, parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçirdim, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Siyah alev ve kemikten yapılmış tacım başımın üzerinde süzülüyordu, alev gibi gölgeler koparak, sadık bir ev kedisi sevgisini gösterir gibi parmaklarımı yalıyor, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Onları uzaklaştırdım.

Bana ne oluyordu böyle?

Aurelia benim düşmanımdı ve onun eliyle, ölümsüz hayatımı elinden alacaktı —buna hiç şüphem yoktu.

"Bu makul," diye düşündü Folkoln, dizinin üzerinde, kabzasına dev bir zümrüt gömülü hançerin ucunu dengeleyerek, işaret parmağını kabzanın ucuna bastırdı. Benimkine benzeyen obsidiyen gözleri benimkilere doğru yükseldi.

Eski tanrılar hep siyah irislerle doğmuşlardı. Eşlerimizi bulana kadar irislerimiz renklenmeye başlamıyordu. Aynı şekilde, eşlerimizden ne kadar uzak kalırsak, irislerimiz o kadar siyahlaşmaya başlıyordu. Bazı dişiler, eşlerinin irislerinin sürekli renkli kalmasını sağlamaktan büyük gurur duyuyorlardı. Bu, onları sahiplenmenin, dış dünyaya erkeklerinin bağlı olduğunu, artık açlık çekmediğini göstermenin ilkel bir yoluydu. Eski tanrıçalar ve Yeni Tanrılar, kalıcı göz rengiyle doğmuşlardı.

Kız kardeşime baktım, zengin zümrüt rengi gözlerini inceledim.

... Benimki de onunki gibi mi olurdu? Bu, daha önce hiç merak etmediğim bir soruydu. Ama şimdi...

Hayır. Parmaklarımı bir kez daha saçlarımın arasında gezdirdim. O konuya girmeyecektim. "Yaratıcı'nın senin yerine başka bir tanrı istediğini, sana sırtlarını döndüklerine göre, belki de bu, seni sonsuza dek ortadan kaldırmak için kullandıkları yöntemdir," dedi Folkoln, düşünceli bir şekilde bıçağın ucunu şakağına vurarak. "Eğer öyleyse, bu oldukça şeytani bir plan."

Kardeşim ve ablam büyük olasılıkla haklıydılar. Aurelia, Yaratıcı'nın benim ölümümü sağlamak için gönderdiği kılık değiştirmiş bir suikastçıydı. O benim zevklerime

—duyularımı. Onunla ilgili her şey beni bağımlı hale getirmişti. Her gece elma bahçesinde durup onu görmek için beklememin sebebi buydu.

Onu sadece istemiyordum, ona can atıyordum.

Ve bu arzu, muhtemelen beni kalıcı olarak öldürecekti.

Tarih öncesi bir insan olabilirim, ama yine de hayatta olmaktan zevk alıyordum.

Kader Tanrıçasının sesi zihnimde yankılanıyordu: "Ama bu uyarıyı iyi dinle, eşinin hayatı, onun öldürmesi gereken erkeklerle bağlantılı."

Bu küçük bilgiyi zaten şüpheli olan kardeşim ve ablama söylememiştim. Bu onları çılgına çevirir ve Aurelia'nın beni öldürmek için gönderildiğine dair görüşlerini pekiştirirdi. Kader Tanrıçasının uyarısının

nasıl göründüğünü biliyordum ve Aurelia'nın öldürmek için kaderinde olan erkeğin büyük olasılıkla ben olduğumu düşünmek için makul bir nedenim vardı. Ama ya öyle değilse? O zaman kim?

Bir iç çekişi bıraktım.

Kendi eylemlerimle, Aurelia'nın benden nefret etmesini tek başıma sağlamıştım. O gün uçurumda neden benim ölümsüz hayatımı almamıştı, neden tereddüt etmişti... Bunu asla bilemeyecektim. Bir şans daha verilirse, tekrar tereddüt edeceğini hiç sanmıyordum.

Bunu öğrenmeyi planlamıyordum.

Onun hayatı benimkine bağlıysa, benim ölümüm ikimizin de sonu anlamına gelirdi. Peki ne yapmalıydım? Düşünürken, tahtımın kolunun parçalanmış kalıntılarına parmaklarımla vurdum.

Onun beni affetmesini sağlayacak bir yol var mıydı?

Neredeyse kendime gülecektim. Bir tanrıça ve bir kadına yapılabilecek en kötü şeyi yapmıştım: Onun yaratma yeteneğini elinden almıştım. Hayır, benim için kurtuluş yoktu ve bu haklı bir şeydi.

Son bir seçeneğim kalmıştı...

Ama eşimi öldürebilecek cesaretim var mıydı?

Midemde öfkeyle yuvarlanan mide bulandırıcı, ağır lav bana hayır diyordu. Ama hissettiğim şey gerçek miydi? Yoksa Yaratıcı'nın beni manipüle etme şekli miydi? Bu düşünceden nefret ediyordum. Ben, yerleştirilip kullanılacak bir oyun parçası değildim; ben oyunun yaratıcısıydım. Bağlı olsam da olmasam da, kuralları ben koyardım. Aurelia, Yaradan'ın beni yok etme girişimi ise, bir fahişe gibi boyun eğip bunu kabul etmeye niyetim yoktu.

Saphira'ya baktım. "Ne yapmamı öneriyorsun?"

Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. "O seni yok etmeden önce, önce onu yok et."

"Nasıl?" diye sordum.

"Sen bu aptalca küçük bağa takıntılıyken, ben bazı şeyleri araştırıyordum," diye cevapladı. Uzun bacakları onu tahtıma çıkan dik merdivenlere taşıdı - elli basamaklı bir merdiven. Kedimsi vücudu gölgelerin içine daldı ve sonra doğrudan önümde belirdi. Bileğini çevirerek bana avucunu gösterdi, daha doğrusu avucunda ne olduğunu gösterdi - ince, keskin dikenlerle donanmış, on beş santim uzunluğunda narin beyaz bir asma dalı. Sanki kesildiği bitkiyi arıyormuş gibi elinde hareket ediyordu. "O senin zayıflığın olabilir, ama bunun onun zayıflığı olduğuna inanıyorum. Altın Saray'da yetişen bir ağaca ait. Söylentilere göre, ona 30 metreden fazla yaklaşamaz, yoksa şiddetli bir şekilde hastalanır."

Onu bana uzattı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordum, asmaya bakarak, böylesine narin, küçük bir şeyin bir ölümsüzün hayatını nasıl sona erdirebileceğini merak ederek. Metaforu anlamamış değildim. "Eğer şimdi Yaşam Tanrıçasını öldürürsem, tepki olacaktır - savaş nedeniyle güçlü bir takipçi kitlesi kazanmıştır."

"Savaşın sona ermesini kutlamak için gelecek hafta bir balo düzenlenecek. Oraya gitmeni öneririm. Ona evlenme teklif et. Karşılığında, onlara krallıkları vereceğini, kralını geri vereceğini söyleyerek yalan söyle. O bu teklifi reddetmeyecektir. Onu buraya getir ve o seni öldürmeden önce o kaltağı öldür. Kimse bunu asla bilmeyecek."

"Bununla mı?" dedim, kıvrılan asmayı işaret ederek. "Bununla ne yapacağım? Öğütüp yemeğinin üzerine serpiştireyim mi?"

Folkoln güldü. Ben de güldüm.

Saphira ikimize de tısladı. "Hayır kardeşim, onu bir kılıç yap. Ya da daha iyisi..." Saphira'nın kanlı dudaklarında şeytani bir gülümseme yayıldı, "...ona takması için bir taç yap. Güzel bir taç. Ölülerin kraliçesine yakışır bir taç."

Chapter 40

Bilge

Gök Sarayı, Aurelius'un Ölümsüzler Diyarı'ndaki en görkemli konutu olan mimari bir mücevherdi. Alonia Dağları'nın kucakladığı düz bir arazi üzerinde yer alan saray, deniz seviyesinden yüksekte, pamuk gibi bulutların arasında bulunuyordu.

Pürüzsüz kumtaşı korkuluğa yaslandım, öne uzandım ve tembelce sürüklenen kabarık beyaz buluta elimi daldırdım. Elim geri çektiğimde, parlak çiğ taneleriyle kaplanmıştı. Küçük damlacıkları cildimden kaldırıp havada asılı kalmalarını sağladım. Sanki sarayın içinden gelen canlı, neşeli şarkı eşliğinde büyük orkestranın müziğine uyum içinde dans ediyorlarmış gibi onları döndürdüm.

Bu gece saçlarımı Aurelius'un sevdiği gibi yukarıya topladım. Bana verdiği altın, tüy şeklinde, elmas tarak saçlarımın arasına yerleştirilmişti. Hafif bir esinti tenime dokundu, enseme öptü, bir bukle saçımı serbest bıraktı - bu çok samimi bir his verdi.

Havada en ufak bir sihir izi vardı. Kadim ve ölümcül.

Kimin olduğunu biliyordum, bu koku zihnime kalıcı olarak kazınmıştı. "Çık ortaya, alçak herif," dişlerimi sıkarak fısıldayarak homurdandım. Ona gölgesinden çıkıp kendini göstermesini emrettim.

"Lütfen dikkatli olun, Leydi Aurelia," dedi tanıdık bir erkek sesi. "Burada tek başına olmamalısınız."

Döndüm, birkaç kat tül ve parlak ağdan oluşan havadar eteklerim, hareketlerimle sallanarak bana yetişmek için bir an bekledi. Binlerce altın boncuk, korsenin önüne elle dikilmişti ve göğsümü eterik bir zırh gibi gösteriyordu, elbisenin geri kalanı ise bembeyazdı. Omuzlarımin üzerine dökülen şeffaf kollar, sanki gevşemiş peri kanatları gibi yere kadar uzanıyordu. Ay ışığı altında, elbise yıldız ışığı gibi parlıyordu ve her hareketimde göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldıyordu.

"Arkyn." Yumuşak bir nefes vererek selam olarak gülümsedim. "İlgin için teşekkür ederim. Sadece kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu."

O gece resmi kıyafet giymişti, altın rengi kumaşla süslenmişti, ancak pelerinin kenarındaki altın rengi kürkün hemen altında hafif beyaz dikişler görünüyordu. Yanlarında tokalı siyah deri çizmeleri dizlerine kadar uzanıyordu. Altın ve yakutlardan yapılmış yakası geniş omuzlarına uzanıyordu. Bu, Aurelius'un hediyesiydi ve Arkyn onu çok değer veriyordu, acaba hiç çıkarmış mıydı diye merak ettim.

Arkyn'in ölümlü annesini vefat etmeden önce hiç tanışmamış olsam da,

Arkyn'in babasına benzediğini bilmek için onunla tanışmama gerek yoktu.

İkisi de inanılmaz bir çekiciliğe sahipti; insanlar sadece onların güneşinde ısınmak istiyordu. Ölümlü unvanımla, Arkyn'in üvey annesiydim, ama ikimizin arasında böyle bir dinamik hiç olmadı. Ben yaratıldığımda, o da benimle aynı yaşıyordu. Birlikte tanrısallığımıza ulaştık. Biz sadece arkadaştık, ancak bazen Arkyn'in bana karşı en ufak bir romantik duygu beslediğinden şüphelenirdim

ama babasına olan sadakatinden dolayı bunu asla itiraf etmezdi.

Ona karşı bu duyguları asla karşılık vermedim, çünkü kaybetmek istemediğim tek şey onunla olan arkadaşlığımdı.

Hayatım izole bir hayattı. Arkyn dışında özellikle yakın olduğum kimse yoktu, ama bu çabalamadığımdan değildi. Eskiden diğer dedikoducu tanrıçalarla öğleden sonra çayına katılırdım, ama onlar bana hiç ilgi göstermezdi. Aurelius ile evlilik ilişkilerimden, özellikle de on yıllar önce sona eren gece aktivitelerimizden bahsetmeyi tercih ederlerdi. Birçoğunun benim yaratılmamdan önce Aurelius ile yattığını öğrendiğimde, kıskançlıktan kızardım ve hepsini boğmak üzereydim.

Ondan sonra, bir daha çay partilerine davet edilmedim.

Düşüncelerimden sıyrılarak, ellerine uzandım. "Seni görmek güzel. Tershov kralıyla her şey yolunda gitti sanırım?"

Eldivenli elleri benim ellerimi sıktı. "Seni görmek ne güzel. Çok güzelsin, Aurelia." Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Evet, oldukça iyi gitti. Aurelius'tan haber var mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Korkarım ki yok. Ölüm Tanrısı Aurelius'un serbest bırakılması için herhangi bir fidye talebinde bulunmadı ve konsey ne yapacaklarına karar verirken beni odaya almayı reddediyor. Belki sen gidip onlarla konuşabilirsin?"

"Evet, yarın sabah gideceğim. Seni dinlemek istememeleri çok yazık. Eminim çok şey öğreneceklerdir." Arkyn yanağıma okşadı, dokunuşundaki şefkat, bana karşı beslediği gizli duyguları açıkça ortaya koyuyordu. "Onu geri alacağız."

Başımı salladım, elim onun elinin üzerine düştü. "Biliyorum, geri getireceğiz, sadece ne zaman olacağı belli değil." Bir iç çekip en iyi sahte gülümsememi takındım. "Ama bu gece, misafirlerimiz için rolümüzü oynayalım, böylece her şey yolunda gibi davranmaya devam edebiliriz." Bir an durup büyük balo salonuna baktım. "Sanırım oraya geri dönsek iyi olur. Bu gece dans partnerim olur musun?"

"Onur duyuyum." Bana kolunu uzattı ve ben de tuttum.

Gece gökyüzüne açılmış birçok çift kapıdan birinden geçtik, beyaz tül perdeler rüzgarda dalgalanıyordu.

Görkemli balo salonu hayatla doluydu. Orkestra büyüleyici bir melodi çalarken, dans eden çiftler salonda dans ediyordu. Aurelius ve Eski Tanrılar üzerindeki zaferini onurlandırmak için bu gece herkes altın rengi giysiler giymişti.

Keşke gerçeği bilselerdi... Savaşı kazanmadığımızı, Ölüm Tanrısı savaşı iptal etmeseydi kaybedeceğimizi. Ama bunu asla bilemeyeceklerdi, çünkü konsey ve diğer tanrılar ve tanrıçalar gerçeği saklamanın en iyisi olduğuna karar verdiler ve biz de halka tüm bunlar hakkında yalan söyledik.

Eski Tanrılar'ın fatihi, Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarları'nın savunucusu Aurelius. Tarihi parşömenlere, hiç gerçekleşmemiş büyük zaferlerin hikayeleriyle birlikte bu yazılacaktı. Benim hakkımda da yazacaklardı. Ama düşmana en uzun süre direnen ordunun benim ordum olduğunu yazmayacaklardı; sevgili kocamın dönmesini bekleyerek kalenin koridorlarında volta attığımı, kendimi kaybettiğimi yazacaklardı. Mükemmel,

sevgi dolu bir eş. Tüm kadınların örnek alması gereken bir kadın. Bu düşünceye kaşlarımı çattım.

Terasın karşısındaki duvar neredeyse tamamen vitraydan yapılmıştı ve bulutları, dağları ve parlak hilali görmeyi sağlıyordu. Annemin ışığı mermer zeminlere yayılıyor, odayı yumuşak, hüznü bir parıltıyla boyuyordu.

Şarkı bittiğinde ve orkestra bir sonrakine başladığında, Arkyn ve ben dans pistine çıktık. Girişimiz alkışlarla karşılandı.

"Sanırım seni seviyorlar," diye alay etti Arkyn, müzisyenlerin notalarıyla adımlarımızı yönlendirerek dans etmeye başladığımızda. Şarkı neşeli ve hareketliydi. Büyük bir zafere yakışan bir şarkı. Ne sahtekarlık.

"Bunun senin göz kamaştırıcı kişiliğinden kaynaklanmadığından emin misin?" diye sordum, ona bakarak.

"Benim mi?" Arkyn güldü. "Bence benimle ilgilenmek için çok meşguller, kollarımdaki nadir elmasa hayran hayran bakıyorlar." Bana doğru eğildi, sesi sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti. "Olması gerektiği gibi."

"Sen bir dalkavuksun," diye güldüm.

"Seninle bu çok kolay," dedi, sözlerinde söylenmemiş bir çekicilik vardı.

Aniden, dışarıdaki rüzgar çılgın bir canavar gibi ulumaya başladı. Rüzgarın sarayın yan tarafına çarptığı sırada ses gittikçe yükseldi; o kadar güçlüydü ki, ayaklarımın altındaki zemin titredi.

Dans durdu. Müzik durdu. Ama rüzgâr durmadı.

Tekrar esti.

Arkyn ve ben sarayın titremesi sırasında birbirimize sarıldık, hepimiz titriyorduk. Tavana baktım, büyük avize şiddetle sallanıyordu, yumruğum büyüklüğündeki bazı kristalleri sallanarak yerinden çıkmıştı. Aşağıya yağmur gibi yağdılar, cilalı mermer zemine çarparak gözyaşı damlaları gibi parçalandılar. Arkyn, ikinci katın oluşturduğu kanopinin altına koşarken koruyucu bir şekilde kolunu başımın üzerine kaldırdı.

Kapılar, düşen domino taşları gibi birer birer kapandı, ama bu süreç sadece birkaç saniye sürdü.

Dışarıda, uluyan rüzgar durdu, ama fırtına artık içerideydi — kadim, şiddetli, ölümcül ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel derilerle giyinmiş. Ve o, karşımda duruyordu.

Ölüm Tanrısı.

"Merhaba, Küçük Tanrıça," diye mırıldandı, obsidiyen gözleri yüzümde dolaşıp boynuma doğru kaydı.

Sırtımdan aşağıya doğru yayılan beklenmedik bir titremeyi bastırdım. Bu korkudan kaynaklanmıyordu, daha çok hissetmeye hakkım olmayan bir şeydi. On yıllardır bu duyguyla savaşıyordum.

"Burada hoş karşılanmıyorsun," diye araya girdi Arkyn, cesurca bir adım öne çıkarak. "Ne istiyorsun?"

Eldivenli elini tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım.

Ölüm Tanrısı hizmetçilerden birine bakarak dövmeli elini kaldırdı ve garsona gelmesini işaret etti. Garson ona doğru sendeleyerek yürüdü, gözleri o kadar geniş açılmıştı ki beyazları görebiliyordum. Ölüm Tanrısı, garsonun gümüş tepsisinden bir kadeh köpüklü şarap aldı. Köpüren sıvıyı uzun uzun inceledi, Arkyn'in sorusunu kasten cevapsız bıraktı — bu, onun eşsiz gücünün bir kanıtıydı.

Ölüm Tanrısı kimseye hesap vermezdi.

"Ne istiyorum?" diye tekrarladı sonunda. Şehvetli bakışları benimkilere yöneldi; içinde gizli bir kötülük vardı. Köpüklü şarabı tatmadan, dikkatsizce bardağı omzunun üzerinden fırlattı. Bardağı yere düşerek parçalandı.

Bu hareket kalabalığın bir kısmında şok tepkileri uyandırdı, ancak çoğunluk şaşkın bir sessizlik içinde kaldı, dilleri korkudan kilitlenmişti. Tüm gözler üzerimizdeydi.

Bana büyük elini uzattı, siyah ve gümüş yüzükleri ay ışığının parıltısını yansıtıyordu. "Dans etmek için geldim."

"Bu olmayacak," dedi Arkyn, sesinde otorite vardı.

Koluna dokundum, gözlerimle ona aptalca bir şey yapmaması için yalvardım. "Sorun yok. Bir dansın zararı olmaz," dedim.

Arkyn'in yüzü buruştu, içinden bir savaş geçiyordu, sonra bana kısa ve onaylayıcı bir baş sallama yaptı.

"Lütfen, millet, her şey yolunda. Kutlamaya geri dönelim," dedim, sesim asaletle doluydu. Uygun ve kendinden emin. Kendimi göstermeye çalıştığım kültürlü, zarif kadının tam örneğiydim - keşke derinlerde, benim öyle biri olmadığımı bilselerdi. Orkestra şefine baktım. "Lütfen, devam edin."

Yorgun bir gülümsemeyle yaşlı bir adam olan orkestra şefi, bana doğru eğilirken elini görkemli bir şekilde çevirdi. Dikleşti, ceketinin eteklerini geriye attı

ve sonra şeflik yapmaya başladı. Orkestra, daha önce hiç duymadığım kadar hüznü ve karanlık bir melodi çalmaya başladı... Acaba bununla Ölüm Tanrısı'nın bir ilgisi var mıydı?

Bunu bir an önce bitirmek için, Ölüm'ün öncülük etmesini beklemedim. Yere indim, parçalanmış avize kristalleri topuklarımın altında çıtırdadı. Eteğimi tuttum ve ona doğru döndüm, onun aynı yerde durduğunu gördüm.

Karanlık gözleri bana sabitlenmişti, ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrılmış, alaycı bir gülümseme oluşturuyordu. Bir elini sıkı siyah pantolonunun cebine rahatça sokmuştu, kumaş kaslı uyluklarını gerginleştiriyordu. O odadaki herkesten daha uzundu, ama odadaki havayı emen onun boyu değildi, yaydığı muazzam güçtü. Oniks rengi saçları yukarı çekilmiş, yarısı örülmüş, diğer yarısı sırtına dökülmüştü. Her parçası, tıpkı onun kontrolündeki şiddetli rüzgar gibi ölümcül görünüyordu.

Ve şu anda...

Bana doğru geliyordu.

Bana doğru yavaşça yürürken botlarının tabanları yere vuruyordu, bu ses aramızdaki mesafeyi kapatırken bir tür geri sayım görevi görüyordu. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu — koş, koş, koş!

Bana ulaşmak üzereyken, içgüdüsel olarak geri çekildim.

Gölgeleri etrafında dağıldı ve aniden sırtım, devasa bir erkek duvarına yaslandı. Amber ve sandal ağacı kokusu beni sardı — onun kokusu mantıksız bir şekilde lezzetliydi. Büyük eller omuzlarımı nazikçe kavradı. Yavaşça kollarımın uzunluğu boyunca kayarak, sıcaklıkları cildimi yakıyordu. Dokunuşunda serin bir hava uyandı, sıcak ve soğukun birleşimi hassas sinirlerimi heyecanlandırdı. Eli benim elimi tuttu, diğer eli belime bastırarak beni kendinden uzaklaştırdı. Birbirine bağlı ellerimizi kullanarak beni döndürdü ve hızlı, ustaca bir hareketle kendine doğru çekti. Ona çarparak yere düştüm, elim onun çelik gibi göğsüne çarptı.

Yukarı baktığımda, onun bana baktığını gördüm.

Keskin, kalın, siyah kaşları obsidiyen gözlerini çerçeveleyordu, gözlerinde hafif bir eğlence ve başka bir şey vardı - sanki onun önünde çıplak duruyormuşum gibi, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettiren bir şey.

Telaşla, elimi göğsünden koluna kaydurdım. Sesimde demir gibi bir sertlikle, "Bunu bitirelim mi?" diye sordum.

Geniş dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu, aramızda asla bitmeyecek."

"Biz diye bir şey yok," diye cevap verdim, cümlesinin son kısmını görmezden gelerek sivri parmağımı uzattım.

Eli belimin alt kısmına bastırarak beni kendisine bağladı. Başını avcı gibi yana eğdi. "Biz diye bir şey olmayabilir, ama aramızda bir şey var. Senin de hissettiğini biliyorum."

Ben itiraz etmeden, beni dansa çekti. O liderlik etti, kuklacı gibi davrandı, vücudu efendi, ben ise kukla gibiydim, beni yönlendirdiği yere gitmek zorundaydım.

Daha önce yüzlerce erkekle dans etmiştim, ama Ölümle hiç dans etmemiştim. Şimdi farkı anlıyordum. Diğer erkeklerle dans etmek sert ve resmîydi.

Ama bu?

Duygusal, samimi ve kişiseldi.

Düşünmeme gerek yoktu, çünkü o eldi, ben fırça, ve birlikte zemini boyadık.

Bu balo salonundaki tüm gözler bize dikilmişti. İzliyorlardı. Sanki dans etmekten daha fazlasını yapıyormuşuz gibi, sanki herkesin önünde evliliğimizi tamamlıyormuşuz gibi, beni hareket ettirme şeklini yargılıyorlardı. Ve bu yüzden o piç kurusundan nefret ettim, çünkü dudaklarındaki sırıtıştan anlaşıldığı kadarıyla, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Söylesene, Küçük Tanrıça, sana yaptıkları için özür diledi mi? O konuşma tam olarak nasıl geçti?" diye sordu, sesi derin ve karanlık bir gürültü gibiydi.

Gözlerine baktım, içindeki alaycı bakışı okudum. Onun oyununu oynamayacaktım, ama o benim oyunumu oynayabilirdi.

"Neden onu serbest bırakmadın?" diye sordum, söylediklerini görmezden gelerek. "Önce soruma cevap ver."

"Evet, özür diledi ve ben de onu affettim."

"Yalancı," diye kulağıma fısıldadı.

Onun kışkırtmasını görmezden geldim. "Şimdi benim soruma cevap verme sırası sende." "Hayır."

Kaşlarımla arası hayal kırıklığıyla kırıştı. "Az önce cevaplayacağını söyledin."

"Fikrimi değiştirdim."

Aptal, dayanılmaz erkek, diye dūřündüm içimden, vücutlarımızın birbiriyle mükemmel bir ritimde hareket etmesini görmezden gelerek - sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi.

"Neden savaşı iptal ettin?" diye sordum, sesimi alçaltmaya özen göstererek.

"Senin için yaptım," dedi, sesinin zengin ritmi duyusal bir düşük bir tonda.

Beni eğdi, gövdem onu özel bir ziyafet gibi önünde uzanıyordu. Gözlerinin üzerimde dolaştığını, beni içine çektiğini hissedebiliyordum. Parmaklarının arkası boynumun uzunluğunu okşadı, aşağı doğru kaydı. Dokunuşuyla titredim.

"Ne yapıyorsun..." diye başladım.

Yüzüklü, dövmeleli parmakları daha aşağıya indi, elbisenin yakasından dışarı çıkan hassas göğüslerimin şişkinliğini okşadı. Parmak eklemlerinde "kral" yazan eli, aşağıya doğru inmeye devam etti. Onun bana bu şekilde dokunmasını izlemek kışkırtıcıydı. Göğüs uçlarım elbisenin iç kısmına sıkıca bastırdı, onun için sertleşti.

Yüce yaratıcı, bana merhamet et.

"Harika, değil mi?" diye dūřündü, siyah kirpikleri yukarı kalkarken bakışları benimkilerle buluştu. "Dokunuşlarıma ne kadar duyarlısın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Bence biliyorsun." Beni tekrar yukarı çekti ve dansa devam etti. Yüzündeki hafif sakallar, pürüzsüz yanağıma sertçe değiyordu. Kulağıma fısıldadı, "Vücudun benim dokunuşum kadar onun dokunuşunu da bu kadar çok mu istiyor?"

Yanaklarım kızardı.

Onun sözlerine verdiğim tepkiyi görmezden gelerek, "Senin için canım yanmıyor. Bu çok saçma," diye tısladım.

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin. Ama bana karşı tepkini hissediyorum. Kokunu da alabiliyorum, bacaklarının arasında birikiyor." Alçak sesi içimde derin bir yankı uyandırdı, yerleşmesi gereken yer olmayan yerlere yerleşerek. "Söylesene tatlım, seni bu balo salonundan kaçırıp korseni çözsem ve elbiseni çıkarsam. Seni yatağıma yatırıp kalçalarını tutup kenara çekersen. Onun hiç zahmet etmediği hassas yerlerini öpersem. Seninle hiç acele etmeden vakit geçirirsem, onun hiç yapmadığı bir şey. Ne yapardın?"

Dilim dolandı ama bunu gösteren ayaklarımdı. Elbisenin eteğine takılıp düştüm ama o beni yakaladı. Bizi hareket ettirerek, bu hatanın dansın bir parçasıymış gibi gösterdi... Beni ne kadar kolay kurtardı.

Ama mesele de buydu, değil mi?

Ölüm, hilekar bir adamdı. On yıllardır bana eziyet etmişti. Şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Daha da kötüsü, ben ona izin veriyordum.

Eriyen omurgamdan bir omurga oluşturdum. "Eğer bunu denersen..." diye tatlı bir sesle başladım, kadınsı cazibemi kullanarak onu alay ettim, "...kılıcımı ölümsüz kalbine saplarım." Ona doğru eğildim. Bu sefer, kulağına fısıldayan bendim, "Ve bunun senin için ne anlama geleceğini ikimiz de biliyoruz, Kan Kralı."

Dansımız aniden sona erdi.

Saniyeler önce sahip olduğu eğlence kaybolmuştu. Onun yerine korkunç bir şey vardı.

Benden uzaklaştı, ellerini görkemli bir şekilde kaldırarak odadaki herkesin dikkatini çekti. Orkestra anında çalmayı bıraktı.

"Bilmeyenler için - ki muhtemelen çoğunuz saf aptallarsınız - sizin değerli Yaşam Tanrınız, Yaşam Aleminde savaşın tahrip ettiği toprakları yeniden inşa etmeye yardım etmek için uzakta değil." Dramatik bir etki yaratmak için bir ara verdi. "O benim zindanında çürüyor."

İnsanlar nefeslerini tuttular. Bazıları ağlamaya başladı.

Yumruklarımı sıktım, ama ne yapabilirdim ki? Onun iddiasını inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Şeytani bir gülümsemeyle, bana sözsüz bir mesaj verdi: durum çok daha kötüye gidecekti.

"Ama korkmayın, iyi insanlar. Bir anlaşma yapmak için geldim." Endişeli gibi davrandı. "Size krallıklarınızı ve zavallı kralınızı geri vereceğim. Karşılığında..."

Kendimi hazırladım.

Gözleri bana takıldı ve beklentiyle alt dudağını ısırды, dudakları sinsî bir sırıtışa dönüştü. Sırıtışını serbest bıraktı ve "Hayat Tanrıçası'nın benimle Ruhlar Diyarı'na gelmesini istiyorum, bir tutsak olarak değil, kraliçem olarak." dedi.

"Hayır!" Arkyn bağırarak yanıma koştu.

Azı dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki, elmas bile bu basınca dayanamazdı. "Ya kabul etmezsem?" diye hırıldadım.

"O zaman sorunu ortadan kaldırmak için başka bir yol bulmam gerekecek." Güldü, sesi sessiz duvarlardan yankılandı. "Bayanlar ve baylar, sorun." Soluna baktı ve aniden Aurelius ortaya çıktı. Garip bir maddeyle kaplı vücudu diz çökmüş pozisyondaydı. Bilekleri ve ayak bilekleri bağlarla bağlanmıştı, bağlar boynuna kadar uzanıyordu.

Onun yanına koştum ve kollarımı omuzlarına doladım. Karşımda duran canavara öfkeyle baktım, Aurelius'u tutuşumu izlerken, karanlık, acımasız gözlerindeki kötücül parıltıyı hor gördüm. Dudakları hırladı, ama çabucak sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Dikkatli ol sevgilim, Marishka'nın sümüğü güzel elbisenin her yerine bulaşıyor."

"Siktir git," diye bağırdım.

Gülümseyen gözleri, "Yapacaksın" diyor gibiydi. Ona dişlerimi gösterdim.

Bu sadece gülümsemesini daha da genişletti.

Kısa bir süre sonra, "Ee? Kararını verdin mi, Küçük Tanrıça? Özgürlüğünü onun özgürlüğüyle, sayısız diğerlerinin özgürlüğüyle takas edecek misin?" dedi.

Dişlerimi gıcırdattım, gözlerim yaşlarla doldu. Aurelius, krallıkların kralıydı. Onun koruması olmadan, Ölüm Tanrısı'nın ne yapacağı belli olmazdı. Durum böyleyken, başka seçeneğim yoktu...

"Tamam. Anlaşmayı kabul ediyorum."

"Harika. Anlaşmaya vardık," dedi. Gözleri göğsümden aşağıya doğru kaydı. "Umarım bunun yerini beğenirsin."

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu, dövmeden bahsediyordu. Utançtan ve itiraf etmek istemediğim başka bir şeyden dolayı yanaklarım kızardı.

Döndü, geniş omuzlarını bana doğru çevirdi ve kalabalığa doğru yürüdü. Kalabalık, aceleyle onun önünden çekilmek için birbirlerinin üzerine düşerek dağıldı. Omzunun üzerinden, "İki hafta içinde seni almaya geleceğim, benim sevgili küçük gelinim," diye seslendi.

"Bekle! Bağlar ne olacak?" diye sordum telaşla, o uzaklaşırken.

"Onlar, eş sikicinin elini

"Benim," dedi Ölüm Tanrısı, gölgeye dönüşmeden önce homurdandı.

Chapter 41

Bilge

Sabah ışığı, terzinin dükkanındaki doğuya bakan pencerelerden içeri süzölerek, kömür grisi taş zemini eşit aralıklarla parlak altın şeritlerle boyadı. Duvarlar boyunca uzanan çeşitli boyutlardaki şifonyerler ve raflar, yün, ince keten, ipek, kenevir, pamuk, deri vb. farklı katlanmış kumaşlarla doluydu.

Şifonyerlerden birinin üstünde, daha önce görmediğim bir bitki duruyordu, ancak terzinin dükkanına en son birkaç hafta önce gitmişim, bu yüzden yeni eklenmiş olabilirdi. Bitkinin, kafamdan daha büyük, geniş, kalp şeklinde yaprakları vardı. Yapraklar tuhaftı; yapısı sağlam olmasına rağmen, kenarından ortasına doğru defalarca kesilmiş gibi görünüyorlardı. Bana parçalanmış bir kalbi hatırlattı.

Terzi, geldiğimden beri bana tek kelime bile etmemişti, sadece durmam gereken kaideyi göstermişti — ben de itaatkar bir şekilde öyle yaptım. Onu birkaç haftadır görmemişim, ama ayrı kaldığımız süre, bana karşı olan ekşi tavrını pek de yumuşatmamıştı.

Bu sabah kapısını açtığında bana attığı bakışlara bakılırsa – bıçak gibi ve zehirli – bakışların öldüremeyeceği için şanslıydım.

Terzi, arka odaya açılan açık kapıdan kayboldu ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Artık lanetlerimi bastıran demir tasmam olmadığı için, dün gece haftalar sonra ilk kez rüya gördüm, ama rüyamın içeriği bir rüyadan çok bir anı gibiydi. Bunun nedeninin, onların bir anı olması olduğunu düşündüm.

Sky Palace'ta, Arkyn ile savaşın sonunu kutluyorduk. Arkyn, Aurelius'un oğluydu.

Aurelius'un oğluydu.

Neden daha önce bunu fark etmediğimi bilmiyordum, çünkü ikisi de benzer özelliklere sahipti. Konuşma şekilleri, hareketleri, odadaki herkesin dikkatini çekme şekilleri...

Tabii ki akrabaydılar. Yine de Aurelius bu konuyu hiç açmamıştı. Neden bana bundan bahsetmemişti? Elbette biliyor olmalıydı.

Üstelik, Arkyn'in dediği gibi, bir zamanlar arkadaşmıştık. Hatırladığım kadarıyla, o benim *tek* arkadaşımdı. Diğer tanrıçalara uyum sağlayamadığım açıktı. Von beni kısır bıraktığı için ailem de yoktu.

Şimdi bile, o zamanlar hissettiğim o tatminsiz, yalnızlık hissinin göğsümde kabardığını hissedebiliyordum. Bu his tanıdıktı. Yalıtılmışlık hissi. Bu korkunç hissi uzaklaştırmak için, anıya geri döndüm.

Von ortaya çıkmış ve dans ederken şöyle demişti: "*Söylesene, Küçük Tanrıça, sana yaptıkları için özür diledi mi?*" Aurelius'tan bahsediyordu, ama bununla ne demek istiyordu? Aurelius özür dilemeyi gerektirecek ne yapmıştı?

Alt dudağımı ısırdım.

Üstelik Von taleplerini de dile getirmişti: Aurelius'un serbest bırakılması ve krallıklar karşılığında benimle evlenmek istiyordu. O zamanlar buna çok karşıydım. O his geri döndü ve beni klostrofobi ile doldurdu

—boğazımı sıkıp nefes almamı engelleyen bir el gibi. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, bunun sadece bir anı olduğunu kendime hatırlattım. Şu anda böyle bir şey olmuyordu. Güvendeydim.

Gıcırtı. Pat!

Düşüncelerimden sıyrılarak irkildim. Sanki terzinin bulunduğu arka odada bir sürü raf yıkılmış gibi bir ses duyuldu.

"İyi misin?" diye seslendim.

Cevabı acı dolu, uzun bir iniltiydi.

Kaideden atladım. Hızlı adımlarla dükkânın arkasına koştum. Elimini kapı çerçevesine dayadım ve onu kaldıraç olarak kullanarak köşeyi döndüm, kalbim kulaklarımda atıyordu.

Tahmin ettiğim gibi, bir sürü raf yere düşmüş, üzerinde duran kumaşlar her tarafa dağılmıştı, ama terzinin izi yoktu. Altın bileziklerin birbirine çarpma sesini duydum, sonra keskin bir şey sırtıma saplandı.

"Aklından bile geçirme, seni pis Lanetli kaltak," dedi terzinin sesi arkamdan. "Yoksa bu hançeri doğrudan sana saplarım."

Su Lanetimin yüzeye çıktığını hissettim, sahibini korumak için her an hazır, ama bunun gerekli olup olmadığından emin değildim.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, sesim sabit ve sakindi. Çeşitli nedenlerden dolayı terziden korkmuyordum. En önemlisi, sırtıma dayadığı hançer o kadar titriyordu ki, bunu yapmaya cesareti olacağını sanmıyordum. Bana saldırmak için iğnelerinden birini seçseydi? O zaman durum farklı olabilirdi.

"Onu kirletiyorsun!" diye bağırdı bana, sesi çılgınca.

"Neden bahsediyorsun? Kimi kirletiyorum?" diye cevap verdim, sesimi bir su akıntısı gibi kontrollü ve sakin tutarak. En son ihtiyacım olan şey, durumu daha da kızıştırmaktı.

"Hastalığını Altın Prens'e bulaştırmaya çalışıyorsun!" Hançer daha da sallanmaya başladı. Bu gidişle, elinden düşecek mi diye merak ettim.

İnsanların Lanetlilere karşı tutkulu bir nefret beslediklerini biliyordum. Doğduklarından öldükleri ana kadar, bizim hastalıklı olduğumuz mesajı kafalarına sıkı sıkıya kazınmıştı. Onların zihninde, biz farelerden farksızdık ve bu yanlış inanç yüzünden, birinin bana karşı silahlanmasına şaşırmadım. Ama içimden bir ses, bunun bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ve soru ortada duruyordu, neydi bu? Terzinin beni tuzağa düşürmek ve sırtıma bıçak saplamak için başka ne gibi bir nedeni olabilirdi?

"Ben hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Neden hançeri indirip bunu konuşmuyoruz, böylece ben de anlayabilirim?"

"Evet, yapıyorsun!" diye bağırdı bana. "Ve hiçbir şeyi anlamana gerek yok."

Belki de onunla mantıklı bir şekilde konuşmak için başka bir yol denemem gerekiyordu. Onun için ben sadece lanetli bir ölümlüydüm. Bunu onunla mantıklı bir şekilde konuşmak için kullanabilir miydim? Denemeye karar verdim.

"Bence bunu iyice düşünmedin. Beni öldürürsen, yaptığının kanıtını nasıl saklayacaksın? Hizmetçim benim seninle olduğumu biliyor. Kaybolduğumda, senden şüphelenecekler. Benim cinayetimin suçlusu olarak gösterilme ihtimalin yüksek. Beni öldürmek, bir hücrede çürümek için gerçekten değer mi?"

Yemi yutacak mı diye bekledim. Tanrısal gücüm nedeniyle beni öldüremezdi, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Acı bir kahkaha attı. "Sen lanetlisin. *Seni* öldürdüğüm için *beni* hücreye atacaklarına gerçekten inanıyor musun?"

Haklıydı. Ama ben sadece Lanetli değildim.

Altın Prens'in zamanını birlikte geçirmek için seçtiği kadındım ve belli ki bu onun için bir sorundu, aksi takdirde arkamda durup sırtıma bıçak dayamazdın. Eylemleri krallığa olan bağlılığından mı kaynaklanıyordu, yoksa daha derin bir nedeni mi vardı? İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu.

"Şuradaki kapıya doğru yürümeni istiyorum," diye zehirli bir sesle talimat verdi.

Odanın diğer ucundaki kapıya baktım, diğer tarafta bizi neyin beklediğinden emin değildim ve gitmemeyi tercih ettim, bu da bana bu durumu nasıl çözeceğimi bulmak için sınırlı bir zaman bıraktı.

Kral ve kraliçe, benim Lanetli olduğum gerçeğine göz yumdular, ki Aurelius'un bu konuda parmağı olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama Aurelius şu anda burada değildi ve onun koruması benim için ne kadar geçerliydi, bilmiyordum — özellikle de mektubunda yazdıklarını düşünersek. Eğer lanetimle kendimi savunmak gibi bir şey yaparsam, bu benim için çok kötü sonuçlar doğurabilirdi, yani bu konuyu çok dikkatli ele almam gerekiyordu.

"Çekil!" diye bağırdı ve bıçağı bastırdı, ucu acı verici bir şekilde etime saplandı, altın bilezikler tıkırdadı.

Ben yüzümü buruşturdum, ama zihnim o anlamlı seslere odaklanmış kalmıştı.

altın bileziklerin sesine odaklanmıştı.

Altın.

Aurelius'un imza rengi.

Onun için önemli olan insanlara hediye ettiği bir şey.

Arkyn'e yaka, bana saç tokası ve bilezikleri hediye etmişti...

Nefesim kesildi. "O senin sevgilindi, değil mi?"

"Öyleydi," diye homurdandı, sesi boğuk ve acı doluydu. "Sen ortaya çıkana kadar.

Ve şimdi benden tamamen vazgeçti."

Bu, özellikle bana karşı olan ekşi tavrını açıklıyordu. Aurelius'un, eski sevgilisinden yeni sevgilisinin elbiselerini dikmesini istemesinin neden iyi bir fikir olduğunu anlamıyordum. Açıkçası, bu onun adına kötü bir fikirdi. Ölümsüzlüğü onu insanlardan o kadar uzaklaştırmış mıydı ki, onların da duyguları olduğunu fark etmiyordu? İçimdeki büyük, bilinmeyen bir kısmı evet diyordu.

"Bak, ikinizin arası bozulduğu için üzgünüm." Aslında hiç de üzgün değildim. "Aurelius ve benim aramda uzun bir geçmiş var ve..."

Bıçağı daha derine bastırdı ve cildimi keserek sözümü yarıda kesti.

Tısladım.

"Zehirli dilini tutacaksın. Siz Lanetliler tek yaptığınız yalan söylemek. Hepiniz yok olduğunuzda çok daha iyi olacağız. Şimdi, seni burada öldürmeden önce yürümeye başla!" diye bağırdı bana, sesi giderek sabırsızlaşıyordu.

Artık onunla mantıklı bir şekilde konuşmanın imkânsız olduğunu anladım. Beni bir şekilde o odaya sokmaya kararlıydı. Bu da bana son bir seçenek bırakıyordu.

Koştum, bacaklarımdaki kaslar beni ileriye itiyordu.

"Buraya gel, aptal kız!" diye bağırdı ve peşimden koşarak arkamda havayı kılıçla kesmeye başladı. Beklediğimden çok daha hızlıydı.

Küçük bir ahşap masanın üzerinde piramit şeklinde dizilmiş kumaş rulolarını devirdim ve onları arkama, onun yoluna attım, bu engelin bana fazladan bir saniye kazandıracağını umuyordum. Odanın sonuna geldiğimde, bunun işe yaramadığını anladım.

Terzi arkamdaydı — lanet olsun, çok hızlıydı.

Hançeri kaldırdı ve kan donduran, saf nefret dolu bir çığlık atarak aşağı indirdi.

Eğildim ve yuvarlandım, keskin, uzun bıçak kafamın yanından geçip giderken kıl payı kaçırdım. Son antrenmanımdan bu yana tepki sürem ne kadar kötüleştiğine kızdım — Ezra bunun için derimi yüzürdü.

Aurelius'un çılgın eski sevgilisini atlatınca, ayağa fırladım ve dükkanın ana bölümüne koştum.

O da peşimden koştu.

Kumaşlarla dolu masalar ve çeşitli çalışma alanları arasından geçerek, koridora çıkmak için geçmem gereken çıkış kapısını gözden kaçırmadım. Diğer insanların önünde beni öldürmeye çalışacağını sanmıyordum.

Arkamda ayak sesleri duyuldu, ardından ağır bir patates çuvalının yere çarpma sesi geldi, bir şeyin düştüğünü anladım. Arkama hızlıca bir bakış attım, ama olanları görünce aniden durdum.

Döndüm, ağzım açık kaldı.

Etrafında kan birikmiş, bakır rengi tenini kırmızıya boyamıştı. Bir tür gırgır sesi çıkardı, dehşete kapılmış gözleri bana kilitlenmişti. Yüzüstü düşmüş ve bir şekilde bıçağı göğsüne saplamayı başarmıştı.

Onun yanına koştum, çömelip ellerimi önümde tutarak ne yapacağımı bilemedim. Fitilin ucundaki alev gibi biraz daha hırıltı çıkardı. Kendi hançeriyle kendini nasıl bıçaklamayı başardığı anlaşılmazdı...

O anda, tam da son nefesini verirken, anladım... Bunu kasten yapmıştı.

Kapıya ulaşacağımı biliyordu ve Aurelius'u korumak için yapabileceği tek şeyi yaptı: onun ölümünü bana yüklemek.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, tam o anda, akşam yemeğinde gördüğüm, kraliçeyle kavga eden fahişe içeri girdi.

Yerde yatan kadını görünce korkunç bir çığlık attı. Artık ikisi arasındaki benzerlikler çok açıktı. Uzun, oval, güzel yüzleri, koyu renkli kıvrırcık saçları, minyon vücutları ve lüks, bakır rengi tenleri.

Terzi ve fahişe kardeşlerdi.

Başım büyük belada.

Sanki kader benimle aynı fikirdeymiş gibi, Edenvale kralını da içeri gönderdi, sırf ne kadar boku yediğimi kesinleştirmek için.

Yerdeki cesede ve sonra onun üzerinde duran bana baktıktan sonra, ağlayan sevgilisini kollarına aldı. Kaşları çatıldı, ifadesi düşmanca bir hal aldı.

"Muhafızlar!" diye bağırdı. "Onu yakalayın!"

Oh, siktir.

Chapter 42

Bilge

Muhafızlar odaya doluşarak, av peşinde koşan aç kurtlar gibi birbiri ardına içeri girdi. Kralı arkalarında bırakarak onu korudular ve kılıçlarını kınlarından çıkardılar — bir düzine kılıçtan metalik *bir şingg* sesi çıktı.

Kalbim hayal kırıklığıyla çarptı ve öfkeyle dişlerimi sıktım. İşler böyle gitmemeliydi. Sevdiklerimden uzak, kalede kalmamın iki nedeninden biri, kralın hükümdarlığını sona erdirip Lanetlilere özgürce ve zulüm korkusu olmadan yaşama şansı vermektir. Şimdi, aşık bir terzinin eylemleri yüzünden, o tek başına planlarımı bozmuştu.

Artık savaşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ayaklarımı ayırdım ve Su Lanetimi çağırdım. Hızla yanıt verdi ve parmak uçlarımdan su fışkırarak birikmeye başladı. Onu bir kılıç haline getirdim, molekülleri parlak bir elmasınkinden daha sıkıydı.

"Kralı koruyun!" diye bağırdı bir muhafız. "Yakalayın onu!" diye bağırdı bir diğeri.

Bir ayağımı diğerrinin üzerine attım ve ilk muhafız bana saldırdığında hızla hızlandım.

Kılıcını başının arkasına çekip indirdi. Bir elimle kılıcımın düz kısmını, diğer elimle sapını tutarak onun darbesini engelledim ve emdim. Pazılarımı kullanarak kılıcımla onu geri ittim, ama zar zor. O geriye doğru sendelerken, gözümün ucuyla çeliğin parıltısını gördüm.

Kılıcımı çevirerek, yan tarafıma saplanmadan önce başka bir kılıcı engelledim. İkinci muhafızın kafasına yumruğumu savurarak, miğferini düşürdüm. Miğferi yere düşmeden önce, kılıcım hedefini buldu ve boynuna saplandı.

Kılıcımı çekip çıkardığımda, geniş, dehşete kapılmış mavi gözler benimkilerle buluştu. Sıcak kanı akarak kılıcı ölümünün rengiyle boyadı. Onun düşüşünü izlemeye vakit ayırmadım, çünkü iki muhafız daha peşimden geldi. Onlardan kaçarak, kumaş rulolarıyla dolu dikdörtgen bir masanın üzerine atladım. Rulolardan birini bir muhafıza fırlattım ve boş elimle diğerine su fışkırttım. Bir muhafız, metal eldiveniyle elbisenin eteğini yakaladı. İki elimle kılıcımı, eldiveni ve zırhının geri kalanının takılı olduğu korumasız köşeye doğru indirdim. Hedefine ulaşan kılıcım, eti ve ahşabı parçaladı ve kolunu masaya sabitledi.

Elini kurtarmaya çalışırken acı içinde çığlık attı. Kılıcımı orada bırakıp, başka bir tane daha çıkardım.

İki muhafız masanın uzak ucuna sürünerek geldi. Masa uyarıcı bir gürültü çıkardı, sonra bir ayağı kırıldı, ardından diğer ayağı da kırıldı ve masanın o tarafı yere çakıldı. Masadan aşağı kayarak indim. Dönen kumaşlar dengemi korumamı zorlaştırdı, ama bir şekilde başardım. Ayağa kalkmaya çalışan iki muhafızın üzerinden atladım, birinin sırtını kendimi daha uzağa fırlatmak için kullandım. Arkalarında yere indiğimde, bir kılıç neredeyse kafamı koparacaktı, ama geriye doğru eğildim ve kılıç gövdemin üzerinden kayarak saçımın küçük bir parçasını kesti. Kendimi toparlayarak tekrar yukarı fırladım, başka bir kılıcı savuşturdum, sonra bir başkasını.

Giderek daha fazla muhafız etrafımda toplandı, beni yere indirmeye çalışırken kuduz köpekler gibi bağırıp havlıyorlardı. Kesip, engelleyip, büyü yapıp, tekmeledim — ne yapmam gerekiyorsa yaptım.

Ciğerlerim yanıyordu, nefes almaya can atıyordum. Bu kadar efora alışık değillerdi, ayrıca cüppemin darlığı ve nefes almamı zorlaştırması da sorun oluyordu. Eğilip içimdeki tanrıçadan yardım istedim, Ateş Laneti'ni bulmaya çalıştım, ama ikisi de cevap vermedi.

Metal kaplı bir yumruk başımın yan tarafına çarptı, yanağımı ateşe verdi ve bir anlığına görüşümü bulanıklaştırdı. Kafamı salladım, önümdeki muhafızın ikiye bölünen vücuduna odaklanarak zihnimi temizlemeye çalıştım. Bir mızrak yarattım, ama onu atamadım.

Jilet gibi keskin bir şey etimi delip kaburgalarımın hemen altına saplanınca acı içinde çığlık attım. Anında güçlerim kayboldu ve kılıcım buharlaştı. Aşağıya baktım, gözlerimi kocaman açarak...

İnce, tahta bir ok gövdemden çıkmıştı, ucu fırlatılma hızından titriyordu ve sonra aniden durdu. Okun etrafında kan birikmiş, elbisenin kumaşını ıslatmıştı. Ok, öldürmek için değil, sakatlamak için yapılmış, daha küçük boyuttaydı.

Ve etkisiz hale getirmişti.

Ucunun demirden yapıldığına şüphem yoktu, bu da güçlerimin aniden kaybolmasını açıklıyordu. İnce sapı yakaladım, onu çıkarmak üzereydim ki bir bıçak boğazımın yanına dayandı, soğuk metal boğazımı kesmekle tehdit ediyordu.

"Aklından bile geçirme," diye emretti kılıcı kullanan muhafız.

Ölemeyecek olsam da, bu acı çekmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ve boynum kesilmiş, hayatımın özü etrafımda birikmiş halde yerde yatarken, Yaratıcı'nın sadece onun bildiği kadar uzun bir süre öyle kalacağım düşüncesi...

Acıyla yüzümü buruşturarak, elimi yanımdan indirdim ve yenilgiyi kabul ederek başımı eğdim.

Chapter 43

Bilge

"Onu **ben** öldürmedim!" Büyük bir kürsü üzerinde heybetli tahtlarında oturan kral ve kraliçenin önünde yalvardım. Zeminden tavana kadar uzanan devasa kemerli bir pencere arkalarında yükseliyordu, renkli camları odayı uğursuz bir kırmızıya boyuyordu.

Taht odası insanlarla doluydu, çoğu paçavra giysiler giymişti, kıyafetlerinden onların şatoda yaşayan soylular ve aristokratlar değil, sıradan halk olduklarını anlayabiliyordum. Halkın bu duruşmaya katılmak için gelmiş olması bana pek hoş gelmedi, özellikle de halka açık Temizlikler sırasında yaşanan korkunç olayları düşündüğümde... Askerlerin olayları unutulmaz bir gösteriye dönüştürmeyi ne kadar sevdiklerini. Kalabalık bana hakaretler yağdırdı, lanetimle, cinsiyetimle ya da her ikisiyle birden saldırdı.

Kralın fahişesi ortalarda görünmüyordu. Ama kız kardeşi yeni ölmüş olduğu için, kederinden kendini kaybetmiş olduğunu düşündüm. Kraliçeye gelince, tüm bunlara ne tepki verdiğini anlayamadım — ifadesi ayaklarımın altındaki zemin kadar taş gibiydi.

Bileklerim arkamda bağlıydı. İki muhafız yanımda duruyordu, metal eldivenleri kollarımı sıkıca kavramış, bir köpeğin kilitli çenesi gibi sıkıca tutuyor, beni serbest bırakmıyorlardı.

Muhafızlar beni taht odasına sürüklemeyen önce, boynuma demir bir tasma takmış ve oku çıkarmışlardı. Neden onu çıkarmaya zahmet ettiklerini bilmiyordum.

"Kralının önünde diz çök, kız," arkamda duran muhafız, keskin kılıcıyla boynumun yanına dokunarak dedi.

Onu pek umursamadım, onun hizmet ettiği kişiye odaklandım.

"Lütfen, majesteleri, beni dinlemelisiniz," diye yalvardım krala, kollarımı tutan muhafızlara karşı direnerek.

"Diz çök dedim," diye bağırdı aynı muhafız. Botunun topuğu bacaklarımın arkasına indi ve beni öne doğru itti. O anda muhafızlar beni bıraktılar ve ben düştüm, dizlerim sert taş zemine çarparak acı içinde çığlık attı.

"Bunu kendisi yaptı," diye dinleyen herkese boğuk bir sesle bağırdım.

Kalabalık beni duydu, ama sözlerim onları daha da kızdırttı, hakaretleri daha da yüksek sesle devam etti. İçlerinden biri bir şey fırlattı ve yanımdaki muhafızı vurdu. Muhafız homurdandı, başını kalabalığa doğru çevirip faili aradı.

"Majesteleri, başlayabilir miyim?" dedi, kralın sağında duran, şık giyimli orta yaşlı bir adam. Kalabalığın gürültüsü içinde sesini zar zor duyabiliyordum.

Kral tahtının kenarına yaslandı, dirseğini koluna dayadı. Çenesini uzattığı başparmağına dayadı, işaret parmağı yüzünün yan tarafına doğru kıvrıldı. Gözleri kalabalığa kaydı, bir elini kaldırdı.

Tek el... Odayı sessizliğe boğmak için tek gereken buydu.

Artık hiç şüphe yoktu, onu yetersiz bulsam da, o Edenvale'in kralıydı ve hükümdarlık gücü mutlak idi.

"Lütfen devam edin, Alderman Jarl," dedi kral, ona söz hakkı verdiğini açıkça belli ederek.

Oda, birkaç saniye önceki gürültülü yuhalamalardan eser kalmadan, alçak sesli fısıltılarla doldu.

Uzun boylu, zayıf ve benekli tenli belediye meclisi üyesi, kralın önünde eğildikten sonra kürsüden inip bana doğru yürüdü.

Muhafızlar omuzlarımı bastırarak beni yerinde sabitlediler. Acıdan tısladım.

"Bunu, masumiyetini kanıtlamak için tek ve tek şansın olarak gör. İddiaya göre kadın kendini öldürdü. Bu doğru mu?" diye sordu, sesi çakıl gibi sertti.

"Doğru," dedim, zorla tutulduğum pozisyonundan boynumu uzatarak ona bakarak.

"Peki neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu, bana şüpheyile bakarak.

"Çünkü Aure'ye aşıktı..." Nerede olduğumu hatırlayarak kendimi düzelttim. "...prense."

"Kadının prence olan duygularının intihar etmesiyle ne ilgisi var?" diye sordu belediye meclisi üyesi, dar göğsünü sıkıca kavuşturarak. Benim hakkımda kararını çoktan verdiğini anlayabiliyordum, çünkü sert, nefret dolu yüzünün kırışık hatlarında suçlu kararı yazıyordu.

"O... daha önce ona kur yapıyordu, ama o bana kur yapmaya başladığında bu sona erdi. Kıskançlık duydu ve beni dükkanının arka odasına çekip beni öldürmeye çalıştı, ben de ondan kaçtım. Planının işe yaramayacağını anladığında, bunun yerine kendi canına kıydı, çünkü benim onu öldürdüğüm ve bu duruma düşeceğim anlaşılabilecekti. Bu, beni prensin hayatından uzaklaştırmak için onun için en iyi ikinci yoldu," diye öfkeyle bağırdım, bu karmaşık durumun içinde olduğum için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Bana, çok saygın, saygı duyulan ve hayranlık uyandıran Altın Prensin *senin gibi* birine kur yapacağını mı söylüyorsun?" Son iki kelimeyi bana bıçak gibi fırlattı, sanki ben zaten yerinde çakılı kalmış olmama rağmen beni daha da köşeye sıkıştırmak için. O son iki kelimenin ne anlama geldiğini biliyordum. Bütün oda biliyordu.

Lanetli.

Beni sadece öyle görüyorlardı. Bana taktıkları etiket... beni *farklı*, insan olmayan, onlardan biri olmayan biri yapıyordu. Kasıtlı olarak kör olan gözlerinde, ben sadece öldürülmesi gereken kuduz bir hayvandan ibarettim.

Kral ve kraliçeye baktım. "Sizin masanızda sizinle yemek yedim. Aurelius'un yanında oturdum. Onun bana kur yaptığını *biliyorsunuz*," dedim, sağımıdaki muhafız beni daha da aşağı ittiğinde tıslayarak.

"*Yalan söylüyor*," dedi kraliçe, herkesin duyabileceği şekilde, yüzü ve sesi tiksinti ile doluydu. "Hiçbir zaman pis Lanetlilerin bizim masamızda yemek yemesine izin vermezdik." Başını salladı ve güldü. "Ne saçma."

Ben kekeledim.

Aptal olduğumu fark ettim. Kral ve kraliçe, halkına nefret etmeyi öğrettikleri biriyle aynı masada yemek yediklerini asla itiraf etmezlerdi. Buna gerek de yoktu. Yalanlar ve ihanetler üzerine kurulu mutlak bir hükümdarlık sürerken buna gerek yoktu.

Üstelik, halkın kraliyetin yemek salonuna davet edilmediği ve kale koridorlarında dolaşmadığı için, kimin doğruyu söylediğini nasıl bilebilirdi ki? Kraliçenin sözü, Lanetli olarak gördükleri birinin sözünden üstündü; elbette kraliçeye inanacaklardı.

Aurelius'u ve beni birlikte gören soylular ve aristokratlara gelince, akli başında kim benim için konuşup kraliçeye karşı çıkardı ki? Bundan ne kazanacaklardı ki?

Giyotine gitmek, işte bu.

Demek buradaydı. Atasözündeki kuyunun dibine ulaşmıştım. Aurelius'un korumasının bittiği yeri bulmuştum. O burada olsaydı, bunun olacağını sanmıyordum. Ama o yoktu, bu da bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu. En son istediğim şey, bir başka ateşin kurbanı olmaktı. Bu düşünceyle ayak parmaklarım büzüldü.

"Hepiniz bu zehirli yaratığın yalanlarını duyuyor musunuz?" diye sordu belediye meclisi üyesi kalabalığa. Sözleri yalancı kraliçeye daha uygun görünüyordu, ama o benden bahsediyordu.

Fısıltıları daha az sessiz hale geldi.

"Sanırım..." diye başladı belediye meclisi üyesi, kalabalık bir kez daha sessizleşerek onun söyleyeceklerini dinlemeye hazırlandı. "...terzinin, senin açıkça takıntılı olduğun prensi tavladığını öğrendin ve *kadınsı* kıskançlığıyla onu öldürdün."

Kalabalık, onun yanlış anlatımını hevesle yutarak onaylayarak mırıldandı - ki bunun kasıtlı olarak yaptığını düşündüm.

Kadın kıskançlığı mı?

"Siktir git," diye homurdandım, bağlarım ve beni bastıran ellerle mücadele ederek. Ona kadınsı bir şey gösterecektim, *öfkemi*. Muhafızlar tutuşlarını sıkılaştırdılar ve köprücük kemiklerim acıdan çığlık attı. Ben de öfkeden çığlık attım.

Belediye meclisi üyesi zaferle parıldayan gözlerle devam etti: "Terzi iyi, asil bir kadındı. Ve sen..." boynumdaki tasmayı işaret etti, "...lanetlisin. Senin sözünün hiçbir değeri yok."

Kalabalık kan dökme arzusu ile açgözlü hale geldi ve kulak zarlarını patlatacak düzeyde bağırmaya başladı.

"Dilini kesin!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Önce ellerini kesin!" diye emretti bir diğeri.

"Pis cadıyı yakın!" dedi bir başkası.

Ve bir başkası.

Ve bir başkası.

Bu sözler bir salgın gibi yayıldı, bir ağızdan diğerine atladı, ta ki iki yüz kişiye yakın bir kalabalık benim parçalanmamı, ölümümü alay ve yuhalamaya başlayana kadar.

Hâlâ çok insani olan bir parçam parçalanmaya başladı.

Demir gibi bir iradem olabilirdi, ama duygusuz değildim. Ve bu kadar çok yabancının bana karşı dönmeye bu kadar hevesli olduğunu duymak... ölümümü arzuladıklarını duymak. Bu, içimdeki bir şeyi kırdı.

Yere baktım.

"Bu kadına inanan var mı? Varsa öne çıksın," diye bağırdı belediye meclisi üyesi gürleyen kalabalığa.

"Ben inanıyorum!" dedi bir ses.

Bana göre, hepsinden en gürültülü olanıydı.

Omzumun üzerinden bakarak o sesin sahibini aradım. Ses, daha önce bana bakan şifacıya aitti.

Belediye meclisi üyesi ona, "Görünüşe göre tek kişi sensin" dedi. Kalabalığa döndü. "Peki kaçınız ona inanmıyor?"

Kulakları sağır eden bir uğultu yükseldi, kalabalık öfkeli bir gürüha dönüştü, görünmez dirgenlerini hazırda tutuyorlardı, her biri benim kanımı içmek için can atıyordu.

Belediye meclisi üyesi krala döndü. "Majesteleri, sanırım cevabınızı aldınız." Başını eğdi ve tahtın yanındaki yerine geri döndü, zafer dolu gözleri bana dikilmiş, ince dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Krala bir bakış attım ve benim hakkımda kararını çoktan verdiğini anladım. Onun gözünde ben suçluydum ve ne kadar yalvarsam da, ne kadar yalvarsam da bir faydası olmayacaktı. Çünkü diğerleri gibi, o da bana baktığında tek gördüğü lanetli olan bendim.

Kral tahtından kalktı ve kalabalık sessizleşti. Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni suçlu buluyorum."

Halk çılgına döndü, sanki zorlu bir savaşı kazanmışlar gibi bağırp çağırıp tezahürat yaptılar.

Kral devam etti: "Başka birinin canını aldığın için ellerin vücudundan kesilecek ve ardından ateşin üzerinde arınacaksın." Şifacıyı işaret etti. "Ve sen, Lanetli'ye sempati duyan, sen de aynı kaderi paylaşacaksın."

"Hayır!" diye bağırdım.

İki muhafız onu kollarından tutup sürükleyerek götürdüler. O tatlı kadını, kadınların birbirlerine göz kulak olması gerektiği düşüncesini düşündüğümde gözlerim doldu.

"Lütfen, bunu yapmayın," diye krala yalvardım.

Ama kral ilgisiz gözlerle beni görmezden geldi. "Onu Kuyu'ya götürün," dedi eliyle reddedici bir hareketle.

O anda, ya savaş ya da kaçmak zorundaydım.

Korkum devreye girdi ve muhafızlarla mücadele etmeye başladım, hepsinin inandığı gibi çılgın bir hayvana dönüştüm. Onlara dişlerimi göstererek hırıldadım, kendimi onların elinden kurtarmak için her şeyi denedim. Ama kollarım bağlı ve Lanetim boynumda olduğu için, bedenimin ölümcül sınırları özgürlüğümü kazanmam için yeterli değildi.

Sert bir şey kafamın arkasına çarptı.

Parçalanan acı, önümdeki dünya ikiye bölünüp karanlığa gömülmeden önce hatırladığım son şeydi.

Chapter 44

Sage

Damla. Damla.

Damla.

Uyandım, yanaklarıma sürekli ıslak bir şeyin çarptığını hissederek bilinçsizliğimden çıktım. Damlayan şey sadece yanaklarıma değil, etrafıma da kendiliğinden damlıyordu. Bu ses bana hamamda çalıştığım zamanları hatırlattı. Erkekler gittikten ve hamam sessizleştğinde, tavandan damlayan yağışmanın mermer karo zemine düşme sesini duyabilirdiniz. Şimdi duyduğum ses de aynıydı.

Sürekli damlamanın yanı sıra, insanlar fısıltıyla konuşuyordu ve sesleri yankılanıyordu. Çok, çok fazla ses vardı. Uzaklarda, birinin hıçkırık sesini duyabiliyordum.

Gözlerim hala kapalıyken derin bir nefes aldım, idrar, bok ve kusmuk kokusu burnuma saldırdı. Kokunun içinde başka bir şey de vardı ... tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle karışmıştı.

Yavaşça, hissiyatım ağırlı, acılı, morarmış ve yaralı bedenime geri döndü. Yüzüstü yatıyordum, yüzüm yana dönmüştü. Altımdaki taş sert, soğuk ve ıslaktı.

İnleyerek yuvarlandım, parmaklarım başımın arkasındaki korkunç ağrıya doğru uzandı.

"Hayattasın," diye fısıldayan bir ses geldi, ergenliğin eşiğinde olan genç bir çocuktı.

Göz kapaklarımı hafifçe araladım ve önümde çömelmiş olan çocuğa odaklandım. Ön dişi eksikti, yanındaki diş ise ikiye bölünmüştü. Kestane rengi saçları birbirine yapışmıştı, giysileri yırtık ve kirliydi, kanla kaplıydı ve bazıları hala ıslaktı. Yaklaşık on üç yaşında görünüyordu.

Titrek bir kolumla kendimi destekledim. "Neredeyiz?"

"Kuyunun içindeyiz," diye cevapladı çocuk, elleri dizlerinin üzerinde.

"Kuyu mu?" diye sordum, bakışlarım kayarak her şeyi içine alıyordu. Burası küçük bir kuyudan çok devasa bir zindan gibi görünüyordu. Duvarların hafifçe kavisli olduğunu fark ettim ve diğer ucuna, gölgede kalan kısma yürüdüğümde bu duvarların da aynı şekilde olup olmayacağını merak ettim. Kademeli kavisin devasa bir daire oluşturduğunu hayal ettim, tıpkı bir kuyu gibi.

Bu yüzden adı da öyle.

"Muhafızlar öyle diyor," diye fısıldadı, benimkinden daha küçük bir demir tasma boğazına takılıydı. Onu orada görmek beni rahatsız etti. Kimse boynuna demir tasma takılmayı hak etmez, özellikle de bir çocuk. "Clearwell Kalesi'nin altındayız."

Ateşlenmiş bir fitil gibi, bir anı canlandı: Kralın taht odasında, ellerim arkamda bağlı, acımasız kalabalık ölümümü haykırıyordu. Bana inandığını söyleyen tek kişi... şifacı. Onu sürükleyip götürmüşlerdi.

O da burada olabilir miydi?

"Beni buraya getirdiklerinde sen de burada mıydın?" diye sordum çocuğa, oturur pozisyona geçmeye çalışarak.

O da başını salladı.

"Benimle birlikte yaşlı bir kadın da getirdiler mi? Gri saçlı, dişleri olmayan bir kadın." Oğlan başını salladı. "Seni tek başına getirdiler."

"Beni buraya getirmelerinden önce veya sonra? Bu tanıma uyan yaşlı bir kadın gördün mü?"

Kemikli omuzlarını silkti. "Buraya çok insan getiriyorlar. Hepsini hatırlamak zor."

Yutkunarak sordum, "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Söylemesi zor. Günler gecelerle aynı." Düşünmek için bir süre durakladı. "Uzun zamandır. Kesinlikle iki yıldır. Belki üç?"

Gözlerimi ona çevirmeden önce yakasına baktım. "Lanetli misi n ?"

Oda sessizliğe büründü.

Çığlık kesildiğinde, kısa bir duraklama oldu. Ve sonra bir tane daha geldi, tıpkı bir önceki gibi kan donduran bir çığlık. Aynı süreç tekrar tekrar tekrarlandı.

Oğlan cenin pozisyonuna geçti, elleriyle kulaklarını kapattı, gözlerini sıkıca kapattı. Ona yaklaştım, kanlı zeminde yatarken titreyerek ileri geri sallanan sırtını elime alıp okşadım.

"Her şey yoluna girecek," dedim, ağzımdan çıkan kelimelerden emin olmasam da, yine de söylemeye devam ettim. Sırtını okşamaya devam ettim, yukarıdan gelen korkunç sesleri dinlemeye devam ettim - her kan donduran çığlıkta ensemdeki tüyler daha da diken diken oluyordu.

Sesler devam ettikçe, kan damlaları sürekli bir akıntıya dönüştü. Ve sonra sürekli bir sağanak yağışa.

En kötüsü neydi? Hala sıcaktı.

Boğazımın arkası acıdı.

Duvara sürünerek gittim, ön kolumu duvara dayadım ve kustum.

Bir el sırtımı ovuşturdu. Omzumun üzerinden kim olduğunu görmek için hızlıca baktım — o çocuktı, beni rahatlatmak için korkularını yeniyordu. O anda başka bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirmemiş olsaydı, bunu içimi ısıtan bir hareket olarak görebilirdim.

Çığlıklar sonunda kesildiğinde ve kusacak bir şeyim kalmadığında, bir grup insan merdivenlerden aşağı indi. Büyük, demir bir kapı açılmadan önce anahtarlar tıkırdadı.

Çığlıkların durduğunu düşünerek yanılmıştım, çünkü şimdi bu çığlıklar buradaki mahkumlara da sıçramıştı. İki düzine gardiyan içeri girerken, mahkumlar fareler gibi dağılıp kapıdan uzaklaşırken, havada saf bir dehşet hakim oldu.

Onlardan biri, kemik ve deriden ibaret orta yaşlı bir lanetliyi işaret ederek emirler yağdırdı. İki gardiyan onu yakaladı ve tekmeleyip çığlık atarak kapıdan dışarı ve merdivenlerden yukarı sürükledi. Emirleri veren gardiyan, annesinin kollarında saklanan beş yaşından büyük olmayan küçük bir kıza gözünü dikti. Başını hafifçe sallayarak, başka bir gardiyana onu alması için işaret etti.

"Hayır!" diye bağırdım, öfkem içimi kapladı, damarlarımda dolaşan kanı kaynayan lav haline getirdi.

Oğlan elimi çekti. "Olay çıkarma, yoksa seni de götürürler," dedi, çaresiz gözleriyle bana yalvararak. Tanrım, o geyik gibi gözler tanıdık geliyordu.

Muhafızlardan biri küçük kızı yakalamaya çalıştığında, bir adam öne atıldı ve yumruğunu muhafızın kafasına indirdi. Başka bir muhafız kılıcını çekip adamın gövdesine sapladı. Adamın ağzından kan fışkırdı, kafası düşerken vücuduna saplanmış bıçağa baktı.

"Başka kimse var mı?" diye bağırdı muhafız, gücünün her zerresini hissederek.

Kılıcı çekip çıkardı ve adam yere yığıldı.

Küçük kızı olan kadın dehşet içinde çığlık attı, gözyaşları yanaklarını ıslatırken, çocuğunu kucağında tutarak adama doğru sürünmeye çalıştı. Ancak iki muhafız araya girip adamı bileklerinden yakalayıp dışarı sürüklemeye başladığı için ona ulaşamadı. Başka bir muhafız kıza uzandı. Çocuk ve annesi birbirlerinin kollarından ayrılırken çığlık attılar.

Gördüklerime inanamıyordum. Birinin *bir şeyler* yapması gerekiyordu, *ne olursa olsun*. Elimi çocuğun elinden çekip, Lanetimin demirden baskısından kurtulması için yalvardım. Ama cevap vermedi. İçimdeki tanrıçaya yalvardım, ama onu hiçbir yerde bulamadım. Şu anda sahip olduğum tek şey, hırpalanmış bedenimin sınırlı yetenekleriydi.

Bu yeterli olmalıydı.

Çocuğu geride bırakarak, morarmış ve şişmiş bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum, ağrıyan ve yaralı yanımı elimle bastırarak küçük kızı kaçıran muhafızı kovaladım. Ama kalabalık onun için yaptığı gibi benim için yol açmadı, her geçen saniye aramızdaki mesafe daha da açılıyordu. Bu hızla, başaramayacaktım. Onun dikkatini çekmek için bir şeyler düşünmem gerekiyordu, hem de çabuk.

Tam o anda, ayakkabımın ucu yumruğum büyüklüğünde bir taş parçasına çarptı.

Bu işimi görürdü.

Aceleyle onu aldım, kapının üstüne nişan aldım ve tüm gücümle fırlattım, taş mahkumların üzerinden uçtu.

"Hey!" Taş duvara çarptığında, parçaları yağmur gibi yağarken, tüm gücümle bağırdım. "Onu bırakın!" diye bağırdım, adrenalin damarlarımdan akarken, hissettiğim acıyı bastırıyordu.

Muhafız bana döndü, küçük kız kollarında tekmeliyor ve çığlık atıyordu. "O kaltağı yakalayın!" diye diğerlerine bağırdı. "Hayatı bugün sona erecek."

"Hayır!" diye bağırdı daha önce emirleri veren gardiyan. "O, halkın önünde arındırılacak. Kralın emri." Başını kapıya doğru çevirdi. "Gidelim

gidelim."

Muhafızlar emri dinleyip çıkışa doğru yöneldiler.

Hepsi dışarı çıktığında, demir kapı arkalarından kapandı ve kilit mekanizmasının sesi, mağara gibi zindanın şaşkın sessizliğinde yankılandı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. O sadece küçük bir kızdı.

"İyi misin?" diye sordu yanıma koşarak gelen çocuk.

"Hayır, pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim, kendime ve işe yaramazlığıma olan öfkemi bastırmaya çalışarak. Ben Yaşam Tanrıçası olmalıydım, ama küçük bir kızı bile koruyamamıştım.

Chapter 45

Sage

"Uyandığında yaşlı bir kadın hakkında soru sormuştun. İstersen onu aramaya gidebiliriz," dedi çocuk. Sağımda duruyordu, elleri arkasında, yerinde sallanıyordu. Az önce olanlardan bu kadar çabuk kurtulması şaşırtıcıydı, ama sanırım burada iki üç yıl yaşamak insanda böyle bir etki yaratırdı.

Ben ise hala yenilmiş bir şekilde, soğuk duvara yaslanmış, bir kolumu bükülmüş dizimin üzerine atmıştım. Gözlerimi kırptım, onun sözleri, daha doğrusu bu sözlerin yarattığı görev — ilerlemeye devam etmek için bir neden — beni sersemliğimden çıkarmaya yetti.

Ayağa kalktım, duruşma sırasında gardiyanların bana yaptıklarından dolayı vücudumdaki her ağrıyı ve acıyı hissediyordum. Bir de yanımda okla açılan yara vardı. Çok acı veriyordu.

"Tamam, gidip onu bulmaya çalışalım," dedim.

O da başını salladı.

"Adın ne?" diye sordum çocuğa, yürümeye başlarken, mahkumların yüzlerine bakarak şifacıyı ararken.

Bana tuhaf bir bakış attı. "*Adım* mı?" "Evet, adın."

Yumuşak bir nefes verdi. "Burada isimler yoktur."

"Burada yoklar da ne demek?" diye sordum, ıslak ve soğuk zeminde uyuyan yaşlı bir adamın cesedinin etrafından dolaşarak. "*İnsanların* isimleri vardır.

Muhafızlar bizi buraya attıkları anda, insan olmayı bıraktık," diye cevapladı ve önüme geçerek yürümeye devam etti.

"Bu saçmalık." Adımlarımı hızlandırarak ona yetişmeye çalıştım, bu normalden daha fazla çaba gerektiriyordu ama vücudum tam olarak düzgün çalışmıyordu. Nazikçe omzunu tutup beni doğru çevirdim. "Kuyuda olsan da olmasan da, sen hala bir insansın."

"İnsanlar böyle yaşamaz." Soluma bakmam için işaret etti. "Hayvanlar yaşar."

Onun işaret ettiği yöne baktım ve ağzım açık kaldı. Bir adam pantolonunu indirmiş ve tahta bir kova üzerinde duruyordu. Herkesin gözü önünde tuvaletini yapıyordu, poposu tamamen ortada. Etrafında oturan insanlar gözlerini bile kırpmamış, umursamamış gibi görünüyordu. Bu mahremiyet eksikliği onlar için normaldi, tıpkı

Çocuğa tekrar baktım, gözleri aşırı kullanılmış bir ekmek bıçağı kadar donuktu. Orada hiçbir ışıltı, hayata karşı hiçbir heyecan yoktu. Ve aniden anladım. O, hamamda çalışan Vera'dan farklı değildi. Bu yerde hayatta kalabilmek için olması gereken kişi olmuştu. Ve hayatta kalmıştı.

"Peki o zaman, şu anda bana adını söylemene gerek yok. Ama tekrar bir insan olabileceğini hissettiğin gün, o zaman bana söylemeni istiyorum."

O başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Saçlarını okşadım. "O halde şimdilik sana Oğlan diyeceğim."

Kuyunun derinliklerine doğru ilerledikçe, insan sayısı azaldı. Işık da giderek azalıyordu. Görmek zorlaşacak ve sesleri duymak imkansız hale gelecek kadar karanlık olduğunda, geri dönmeye karar verdik — zindanın bu bölümünde kimse yoktu.

Yani, hayatta kimse yoktu...

Yıllar önce ölmüş ve cesedi çürümeye terk edilmiş gibi görünen bir kadının cesedinin etrafında dikkatlice yürüdüm. Birkaç tombul sıçan, kurumuş cesedini kemiriyordu, göz kapakları olmayan gözleri ardına kadar açıktı.

Aramamız sonuçsuz kaldı.

Bunun için rahatlamış mıydım, yoksa değil miydim, bilmiyordum. Şifacının burada olmamasına sevindim, ama bu durum onun nereye götürüldüğünü merak etmeme de neden oldu. Yaratıcıya şifacının güvenliği için kısa bir dua ettim. Bu biraz yardımcı oldu.

Oğlan bir yere gitmişti, beni düşüncelerimle ve zavallı, ağrıyan bedenimle yalnız bırakmıştı.

Uyandığım yere yakın bir yerde, duvara yaslanarak oturdum. Kirli alt eteğimi yukarı doğru sıyırarak bacaklarımın arkasını kontrol ettim. Muhafızın beni tekmelediği yerde, ayakkabısının tabanının mükemmel şeklini neredeyse seçebiliyordum. Derim kızgın bir koyu maviye boyanmıştı ve bölge hafifçe şişmişti. Hangisi daha acı vericiydi, bu mu yoksa küçük ok yarası mı, bilmiyordum.

Eteklerimin altını tekrar aşağı indirdim ve elinde bir sopa, yüzünde kocaman bir gülümsemeye yaklaşan Boy'u izledim.

"Bak ne buldum!" diye zaferle haykırdı.

"Bir sopa mı?" diye sordum, onun heyecanına biraz şaşırıştım.

"Evet," dedi, *p* harfini patlatarak. "Onu çalmadım. Takas ettim. Adil ve dürüst bir şekilde."

"Öyle mi?" dedim yüksek sesle, tüm bunlardan ne anlam çıkarmam gerektiğini tam olarak bilemeden. "Onunla ne yapacaksın?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Yanımda çömeldi ve sopayla küçük, kırık bir taş parçasını itip durdu. "Yiyecek kıt ama burada fareler bol. Sopayla bir tuzak yapıp fare yakalayabilir miyim diye bakacağım."

Midem bulandı ve dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı.

Oğlan kıkırdadı. "Bekle de gör. Bir ay boyunca burada sadece birkaç parça ekmek kırıntısıyla beslendikten sonra, sen de fareleri gözüne kestireceksin."

"Umarım öyle olmaz," dedim, kusmamak için kendimi zor tutarak.

O sadece omuz silkti, sanki "*göreceğiz*" der gibi. "Sormak istiyordum," diye başladı, gözleri yanımdaki yaraya kaydı. "O nereden geldi?"

Acıyı görmezden gelmekte oldukça iyiydim, ama şimdi o konuyu açtığı için, düşünmemek zordu. "Bir oktan oldu," diye iç geçirdim.

O da başını salladı. "Küçük başlı bir ok mu?" "Evet, nereden bildin?" diye sordum.

"Lanetlileri bastırmak için kullanmaya başladıkları yeni bir silah. Buraya gelen yeni gelenlerin bazıları da aynı yaraya sahip. Askerler insanları buraya getirmeden önce okları her zaman çıkarıyorlar." Omuzlarını silkti. "Sanırım okları çıkarıyorlar çünkü bize keskin bir şey vermek istemiyorlar, belki de onu onlara karşı kullanırız diye."

Bu mantıklıydı. Ve bu, beni buraya getirmeden önce neden okları çıkardıklarını da açıklıyordu.

Boy cebinden bir ip çıkardı, muhtemelen takasla aldığı bir şeydi, ve onu sopanın ucuna bağlamaya başladı.

O fare kapanını yapmaya odaklanırken, ben etrafa bakındım ve gözüm kapıya takıldı. "İçeri girip çıkmanın tek yolu bu mu?" diye sordum.

Yaptığı işi durdurdu. "Evet. Neden?"

Kararlılıkla kaşlarımı çattım. "Bizi buradan çıkaracağım." "Nasıl?" diye sordu.

"Henüz emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim. "Muhafızlar buraya ne sıklıkla geliyor?"

Kafasının arkasını kaşıyarak düşündü. "Günde iki ila dört kez. Genellikle yeni insanları getirmek veya insanları çıkarmak için gelirler. Bazen yiyecek getirirler veya su kovaları doldururlar." Birine başını salladı; o, adamın tuvaletini yaptığı kovadan farksız görünüyordu. Bu düşünceyi kafamdan attım.

"Bu mantıklı değil. Eğer insanları oraya götürüyorlarsa..." Yukarıdaki katı işaret ettim. "Onları öldürmek için, neden buradaki herkese yemek ve su vermekle uğraşınlar ki?"

"Bizi canlı tutmak istiyorlar. Nedenini bilmiyorum." Titredi. "Ve sanırım öğrenmek de istemiyorum."

Ben de istemiyordum. Bu yüzden bir plana ihtiyacım vardı. Bir silaha. Ya da başka bir şeye. "Yiyecekleri neyle getiriyorlar?"

"Sepetlerle."

"Peki suyu?"

"Büyük tahta fiçılarla getiriyorlar, kovaları dolduruyorlar ve giderken yanlarında götürüyorlar."

"Hmm," diye cevap verdim, zihnim dalmış bir halde.

Ben de Boy da fiçıya sığabilirdik, ama fark edilmeden oraya girmek sorunluydu ve gardiyanlar dışarı çıkarmaya çalıştıklarında ağırlığı kesinlikle fark ederlerdi.

Ve... bakışlarım yükseldi, genç ve yaşlı diğer mahkumların yüzlerini inceledim... Yukarıda onları korkunç bir şeyin beklediğini bilirken, onları nasıl bırakabilirdim?

Onları yukarıda bekleyen korkunç şeylerin acısını çekmeye terk etmem mümkün değildi. Bu da tek bir anlama geliyordu...

Kaçacaksam, *hepimiz* kaçacaktık.

Ama onları Kuyu'dan çıkarmak yeterli olmayacaktı, aynı zamanda kaleden de çıkmalarını sağlamam gerekecekti. Burada kaldığım süre boyunca, girmeye izin verilen kalenin bölümlerini oldukça iyi tanımıştım, ama küçük bir mahkum köyünü koridorlardan geçerek dışarı çıkaramazdım.

Kaleb'in bana getirdiği haritayı düşündüm, zihnim gizli geçitleri yeniden izledi. Hepsi de bir şeyin şekline benzeyen bir yere çıkıyordu...

Gerçeği tam olarak anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Tüm* geçitler buraya çıkıyordu.

Top ateşine dayanacak kadar sağlam inşa edilmiş taş duvarları inceledim ve yaklaşık her beş metrede bir dağınık halde bulunan tuhaf desenleri fark ettim — uzun zamandır kapalı olan kemerli kapılar. En yakındaki kapıya doğru yürüdüm, parmaklarımla taşı okşayarak, dokunarak ve hissederek.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla sordu Boy.

"Bence eskiden hepsi buraya çıkan gizli geçitler vardı," diye cevapladım, parmak eklemlerimi taşa sürterek. "Ve bence bu da onlardan biriydi."

"Var," dedi Boy.

Durdum ve bakışlarım ona kaydı. "Ne demek istiyorsun? Gizli koridorları biliyor musun?"

Hızla başını salladı. "Diğer çocuklarla orada saklambaç oynardık."

Vay canına.

"Onları ne kadar iyi tanıyorsun? Bizi buradan çıkarırsam, bizi oraya götürebilir misin?" diye sordum acilen.

Yine hızlıca başını salladı, gözleri tanıştığımızdan beri ilk kez parladı. "Hepsini biliyorum. Buradan çok uzak olmayan bir tane var. Eski krallardan birinin devasa portresinin arkasında gizli. Tablo menteşeli, yani kapı gibi açılıyor." Sırrını bana açıyormuş gibi eğilerek kıkırdadı. "Ona Kral Büyük Burun derdik, çünkü tablodaki adamın burnu kocaman."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Bence bu harika bir isim." Bana gülümsedi.

Gülümsedim, zihnim çoktan düşünmeye başlamıştı. Onları kaleden nasıl geçireceğimi biliyordum, sadece onları Kuyudan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Silahımız yoktu.

Cevap bulmak için, mahkumlarla dolu alanı gözden geçirdim. Birinden diğerine, sonra bir diğerine bakarken, aklıma bir cevap geldi.

Ona döndüm. "Sence burada kaç kişi var?" "Yüzlerce mi?" diye tahmin etti. "Doğru," dedim gururla, ellerimi belime koyarak. "Yüzlerce."

Chapter 46

Sage

Ters çevrilmiş bir su kovaşının üzerinde duruyordum, bir kulübe cadalozuna yakışır bir kürsü

—ki ben de öyleydim. *Hayat Tanrıçasıymış, hadi oradan.* Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, mahkumların tartışmalarını dinliyordum. İşler planladığım gibi gitmiyordu.

"Onu dinlemeyin! Hepimizi öldürecek," diye bağırdı yaşlı bir adam diğerlerinin üstünden.

"Peki başka seçenek ne?" diye karşılık verdim. "Muhafızlar geri gelene kadar sabırla beklemek mi?"

"Zaten zamanım kısıtlı." Elini küçümseyerek bana doğru salladı. Yavaşça döndü, bacak kasları o kadar zayıflamıştı ki, ayaklarını yerden zar zor kaldırılabiliyordu ve kalabalığın içinde kayboldu. Birkaç kişi daha arkasını döndü ve onu takip etti.

Onları kaybediyordum.

"Muhafızlarla nasıl *savaşacağız*?" solumdaki bir adam sordu.

"Evet! Silahımız yok!" diye bağırdı yanında duran bir kadın.

"Silaha ihtiyacımız yok. Sayımız fazla. Kazanabiliriz," dedim, ses tonumda kesinliğim açıkça yankılanıyordu. Silah olsun ya da olmasın, iki düzine muhafız

yüzlerce mahkûmu bastırmaya yetmezdi. Bu, kralın ne kadar kendini beğenmiş hale geldiğini gösteriyordu.

"Diyelim ki işe yaradı, buradan kaçtık... sonra ne olacak? Kale muhafızlarla dolu. Yüzlerce mahkumun koridorlarda dolaştığını fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" kalabalığın içinden biri sordu. Kim olduğunu görmedim. Onun endişesi, bir düzine kişi tarafından yüksek sesle desteklendi.

"Boy, burada, kalede büyüdü." Yanımda duran Boy'a işaret ettim. Yüzünde karışık bir ifade vardı — yarı heyecanlı, yarı korkmuş. "Gizli koridorlar var ve o onlara nasıl ulaşılacağını biliyor. Biraz şansla, hepimiz fark edilmeden dışarı çıkabiliriz."

"Şansa inanmıyorum!" diye bağırdı on dört yaşlarında genç bir kız.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım — elbette, *her zaman* böyle biri olur. Birkaç kişi daha onun sözlerine katıldı.

Tamam, birden *fazla*.

"Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum," dedi başka bir kadın.

Sanki onun sözleri suya atılmış bir taş gibi, saniyeler içinde dalgalar halinde yayıldı ve kalabalık benim planlarımı onaylamayarak daha da gürültülü hale geldi.

Onları tamamen kaybetmeden önce bu durumu kontrol altına almam gerekiyordu.

"Hiçbirinizin uğruna savaşacak bir şeyi yok mu?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Sesim yankılandı, mesajım tekrarlandı, duvarlardan sekerek herkesin duyabileceği şekilde yankılandı.

Ağızlar kapandı, kafalar bana doğru döndü.

Atasözündeki gibi yumruğumu sıktım, elime geri aldığım dizginleri, geçici de olsa, ellerimden kaçırmamaya karar verdim. Hızla devam ettim, "Çünkü eğer yoksa, eğer hiçbir şeyiniz yoksa, o zaman neden savaşmayacağınızı anlarım." Durakladım, giderek daha fazla yüz benim tarafıma dönüyordu. "Ama eğer bir şeyiniz varsa, biriniz varsa, o zaman bu riske değmez mi? Size sevdiklerinizi tekrar görme şansı veriyorum. Evet, hiçbir şey garanti değil, ama eğer direnmezsek, eğer pes edersek, o zaman onları tekrar görme şansını kaybedersiniz." Kısa bir ara verdim. "Muhafızlar geldiğinde, tek başıma kalmam gerekse bile, hepiniz için savaşacağım." Parmaklarımı göğsümün üzerinde açarak kendimi işaret ettim. "Bu riski almaya hazırım." Kalbim çarparken, yüzlerden yüze baktım. "Siz de hazır mısınız?"

Herkes sessiz kaldı.

Nefesimi tutarak bekledim... Sözlerim yeterli olacak mıydı?

Ayak sesleri duyuldu, bir adam ilerliyordu. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı, ama gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve gözlerinin altındaki torbalar, yaşadığı zorlukları anlatıyordu ve onu çok daha yaşlı gösteriyordu. Ama yüzü yıpranmış olsa da, gururla duruşunda, talihsizliklerini bir onur nişanı gibi taşıdığını düşündüren bir şey vardı.

"Ben bir çiftçiyim," diye başladı, sesi kaba ve sert. "Tarlada çalışmaya alışkınım, bu yüzden savaşmak hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama karımı tekrar görmek ve oğlumu kucağıma almak istediğimi biliyorum." Bana başını salladı. "Riski göze alacağım. Varım."

Sert ve katı duruşlu yaşlı bir kadın öne çıktı, yorgun gözleri benimkilerle buluştu. "Kızımı ve torunlarımı tekrar görmek istiyorum." Bana onaylayıcı bir şekilde başını salladı.

Ardından, iki iri yarısı adam öne çıktı. Koyu saçlı olan ilk konuştu. "Kardeşim ve ben boksörüz. Yumruklarımıza deri sargılar sararak dövüşmeyi öğrendik. Artık deri sargılarımız olmayabilir, ama savaşacağız. Senin için, herkes için. Lanetli Topraklardaki ailelerimiz için."

Giderek daha fazla kişi öne çıktı ve kimin için savaştıklarını açıkladı. Umut meşalesi birinden diğerine yayıldı ve devasa, yanan bir alev yakıldı.

Ve işte bu, bir grup yabancıyı birbirine bağlayan iplikti. Sevdiklerini tekrar görme umudu.

Su kovasından indikten sonra, boksör kardeşler ve birkaç kaslı adam, benim talimatım doğrultusunda kovaları parçalamaya başladılar ve küçük bir tahta parçaları yığını oluşturdular.

Onlar bunu yaparken, bir grup çocuk bana gelip yardım etmek istediklerini söylediler. Ben de kırık bir taş parçası alıp onlara tahta parçalarının ucunu küçük, elde tutulabilir bir mızrak haline getirmek için nasıl keskinleştireceklerini gösterdim. Ezra, ben çocukken bunu sık sık yapmamı isterdi, bu da eğitimimin bir parçasıydı.

Bazen bana öğrettiği bazı şeylerin yararsız olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bu kayaları seven kadının adını övüyorum.

Ben çocuklarla çalışırken, Boy başka bir grubu duvarları atmaya uygun taşlar aramaya yönlendirdi. Kuyu uçsuz bucaksız bir boşluktu, ama bu savaşı kazanmak için elimizden gelen her şeyi kullanacaktık.

Herkes savaşımaya gönüllü olmasa da, çoğunluk gönüllü olmuştu, beklediğimden daha fazlası. Herkesi eğitmek için vaktim yoktu, bu yüzden herhangi bir umut vaat eden herkes otomatik olarak son dakika ordumuzun üyesi olarak aday gösterildi.

Sonraki dört gün boyunca —uyku döngülerime göre tahmin ettiğim süre— hazırlandık.

Yaşlıları ve gençleri, meşalelerin ışığının zayıfladığı uzak tarafa gönderdik, böylece kendilerini savunamayanları savaştan uzak tuttuk.

Bir grup olarak kapının her iki yanındaki duvara sırtımızı dayadık. Yumruğumu kaldırıp sıkıca tuttum, yakalı savaşçılarımıza yerlerini korumaları için işaret verdim. Merdiven boşluğunda botların yere vurma sesi yankılanıyordu — her geçen saniye daha da artan, kötüye işaret eden bir ses.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, elim keskin uçlu tahta çita etrafında o kadar sıkı sıkı tutmuştu ki, kesinlikle iz bırakacaktı.

Sayıca üstünlük, elimizde olan tek şey bu, diye kendime tekrar ettim ve tahta çitaları ve taşların gerçek silahlara karşı savaşmak için yeterli olmayacağından korkan o küçük, eleştirel sesi bastırmak için bunu kullandım.

Kapı açıldı ve muhafızlar içeri girdi.

Hepsi içeri girdiklerinde, yumruğumu indirdim ve saldırıya geçtik. Boğazımdan güçlü bir kükreme çıktı, kulaklarımda çalan kalp atışlarımın gergin tıkırtılarını parçaladı ve yerine bir savaşçının şarkısını koydu.

Grubum kapıya hücum etti, kapıyı bölerek muhafızların geri dönmemesini sağladı. Birinin kaçıp diğerlerini uyarmaması için risk alamazdık.

Kardeşlerin önderliğindeki ikinci grup ortadan hücum ederek şaşkın muhafızları iki gruba ayırdı. Çiftçilerin grubu da hemen ardından hücum ederek muhafızları tekrar ikiye böldü. Böl ve fethet taktiğiyle onları fareler gibi dağıttık. Sonra da yaklaşarak cephaneliğimizdeki her şeyi —taşlar, mızraklar ve yumruklar.

Bana en yakın olan asker döndü, alevlerle aydınlatılmış odada kılıcı parıldadı ve bir mahkumun kafasını kesip attı. Yumuşak kalbimin durup yeni bulduğum kardeşlerimin kaybını yas tutmasına izin vermedim, çünkü bunun için daha sonra zaman olacaktı. Şu anda odaklanmam gerekiyordu, bu şekilde kayıpları en aza indirebilirdim.

Bir kadın mahkum gardiyanın sırtına atladı ve kollarını gardiyanın boynuna doladı. Gardiyan, hem kendi ağırlığını hem de kadının ağırlığını taşıyamayıp geriye doğru sendeledi. Dirseğini kadının kaburgalarına çarptı ve kadın yere düştü.

Muhafız kadına saldırmaya fırsat bulamadan, ben onun üzerine atladım.

Yumruğum çenesinin altına isabet ettiğinde bir inilti duyuldu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, çılgınca başka bir mahkuma yumruk attı, bizim sayımızın çok fazla, onların sayısının ise çok az olduğunu fark etti.

Gardiyan ölümcül darbeyi indirmeden önce başka bir mahkum onun kolunu yakaladı. İki mahkum daha onu yakaladı. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Ta ki o etkisiz hale gelene kadar.

Biz elimizle bilediğimiz mızraklarla savaşıırken, onlar ölümcül kılıçlarıyla savaşıyorlardı. Biz kanla ıslanmış giysilerle savaşıırken, onlar parlak zırhlar giyiyorlardı. Biz sevdiklerimiz için savaşıırken, onlar kralları için savaşıyorlardı.

Ve bu son faktör nedeniyle, bu onların kazanamayacağı bir savaşı.

Muhafızlar tek tek düştüler. Savaş bittiğinde, elimizle bilediğimiz mızraklarımızı kaldırdık ve zafer çığlıkları attık.

Yüzlerce esir hareket halindeydi ve tüm bunlar kralın kibirli burnunun dibinde oluyordu.

Boy'un dediği gibi olmuştu. Merdivenlerin tepesinden çok uzak olmayan bir yerde, eski bir kralın devasa bir resmi vardı, gıcırdayan, çürümüş menteşelerle tutturulmuştu. Boy, kocaman bir gülümsemeyle resmi açtı, bir adım yana çekildi ve sanki bir sihirbazlık numarası yapmış gibi karanlık geçidi işaret etti.

Aslında yaptığı şey bundan çok daha iyiydi, çünkü o anda, genç bir ocuk tek başına yüzlerce insana özgürlüğe giden yolu hediye etmişti.

Chapter 47

Sage

Gizli geçidin darlığı ve içinden yayılan karanlıkla başa çıkabilirdim, ama bitmek bilmeyen, kalın ve yapışkan örümcek ağları sürekli başımı, gövdem ve kollarımı sarmalıyordu, sanki beni örümcek ipeği ile giydirmek için kendilerini görevlendirmişlerdi.

Bu, benim için gereksiz bir şeydi.

Neyse ki arkada olanlar bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktı, ama ötekiler için aynı şeyi söyleyemezdim.

Yüzümü silerek, son saldırıyı temizlemeye çalıştım. Kirpiklerime, saçlarıma dolanmıştı. Onu yapan örümceğin hâlâ içinde olmadığını içtenlikle umuyordum. Örümcekler beni rahatsız etmiyordu, sadece karanlıkta, habersizce üzerimde gezinen bir böcek düşüncesi bana ürpertici bir his veriyordu.

Aslında, örümcek ağları muhtemelen midemi bulandıran endişemi biraz hafifletmeye yardımcı oluyordu. Hareket halinde olsak da, hala özgür değildik. Ve hala aşmamız gereken büyük bir engel vardı.

"Sence daha ne kadar sürer?" Boy'un arkasında yürürken ona fısıldadım, elim, muhafızlardan çaldığım kılıcın kabzasına uzanmıştı

Kılıcı kılıfına sokmuş, belime doladığım kemere takmıştım — o da çaldığım bir başka parçaydı.

"Fazla sürmez," diye cevapladı, sesi benimki kadar alçaktı.

Karanlıkta başımı salladım, alt dudağımı heyecanla ısırarak.

Kale bir uçurumun arkasında olduğu için, içeri girip çıkmanın sadece birkaç yolu vardı ve bunlardan biri balıklarla birlikte yüzmeyi gerektiriyordu - ki çoğu mahkumun bunu yapabileceğini sanmıyordum - bu da bu seçeneği eliyordu. Geriye iki seçenek kalıyordu: ön giriş - buradan sürekli insanlar gelip gidiyordu - ya da yan kapı - muhafızlar ve kraliyet mensuplarının çıkışı için ayrılmıştı.

Her ikisi de berbat seçeneklerdi.

Ama başka seçeneğimiz yoktu, ya biri ya da diğeri. İkincisini seçtik.

Aniden duran Boy'a çarptım. Ellerim omuzlarını kavradı, vücudum çarpmanın etkisiyle titredi.

"Geldik," dedi, sesi karanlık boşluğa kayboldu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, karanlıkta gözlerimi kısarak, hiçbir şey göremeden.

"Bu koridorları avucumun içi gibi bilirim," dedi. Bir şeye bastı ve bir ışık akışı süzülmeden önce hafif bir gıcırta sesi duydum. Boy ve ben, diğer tarafta bulunan çok daha büyük koridora çatlaktan baktık.

"Ben önce gidip durumu kontrol edeceğim," diye fısıldadım. "Sen diğerleriyle kal."

"Ama ben de gelmek istiyorum. Yardım etmek istiyorum..."

Onu keserek, "Yardım edeceksin, ama önce ben bir bakayım" dedim.

"Tamam," diye kabul etti yumuşak bir sesle. "Sağdaki ilk koridordan gir, orası girişe çıkıyor, ama dikkatli ol."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Onun yanından geçtim, parmaklarımı kapıya dayadım ve yavaşça iterek kapıyı açtım. Kafamı dışarı çıkardım ve koridoru gözden geçirdim. Bana şüpheyile bakan bir sürü eski tablo dışında, koridor boştu.

Şimdi benim şansımdı...

Ama dışarı çıkmadan önce, elbisenin arkasında küçük bir çekiş hissettim. "Geri dön," diye yalvardı çocuk yumuşak bir sesle.

"Geri döneceğim," diye onu sakinleştirdim, saçlarını okşadıktan sonra koridora gizlice çıktım ve arkamda resimden kapıya dönüşmüş kapıyı kapattım. Resimde

güzel kızıl saçlı genç bir kraliçeyi tasvir ediyordu. Beni izliyordu, yargılayıcı zümrüt gözleri beni delip geçiyordu. Onu umursamadım, sırtımı duvara dayadım ve yavaşça duvara paralel ilerledim, duyularım tetikte ve hazırды.

Görünüşümün iğrenç olduğunu biliyordum. Elbisem -ondan geriye kalanlar-paramparçaydı. Üzerim kanla kaplıydı ve boynumda, beni gören herkese kim olduğumu ilan eden, ele veren demir bir tasma vardı. Bir de derim vardı -siyah ve mavi morluklarla kaplı, yanımdaki yaradan bahsetmiyorum bile.

Geniş, sessiz salonun sonuna geldiğimde, boynumu uzatarak köşeyi dönüp bakmaya cesaret ettim. Önümdeki koridor kemerliydi ve kısa bir mesafeydi, belki on adım sonra sona eriyordu ve taht odasının en az dört katı büyüklüğünde devasa bir odaya açılıyordu. Odanın uzak ucunda, çıkış olduğunu tahmin ettiğim ikiz kapılar kapalıydı.

Çıkış ile aramda duran, zırhlı sıralar halinde dizilmiş şeyleri incelerken kalbim taşa dönüştü. Orada sadece birkaç muhafız durmuyordu...

Bir ordu vardı.

Ama onlarda bir tuhaflık vardı.

Disiplinli askerler bile ara sıra yer değiştirir veya hareket ederlerdi.

Ama bu adamlar? Onlar *tamamen* hareketsizdi.

Eğilip zırhlarını inceledim. Kralın onlara giydirdiği hantal metal zırhlar çoktan ortadan kalkmış, yerine tüy kadar hafif görünen zırhlar gelmişti, ama zayıf görünmüyorlardı, tam tersine. Parlak bir şekilde ışıltıyorlardı, her bir göğüs zırhında güneş kabartmasıyla süslenmiş, altın rengi parlaklıklarla donatılmışlardı.

Uzakta ayak sesleri duyuldu.

Kahretsin. Biri geliyordu.

Tavandan duvardan duvara uzanan, her iki yanında yere kadar uzanan kırmızı bayrağı gözlemledim. Tavandaki kancalar, kumaşı arkasına saklanabileceğim kadar dışarıda tutuyordu.

Sesler yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı, metalin metale sürtünme sesi eşlik ediyordu, bu da muhtemelen bir muhafız olduğunu gösteriyordu. Onlar geçtikten sonra kumaşı geri çektim ve gizlice bir göz attım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı; o dağ gibi yapıyı her yerde tanırdım.

"Ryker," diye fısıldayarak bağırdım.

Aniden durdu ve bana doğru döndü. Afişin arkasından çıktım.

"Sage," diye fısıldadı, uzun bacaklarıyla kısa sürede mesafeyi kat ederek hızla bana doğru yürüdü. Benim üzücü fiziksel durumumu görünce dudaklarını sıkıca kapattı. Vahşi gözleri benimkilere dikilince, "Her yerde seni arıyordum. İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim, hafifçe başımı sallayarak. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Duruşmada değildim, ama olanları duyduğumda, zindana götürüldüğünü duyduğumda, ben..." Ryker kelimeleri bulmakta zorlandı. "Sana yardım etmek için orada olamadığım için çok üzgünüm."

Kafamı salladım. "Kendini tehlikeye atmadan benim için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Kendimi tehlikeye atmak en son endişem olurdu," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Kaleb kaçırıldığında ben de aynı şeyi hissetmişim, bu yüzden onu anlıyordum. Roller tersine dönseydi ve benim yerimde Ryker olsaydı, evet, ben de onun için savaşırdım. Bu bizi aptal mı yoksa cesur mu yapardı, bilmiyordum. Belki de ikisi de biraz.

Kemerinden küçük pirinç anahtarlarla dolu bir halkayı çıkardı. "Şu şeyi çıkaralım, olur mu?" Ryker'in gözleri boğazımdaki tasmaya kaydı.

Anahtar halkasına bakarken ağzım açık kaldı.

"Onları nereden buldun?" diye sordum, karışık saçlarımı geriye atıp çenemi yukarı kaldırarak ona daha fazla hareket alanı sağladım.

"Zindandan çaldım," diye cevapladı ve ilk anahtarı denedi. Anahtar uymayınca, onu kenara attı - metal anahtar diğer anahtarların üzerine çarptı - ve sıradaki anahtarı denedi. "Seni bulmak umuduyla rüşvet vererek içeri girdim. Ama zindandaki hücreleri kontrol ettiğimde, hiçbirinde yoktun. Seni nerede tutuyorlardı?"

Kaşlarım saç çizgime doğru kalktı. "Hücreler mi? Zindanda hücre yoktu, sadece tek bir mağara vardı."

Koyu kirpikleri kalktı, bakışları benimkilerle buluştu. "O zaman iki zindan olmalı. Haftalardır burada çalışıyorum ve diğer zindan hakkında hiçbir şey duymadım." Kilide tekrar baktı ve başka bir anahtar denedi. "Neden acaba?"

"Belki de aşağıdaki insanlara korkunç şeyler yapıyorlar da ondan." Yutkundum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ryker.

Duyulabilir bir klik sesi duyuldu. Kilit açıldığında ağzının sol tarafı zaferle yukarı doğru kıvrıldı. Yakanın içinden çıkmama yardım etti ve onu afişin arkasına attı, izlerimizi örtmek için.

Sertçe yutkundum. "Mahkumlara tam olarak ne yaptıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, gardiyanların onları Kuyudan sürükleyip götürdükleri ve kısa bir süre sonra duyduğunuz tek şeyin... çığlıklar olduğu." Gözlerim yere düştü ve koyu kırmızı halıya sabitlendi. "Ve sonra bazı yerlerde tavandan kan yağmaya başlıyor."

Ryker bir şey söyledi, ama ne dediğini duymadım.

Çünkü o anda kafamda duyabildiğim tek şey o korkunç çığlıklardı.

"Hey." Ryker yanıma geldi, elini omzuma koydu. "Bana bak, Sage."

Baktım.

"Artık oradan kurtuldun."

Onun sözlerine inanarak başımı salladım.

Onun bilmesi gereken başka bir şey daha vardı.

Nefes aldım. "Orada yüzlerce kişiydik. Hepsi Lanetli ya da Lanetli olmakla suçlanıyordu."

"Yüzlerce Lanetli mi?" Ryker, öfkeyle dudaklarını kıvrarak tekrarladı.

"Evet..." Onun ön kolunu saran soğuk metale şefkatle elimi koydum. "Ama artık orada değiller."

"Ne demek istiyorsun?"

Koridorun sonunda, kızıl saçlı kraliçenin resmini işaret ettim. "Onlar orada."

"Arkasında mı?" diye sordu Ryker, merakla. Yüzündeki ifade endişeye dönüştü — benim için.

"Aklımı kaçırmadığımı söz veriyorum," dedim gülerek. "Kalenin her yerinde gizli geçitler var. Bu sayede hepimiz fark edilmeden hareket edebildik. Bu çıkıştan çıkmaya çalışacaktık, ama askerlerle dolu."

Ryker omzunun üzerinden, askerlerin bulunduğu odaya doğru başparmağıyla işaret etti. "Bu sabah, girişte birkaç nöbetçi olmasına rağmen, o oda neredeyse boştu." Elini indirdi ve kollarını tekrar kavuşturdu. "O şeylerin ne olduğunu bilmiyorum, ama asker olmadıkları kesin. Askerler hareket eder, ama onlar etmiyor."

Ben de bunu fark etmiştim.

Kışın dokunuşu gibi, tedirginlik kemiklerime işledi.

"Sence onlar ne?" diye sordum, geri dönüp köşeden onlara bakmak için can atıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. İnsan gibi görünüyorlar, ama tamamen başka bir şey olsalar da şaşırmam."

Onaylayarak başımı salladım. Onları gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmişim — onlarda kesinlikle tuhaf bir şeyler vardı.

"Yüzlerce mahkum içlerinden geçerse hareket ederler mi sence?" diye şaka yollu sordum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Ryker omzunu silkerek ve ilerlemeye başladı.

"Ne?" dedim, onun arkasından giderek. "Ryker, şaka yapıyordum."

İkimiz de köşeyi dönüp, devasa, hareketsiz orduya baktık—tüylerim diken diken oldu.

"Bak. Göğüsleri bile kalkmıyor," dedi.

Birkaç saniye izledikten sonra onun haklı olduğunu anladım.

"Görüyorum." O başını salladı. "Sanki hayatta bile değiller."

"O zaman nasıl orada duruyorlar?"

Ryker, zırhıyla kaslı omuzlarını silkeli. "Yukarıdaki yaratıcı bilir."

Kaşlarımı çattım. "Sence bir tür büyü falan mı var üzerlerinde?"

"Her şey mümkün," diye cevapladı. "Burada kal." "Bekle... ne yapıyorsun?"

"Teorimizi test edeceğim," dedi kendinden emin bir gülümsemeyle.

İtiraz etmek üzereydim, ama Ryker çoktan yola çıkmıştı. Küçük koridordan geçip diğer odaya çıktı.

Alt dudakımı ısırarak, onun akıl almaz bir özgüvenle askere doğru yürüdüğünü izledim. Ateş ikizine hakkını vermek zorundaydım, çoğu insan onun yerinde olsaydı muhtemelen altlarına sıçardı, ama Ryker öyle değildi. Sanki sokaktaki bir fırıncıya doğru yürüyormuş gibi davranıyordu, donmuş bir orduya değil... her neyseler.

"İyi günler, asker," dedi Ryker rahat bir tavırla. Asker tek kelime etmedi.

Ryker, eldivenli elini askerin yüzünün önünde salladı ve ben neredeyse düşüyordum.

Asker kıpırdamadı bile.

Başka birinin önüne geçerek Ryker aynı şeyi yaptı ve aynı tepkiyi aldı. Bunu iki kişiye daha yaptı. Yine hiçbir şey olmadı.

İşini bitirdikten sonra koridora geri döndü.

"Sana bile cevap vermediler!" diye bağırdım, o bana doğru yürürken.

"Hayır, vermediler," diye onayladı. O derin, kahverengi gözler, gözlerimdeki bakışlara kaydı. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama onlar hakkında gerçekten kötü bir his var içimde, Sage."

Ben de öyle hissediyordum.

Kadınların ölümlerinde ani artış, kalede askerlerin olmaması ve şimdi de bu garip, tepkisiz ordu? Tam olarak neler oluyordu? Bunların hepsi bir şekilde bağlantılı mıydı? İçgüdülerim öyle olduğunu söylüyordu.

Çenemi odanın uzak ucuna, çıkışın olduğu yere doğru çevirdim. "Orada, diğer tarafta kaç tane muhafız görevlendirilecek biliyor musun?"

"Orada ondan fazla kişi olduğunu sanmıyorum. Kale hala muhafız eksikliği çekiyor. Aslında, birçoğu Altın Prens'le birlikte gittiği için şu anda sayıları daha da azalmış durumda." Ryker bu terime gözlerini devirdi ve devam etti:

"Yerdekiler sorun olmayacak. Sorun, kulelerde bulunan okçular olacak, ama onlarla ben ilgilenirim." "Peki, peki ya kapılar? Kapılar pek de küçük

sayılmaz. Onları açarsak, muhafızlar uyanır ve sürpriz unsurunu kaybederiz," dedim, gözlerimi koridorun uzunluğu boyunca gezdirerek, kimsenin gelmediğinden emin oldum. Kimsenin gelmediğini gördüğümde, Ryker'a döndüm. "Dışarıya açılan daha küçük bir kapı var. Muhafızlar

. Onları kullanacağız," dedi Ryker.

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor. Savaşabilecek bazı mahkumları toplayacağım. Onlar bize alanı temizlememizde yardımcı olacaklar." Uzaklaşmaya başladım, ama Ryker nazikçe kolumu tuttu.

"Sage." Ok yarasının olduğu tarafıma anlamlı bir şekilde baktı. "Yaralanmışsın. Buradan sonrasını ben halledeyim."

"Evet, yaralıyım ama o korkunç yere atıldığımdan beri savaşıyorum. Ve şimdi durmayacağım, benden bunu isteme." Ses tonum ayaklarımın altındaki taş zemin kadar sağlam, içimdeki tanrıça kadar kararlıydı.

Gözleri benimkilerle birleşti, sonra içini çekerek geniş omuzlarını indirdi. Kolumu bırakarak, "Peki o zaman, şu mahkumları buradan çıkaralım." dedi.

Ona kararlı bir şekilde başımı salladım. "Çıkaralım."

Chapter 48

Sage

Tasmalar geride kaldı ve Lanetler hazırды, beşimiz yan kapıdan hızla geçip dış avluya çıktık. Kale arazisi karla kaplıydı ve etrafı güçlü, yüksek duvarlarla çevriliydi. Solumda uzun bir ahır sırası vardı, ahırların içi boştu — atların da Aurelius ile birlikte kırsalda olduğunu düşündüm. Ahırların yanında, bir dirgenle delinmiş büyük bir saman yığını ve birkaç su oluğu vardı. Düz ileride, birkaç yüz metre ötede, kemerli bir çıkış vardı, kapılar ardına kadar açıktı - *özgürlük*. Çıkışın iki yanında ikiz kuleler vardı, taş ve harçtan yapılmış devasa yapılar masmavi gökyüzüne uzanıyordu, o lanet olası kırmızı bayraklar yılan dili gibi sallanıyordu.

"Ne..." diye bağırdı bir muhafız, ama sözleri Ryker'ın alev okunun mide bulandırıcı *bir sesle* göğsüne saplanmasıyla kesildi. Bu ses bana Kaleb'in öldüğü an duyduğum sesi hatırlattı. Kanım damarlarımdan dondu.

Odaklan, Sage, odaklan, dedim kendime.

Parmaklarım uzadı, havadaki su moleküllerini çağırdı, kırık cam kadar keskin kenarları olan su kılıcım ortaya çıkana kadar onları birbirleriyle birleştirdi.

Kılıcımı oluşturmak için harcadığım kısa sürede, Ryker bir başka muhafızı daha yere serdi.

"Gösteriş yapma," diye alay ettim.

O güldü. "Bu hiçbir şeydi." Kulelere bakarken dudakları düzleşti.

"Git," dedim, onun bakışlarını takip ederek kılıcımı salladım. "Gerisini biz hallederiz."

Ryker başını sallayarak başka bir mahkuma döndü. "Sen benimle geliyorsun."

"Tamam," diye cevapladı adam, sihirli yayına bir ok takarak. İkisi kulelere doğru yola çıktı, beni ve boksör kardeşleri geride bırakarak.

Bir muhafız önüme atladı, temiz, parlak kılıcı kan için can atıyordu. Kılıcını savurdu ve benimki de karşılık verdi, onun kılıcının uzunluğu boyunca kaydı. Tekrar savurmadan önce bir adım geri çekildi. Kılıcı başımın üzerinden uçarken onun altından eğildim. Devam eden hareketi onu savunmasız bıraktı. Bundan yararlandım ve kılıcımı ileri doğru, zırhın tam olarak koruyamadığı alt gövdesine doğru sapladım.

Korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış, dudaklarından kan fışkırarak geveledi. Güçlü bir hamle ve hafif bir homurtuyla kılıcımı ondan çektim.

"Diğer muhafızları uyarın..."

Arkamdan gelen ses kesildi, yerine boğulma ve geveleme sesleri geldi.

Hızla döndüm.

Benden birkaç adım ötede duran bir muhafızın gövdesine bir kılıç saplanmıştı. Boksör kardeş, esmer olan, onun arkasında duruyordu. Kılıcını çekti ve muhafız yere yığıldı. Bana hızlıca başını salladı, ben de ona karşılık verdim.

Kılıçların çarpışması sesi ikimizin de dikkatini çekti.

Ahırların yanında, esmer kardeş üç muhafızla savaşa girmişti. Onlar ilerlerken geri çekildi, sayıca az olmasına rağmen onların saldırılarını engellemeyi başardı. Zaman kaybetmeden, kardeşi ve ben ona doğru koştuk, savaşa girerek dengeleri eşitledik.

Kılıcım muhafızlardan birinin kılıcıyla çarpıştı, biz etrafta hareket ederken kılıçlarımız birbirine çarptı. Ahırın köşesini tutan direği yakaladım ve onu kullanarak yan tarafa, ahırın bir bölmesine atladım. Muhafız peşimden koştu, beni kovaladı. Tam zamanında dönerek onun darbesini karşıladım. Saldırısı o kadar güçlüydü ki, kılıcımı elimden aldı.

Ama savaşmak için kılıca ihtiyaım yoktu, Ezra ile yıllarca süren eğitimin bana bunu öğretilmişti. Ve şanslıydım ki, bu muhafız tam zırhlı değildi.

Yere çöktüm ve tüm gücümle gardiyanın diz kapağına tekme attım - yaralı tarafımdaki ağrı yüzünden bir kez daha yüzümü buruşturdum.

Bir patlama sesi duydum ve o, kuyruğı kapıya sıkışmış bir kedi gibi miyavladı.

O anda Ryker geri döndü ve muhafızı öldürdü. Gözleri, zonklayan ve ağrıyan yanımı örtmek için kullandığım elime kısa bir süre baktı. Gözlerime bakarak, "Okçular öldü, ama daha fazlasının ne zaman geleceğı belli değil. Herkesi harekete geçirmeliyiz. *Hemen.*" dedi.

O bana yardım ederken başımı salladım. "Tamam."

Birkaç yüz Lanetli esirle düşmanınımın ürkütücü ordusunun içinden geçerken çenemi o kadar sıkılmışım ki, azı dişlerim yanacak gibi hissettim. Her an askerlerin katatonik durumlarından çıkıp kılıçlarını çekerek herkesi öldürmeye başlayacaklarından endişelendim. Kan banyosu olurdu.

Bu düşünce beni gerdi. Düşünmemeye alıştım.

Önümde yürüyen Boy, bir tanesine bakmak için durdu. Ellerimi omuzlarına koydum ve onu nazikçe ileri doğru ittim, ama önce kendim de bir göz attım.

Her seferinde, tanıdık olmayan ama bir o kadar da tanıdık yüzlerine baktığımda, aynı yürek burkan mesajın tekrarlandığını gördüm.

Aynı olmasalar da, hepsi bir kişiyle benzer özelliklere sahipti:

Aurelius.

Korku midemi doldurdu, sanki bir bardak kurşun yutmuşum gibi ağırlaştırdı.

Askerleri geçip dış avluyu geçtikten ve Clearwell Kalesi'nin dışındaki dünyaya çıktıktan sonra bile, bu his hiç geçmedi.

Ne yaptın sen, Aurelius?

Chapter 49

Sage

Kale yarım günlük yürüme mesafesinde olmasına ve kışın ninniyle derin uykuda olan uykuya dalmış ormanın kucağında saklanmış olmamıza rağmen, sinirlerim hala gergindi. Evet, kaçmayı başarmıştık, ama bu henüz güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Her an kralın askerleri bizi yakalamaya gelebilirlerdi.

Yani, bizi takip etmek çok da zor olmazdı — yeni yağan karın üzerinde yürüyen birkaç yüz çift ayak, önemli bir iz bırakıyordu. Bazı çocuklar ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu izleri örtmek mümkün değildi.

Diz boyu kar, özellikle yaşlılar, küçük çocuklar veya ayakkabısı olmayanlar için başka zorluklar yaratıyordu. Çoğu insan bu hava koşullarına uygun giyinmemişti. Kemiklerinde kalan az miktardaki etle birleşince, bu kötü bir kombinasyon oluşturuyordu.

Durum ideal değildi, ama çoğumuz birbirimizi desteklemek için elimizden geleni yaptık.

Bir ebeveyn geride kalmaya başladığında, insanlar bebeği taşımaya yardım etmeyi teklif ediyordu

—ki ben de şu anda bunu yapıyordum. Bazıları birbirlerine giysilerini, ayakkabılarını, çoraplarını verdi. Aslında, bu manzara içimi ısıttı — Kuyu'da yaşadıkları korkunç olaylara rağmen insanlıklarını kaybetmediklerini görmek içimi ısıttı.

Yürürken, Ryker'ın çaldığı anahtarlar elden ele dolaştı. Her bir tasma çıkarıldığında, kalabalıktan zafer çığlıkları yükseliyordu.

Bu sesi ve hissi asla unutmayacağım.

Gece çöktüğünde ve hilal en yüksek noktasına ulaştığında, topal bir yaşlı adama yardım eden Ryker bana döndü. "Bence bu gece burada durmalıyız. Bazıları için ayak uydurmak gittikçe zorlaşıyor." Bakışları ok yarasının olduğu tarafıma kaydı. O noktaya başını salladı. "Ve izin ver de ona bir bakayım."

Ryker haklıydı, grubun hızı yavaşlamıştı.

Yaram konusunda da haklıydı, ancak onun ne bulacağından korkuyordum. Kuyudaki hijyen koşulları iğrençti ve açık, tedavi edilmemiş yaraya ne tür bir enfeksiyon girmiş olabileceğini sadece tahmin edebiliyordum.

"Tamam," dedim başımı sallayarak ve titreyerek küçük çocuğu kalçama daha yükseğe kaldırdım. "Bu gece burada kalacağız."

"Ben öne gidip diğerlerine haber vereceğim," dedi Ryker, yaşlı adamı düşmüş bir ağacın üzerine oturmaya yardım ederken, her köşeye, her boşluğa ve her çıkıntıya beyaz topraklar yapışmıştı.

"Tamam," diye cevap verdim, nefesim havayı buğulandırıyordu. Küçük kızın sırtını ovuşturarak soğuğu uzaklaştırmaya çalıştım, o da kollarını boynuma sıkıca doladı.

Etrafımda dolaşan kalabalığa bakarken kaşlarımı çattım. Onları Kuyu'dan çıkararak onlara özgürlük şansı vereceğimi düşünmüştüm, ama şimdi...

Kışın boğucu soğuğunun ortasında, hepsini mahvettiğimi düşündüm.

Sonuçta, hepsini mahvetmemişim.

Ateş Lanetlileri tarafından yakılan düzinelerce odunsuz ateş, kış topraklarını kaplayarak herkese sıcaklık getirdi. Toprak Lanetlileri, yeteneklerini kullanarak bölgedeki av hayvanlarını takip ettikleri için guruldayan mideler sustu. Herkese yetecek kadar av bulamamış olsalar da,

bazılarını beslemeye yetecek kadar bulmuşlardı ve bu, önümüzdeki yolculukta bize çok yardımcı olacaktı. İnsanlar hayatta kalmak istiyorsa, enerjiye ihtiyaçları vardı ve bunun için hem uyku hem de yiyecek gerekiyordu.

Oğlan ve ben, sekiz kişinin daha bulunduğu birçok ateşten birinin önünde yan yana oturduk, bunlardan ikisi uyuyordu. Uzunlarının birbirine dolanmış halinden, onların bir çift olduğunu tahmin ettim.

Bunun beni kışkırtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bir zamanlar, Von'un güçlü, sağlam kollarının beni sardığını hissetmek için her şeyi verirdim. Ama sonra, çarpık geçmişimiz hakkındaki gerçeği öğrendim ve bu beni Aurelius'un kollarına itti. Şimdi, o askerlerin yüzlerini gördükten sonra, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Bir tane ister misin?" diye sordu önümde yürüyen bir kadın. Solmuş gövdesi ve gözlerinin altındaki torbalar onu tahmin ettiğimden çok daha yaşlı gösteriyordu. Her iki elinde de birkaç çubuk taşıyordu, çubukların ucunda ise birkaç lokma buharlı tavşan eti vardı.

Ağzım sulandı, ama bunu görmezden geldim. Kafamı salladım ve diğerlerine işaret ettim. "Onlar benden daha çok ihtiyaç duyuyor."

İçimdeki gurme o anda ölmüş olabilir, ama ölümsüzlüğüm nedeniyle bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ve benim kadar ihtiyacı olmayanlar da vardı — Boy'a baktım.

Kadın bana hoş bir gülümsemeyle bir tane verdi, sonra Boy'a verdi ve diğerlerine geçti. Dağıtacak şiş kalmayınca, bizim ateşten birkaç ateş ötedeki av hayvanının pişirildiği ateşe doğru geri dönmeye başladı.

Boy, sabırsızlıkla dudaklarını yaladı, ama tam yemeye başlamak üzereyken durdu. Yavaşça ellerini indirip kucağına koydu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Cevap vermek için bir an bekledi, ama cevap verdiğinde sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, neredeyse ne dediğini duyamayacaktım. "Grayson."

Kaşlarımın arası kırıştı. "Anlamadım?"

"Bu benim adım," dedi, bana bakarak, gözlerinde yaz gecesindeki ağır bulutlar gibi gözyaşları birikiyordu. "Adım Graiyson."

Ben de kendimi tutamayıp gözlerim doldu, kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Harika bir isim," dedim ona.

Ve gerçekten de öyleydi.

"Teşekkür ederim. Bu... babamın adıydı," dedi yavaşça, gözlerini kolunun arkasıyla silerek.

"O seninle gurur duyardı. Hayatta kaldığın her şeyden," dedim.

Çocuk başını salladı ve bir süre öylece oturdu. Kısa bir süre sonra, kebabını bana uzattı.

Kafamı salladım. "Ye. İhtiyacın olacak."

"Ama sen hiç almadın," dedi, kırık dişinin arasından dudağını geçirerek.

"Ben iyiyim. Ayrıca..." Karnımı okşadım, "...hala o ekmekle tokum." *ekmekle doluyum.*"

Ekmek. Tabii buna ekmek denebilirse.

Dün, ben tahta çıta uçlarından birini keserken çocuk bana getirmişti. İlk faresini yakalayan ev kedisi kadar mutlu görünüyordu, bayat ekmeği ellerime bırakırken, benim için aldığını gururla haykırıyordu. Ekmek taş gibi sertti, ama ben onu yemek için yeterince çaresizdim.

"Onu almak için fareyle kavga ettiğim için şanslısın!" Çocuk gülümsedi. "Küçük pislik neredeyse o parçayı alıp kaçıyordu."

Yüzüm asıldı. "Ne? Ne *sıçanı*?"

"Muhafızlar ekmeği attığında, bir fare onu yakaladı..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Bilmek istemiyorum."

"Sen bilirsin." Omuzlarını silkti ve dikkatini tekrar kebaba çevirdi.

O yemek yerken, ben geceyi içime çektim.

Çıtır çıtır yanan ateş ve hafif sohbetler dışında her şey sessizdi. Burada, ormanda, koridorlarda devriye gezen kale muhafızlarının sesleri ya da elbiseler, dedikodular veya balolar hakkında sohbet eden meşgul hizmetçilerin sesleri yoktu. Sadece rüzgârın yapraksız ağaç dallarını sallayan hafif fısıltısı ve sesini duyurmak isteyen tuhaf hayvanların sesleri vardı. Arada sırada, bir kuzgunun gürültülü cıvıltısını duyuyordum.

Onu bulup konuşsam, Kaleb'e bir mesaj iletebilir mi diye merak ettim. Ona Lanetli Topraklar'da buluşmamızı söylemek için.

Ama kuzgun muhtemelen sadece bir kuzgundu.

Kaleb'i son gördüğümünden beri odama geri dönüp dönmediğini merak ettim - odayı boş bulup şimdi beni arıyor mu diye. Ziyaretleri her zaman çok düzensizdi, bu yüzden gelip gelmediğini söylemek zordu. Ayrıca

ne olup bittiğinden haberi olmadığı ihtimali de vardı. Biliyor olsun ya da olmasın, Lanetli Topraklar'da Ezra ile bağlantı kurmuştu ve bizim de oraya gittiğimiz için, en azından orada buluşacağımızı düşündüm. Eninde sonunda.

Solumda karın çıtırtısı ve sert zırh sesi duyuldu. Yükselen ateş ikizine baktım.

"Tamam, senin tarafına bir bakalım," dedi Ryker, elinde iki tahta kaseyle. Onları Earth Cursed'dan birinin onun için yaptığını düşündüm.

Boy'un sırtını okşadım. "Tavşanı afiyetle ye. Birazdan dönerim." Ağzı dolu halde başını sallayarak cevap verdi.

Ryker ve ben, gruptan yeterince uzak, mahremiyetimi sağlayacak ama gerekirse çabucak geri dönebileceğimiz kadar yakın bir ormanlık alana yürüdük.

Ben bir ağaca tutunurken, Ryker elbisenin korsesinin arkasındaki bağcıkları çözdü, parmakları bağcıkları hızla çözdü, bu beni şaşırtmadı. İşini bitirdiğinde, ateşin yanındaki bir kütüğün üzerine oturdum, kolumu göğsümün üzerine koydum, elbisenin düşmesini engelledim.

Ryker yanıma çömeldi. Elinden beyaz, ısı yaymayan bir alev çıkıyordu, yanımı incelerken ışık olarak kullanıyordu.

Yarama bakmayı ertelemişim, çünkü Kuyu'dayken onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm. Muhafızlar su fiçilerini getirdiğinde, insanlar ellerleriyle içtiler, hevesle yudumladılar. Herkesin içtiği suyu yarayı temizlemek için kullanmanın yarardan çok zarar getireceğini düşündüm ve öylece bıraktım.

"Ok yarası mı?" diye sordu, daha çok bir ifade gibi. Başımı salladım. "Nasıl anladın?"

"Gördüğüm ilk yara değil."

Hayır, sanırım görmemiştir, çünkü yıllar boyunca kralın askerlerinden Lanetlileri savunmak için pek çok savaşta savaşmıştır.

"Beklediğim kadar enfekte görünmüyor, bu iyiye işaret. Sanırım bunun senin ilahiliğinle bir ilgisi olabilir. Giriş noktası oldukça küçük, ok ucu çok büyük olmamış olmalı," dedi Ryker, değerlendirmesine devam ederek. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Yine de, eminim çok acıdır."

"Öyleydi." Soğuk, keskin metalin göğsümü delip geçtiği o mide bulandırıcı hissi hatırlayarak iç geçirdim. Ama o zaman hissettiğim acı,

o kadar kötü değildi. O zaman acı vericiydi.

Yumuşak, süngerimsi ve ıslak bir şeyin yarama hafifçe bastırıldığını hissetmeden önce su damlama sesi duydum. Refleks olarak geri çekildim.

"Üzgünüm," dedi Ryker neşeyle gülerek. "Sana biraz uyarıda bulunmalıydım."

"Sorun yok," diye cevap verdim ve onun dokunuşuna kendimi bıraktım.

Şefkatle yarayı temizlemeye başladı. Bunu yaparken, "Toprak Laneti olan bir kadın bana yosun bulmama yardım etti. Yarayı dezenfekte etmek için onu canlandırdı," dedi.

Omzumun üzerinden bakarak, cildime sürdüğü yeşil, süngerimsi matı inceledim. Ezra'nın aynı şeyi sayısız kez yaptığını görmüştüm.

"Bunu Ezra'dan mı öğrendin?" diye sordum.

"Evet," dedi göğsünden gelen gür sesiyle. "Ailem öldükten sonra, Harper ve ben birkaç yıl boyunca farklı ailelerin yanında kaldık, ta ki sonunda Ezra bizi evine alana kadar. O, Harper ve bana elinden geldiğince baktı. Bize pek çok şey öğretti, ama en çok kafama kazıdığı şey, bir yarayı nasıl tedavi edeceğimdi."

Dudaklarım gülümsedi. "Bu Ezra'nın yapacağı bir şeye benziyor. İkinize destek olduğu için mutluyum."

"Yanımızda olduğu sürece bizim için elinden geleni yaptı. Bazen ortadan kaybolduğunda, bir daha geri dönecek mi diye merak ederdik, ama ne yazık ki, her zaman geri dönerdi."

Başımı yana eğdim, kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Komik, Kaleb ve ben de tam olarak aynı şeyi merak ederdik."

"Dünya ne kadar da küçük," dedi Ryker, yosunu kaseye bırakırken. Diğerini aldı. "Geliyor."

O yapışkan maddeyi yarama sürerken, yüzümü buruşturmamaya çalışarak başımı salladım. O bölge inanılmaz derecede hassastı, ama Ryker şaşırtıcı derecede nazikti.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedim, önüme bakarak ağaçların keskin silüetine göz gezdirerek.

"Evet?" diye homurdandı.

"Nasılsın?" biraz daha açarak ekledim, "Fallon'la olanlardan sonra."

Eli bir an durdu, sonra devam etti. "Bu zor bir soru. Sanırım cevabım güne göre değişir. Bazen kendime öfke duyuyorum, onun hayatını kaybetmesinin sebebi benim. Bazen biraz

uyuşmuş hissediyorum. Diğer zamanlarda ise incinmiş hissediyorum. Ona ne olduğunu merak ederek uzun yıllar geçirdim... uykusuz geceler de. Beni kolayca arayabilirdi, ama hiç aramadı. Sanırım o benim için benim onun için olduğumdan daha önemliydi."

Arkadaşımın son cümlesini söyleme şekli, sanki kalbinin bir parçası kopmuş ve sözlerine yapışmış gibi, kalbimi ağır bir şekilde attırdı.

"Bence bunlar hep normal duygular. Senin yerinde olsam, muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim," diye yumuşak bir sesle kabul ettim. "Peki Von'a karşı hislerin ne durumda? Fallon'ın ölümünü ve nerede olduğunu bunca yıl senden sakladığını bilmek, senin için de pek hoş bir durum değildir herhalde."

"Evet, bu da biraz sinir bozucuydu. Onun için ne kadar üzüldüğümü biliyordum. Ama Von'u yeterince uzun süredir tanıyorum ve karakteri hakkında biraz bilgi sahibiyim. Gerçekten söz verdiğinde, sözünü tutar. Fallon bana, bana olanları söylememesini istediğini, çünkü böylece benim için daha kolay olacağını düşündüğünü söylemişti. Onun hayatta olduğunu ve bir yerlerde olduğunu sanmanın, onun öldüğünü öğrenmemden daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüş. Von'un onun isteğini kabul ettiğini, ama bu onun kabul ettiği şeyi sevdiği anlamına gelmediğini söyledi."

"Ama o öncelikle senin arkadaşındı," diye karşılık verdim. "Bu onu sana sadık yapmaz mı?"

Ryker güldü. "Bana sadık. Ve sözüne de sadık." Kaseyi karın üzerine koydu ve gözlerimi karşıladı. "Şu anda ona kızgın olduğunu biliyorum ve o piçi tanırıyorsa, muhtemelen öfkeni hak ediyor. Ama bildiğim bir şey varsa, o da Fallon'a ne olduğunu merak ederken hissettiğim kargaşanın, Von'un seninle ilgili yaşadıklarına kıyasla hiçbir şey olmadığıdır. Sage, bunu tam olarak anladın mı bilmiyorum, ama o senin reenkarne olmanı *yüzyıllar* boyunca bekledi. Günler değil. Aylar değil. Yıllar değil. *Yüzyıllar*. Dürüst olmak gerekirse, kim böyle bir şey yapar ki?"

Ryker haklıydı.

Bu da beni daha da kafamı karıştırdı.

O gece, uyurken rüyalarım Von'un vücudundaki dövmeleler kadar kaotikti. Ve çalkantılı rüyalarımı anlamlandıramasam da, yağmur gibi berrak ve burbonla dolu bir dizi kelime tekrar ediyordu:

Lütfen beni bir daha terk etme, Küçük Tanrıça.

Ve bu kelimelerde, söylenme şekillerindeki çaresizlikte, kalbimin camdan yapılmış ve büyük bir çekiçle vurulmuş gibi hissettiren bir şey vardı.

Chapter 50

Sage

Yedi gündür yürüyorduk, çok az uyku ve daha da az yemekle besleniyorduk. Balık tutabilen, avlanabilen veya Toprak Laneti'ne sahip olanlar, gruba bir tür besin sağlamak için ellerinden geleni yaptılar, ancak bunu tam olarak yapabilmeleri için bir yerde yeterince uzun süre kalmadık.

Her sabah, ben, Ryker ve birkaç kişi daha tur atıyorduk; insanları omuzlarına hafifçe dokunarak uyandırıyorlardık, böylece Lanetli Topraklar'a doğru yolumuza devam edebiliyorduk. Uyandırılmayan bir kişi vardı; bir adam. Onu kurtaramamış olmam, onu Lanetli Topraklar'a güvenli bir şekilde ulaştıramamış olmam, gözlerimi yaşlarla doldurarak beni çok rahatsız etti. Ama Graiyson, tam da ihtiyacım olduğu anda elini elime koydu ve ilerlememiz gerektiğini söyledi.

Ve ben de öyle yaptım. Hepimiz öyle yaptık. İlerledik. Bir adım, sonra bir adım daha.

Bugün, küçük bir çocuğu taşıdım. Ağırlığı bir çuval patatesten fazla değildi, ama zaman geçtikçe, çok daha ağır hissettim. Babası yanımda yürüyordu, adamın vücudu balmumu gibi bir deri ve çıkıntılı kemiklerden ibaretti. İyi görünmüyordu. Tam düşeceğinden endişelenmeye başlamıştım ki, yorgun gözleri taşıdığım çocuğa kaydı ve o kadar daha ileri gidebildi. Kollarımdaki çocuğun, onun ilerlemeye devam etmesinin

—devam etmesinin nedeni olduğunu anladım. Bu yüzden, yanan kaslarımdaki ağrıya rağmen, çocuğu kalçama daha yükseğe kaldırdım ve ilerlemeye devam ettim.

Hızlı akan, çalkantılı suların sesi dikkatimi çekti.

Yavaşça durmuş olan grubu geçip ileriye baktım.

Uzakta, üç Meristone'u yutacak kadar geniş bir nehir, kışın dondurucu soğuktan etkilenmemişti. Su, şiddetli akıntılarla hızla akıyor, kendini savuruyor, kayalara çarpıyordu. At nalı şeklindeki bir şelaleye doğru hızla akıyor, aşağıdaki uçuruma dalıyordu.

Bu açıdan, devasa şelalenin dibini göremiyordum.

"Burada biraz bekle," dedim yanımda yürüyen adama. O da başını salladı ve oturduğunda neredeyse yere yığılacaktı. Çocuğu yanına oturttum, sonra onun babasının boynuna sarılmasını ve ona sokulmasını izledim. Onları bırakıp grubun önüne doğru yürüdüm ve Ryker ile boksör kardeşler Thadius ve Dante'nin sohbet ettiğini gördüm.

"Sanırım bir şekilde karşıya geçmemiz gerekecek," dedim, diğer tarafta karla kaplı araziye inceleyerek.

"Nehir, arazileri kilometrelerce boyunca ikiye ayırıyor," dedi Ryker, ileriye işaret ederek. "Daha aşağıda akıntının çok güçlü olmadığı bir yer var, oradan geçebiliriz. Tek sorun, bu durumda dört gün daha yürümemiz gerekecek."

"Kaç kişinin dört gün daha yürüyebileceğini bilmiyorum," dedim, bu fikirden hoşlanmadığımı belli ederek.

"Katılıyorum," dedi Dante, ağır kollarını göğsünde kavuşturarak. Thadius başını salladı.

"Yeterince Su Laneti toplarsak, grubun geçmesi için nehrin bir tarafını yeterince uzun süre barajlayabilir misin?" diye sordu Ryker, bana bakarak.

"Mümkün. Eskiden memleketimdeki gölün sularını kontrol ederdim, ama o küçük bir göldü. Burası ise güçlü akıntısı olan devasa bir nehir ve derinliğini bilmiyorum. Eğer başarabilirsek, barajı ne kadar uzun süre tutarsak, nehir o kadar çok baraja dayanacak ve her geçen dakika ağırlığı artacaktır."

"O zaman grubu gruplar halinde geçirelim mi?" Ryker, düşünceli bir şekilde başını yana eğerek önerdi. "Bir grup karşıya geçtikten sonra barajı kaldır ve suyun normale dönmesini sağla. Bir sonraki grup hazır olduğunda, başka bir baraj yap."

"Bu işe yarayabilir," dedim, düşünerek başımı sallayarak. "Beni endişelendiren tek şey, barajı oluşturmak için bir tarafta suyu *kaldırmanın* çok zaman alacağı. Bunu tekrar tekrar yapmak, enerji depolarımızı oldukça hızlı bir şekilde tüketecektir."

"Peki, o zaman nehir yatağından, insanların altından geçebilecek kadar suyu kaldırırsanız ne olur? Böylece bir kısmı barajda birikir, geri kalanı ise akıp gider," dedi Ryker, başka bir fikir daha ortaya atarak.

Thadius boğazını temizledi. "Bu oldukça riskli değil mi? Herkesin aynı anda geçmesi?"

Kabul ederek başımı salladım. "Eğer tutamazsak..." Sözümü yarım bıraktım, zihnimde güçlerimizin tükenip nehrin herkesi yutacağını hayal ettim. Bu düşünce beni ürpertti. "Çok riskli."

"O zaman güvenli oynayalım ve insanları gruplar halinde gönderelim," diye araya girdi Ryker. "İlk grup, test grubumuz olacak; diğer tarafa hızlıca geçebilecek kadar güçlü olanlar. Oradan, sana ve diğer Su Lanetlilerine binen yükü ölçeriz. Her şey yolunda giderse, bir sonraki grup zayıf ve zorlananlar olmalı. Böylelikle, suyu geri kaldıramazsan, en azından onlar Lanetli Topraklar'a kadar kalan yolu yürümek için bir şansları olur. Ve daha güçlü olanlar uzun yolu kullanabilirler."

Bir an düşündüm. "Bence bu elimizdeki en iyi plan." "Katılıyorum," dedi Thadius, koyu sakalını kaşıyarak.

"Şimdi sadece yardım etmeye istekli Lanetli Su'lara ihtiyacımız var," dedim, etrafıma bakarak, yorgun yüzlerden yorgun yüzlere gözlerimi gezdirerek. İnsanlar bitkin, aç ve yorgundu. Güçlü bedenler bulmak beklenenden daha zor olabilirdi.

"Biz haber yaymaya başlayalım," dedi Dante, kendini ve kardeşini işaret ederek.

"Tamam o zaman," dedim, önümde çırpınan geniş, öfkeli nehre bakarak.

Ya başarısız olursak?

Hayır, bu düşünceyi kafamdan attım.

Başarısız olmayacaktık.

Başarısız olamazdık çünkü bize bağlı çok fazla hayat vardı.

Chapter 51

Sage

Yirmi üç.

Bizim sayımız buydu.

Trilyonlarca galon suyu kontrol etmekle görevli yirmi üç kişi.

Yirmi üç kişi... Eğer başarılı olursak, yüzlerce kişinin hayatını kurtaracak olan yirmi üç kişi.

Omuz omuza durduk ve önümüzde kükreyen canavarı izledik.

Nehir, akıl almaz derecede genişti, eğimi dikti ve daha önce hiç görmediğim türden bir akıntı yaratıyordu — kışın dondurucu soğuğu bile onu dizginleyemiyordu. Önüne çıkan her şeyi yutuyordu. Nehir kıyısını çevreleyen kayaların eskiden iri kayalar olduğunu şüphe etmiyordum, ama şiddetli, vahşi suların gücüyle, küçük taşlara dönüşmüşlerdi.

Solumdaki kadın elini elime soktu ve birbirimizi hiç tanımıyor olsak da, o anda ortak amacımızla birleşerek kardeş gibi kaynaştık.

Elini nazıkçe sıktım, sonra sağ tarafıma baktım ve yanımdaki adamın elini tuttum. Korkmuş, iri gözleri birleşen ellerimize baktı, sonra yüzüme doğru yükseldi. Kışın ortasında olmasına rağmen, yüzü korkunç derecede solgundu, cildi terden kaygandı. Elini benimkine sıkıca tuttu

ve sessizce başlarımızı salladık. Sağ tarafına dönerek, yanında duran kadının elini tuttu. Bu küçük birliktelik hareketi, *yani el ele tutuşma*, hepimiz birbirimize bağlanana kadar tekrarlandı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak ciğerlerimi buz gibi hava ile doldurdum. Kendimi gölün dibinde, fısıldayan meşe ağaçlarının sakın huzurunda dururken hayal ettim ve bunun beni merkezlemesine izin verdim.

Gözlerimi açtığımda, herkesin duyabileceği şekilde bağırdım: "Birlikte geri sayıyoruz!"

Yirmi üç ses, ateşte dövülmüş sıcak metal gibi birbirine karıştı.

Geri sayımın sonuna geldiğimizde, içimden bir savaşçının kükremesi çıktı. Hepimizin içinden.

Arkamızdaki kalabalık tezahürat yapmaya başladı, sesleri bizi teşvik ediyordu.

Gücümü su canavarını kırmak için kullandım. O da karşılık verdi, gücümün sınırlarını test etti, *beni* test etti.

Şu anda hissettiğim ezici ağırlığı daha önce sadece bir kez hissetmiştim: Kaleb, evimizi ısıtmak için odun bulmak üzere kar fırtınasına çıkmış olduğu zaman. Fırtına bana gülmüş, alay etmişti, ama sonunda onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm. Bunu tekrar yapabileceğimi kendime söyledim.

Dişlerimi sıktım ve daha sert bastırdım.

Ve daha da sert.

Nehir pes etmiyordu, ama ben de pes etmedim.

Sonunda... nehrin bir kısmı yükseldi ve berrak, mavi gökyüzüne doğru fırladı.

Yanımdaki kadın da nehrin kendi kısmını kaldırırken homurdandı. Sonra bir başkası yükseldi. Ve bir başkası. Ve bir başkası.

Ta ki önümüzde parlak, cilalı çakıl taşları ve koyu çamurdan oluşan bir nehir yatağı uzanana kadar. Arkamızdaki kalabalık zafer çığlıkları attığında kalbim hızla çarptı, ama bu zaferin tadını çıkarmak istesem de, bunu yapamayacağımı biliyordum. Çünkü şimdi asıl sınav geliyordu: Nehri kaldırmak için gücümüz vardı, ama onu tutacak dayanıklılığımız var mıydı?

Zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu.

İlk grup, koşucular, önden gitti. Onlar diğer tarafa koşarken, nehir duvarımıza çarpmaya devam etti ve giderek yükseldi; akıntının doğal akışı tıkanmıştı.

"Dayanın," diye diğerlerine bağırdım.

"O da ne?" kalabalığın içinden bir adam çılgınca bağırdı. "Kralın adamları! Bizi yakalamaya geliyorlar!" diye bir kadın çığlık attı.

"Bizi öldürecekler!" diye bağırdı bir başkası.

Zafer çığlıkları, panik çığlıklarıyla boğulması sadece birkaç saniye sürdü.

"Herkes hemen diğer tarafa geçsin! Benimle birlikte ateş edin!" Ryker'ın arkamdan bir yerlerden emir verdiğini duydum. Sonra yanıma geldi ve kulağıma fısıldadı. "Onları oyalarız. Sen herkes nehri geçene kadar nehre odaklan. Sonra kendini güvenli bir yere götür."

"Ryker, hayır," dişlerimi sıkarak, suyun kemiklerimi parçalayan ağırlığıyla mücadele ederken dedim.

"Bunu yapabilirsin, Sage," dedi ve sonra kayboldu — arkamdaki kalabalığın içinde kayboldu.

İnsanlar kralın askerlerinden kaçarak nehre doğru koşmaya başlayınca kaos çıktı.

Ryker'ın arkamda emirler verdiğini duyduğumu sandım, ama suyun gürültüsü, hayatları için koşan insanların çığlıkları ve ağlamalarıyla birlikte onun sesini bastırdı. Bazıları birbirlerine yardım ederken, diğerleri kendilerini düşünerek koşuyordu. Yardım etmeyenleri suçlayamazdım — korkmuş hayvanlara dönüşmüşlerdi, kralın korkunç kafesine geri atılmamak için çaresizce koşuyorlardı.

Bir anda, sırtımda bir sıcaklık yayıldı ve cildimde biriken ter damlalarını yaladı. Arkamdan yayılan kavurucu sıcaklık, kışın dondurucu soğuşunu uzaklaştırdı. Dönüp Ryker'ı kontrol etmek istedim, ama yüzlerce insan nehirden geçiyorken dikkatimi nehirden ayırmaya cesaret edemedim.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi yanımdaki adam. Sözleri zar zor çıkarabiliyordu.

"Dayanmalısın," dedim ona, elini biraz daha sıkarak.

"Üzgünüm," dedi ve eli elimden kaydı. Bacakları tutamadı ve yere yığıldı. Nehrin onun sorumlu olduğu kısmı aşağıya doğru akmaya başladı, ama kalan tüm gücünü kullanarak onu zar zor yukarıda tuttu. Bunu yaptığı için, vücudu pes etmesine rağmen mücadele ettiği için onunla gurur duydum. Bu, büyük bir güç göstergesiydi.

Yavaşça alçalan tarafı gözüme kestirdim. Kendimi bir patates çuvalı tutarken ve bir tane daha eklerken hayal ettim, nehrin onun kısmını tekrar yukarı kaldırırken homurdandım.

Biri yanıma koşarak adamı kontrol etti. "Leighton, beni duyuyor musun?" diye sordu.

Tek gelen, sersemlemiş bir cevap oldu.

"Onu diğer tarafa götür," diye emrettim.

"Tamam," diye cevapladı kişi ve adamı, Leighton'ı ayağa kaldırdı. Onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek nehir yatağına doğru götürdü, onu her ne pahasına olursa olsun güvenli bir yere ulaştırmak için çaresizce uğraşıyordu.

O duyguyu çok iyi biliyordum.

Arkamdaki ateş daha da şiddetlendi, ısı yanlarıma kadar yayıldı. Gözümün ucuyla, her iki yanımda nehre kadar uzanan bir alev duvarı gördüm. Ryker ve diğer Ateş Lanetliler etrafımıza koruyucu bir alev duvarı oluşturmuşlardı, askerlerin bize ulaşmasını engelliyorlardı.

Ryker dahiydi.

Daha ileride, başka biri daha yere yığıldı. Bu sefer, nehrin o bölümü neredeyse çöküyordu. O bölgeden geçen insanlar, nehir onları yutmadan hemen önce dehşet içinde çığlık attılar, ama başka bir su kullanıcısı ve ben bunu engelledik. Nehri tekrar yukarı kaldırırken, kemiklerim gıcırdayarak bir dizi küfür ettik.

Yirmi üç kişinin on sekize düşmesi uzun sürmedi. Sonra on sekizden on ikiye. Ve kalabalık yarı yolu geçtiğinde, ayakta kalan sadece altı kişi kalmıştı.

Uzuvlarım, bir dağı taşımaya çalışan aptalca küçük dallar gibi hissettiriyordu. Güçlü, kuvvetli akıntıya karşı bir irade savaşında sıkışıp kalmıştım ve kırılmaktan korkmaya başlamıştım.

Giysilerim terden sıırıslam olmuştu. Bacaklarım titriyordu. Vücudum, *gücüm...* ikisi de pes etmek üzereydi.

Yardım et, içimdeki tanrıçaya yalvardım. Ama o cevap vermedi.

Lütfen. Bana güç ver.

Yine cevap yoktu.

Ryker'ın sesi arkamdan geldi. "Askerler şimdilik dışarıda tutuluyor," diye nefes nefese söyledi.

"Diğerlerini al," dedim ona, dilim kurumuş, boğazım kurumuş. Ne kadar ironik, ben galonlarca su tutuyordum.

Üç Su Lanetlisi daha düştü, ama diğer ikisi ve ben nehrin düşmesine izin vermedik. İçimden çığlık attım — sanki vücudum parçalanıyormuş gibi hissettim.

Ve sonra... *Onu hissettim*. İçimdeki tanrıçanın uyanıp harekete geçtiğini hissettim.

Ben seninleyim, dedi.

Onun gücü, damarlarımda dolaşan adrenalin gibi, titrek bacaklarımı sağlamlaştırdı.

"Yapamıyorum..." yanımdaki kadın, yere düşmeden önce hırıltılı bir ses çıkardı ve eli elimden kaydı.

O yere düşer düşmez, diğer kadın da yere yığıldı ve nehrin tamamı üzerime çöktü.

"Sage..."

Ryker'ı keserek bağırdım, "Diğerlerine yardım et! Onları diğer tarafa götür!"

"Peki ya sen?" diye sordu, sesi acil, çenesi sıkılıydı.

"Diğerlerine yardım et!" diye emrettim, sesim kırba

"Diğerlerine yardım et!" diye *emrettim*, sesim kırbaç gibi çatırdadı.

O sesi tanımadım, ona eşlik eden otoriteyi de.

"Tamam," diye homurdandı Ryker, sözleri hayal kırıklığı ve ıstırap doluydu — istemediği bir şeyi yapmaya *zorlanan* birinin sesi gibiydi. "Onları karşıya geçireceğim. Ama sen yakalanma," diye emretti bana. "Mümkün olduğunca çabuk buradan çık."

Başımı salladım, yapabileceğim tek şey buydu.

Ryker, kalan birkaç sağlıklı kişiye emirler yağdırdı, bilinçsiz olan Su Lanetlilerine yardım etmelerini, onları karşıya geçirmelerini söyledi. Gözümün ucuyla, birine yardım etmek için eğildiğini, kadının kolunu omzuna attığını gördüm, sonra o ve diğerleri karşıya geçmeye başladılar.

Konsantre oldum. Tek bir göreve odaklandım.

Zamanın akışı yavaşladı. Kalbimin atışı da aynı şekilde yavaşlamış gibiydi.

Ve o anda, son mahkumlar güvenli bir yere ulaştığında, nehri tek başıma omuzlarımda taşıdım.

Chapter 52

Sage

Ryker ve diğerkleri karşıya geçtikten sonra, gücümü geri çektim.

Nehir çökerek, nehir yatağına ve kıyıya çarptı böyle bir güçle çarptı ki, ayaklarımın altındaki zemin titredi. Su yüzüme sıçradı, terle ıslanmış cildim ve giysilerimle karışarak buharlaştı.

Yukarıdaki Yaratıcı, içimdeki içsel alev neredeyse tamamen sönmüş, yanmak üzere olan birkaç parlak közden başka bir şey kalmamış gibi üşüdüm. Enerji depolarım tükenmişti.

Karşıdan Ryker bir şeyler bağırdı, ama ne dediğini anlayamadım. Kulaklarımda tek duyabildiğim, kalbimin yavaş, ritmik atışlarıydı.

Ba-dump. Ba-dump. Ba-dump.

Başımın üstünde bir şey parladı, ama yukarı baktığımda gördüğüm tek şey sakin, huzurlu masmavi gökyüzüydü.

"Ne yaptın sen?" arkamdan gururlu, asil ve... öfkeli bir ses geldi.

Kalbim yavaşlayan hızını artırdı, tam bir koşuya geçti, vücudumun geri kalanına, özellikle de

sanki taşlarla doldurulmuş gibi hissediyordum. Omuzlarım gergin bir şekilde gerildi ve arkamı döndüm.

Aurelius'un pürüzsüz beyaz saçlarla çerçevelenmiş asil yüzünde gülümsemenin izi yoktu.

Baştan aşağı beyaz giyinmişti, zengin dikilmiş kıyafetleri ince, kaslı vücudunu sarıyordu. Geniş göğsüne ince bir altın zincir asılıydı, rüzgarda hafifçe dalgalanan pelerine bağlıydı.

Ama ağzımı açık bırakan giysileri değildi, kanatlarıydı.

Kanatları, uyanmakta olan güneşin renklerini yansıtıyordu, her bir tüy parlak altın rengindeydi. Arkasında uzanan kanatları görkemliydi. Ruhani. Güçlü. İnanılmaz.

Bir zamanlar elbiseye benzeyen çıplak kumaşlara, kirli cildime ve dağınık saçlarıma baktı. Parlak altın rengi gözleri benimkilere doğru kaydı. Öfkeyle dolu.

Bu farklı bir öfkeydi, Von'un gözlerinde gördüğüm, benim adıma duyduğu öfkeden farklıydı.

Şu anda gördüğüm öfke, şüphesiz *bana* yönelikti.

Aurelius'un arkasından, Ryker ve Ateş Lanetlileri'nin bizi korumak için oluşturdukları kavisli alev duvarını ve onun arkasında duran askerleri gördüm.

Yorgun, kırılğan kemiklerimin derinliklerinde bir anlayış belirdi.

"Bir ordu getirdin..." Nefes aldım ve sözümü kestim. Sonraki birkaç kelimeyi boğuk bir sesle söyledim: "...onları geri almak için."

"Evet," dedi. "Senin gibi, *karım*." Bu kelimeyi söylerken sesinde tek bir parça bile sevgi yoktu.

İhanet, beni olduğum yerde mahvetti.

"Kuyu'yu biliyordun." Kusacak gibi hissettim, ama damarlarımı dolduran öfke çok daha güçlüydü. Yumruklarımı sıktım. "*Masum* insanlara bunu nasıl yapabildin?"

Sanki yeni traş olmuş yüzüne tokat atmışım gibi çenesini ovuşturdu. "Onlar masum *değiller*," dedi yavaşça, sesi düzgün ve pürüzsüzdü, ama konuşurken dişlerini sıkıca kapatması, böyle hissetmediğini gösteriyordu.

Aurelius, Lanetlilere ne olduğunu biliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı.

O...

Şakaklarım zonkluyordu, başımda yankılanan bir ağrı vardı.

Dönen bir top gibi, bükülmüş ve kendi kaderine terk edilmiş, dünyam dönmeye başladı, dönmeye devam etti, dönmeyi bırakana ve yanıma düşene kadar.

yanıma düştüm.

Bir anı yüzeye çıkarken, karanlık görüşümü kapladı...

Chapter 53

Sage

"Onları çıkarın," Aurelius dişlerini sıkarak homurdandı. Özel odamızdaki büyük şöminenin yanında duruyordu, korkunç kokulu çamur hala giysilerine, benim elbiseme yapışmış durumdaydı.

Ölüm Tanrısı gittikten sonra, katılımcılar da gitti.

Onları suçlayamazdım, kutlama tam bir felakete dönüşmüştü. Satmaya çalıştığımız hikaye ortaya çıkmış ve herkesin gözü önünde yalan olduğu açığa çıkmıştı. Kutladıkları kahramanlar savaşı kazanmamışlardı, kötü adamlar kazanmıştı. Doğal olarak, bu durum Aurelius'a olan inançlarını sarsacak ve iki krallık arasında tartışmalara yol açacaktı, bu da kaos tanrısı için şüphesiz lezzetli bir lokma olacaktı.

İç geçirdim ve burnumun köprüsünü sıktım. Her şey berbat durumdaydı.

"Onlar yerinden kıpırdamayacaklar, kutsal efendim," diye kekeledi, kelepçelerin kilidini kırmaya çalışan — ve başarısız olan — kırmızı yüzlü Zanaatkarlar Tanrısı. Kısa boylu, boyu kadar geniş, vücudu iri kaslarla dolu bir adamdı. Yürümesi bile büyük bir çaba gerektiriyordu, her ağır adımıyla ayaklarının altındaki zemin titriyordu.

Özel odalarımız insanlarla doluydu, her biri kırılmaz olanı kırmaya çalışıyordu: Ölüm Tanrısı'nın Aurelius'u hapsetmek için kullandığı elmas gibi kelepçeleri. Saatlerdir uğraşıyorlardı.

ufukta başını göstermeye başlayan sabah güneşi bana bunu söylüyordu. Canlı kırmızı-turuncu bir ışık pencerelerden odamıza giriyor, ışık Aurelius'a ulaşıyordu. Her zamanki gibi.

Aurelius tiksinti dolu güçlü bir homurtu çıkardı. "Hiçbiriniz bu zincirleri nasıl çıkaracağınızı bilmiyor musunuz?"

"Deniyorlar, aşkım," dedim, pencerenin yanındaki yerimden ona doğru yürüyerek. Nazikçe, onu rahatlatmaya çalışırken yüzünü avuçlarımla kavradım. "Onları çıkaracaklar. Bir yolunu bulacağız."

Başını benim dokunuşumdan çekerek uzaklaştırdı. "Bunun senin hatan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri, karnıma yumruk yemiş gibi beni derinden etkiledi. "Benim hatam mı?"

Nasıl yani?"

"Onu hayatımıza sen aldın," diye tiz bir sesle söyledi.

Etrafıma bakındım ve kaç kişinin bana baktığını fark ettim. Normalde Aurelius bu konuşmayı başkalarının önünde asla yapmazdı, ama o kadar sıkı tuttuğu tasmayı, görünüşe göre gevşetmeye başlamıştı.

Ama Aurelius'un aksine, saray dedikoducularının sabah kruvasanlarının üzerine dökecekleri çayları pek umursamıyordum. Ve onun tüm suçu bana yüklemesine izin vermeyecektim. "Ben öyle bir şey yapmadım. Sen onun bir zamanlar sahip olduğu tacı takıyorsun. Yaptığı her şey onu geri alabilmek içindi..."

"Bir kelime daha söylemeyeceksin," Aurelius sesini yükselterek sözümü kesti. Bir adım öne çıktı ve ilk kez, kocam bana doğru gelirken irkildim — son tartışmamızda olanların hatırası zihnimin sınırında dolaşıyordu. "Dikkatli ol, karı. Neredeyse onu savunmaya çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedim, duyduklarıma inanamadan başımı sallayarak. Sözleri küfür gibiydi.

"O zaman neden herkesin gözü önünde, o kadar sevgi ve özenle onun bahçesine bakıyorsun? Düşmana aşık olduğun için mi?"

Duyduklarıma inanamıyordum. Bunu da söyledim.

Ancak Aurelius sözlü saldırısına devam ettiği için bu sözler kulak ardı edildi. "Fısıltıları duymuyor musun, tanrıça? Arkandan sana ne dediklerini?" Zanaatkarların Tanrısına döndü. "Ona söyle. Eminim ona taktıkları lakabı duymuşsundur." Bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. "Hadi, biri ona ne dediklerini söylesin."

Kimse öne çıkmaya cesaret edemedi, benden korktukları için değil, önlerindeki çözölen tanrıdan korktukları için.

"Peki, kimse onun arkasından fısıldadığınız ismi söylemeye cesaret edemiyorsa, ben söyleyeceğim." Aurelius bana döndü, altın rengi gözleri artık onun emrindeki alevleri taklit ediyordu. "Sana karım ya da Yaşam Tanrıçası demiyorlar. Hayır, hepsi sana Fahişelerin Tanrıçası diyorlar, çünkü sen öyle oldun..."

Ona tokat attım. Kafasını yana doğru savuracak kadar sert bir tokat oldu.

Elimi geri çekip, acıyan parmaklarımı göğsüme bastırdım, yaptığım şeye şok olmuştum ve odadaki herkesin duyulabilir nefes alıp verme seslerinden anlaşıldığı kadarıyla, diğerleri de şok olmuştu.

Hemen pişman oldum.

"Aurelius, çok üzgünüm." Sesim çatladı, duygularım sözlerimi parçaladı, sanki dalgalar bir kaya duvarına çarpmış gibi.

Burun delikleri genişledi. "Bana nasıl vurursun?" Alçaltılmış kaşları gözlerini gölgeyle kapattı, ama gözlerinde gizlenen şeyi görmek için ışığa ihtiyacım yoktu—

Tiksinti.

Daha önce bana hiç öyle bakmamıştı.

Ve bu beni mahvetmek için yeterliydi. O benim kralımdı. Aşkım. Kocam.

Sanki yumruğunu kalbimin etrafına dolamış ve ondan hayatı sıkıyormuş gibi göğsümde bir acı patladı. Başım döndü, uzuvlarım birdenbire güçsüzleşti.

Benden uzaklaştı. "Onu gözümün önünden alın. Artık Ölüm'ün fahişesine bakmaya dayanamıyorum."

"Aurelius, lütfen." Duyduklarıma inanamıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu.

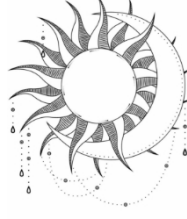
Muhafızlar kollarımı tuttular, ama ben çok kırılmıştım, onlarla mücadele edemedim. Beni odadan sürükleyerek çıkardılar ve koridora ittiler, ben kapıya doğru koşarken arkalarından kapıyı çarptılar.

Kapıya yumruklarımı vurdum. "Aurelius!" diye bağırdım, gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu. O içgüdüsel acı göğsümde büyümeye devam etti, ta ki o kadar güçlenene kadar ki, ciğerlerimden nefesimi aldı.

Kapıdan kayarak yere düştüm. Kollarımı bacaklarımın etrafına dolayarak kendimi kıvrıldım. Ağladım.

Aurelius, yaratıldığımdan beri benimle birlikteydi. En yakın arkadaşımdı. Sevgilimdi. Onun kolları, benim tek bildiğim şeydi. Ve onun beni böyle dışladığını hissetmek? Sanki güneşin sıcaklığı benden çalınmış gibiydim — beni soğuk, acı karanlıkta bırakmıştı.

*Yalnızdım.
Tamamen yalnızdım.*

Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum, ama sonsuzluk gibi gelmişti.

Beni saran ve yerden kaldıran güçlü, sağlam kolları, beni koridorlardan geçip daha önce birçok kez gittiğim özel bir odaya taşıyan bacakları zar zor fark ettim. Buraya kart oynamak için, ya da yalnız hissettiğimde, ya da bu kalede sahip olduğum tek diğer arkadaşımın eşliğinde vakit geçirmek için gelirdim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Arkyn yumuşak bir sesle, beni büyük yatağa nazikçe yatırırken, altımdaki kürk battaniye cildimdeki garip uyuşukluğu gideriyordu. "O sadece..." Doğru kelimeleri ararken durakladı. "Şu anda hayal kırıklığına uğramış durumda."

Kafamı salladım, parmaklarım yumuşak kürklerin arasında dolaşıyordu. "Daha önce de kavga ettik, ama bana hiç böyle bakmamıştı."

"Akli başına gelecektir. Seni çok seviyor, Aurelia. Sana kalbini verdi." Arkyn yanıma, yatağın üzerine oturdu, ağırlığıyla yatak çöktü. Bana bir bakış attı, hafifçe gülümsedi. "Bunu unutma."

Arkyn'in sadece beni değil, kendini de ikna etmeye çalıştığını düşündüm.

Aurelius üç gündür benden kaçıyordu ve ben artık bıktım.

"Oraya giremezsin, prenses," dedi muhafızlardan biri, ben konsey odasına açılan çift kapıdan içeri daldığımda.

Konsey odası oval şekilli, camdan yapılmış tavanı odayı parlak güneş ışııyla dolduruyor, mermer zeminleri ve altın tuğla duvarları yıkıyordu. Yirmi tanrının oturduğu uzun masanın ucunda, ikisi Aurelius'un kardeşleri olan, masanın başında büyük bir taht vardı. Orada, kocam oturuyordu.

Bileği ve ayak bilekleri hala bağlıydı, boynunda da aynı tasma vardı. Bana karşı tavrı daha da küçümseyici görünüyordu. Bu tavrın üzerime düştüğünü hissettiğimde yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Göğsümde çiçek açan büyük acıyı, kalbimin parçalanmasının içten gelen acısını onlara göstermemeye çalıştım.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Aurelius, krallara yakışır sesiyle, yumuşak ama sıcaklıktan yoksun bir sesle.

Omurgamdan aşağıya doğru yayılan titremeyi görmezden geldim ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek, ellerim rahatsız bir şekilde birbirine kenetlenmiş halde, öne doğru adım attım. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ve bunu yapmak için bu zamanı mı seçtin?" Aurelius kayıtsızca dedi ve bakışlarını masada oturan adamlara çevirdi. Her biri inanılmaz bir şekilde hareketsiz kalmıştı.

"Bekleyemez," dedim dürüstçe. Sessizce, bana bakmasını, bu soğuk düşmanlıktan başka bir şey göstermesini rica ettim. Öfkesi bile bundan iyiydi.

"O zaman otur," dedi. Gözleri, Arkyn'in hemen sağında oturan daha genç bir tanrıya kaydı. "Theofric, toplantının geri kalanında izinlisin. Prenses'e koltuğunu ver."

Bu durum hoşuma gitmedi. Daha önce hiç konsey toplantılarına girmeme izin verilmemişti. Buraya dalarak Aurelius'un beni görüp benimle özel olarak konuşmak isteyeceğini ummuştum. Halka açık bir yerde konuşmak mı? Bu benim planımın bir parçası değildi.

"Evet, kutsal efendim," dedi genç tanrı, hızla ayağa kalkarak. Önündeki parşömenleri toplamaya çalıştı, ama biraz sakardı ve aceleyle bir tanesini düşürdü. Tahta uçları yere çarptı ve parşömen masanın altına yuvarlandı.

"Bırakın gitsin," diye iç geçirdi Aurelius.

Genç tanrı hızla başını salladı, parşömenleri bıraktı ve sonra hızla yanımdan geçip kapıdan çıktı. Onun hızlı adımlarının ardından gelen hava akımı cildimi okşadı ve o uğursuz hissi bir kez daha uyandırdı. Tüylerim diken diken oldu.

"Otur, karım," diye emretti Aurelius, gözleri hâlâ benimkilere bakmıyordu. Ben de dediğini yaptım.

"Şimdi, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Bana bakmadı.

Sesimi alçaltarak, "Aurelius, burada olmaz. Lütfen, baş başa konuşabilir miyiz?" dedim.

"Burası benim konseyim ve onlar tüm meseleleri, liderliğimi etkileyebilecek tüm tehditleri bilirler." Kışın ortası kadar soğuk gözleri benimkilere kaydı. "Öyleyse meseleleri burada ve şimdi konuşalım. En acil olanı, sevgili karım, senin sadakatsizliğine ilgili iddialar. Görüyorsun, sen o kapıdan girmeden önce, herkesin önünde Ölüm Tanrısı ile dans ettiğin bana bildirildi. Ve bana söylendiğine göre, bu ikiniz arasında oldukça kişisel bir mesele gibi görünüyordu."

"Bu adil değil," dedim yumuşak bir sesle. "Bu konuda seçim şansım yoktu."

"Yine de bu masadaki herkes, seçim şansın olsun ya da olmasın, bunu açıkça zevk aldığını doğrulayacaktır. Bu... samimi görünüyordu. Sanki ikiniz de bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi."

"Hayır, bu saçmalık." Arkyn'e baktım, gözlerimle ona bir şey söylemesi, Aurelius'a duyduklarının doğru olmadığını söylemesi için yalvarıyordum.

Ama nasıl söyleyebilirdi ki? Gerçeğin Tanrısı yalan söyleyemezdi. Ve Ölüm Tanrısının benimle dans edişinde, benim onunla dans edişimde hiçbir tutku olmadığını söylemek... Bu bir yalan olurdu, değil mi?

"Ben de öyle düşündüm," dedi Aurelius, gözleri bana sabitlenmiş, ölüm tanrısının bedenimi önünde gerdiği, bakışlarının tenimi taradığı, bedenimdeki közleri karıştırdığı anıyı hatırladığımda yanaklarımdaki kızarıklığı okurken. "Sana ve liderlik tarzıma karşı çok hoşgörülü davrandım. Şimdi bunu anlıyorum. Bunu düzeltereğim. Bugünden itibaren." Gözleri yüzümden önümdeki parşömen yığınınına kaydı. "Bir bak."

Parşömenlerden birine uzanırken karnımı korku kapladı. Yavaşça açtım ve belgeyi okudum.

Nefesim kesildi ve parşömeni kapatıp masaya geri attım, okuduğum şeyden dehşete kapılmıştım. Bakışlarım Arkyn'e kaydı, gözlerinde pişmanlık belirtisi arıyordum ama bulamadım. Aurelius'un ona çok benzeyen iki kardeşine baktım ama yine hiçbir şey bulamadım. Hepsi bu soykırımı gerçekten gerçekleşmesine izin verecek miydi?

Aurelius'a döndüm, gözlerimle yalvarırcasına. "Bunu yapamazsın."

"Ah, sevgili karım, ne kadar yanılıyorsun. Ben kralım ve ne istersem yaparım. Unutmuş olabileceğin için hatırlatayım." Bana sesini yükseltmemiş olsa da, her kelimesine işlediği zehri fark etmemek imkansızdı.

Başımı salladım, işlerin bu noktaya geldiğine inanamıyordum. "Yüzyıllardır Eski Tanrılar'ın çocuklarıyla barış içinde yaşadık. Bir medeniyeti öylece yok edemezsin."

"Yapabilirim. Ve yapacağım," dedi Aurelius, bu konuda kararını çoktan vermiş olduğu belliydi. "Daha önce seni dinledim ve onların aramızda yaşamasına izin verdim. Ama savaşta bize karşı silah alan kimdi? Onlardı."

"Evet, bazıları öyle yaptı, ama hepsi değil." Sandalyeimden kalkıp onun yanına gittim, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi önünde dua eder gibi birleştirdim. "Lütfen, bazıları bize karşı savaştı diye bütün bir ırk yok etme. Lütfen Aurelius, bu doğru değil."

Ben onun önünde diz çökerken, gözleri bana pek ilgi göstermedi. "Sen her zaman bu kadar duygusal oldun."

Keşke elini tutup göğsüme koyup ona şunu hatırlatabilseydim... "Bu senin de yüreğin," diye yüksek sesle bitirdim. "Lütfen bunu yapma. Bazıları sadece çocuk."

Ve bir an için, sözlerimin ona ulaştığını düşündüm, ama bu düşünce çok kısa sürdü çünkü yüzündeki ifade taş gibi sertleşti. "Evet, bazıları çocuk, ama onlar da büyüyecek. Ve büyüdülerinde, bir kez daha bana karşı silahlanmalarını ne engelleyecek? Bu, alamayacağım bir risk, almayacağım da. Şu anda, nöbetçilerim bu diyarda Eski Tanrılar'ın kanından bir damla bile taşıyan herkesi topluyorlar. Zaten zindanlarımda binlerce kişi var. Eski Tanrılar'ın soyundan gelenleri ortadan kaldıracığım, diyarlara temizlik getireceğim."

"Hayır!" Ayağa fırladım, ondan uzaklaştım. Karşımda oturan adamı neredeyse tanıyamadım.

"Hayır mı?" diye tekrarladı, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. Ayağa kalktı, sandalyeyi bacaklarının arkasıyla itti, sandalye protesto edercesine gıcırdadı. Bana doğru döndü, başını yana eğdi. "Söylesene karıcığım, ölümsüzlerin soyunu nasıl öldürürsün, biliyor musun?"

Kafamı salladım, sorusuna cevap verdiğim için değil, duyduklarıma inanmadığım için.

"Demir ve ateş. Demir onların güçlerini yok eder, ateş ise onları yok eder. Yüzlerce ateş yakmak için o kadar odunu nereden bulacağımı merak ediyorsun, değil mi?" Kemerli pencerelerden birine doğru başını salladı. "Dışarıya bir bak, cevabı orada bulacaksın, sevgilim."

Pencerenin ötesinde ne olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu yapmazsın."

Sadistçe bir gülümseme. "Zaten başladı bile."

"Hayır!" diye bağırarak pencereye koştum.

Yüzlerce işçi bahçeme dağılmış, testerelerle kesiyor, baltalarla vuruyor, benim sevgimi, emeğimi, hayatımı adadığım ağaçları kesiyorlardı.

Aurelius benim bahçemi kesiyordu—benim olan tek şey . . . benim. Yanıma geldi, gözleri yıkımı taradı. "Bir gün, bunun gerekli olduğunu anlayacaksın."

"Yanıliyorsun!" diye bağırdım, parmağımdan alyansımı çıkarıp pencere pervazına fırlattım. "Bunu sana asla affetmeyeceğim."

Aurelius'un kaşları çatıldı. "Nasıl benim altınımı çıkarırsın! Seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun? Beni terk etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ölüm Tanrısı ile yaptığın saçma anlaşma ne olursa olsun. Seni asla bırakmayacağım, Moonbeam. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar."

Kaleyi sarsan güçlü bir kükremeyele, ölçülemez bir güçle bileklerini çekerek kelepçeleri kırdı.

Cılalı zemine elmas parçaları yağdı. Ben geri çekildim.

Ama eli bir engerek gibi vurdu. Bileğimi morartacak kadar güçlü bir şekilde yakaladı, yüzüğü kapıp yüzümün önünde salladı. "Bunu parmağına kaynaklayacağım." Benim gücüm onun gücüne yetişemediği için, benim sıkılı parmağımı açarken ikimiz de homurdandık ve yüzüğü zorla parmağıma taktı. "Ama o zamana kadar..."

Ayağının altında ezilen taşlaşmış bir sopa gibi, parmağımı yana doğru kırdı. Çığlık attım.

Beyaz bir kemik parçası, altın rengi bir sıvıyla kaplı, korkunç bir şekilde fırladı — hayatımın özü, takmaya zorlandığım yüzükle birleşiyordu.

Aurelius beni yana doğru itti ve bileğimi bıraktı.

Tökezleyerek yere düştüm. Elimi göğsüme bastırarak hıçkırarak ağladım.

Arkyn sandalyesinden fırladı, ama Aurelius ona dönüp "Otur" diye bağırdı.

Ve iyi eğitilmiş bir köpek gibi, Arkyn tam da bunu yaptı. Bu konuda başka bir seçeneği yoktu zaten; Aurelius'un sesindeki ilahi emir her zaman üstündü. Aurelius ona da bu planına uymasını emretmiş miydi? Bundan şüphem yoktu.

Aurelius bana döndü, gözlerinde ateşle üzerime geldi.

Korkmuş bir hayvan gibi geri çekilerek, ayaklarımla yere vurarak ondan uzaklaştım.

Bana uzandığında, o yapamadan ışığımın beni almasına izin verdim. Acıdan akan gözyaşlarım öfkeye dönüştü.

Aurelius kemiklerimi kırabilir, bahçemi yok edebilir, ama benim sevgi ve özenle baktığım şeyi alıp sayısız canı, sayısız aileyi öldürmek için kullanmasına izin vermeyecektim.

Ama onları kurtaracaksam, bunu tek başıma yapamazdım. Bu da demek oluyordu ki...

Bir anlaşma yapmam gerekiyordu.

Chapter 54

Sage

Siyah, parıldayan küller, boğulan bir volkanın ağzından püsküren kül bulutları gibi ametist gökyüzünden düşüyordu.

İnce, şeffaf kollu pelerininin altından elimi uzattım, avucum yukarı bakacak şekilde uzattım ve küller avucuma düşerken merakla kaşlarımı kaldırarak izledim. Küçük, oniks rengi parçacıklar ile soluk tenim arasındaki kontrast, gece ile gündüz kadar belirgindi. Daha da ilginç olanı, parçacıklar tıpkı kar gibi avucumun sıcaklığıyla erimeye başladı. Bu neydi?

Siyah kar mı?

Kaşlarım biraz daha kalktı.

Daha önce hiç siyah kar görmemiştim, ama yine de Ruhlar Diyarı'nı hiç ziyaret etmemiştim ve burayla ilgili bilgiler... en iyi ihtimalle sınırlıydı.

Buraya bu kadar kolay ulaştığıma şaşırmışım, ama aslında biraz yardım almıştım: pazıdaki mürekkepli işaretler. Onları kullanarak Ölüm Tanrısı'nın izini sürmüştüm ve hafif adımlarımla ona ulaşmam gerekirken, bir şey beni sihirli bir şekilde daha fazla yaklaşmamı engellemişti. Sanki önüme devasa, görünmez bir duvar dikilmiş ve yolumu kesmişti.

Sağım ve solumda taşlardan yapılmış bir çitin üzerinde işaretlenmiş eski koruma sembollerini fark ettiğimde, bunun ne olduğunu anladım — Kan Kralı, kalesini istenmeyen ziyaretçilerden korumak için bu önlemi almıştı, yani ışıkla yürüyerek ulaşabileceğim en uzak nokta burasıydı. Geri kalan yolu fiziksel olarak yürümek zorundaydım.

Öne doğru baktım.

Karanlık, tehditkar dağların kucakladığı obsidiyenden yapılmış görkemli bir kale vardı. Yükselen yapısı ve ihtişamıyla, aşağıdaki topraklar üzerinde hak iddia ederek gururla ve hakimiyetle duruyordu, orman kralının sürüsünü gözetlediği gibi kendi topraklarını gözetliyordu. Bulutları delen kuleleriyle süslü ve gotik bir mimariye sahipti.

Bu sadece bir kale değildi, ruhani bir kaledir ve ben büyülenmişim.

Önümde dolambaçlı ve tehlikeli bir yol uzanıyordu. Yolun kenarları o kadar dikti ki, aşağıyı göremiyordum. Ladin ağaçları yolun kenarlarını yemyeşil renge boyamış, tepeleri ve dalları taze, kabarık, siyah karla süslenmişti. Bu acımasız arazide büyüebilmeleri bir mucizeydi, ama yine de büyümüşlerdi.

Bir kuzgunun cıvıltısı dikkatimi çekti ve bakışlarım karamsar, mor gökyüzüne kaydı. Pençelerinde bir küre tutuyordu; uçarken cam ışığı yansıtıyordu. Kanatlarını çırparak kaleye doğru yükselmeye başladı. Altındaki tehlikeli, dipsiz zeminden hiç etkilenmeden, hiç tereddüt etmedi.

Nefesimi toplayarak, yolun ortasında kalarak ilerlemeye devam ettim.

Yürürken, arkamda bir ses yükseldi - derin, erkek bir sesin çıkardığı melodik bir uğultu. Dönüp omzumun üzerinden baktım.

Solumdan, havada süzülerek gelen uzun, şık ve önümdeki görkemli kale kadar siyah bir tekne vardı. Pruva, bir yılan başı şeklinde oyulmuştu — ağzı açık, dünyaya dalmaya hazır, sivri dişleri görünür haldeydi. Pruvanın arkasından bir baş çıkmıştı, orta yaşlı bir erkek, orta yaşlı ve kocaman bir gülümsemeyle. Parmakları şapkasının küçük kenarını kavradı ve şapkasını başından çıkardı. "Merhaba bayan."

"Merhaba," diye cevap verdim, hava akımında sürüklenen teknenin yanıma yaklaşmasını izleyerek.

Gemide, çeşitli yaş ve etnik kökenlerden insanlar birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Bazıları sohbetlerini kesip bana dönerek baktılar. Birkaç tanesi tahta kürekleri tutuyordu, kürek çekmeyi bir an durdurdular.

"Sanırım kaleye gidiyorsunuz." Adam şapkasını başına geri koydu ve botlu topuğunu teknenin kenarına vurdu, ağır bir gürültü duyuldu. Başını öne eğdi, fırtına grisi gözleri bana döndü. "Binmek ister misiniz?"

İki seçeneğim vardı: tuhaf tekneye binmek ya da tehlikeli patikada uzun yürüyüşe devam etmek. Her iki seçenek de pek hoşuma gitmiyordu. Patika ile tekne arasındaki boşluğu işaret ettim. "Tekneye nasıl bineceğim?"

Adam, teknesinin kenarından aşağıya bakarken sert sakallarını okşadı. Omuz silkti ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım atlaman gerekecek." Kahkaha attı.

Yüzüm asıldı ve o da gülmeyi kesti.

Kafasını salladı. "Özür dilerim, hanımefendi. Alın." Elini salladı ve tekne ile yol arasında bir köprü görevi gören tahta bir iskele belirdi.

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordum, aşağıya, aşağıya, aşağıya bakarak. Yükseklikten korkmuyordum, ama Ölüm Tanrısı'nın koyduğu koruma büyüsü yüzünden düşersem, büyümün beni kurtarabileceğinden pek emin değildim. Muhtemelen sonsuza kadar orada, kırık ve parçalanmış halde yatacak ve hiç bulunma umudum olmayacaktı.

"Yeterince güvenli." Bir kez başını salladı. "Kaba olmak istemem, ama yapmam gereken birkaç yolculuk daha var, bu yüzden acele ederseniz çok sevinirim."

Seçeneklerimi değerlendirdim ve teknenin en hızlı seçenek olduğuna karar verdim. "Özür dilerim," dedim ve cesaretimi toplayarak tahta bir tahtaya bir adım attım ve onu denedim.

Tahta, hiç de hoş olmayan bir gıcırta çıkardı ve midem bulandı.

Eğlenceli sesi daha yumuşak, anlayışlı bir tona dönüştü. "Affedersiniz, buraya yeni mi geldiniz?"

"Sanırım öyleyim," diye cevap verdim, biraz düşündükten sonra. Dikkatlice, garip, havada asılı duran yapıya bir ayağımı emin olmayan bir şekilde koyarak ilerledim.

"Ah, öyleyse..." Elini öne doğru uzatarak bana tutunmamı işaret etti, "...izin verin size rehberlik edeyim."

Sağlam elimi onun eline koydum, parmağı kırık olan elimi ise koruyucu bir şekilde göğsüme dayadım. Parmaklarında sıcaklık yoktu, et yoktu. Sadece soğuk, sert kemikler vardı. Elimini çekip gözlerimi kocaman açtım. Eli normal bir el gibi görünüyordu, derisi vardı, ama hissettiğim şey bu değildi.

"Gerçekten yeni bir ruh," dedi, daha çok kendine değil bana. Boş bir koltuğu işaret etti. "Lütfen, oturur musun? Sonra yolumuza devam edebiliriz."

Koltuklara doğru yürüdüm ve oturdum, gıcırdayan iskele ve üzerinde yürüdüğüm meşhur patika yüzünden bacaklarım yorgundu.

İnsanlar kürek çekmeye başladı ve tekne hareket etmeye başladı.

Kaptan bakışlarını kaleye çevirdi. "Gerçekten muhteşem, değil mi? Onu yüzlerce kez gördüm, ama yine de ilk gördüğümdeki kadar hayranlık duyuyorum. Masal kitabından çıkmış gibi, sence de öyle değil mi?"

Karanlık ihtişamıyla görkemli kaleyi inceleyerek başımı salladım. "Bir adı var mı?"

Kaptan başını salladı. "Bu kale, kalelere isim verilmekten çok önce inşa edildi. Ölüm Tanrısı'nın onu yaratmak için lav ve yağmur karışımını kullandığı söylenir. Dağların altından lavları çıkararak, istediği şekli verdi. İşini bitirdiğinde, yağmur yağdırarak lavları hızla soğuttu ve böylece volkanik cam, yani bugün gördüğünüz obsidiyen taşı yarattı. Ölüm Tanrısının, obsidiyeni bir şeylerin yapımında ilk kullanan kişi olduğu söylenir."

"Hayır, hayır, Irvine, son kısmı yanlış anladın," diye iki sıra arkamdaki bir kadın kahkahayla güldü.

Ona dönüp baktım.

Gri saçları, bir fare yuvası gibi başının üstünde toplanmıştı. Koyu yeşil eteğini tozunu silkeledi, sanki bir leke itibarını zedeleyebilirmiş gibi - bu hareket görünüşüyle çelişiyordu. Görünüş olarak bana Kader Tanrıçasını çok hatırlatıyordu ve ikisinin akraba olup olmadığını merak etmeden edemedim. "Üç İplikçi, eserlerinde obsidiyeni ilk kullananlardı."

"Öyle mi?" dedi Irvine. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak. Merakla başını yana eğdi, sert yüz hatları, yüzünde açıkça yazan şüphesizliği gizlemeye pek yardımcı olmuyordu.

Kadın sırtarak, sanki büyü yapıyormuş gibi ince parmaklarını sihirli bir şekilde salladı. "Çünkü biliyorum." Bana baktı ve anlamlı bir şekilde göz kırptı. "Hayat tuhaf şekillerde işliyor, değil mi canım?" diye sordu ve ilahiliğinin yumuşak dalgalarını üzerime yayarak, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı: O bir tanrıçaydı ve ben onun hangisi olduğunu oldukça iyi biliyordum.

Cevap olarak başımı salladım, ama tek kelime etmedim, dikkatli davranmanın en iyisi olduğuna karar verdim - sonuçta teknik olarak düşmanımın topraklarındaydım.

Birkaç dakika sonra tekne yumuşak bir şekilde durdu. Diğer yolcularla birlikte tekneden inerken topuklarını tuğla döşeli yola çarptı. Yolun her iki yanında, asılı fenerlerin bulunduğu uzun, siyah direkler sıralanmıştı. Gündüz olmasına rağmen fenerler yanıyordu ve içlerinde mavi alevler titriyordu. Yol, genişliği dağ gibi ve tepesinde sivri bir kemer bulunan kalenin görkemli girişine çıkıyordu. Metal plakalarla güçlendirilmiş kapı havada asılı duruyordu.

Bir parçam geri dönüp gitmek istiyordu, ama bu korkudan değildi, buradaki bir şeyin... son olduğunu hissettiğim içindi. Bunu yaptığında, Ölüm Tanrısı ile bu anlaşmayı yaptığında, Aurelius beni asla affetmeyecekti.

Ama o noktayı çoktan geçmiştim, değil mi?

Aurelius'un sevgisini kaybetmek, birçok, birçok, birçok masum insanın hayatını kurtarmak için ödemem gereken bedelse, öyle olsun.

"Hoşça kalın, bayan!" Irvine ayrılan tekneden seslendi.

"Hoşça kalın. Bizi... götürdüğünüz için teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz," dedi sıcakkanlı bir gülümsemeye.

"Gel, canım," dedi dağınık gri saçlı tanrıça, sendeleyerek ilerlerken.

Onu yakalamak için hızlandım ve sonra grubun geri kalanının arkasında girişe doğru yürürken hızımı onun hızına uyacak şekilde düşürdüm. Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldayarak, "Sen Kader Tanrıçası'sın, değil mi?" dedim.

O kıkırdadı. "Neden benim o olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü öylesin," dedim kendinden emin bir şekilde. "Ayrıca, kader tanrıçası olan kız kardeşine çok benziyorsun."

"Öyleyim," diye tek bir baş sallamayla onayladı. "Eğitimsiz gözler, özellikle de ölümlüler, bizi kolayca birbirimizle karıştırır."

Şimdi bunu anlayabiliyordum.

Kader Tanrıçası ile daha önce tanışmıştım, ama üçüncü kız kardeşi ile hiç tanışmamıştım

—bir zamanlar reenkarnasyon yeteneğimi daha iyi anlamak umuduyla onu aramış olmama rağmen.

"Özgür İrade Tanrıçasını aramak için yıllarımı harcadım, ama onu hiç bulamadım. Onu bulmak imkansız," dedim yürürken.

İnce dudaklarından bir kahkaha patladı. "O her zaman böyleydi, istediği zaman ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkardı. Bazen

yüzyıllar boyunca onu görmem. Görevlerini hiç ciddiye almadı, en azından olması gerektiği gibi."

"Özgür irade şampiyonu olan biri için bu mantıklı olabilir," diye cevapladım, gözlerim önümde yürüyenlere sabitlenmişti — kırk kişiye yakın olmalıydılar. "Bütün bu insanların kaleye neden gittiğini biliyor musun?"

"Seninle aynı sebepten dolayı - kral ile bir anlaşma yapmak istiyorlar."

Kader Tanrıçası'na bunu nasıl bildiğini sormadım – elbette her şeyi bilen tanrıça benim burada olma nedenimi biliyordu. Ve eğer bunu biliyorsa, merak ettim...

"Doğru şeyi mi yapıyorum?" diye sordum. Asil bir şekilde eğilmiş yüzüm ve mükemmel duruşlu omuzlarım, sesimden sızan belirsizliği gizlemeye pek yetmedi.

Bir an düşünerek dudaklarını büzdü. "Kalbin ne diyor?"

Ona baktım. "Bu bir cevap sayılmaz."

O dümdüz ileriye baktı. "Öyle olması da gerekmiyordu. Cevap sadece senin içinde yatıyor."

Bir an düşündüm. "Kalbim Aurelius'a bunu yaptığım için nefret ediyor, ama başka ne beklenebilir ki? İçimde atan kalp her zaman onundu."

Şu anda bile, içim acıyordu. Derinden. Kararımı vermiş olsam da. Ve bu sefer, güvendiğim şey aklımdı.

O, gözleri ileriye bakarak başını salladı. "Belki de onun kalbi ile cevap vermeyi bırakıp kendi kalbine bakmanın zamanı gelmiştir."

"Nasıl? Benim kendi kalbim yok ki," diye fısıldadım, kaşlarımı çatarak.

"Yok mu?" diye meydan okudu. Fırtınalı gri-mavi gözleri benimkilere kaydı. "O zaman burada ne işin var?"

Onun ne demek istediğini anladım, ya da en azından anladığımı sandım.

Ve böylece, doğru şeyi yaptığımı söyleyen içimdeki sese güvenmeye karar verdim. Bu sefer onu dinleyecektim, daha önce sayısız kez yaptığım gibi onu engellemeyecektim.

Derin bir nefes aldım ve Destiny yanımda, herkesin peşinden kaleye girdim.

Chapter 55

Sage

Onun inanılmaz, karanlık gücünün, kadim ve acımasız gücünün bu kalenin her köşesine işlediğini hissedebiliyordum. Hava, duman gibi yoğun ve baskın bir şekilde doluydu, ama ciğerleri tıkayan bir etkisi yoktu.

Bu kalenin yapımına ne kadarını katmıştı?

Çünkü sanki gücü her yere gömülmüş gibiydi — kaburgalı ve tonozlu tavanlara, her yere oyulmuş karmaşık, inanılmaz desenlere, yerden tavana uzanan devasa, heybetli sütunlara.

Tüm bunlar, bir iddiayı dile getirmeye hizmet ediyordu: Bu kale ve bu krallık ona aitti.

Ona ait olmak nasıl bir his olmalıydı...

Yüzümü buruşturdum, bu eşi benzeri görülmemiş düşüncenin nereden geldiğini merak ederek.

"Daha ne kadar var?" diye sordum, son yarım saattir yanımda yürüyen tanrıçaya, ama aşağı baktığımda... o yoktu. Arkamda kalmış mı diye bakmak için omzuma baktım, ama arkamda sadece boş, ıssız bir alan kalmıştı. Ve önüme baktığımda, bir zamanlar önümde yürüyen insanlar da birdenbire yok olmuştu.

Bu geniş, devasa koridorda tek başımaydım — koridordan çok büyük bir salon gibiydi. Ama yalnız değildim, değil mi? Dönmeme gerek yoktu, çünkü her zamanki gibi, o bana yakın olduğunda hissedebiliyordum.

"Küçük Tanrıça," karanlık arkamda mırıldandı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ama bu korkudan değildi. Bundan çok daha fazlasıydı... On yıllardır kendimin derinliklerine gömmeye çalıştığım bir şey.

"Seninle bir anlaşma yapmak için geldim," dedim omzumun üzerinden.

"Bir tane daha mı? Son yaptığımız anlaşmayı henüz yerine getirmedin, sevgili küçük gelin," dedi, sesindeki eğlenceyi gizlemeye çalışmadan. Onu görmeme gerek yoktu, ağzının sol tarafının büyük olasılıkla şehvetli, kötücül bir gülümsemeye büründüğünü biliyordum. Yıllar boyunca, onun özelliklerini ve tavırlarını ezberlemiştim; bir heykeltıraş gibi, onun her ayrıntısını hafızama kazımıştım. "Bu arada, bu dövmenin yerini beğendin mi? Bence oldukça... küstahça."

Ona dişlerimi gıcırdatmak istedim, ama onun yöntemlerini, oyunlarını bildiğim için yapmadım. Onun oyunlarına katılmayı reddederek, düz bir sesle, "Hiç düşünmüyorum," dedim.

"Eh, kolayca görebileceğin bir yerde değil," diye alay etti. Sessiz ve ölümcül ayakları, aramızdaki mesafeyi kapatırken hiç ses çıkarmadı, gölgesi üzerime düştü. Sırtımı yumuşak, karanlık bir ısıltıyla okşayan sıcaklığını hissedebiliyordum. "Orayı neden seçtiğimi biliyor musun?" Sesi alçaktı. Tehlikeli. Sarhoş edici.

Yavaşça ona doğru döndüm, kirpiklerim kalktı.

Bakışlarımız buluştu ve bir an için tek duyabildiğim, çılgınca atan kalbimin sesiydi. Sonra ses kayboldu, önümde duran fırtına tarafından süpürüldü ve çalındı.

"Neden?" diye sordum yumuşak bir sesle, Ölüm Tanrısının cazibesine kapılmıştım. "Çünkü..." diye sırtıttı, "senin yaratılışının gecesi, seni yaşayanlar alemindeki malikâneme götürdüğümde, çarşafı düşürdün ve o tombul poponu tokatladın, tek düşünebildiğim şey, dişlerimi o popona geçirmek istediğimdi." Bakışları beni yalayıp yuttu. "O küçük hareketin yüzünden haftalarca parmaklarımı ısırmak zorunda kaldım, bu yüzden güzel popona ağzımın izini dövmeyle kazımak, senin bana yaptığın gibi sana işkence etmek için uygun bir yol gibi göründü."

Derime kazınan ısırığın onun ısırtığı olduğunu biliyordum. Elbette onundu.

Kadın hizmetçim popomda ne olduğunu sorduğunda çok utanmıştım. Ama durum buydu, değil mi? Yapışmış değildi. O piç kurusu ısırik izini popoma dövme yaptırmıştı. Bunun intikamını alacağıma yemin etmişim, ama şimdi bu ilahi yakışıklı tanrı karşımda dururken, meraklandım...

"Öyleyse..." Kaşlarımı kaldırdım. "Benim ısırığım da senin vücuduna kazınmış mı?"

"O..." kulağıma fısıldadı, "...bunu senin keşfetmeni bekleyeceğim."

Hain zihnimde, önümde duran karanlık tanrının çıplak görüntüsü belirdi. Bacaklarındaki, o büyük kalçalarındaki, delmek için yaratılmış ağır kasları hayal ettim...

Bu rahatsız edici düşüncayı kafamdan attım.

O sonsuz obsidiyen gözleriyle bana baktı ve kendime ne kadar boş olduklarını söylesem de, onların parıldayan gece gökyüzü kadar büyüleyici olduğunu kabul etmezsem yalancı olurum.

Gözlerimi kaçırdım. Bu, doğduğum günden beri bana eziyet eden erkekti. Bu, benim düşmanımdı...

Neyimin düşmanı?

Aurelius artık benim kocam değildi, bu da onun düşmanlarının artık benim düşmanım olması gerekmediği anlamına geliyordu. Kendi ittifaklarımı kurmanın zamanı gelmişti.

İlk yapacağım ittifaka baktım, ama onun yüzündeki sırtışın aniden kaybolduğunu gördüm. Sanki bir şey kokmuş gibi burun delikleri genişledi ve gözleri beyaz ketenle sarılmış elime kaydı.

Bakışları tekrar bana döndü ve "Bu sana o eş sikici mi yaptı?" diye homurdandı.

Teredditle bir adım geri attım.

Anında, gözlerindeki ateş söndü. Bana elini uzattı ve şefkatle sordu: "İzin verir misin?"

Başımı salladım ve bir adım daha geri çekildim. Yaralı bir hayvan gibi hissediyordum ve ihtiyacım olan son şey, başka bir avcının bana dokunmasıydı.

"Tanrıça, lütfen, kanının kokusunu alabiliyorum. Yara taze. Bana göster," dedi, sesi neredeyse... yalvarır gibiydi.

"Tamam," dedim, nefes alıp verdim. Kaşlarımı sıkıca çattım. "Sana göstereceğim, ama hepsi bu kadar."

O başını salladı.

Nazikçe ince keten bezi açtım ve kanla kaplı, doğal olmayan bir şekilde yana doğru çıkıntı yapan kırık parmağımın üzücü halini ortaya çıkardım. Görünüşü groteskti. Bakmaya dayanamıyordum.

Dudakları kıvrıldı, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda çıkarmak üzere olduğu ses bastırıldı. Titrek bir nefes aldı. "Düzeltilmesi gerekiyor."

"Biliyorum." Diğer ölümsüzlerin aksine, vücudumun kendi kendine iyileşme yeteneğinden yoksun olduğunu çok iyi biliyordum.

Dövmeli elini bir kez daha uzattı. "Mümkün olduğunca nazik olacağıma söz veriyorum."

Uzatılan eline baktım, seçeneklerimi değerlendirdim. Sonunda, biraz tereddüt ettikten sonra, elimi onun eline koydum. "Tamam."

Bana doğru adım attı, kırık parmağımın ucunu nazikçe kavrarken, diğer eliyle titremeyen elimi sabitledi. "Küçük Tanrıça..."

"Evet?" Onunkine kıyasla çok küçük olan parmağıma bakarak gergin bir şekilde cevap verdim.

Dizlerim titriyordu, alarmlar çalıyordu. Bu kötü bir fikirdi. "Bana bak," diye yumuşak bir sesle emretti.

Gözlerimi kaldırdım ve o anda Ölüm Tanrısı beni öptü — ağzı benim ağzıma çarptı. Yakıcı öpücük bir şimşek gibi çarptı, dudaklarımdan girdi, vücudumu yakıp geçti ve ayaklarımdan çıktı —altımdaki zemini paramparça etti.

Ama dünyam çökmeden önce, sağlam elimle ona itip kendimi ondan uzaklaştırdım. "Adi herif," diye bağırdım.

Ama o cevap vermedi, çünkü elime bakmakla meşguldü, kaşları hafifçe kalkmıştı.

Aşağı baktım... parmağım... iyileşmişti. Ve hiç acı hissetmemiştim.

"Nasıl?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Başını salladı. "Görünüşe göre seni iyileştirme yeteneğim var."

Parmağımı inceledim, rahatça hareket ettirdim. Eskisi gibi olmuştu.

Öyleyse... bu doğru olmalıydı. Ölüm Tanrısı beni iyileştirebilirdi ve ben, yaşam tanrıçası, onu ölümcül şekilde yaralayabilirdim. O bana hayat verebilirdi ve ben ona ölüm verebilirdim.

Bu, garip bir şekilde neredeyse uygun görünüyordu ve geçmişimiz bu kadar korkunç olmasaydı, bunu biraz romantik bulabilirdim.

"Teşekkür ederim," dedim, kısa bir süre sonra. "Parmağımı iyileştirdiğin için."

"Elbette," dedi.

Dikkatim çok uzun süre onun dudaklarında takıldı. Gözlerimi kırptım, gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Neden beni öptün?"

Ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Çünkü ben bir piçim." "Bu konuda aynı fikirdeyiz."

O güldü. "Daha önce bir anlaşma yapmak için geldiğini söylemiştin . Düşünümüzle ilgili taleplerini iletmeye mi geldin, küçük gelin?" "Hayır," diye hırıldadım. "Başka bir anlaşma yapmak için geldim."

"Lütfen söyle, Kitten, nedir bu?"

"Aurelius, Eski Tanrı'nın kanından bir damla bile taşıyan herkesi toplu katliama mahkum etti." Yumuşak bir şekilde başımı salladım, hala ağzımdan çıkan sözlere inanamıyordum. "Onlar masum insanlar..."

"Ve bu yüzden, onları kurtarmak için bir anlaşma yapmak istiyorsun." Beni, bir antilopu takip eden bir orman kedisi kadar yoğun bir şekilde inceledi.

"Evet." Başımı salladım. "Onların Ruhlar Diyarı'nda güvenle yaşamalarına izin vermen karşılığında istediğin her şeyi vermeye hazırım."

"Teklifin ne kadar cazip olsa da, bunu yapamam." "Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?" diye tersledim.

O sırıttı. "Senin içindeki öfke ateşini yakmayı çok seviyorum." Onun kışkırtmasını görmezden geldim. "Soruma cevap ver."

"Peki. Yaşayanları ölümlerin dünyasına getiremem." "Ama o zaman..."

"Henüz bitirmedim," diye mırıldandı ve balo gecesi olduğu gibi, kendimi onun yıldızsız gözlerine bakarak büyülenmiş buldum. Bana uzandığında, onu geri çevirmedim. Parmakları yanağımda kaydı, dokunuşu inanılmaz derecede nazikti. "Yaşayanlar Diyarında, diğerlerinden kopuk bir kıta var. Edenvale."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Onları oraya götür. Sana, tüm kıtayı çevreleyen büyük bir bariyer yaratma yeteneği vereceğim. Sen izin vermedikçe, hiçbir ölümlü ya da Yeni Tanrı içeri giremeyecek ya da dışarı çıkamayacak. Senin değerli kralın bile onu yok edemeyecek." Başparmağı alt dudağıma okşadı; dokunuşu düşüncelerimi altüst etti.

Neden onun bana böyle dokunmasına izin veriyordum? Neden... bunu istiyordum?

İçimde, cevabı biliyordum.

"O artık benim kralım değil," diye cevap verdim, beyaz kirpiklerimin halesinden ona bakarak. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Dudakları inceldi.

Elini çekmek üzereyken neredeyse ona uzanıp bileğini yakalayacaktım, ama kararlılığımı korudum ve içimde uyandırdığı o bilinmeyen duyguları görmezden geldim.

"Hiçbir şey," diye cevapladı.

"Hiçbir şey mi?"

"Doğru," dedi, o inatçı sırtışı yine dolgun dudaklarına geri döndü. "Sen anlaşmalar yapan kişi olmalısın, değil mi? Ne zamandan beri bir şey yapıp karşılığında hiçbir şey istemedin?" Sırtışı daha da büyüdü. "Hiçbir zaman."

"Öyleyse neden şimdi?" diye sordum, şüphelerim artıyordu.

Ölüm Tanrısı çenemi yukarı kaldırarak bakışlarımı kendine çevirdi. "Çünkü dünyanın geri kalanı için ben bir kötü adamım, ama senin için, sadece senin için, artık öyle olmak istemiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Öyleyse... son anlaşmamız ne olacak? Beni ondan kurtaracak mısın?"

O eğildi, dudakları benimkilere o kadar yakındı ki, sözlerini tadabildim. "Anlaşma olsun ya da olmasın, seni benden asla kurtarmayacağım." Parmakları çenemden kayarak yukarı doğru süzüldü, yanağımı okşadı.

"O zaman benim için bir kafes olacaksın." Sesim olması gerekenden daha yumuşaktı. Kızgın olmam gerekirdi, ama öyle bir şey hissetmiyordum.

"Olacağım," dedi o bourbon tonuyla. "Ama senin alıştığın türden bir kafes olmayacak. Bugünden itibaren, benim kafesim tek bir amaca hizmet edecek: seni korumak. Anlamıyor musun? Bu kafesin anahtarı sende ve istediğin zaman gidebilirsin. Sen yokken, ne kadar sürerse sürsün, geri dönmeni bekleyeceğim."

"Ya sonsuza kadar sürerse?" diye sordum, nefes nefese.

"O zaman sabrımın sonsuz olması iyi bir şey," dedi yavaşça, böylece sözlerinin ağırlığını hissedebildim.

Ve gerçekten hissettim.

Etrafımızdaki hava, sanki eski bir büyü nihayet uyanıyormuş gibi gerginleşti.

Sesi, sanki kutsal bir yemin ediyormuş gibi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Bir gün seni karım olarak alacağım ve o gün

Üç Diyar da sana kraliçe diye hitap edecek."

"O gün ne zaman olacak?" diye sordum, o anda onu öpmemek için elimden gelenin en iyisini yaparak.

"Önemli olan tek şey, o günün bugün olmaması, Küçük Tanrıça," diye mırıldandı.

Bir süre öyle kaldık. Gözleri benimkilere, benimkiler de onunkilere bakarken, ikimizin arasında sessiz bir anlayış oluştu.

Yaşam ve Ölüm arasında.

Chapter 56

Bilge

Gün ışığının hafif dokunuşu sol tarafımı ısıttı, ama hoş okşamasına rağmen, bir şeyler çok, çok ters gidiyordu...

Ellerimi hissedemiyordum. En azından, tamamen hissedemiyordum.

Şaşkınlıkla uyandım.

Yakındaki pencereden içeri sızan parlak ışık, göz bebeklerim alışana kadar bir anlığına beni kör etti. Von'un malikanesindeki özel odasındakine rakip olacak kadar büyük, devasa bir gölgelikli yatakta yatıyordum. Kollarım tavana doğru kaldırılmıştı, bu da kanın akmasını engelliyor, sinirleri ve onlarla birlikte tüm hissi uyuşturuyordu. Bileklerimi saran metal kelepçeler, yukarıdaki ahşap kirişe uzanan ağır, sağlam bir zincirle birbirine bağlıydı. Hassas bir desenle oyulmuş ve titizlikle cilalanmış kiriş, yatak direğinden yatak direğine uzanıyordu.

Demir bağları test etmek için çektim. Gerginliği bıraktığımda, zincirler yatağın arkasındaki taş duvara çarptı ve zayıf girişimime gülerek tıkırdadı. Ayaklarım ve karnımı kullanarak oturur pozisyona geçtim, böylece ellerim artık başımın üstünde değil, başımın yanında duruyordu. Bu küçük bir gelişmeydi, ama umarım ellerime kan akışının geri dönmesi için yeterli olurdu.

Boynumun bir kez daha kelepçelendiğini fark ettiğimde karnımın derinliklerinde bir korku hissettim. Demir, keskin bir bıçak gibi beni Lanetimden koparıyordu.

"Lanet olsun," diye sinirli bir nefesle tısladım ve sonra tanıdık olmayan çevremdeki ortamı incelemeye başladım.

Yatak odası, pahalı görünümlü halılar, pencerelere asılmış zengin perdeler ve hiç kullanılmamış gibi görünen tertemiz mobilyalarla lüks bir zevki yansıtıyordu. Oturma alanı, beyaz, parlak taştan yapılmış büyük bir şöminenin etrafında düzenlenmişti. Şöminenin yanında, kitaplarla dolu küçük bir özel kütüphane vardı.

Odanın bana yabancı gelmesini kaldırabilirdim. Ama hareketlerimi kısıtlayan zincirler? Onları kaldıramazdım. Çünkü en son bedenim bir şeye bağlandığında...

Alevler... Kaynar sıcak alevler ayaklarıma dolanmış, hevesle etimi, tendonlarımı, sinirlerimi kemiriyordu. Boğazımdan korku dolu bir ses çıktı ve ateşi durdurmak için ayaklarımla tekmeledim, ama ne kadar mücadele edersem, alevler o kadar yükseldi. Hala ateşin yakıldığı meşaleyi elinde tutan Arkyn'e yalvardım, ama ağzını açıp konuşmaya başladığında, tek duyduğum alevlerin uğultusu ve odunların çıtırtısıydı.

Beni yakıp kül edecekti. Bu...

Bu gerçek değil, Sage. Bu gerçek değil, dedim kendime. Bu, büyüü bozmaya yetti.

Anında alevler söndü.

Panikle nefes nefese kalmıştım, titrek bir nefes aldım, ama sağımdaki kapı açıldığı için nefesim kesildi.

Aurelius, hızlı adımlarla içeri girdi, altın rengi cüppesi arkasında dalgalanıyordu. Yüzündeki ifade... affedici değildi ve bu hayatta tanıdığım o çekici gülümsemeden çok farklıydı.

"Sonunda uyandın, *sevgili karım*." Son iki kelimeyi alaycı bir tonla söyledi. Dudakları hafifçe kıvrıldı, ama bu gülümsemede sıcaklık yoktu, sadece duyusuzluk ve acımasızlık vardı.

Midem bulandı.

Onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettim — çekici Altın Prens'i değil, Yeni Tanrılar'ın Kralı'nı.

Az önce ortaya çıkardığım anılar, sadece yeniden su yüzüne çıkmamış, bir koçbaşı gibi güçlü bir kuvvetle bana çarpmıştı. Pek çok cana mal olan Temizlikler, bahçemin yıkılması... hepsi... onun yüzündendi. Öfke damarlarımdan zehir gibi yayıldı, düşüncelerimi sarhoş etti, içimi doldurdu, ta ki her şey kaynayıp dışarı taşana kadar. "Temizlikleri *başlatan* sendin."

"Anıların sonunda geri geldiğini görüyorum," dedi Aurelius. Ses çıkarmadan, kanepelerin arkasında bulunan küçük bir bar alanına doğru yürüdü. Parmakları, yarısı kırmızı şarapla dolu cam bir sürahinin boynunu zarifçe kavradı. Elmas kapağı çıkardı ve şarabı, parıldayan yakutlarla süslenmiş yaldızlı bir kadehe döktü.

"Binlerce masum insan hayatını kaybetti... *senin* yüzünden," diye tısladım, duygularım inanamama ve öfke arasında gidip gelen bir sarkaç gibiydi.

"Masum mu?" Alaycı bir şekilde güldü, sesi etrafımda yankılandı. "Atalarının Ölümsüz Savaşı'nda bize karşı silah kaldırdıklarında, kendilerinin ve gelecek nesillerinin kaderini mühürlediklerini hatırlatayım. Öyle ya da böyle, hepsi ölecek."

Aurelius'un sözleri çeneme bir darbe gibi çarptığı için dişlerim sallanmış mı diye merak ettim. Açıkçası, geçmişimle ilgili, gösterdiği kadarından daha fazla anısı vardı.

Açıkça, beni aptal yerine koymuştu.

"Aurelius, bu yüzyıllar önceydi," dedim, onun bardağı döndürüp burnuna götürerek fermente meyvenin kokusunu içine çekmesini izlerken. "Geçmişini unut. Öfkeni unut. Onlara merhamet göster," diye yalvardım. "Düşmana merhamet mi göstereyim?" diye alaycı bir şekilde sordu, beyaz kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak

ve iki parmağıyla kadehin gövdesini dengeleyerek yatağa doğru yürüdü. Bir iç çekerek, sesini bir sonraki sözlerine karıştırdı. "Seninle nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Belki de senin yerini unutmama izin veren benim hoşgörümdü. Belki de... Senin başarısızlıklarının suçlusu benim." Bir an durdu. Sanki benden çok kendine konuşuyormuş gibi geldi. "Bu sefer aramızda bir şeylerin farklı olabileceğine inanmakla aptallık ettim."

Sözlerinin yorgunluğunu hissettim. Belki bunu kendi lehime kullanabilir, bu zincirlerden kurtulabilirdim.

Bakışlarımı yumuşattım. "Bu sefer aramızda farklı olamayacağını kim söylüyor?"

Bana boş bir ifadeyle baktı. "Eskisinden çok daha iyi yalan söylüyorsun, Ay Işığ. Söylesene, Ölüm Tanrısı yılan dilini keskinleştirmene yardım mı etti?" Elini yanağıma uzattı, ama ben onun dokunuşundan kaçtım. Sanki bunu bekliyormuş gibi burnundan gülerek nefes verdi. "Yine de, yeterince iyi yalan söylemiyorsun." Elini cebine sokarken, diğer eliyle yakut süslemeli kadehi çevirerek içindekileri karıştırdı.

"Ellerimi zincirledin ve boğazıma demir bir tasma taktın. Dokunuşuna tamamen güvenemediğim için kusura bakma," dedim dürüstçe, hızla batmakta olan planımdan kurtulmanın bir yolunu ararken.

O güldü. "Bunun güvenle ilgisi yok, Moonbeam. Tiksintiyi gördüğümde anlarım. İstedığın kadar yalan uydur, ama o buz gibi gözlerin gerçeği ortaya çıkarıyor." Kadehi dudaklarına götürdü.

"Aurelius, ben..."

Beni keserek, "Yalanlarını sakla, duymak istemiyorum," dedi. Kadehi geriye doğru eğdi ve birkaç yudum içti. Sonra altın rengi gözleri tekrar benimkilere döndü. *Parlıyorlardı.*

Hava uğursuz bir hal aldı.

"Günlerdir yürüyorsun, çok az yiyecek ve suyla. Söylesene..." Kırmızı renkteki mükemmel dişlerini gösterdi. "Susadın mı, Aurelia?"

"Hayır," diye cevapladım, kafamda bir uyarı sesi çınladı.

"Emin misin?" diye alaycı bir sesle sordu. "Bu," kadehin kenarına hafifçe vurdu, "ilahi bir karışım."

Söyleyiş şekli...

Bakışlarım sürahinin içindeki koyu kırmızı sıvıya kayd ve tüylerim diken diken oldu. Panik ciğerlerimi sıkıştırdı ve nefes almakta zorlandım. "Bu benim kanım, değil mi?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Kısmen, evet," diye cevapladı ve yatağa oturarak bacak bacak üstüne attı.

Aniden, boynumun yanında bir karıncalanma hissettim. Bulanık bir anı canlandı, dişlerin parlaması, keskin bir acı ve bilinç kaybı. Yüzüm ekşidi.

Aurelius dişini emdi, sonra "Hadi ama, bu kadar kötü bir yüz yapma" diye uyardı. Bir an durdu, sesi daha sohbet havasına büründü. "O gece banyo havuzunda, seni tamamen kurutmayı düşündüm, sadece bir iki ay boyunca acı çekmeni izlemek için

Zayıf vücudun kanını yenilemeye çalışırken bir iki ay acı çekmeni izlemek için. Bunu yapmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti."

Düşünmek ve yapmak çok farklı şeylerdi, bu da şu soruyu akla getiriyordu... "Öyleyse neden yapmadın?" diye sordum.

"Birkaç nedenim var. Birincisi, daha önce de söylediğim gibi, bu sefer işlerin yoluna girebileceğini aptalca düşündüm. Arkyn bana hafızanı kaybettiğini söylediğinde, sana yıllar önce tanıştığın, seni büyüleyen halimi göstersem, belki işler farklı olur diye düşündüm. Ama ne yazık ki, o halim çok uzun zaman önce öldü." O, kendine özgü o vakur tavrıyla başını hafifçe yana eğdi, ama sonra söylediği sözler hiç de öyle değildi. "İkincisi ise, beni bir kez daha bacaklarının arasına kabul etmenin nasıl bir his olduğunu yaşamak istedim." Alt dudağını ısırды, sonra bırakarak dudaklarını kötücül bir gülümsemeye bükdü. "Ve fahişe doğana sadık kalarak, beni kabul ettin."

"*Adi herif*," diye içimden bağırdım.

Ama bunu yüksek sesle söylemek yerine, kaybeden elimdeki kartlara iyice baktım ve dilimi sıkıca dişlerimin arasında tuttum. Bunu zar zor başardım.

Ve gerçekten *zar zor*.

O korkunç geceyi, yüzme havuzundaki o geceyi düşündüm. O *gerçek* Aurelius'tu. *Sonrasında* gördüğüm versiyonu, *Altın Prens*, tam da onun dediği gibiydi... O çok uzun zaman önce ölmüştü. O bir rol oynuyordu ve ben de kasten buna kanmıştım.

Kendime karşı hiç bu kadar öfke, bu kadar hayal kırıklığı hissetmemiştim. Başımı eğdim.

Aurelius, sanki bana acıyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Hadi ama, o kadar da kötü değil. Bugün senin için zafer günü olmalı."

"Bu ne anlama geliyor?" Yorgun bir şekilde ona baktım.

"Sonunda istediğini elde ettin Aurelia." Pantolonunun paçasından bir parça tüyü silkelerken, düz bir sesle, "Ölümlü kral öldü," dedi.

Chapter 57

Bilge

Derinlerde hissedebiliyordum. Aurelius'un söylediği doğruydu. Kralın ölümü hakkında yalan söylemesi için hiçbir nedeni yoktu. En azından benim aklıma gelen bir neden yoktu.

Kral... *ölmüştü*.

Ve Ezra'nın bir zamanlar öngördüğü gibi benim elimle değil, Aurelius'un —benim hiç beklemediğim bir gelişmeyle.

"Memnun değil misin?" diye sordu, beyaz kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak.

Ben... *Ne* hissettiğimi bilmiyordum. Şaşkındım. Kafam karıştıktı. Bir sürü şey hissediyordum. Merak da dahil.

Kafamı salladım. "Benim..."

Sözümü keserek sorumu tamamladı. "Kralı öldürmeyi planladığımı mı? Daha önce de söylediğim gibi, olağanüstü bir işitme yeteneğim var."

Bu da demek oluyordu ki... "Kaleb ile *özel* konuşmamızı dinledin."

"Evet," diye cevapladı kayıtsızca.

Bu, hoşuma gitmeyen, rahatsız edici bir gerçektir. Yine de, bu beni şaşırtmadı. O, şifacı ile yaptığım konuşmayı da dinlemişti. Ve ben baygınken kanımı içmişti. Benim haberim olmadan başka neler yapmıştı? Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Ölümlülerin kanı beni hiç cezbetmemiştir," diye düşündü.

Başımı kaldırıp baktığımda, kadehine, daha doğrusu içindekine bakıyordu.

"Ama kraliyet mensubu bir ölümlünün kanı? Eh, tadı farklıdır. Ataları ne kadar uzun süre hüküm sürmüşse, o kadar fazla güç içerir. Biraz ölümsüz kanıyla karıştırırsan, oldukça lezzetli olur." Bana kadehini kaldırarak içki içti.

O anda fark ettim. *Benim* kanımı *ölen kralın* kanıyla karıştırmıştı.

Midem o kadar bulandı ki, kusacağım sandım.

Hayır, bu yalandı — *kesinlikle* kusacaktım.

Zincirlerimin izin verdiği kadar yana doğru eğildim ve kusmak üzereydim.

"Kusmayacaksın," diye emretti Aurelius, sesi dikkatimi çekti. Parlayan gözlerinin üzerinden geçen ışık parlamasını zar zor yakaladım. Sanki parmaklarını şıklatıp bir tür sihirbazlık numarası yapmış gibi, midem anında sakinleşti.

Vücudumun onun iradesine boyun eğmesi hissi... bu bana yabancı değildi. Daha önce bana kaç kez bunu yapmıştı?

"Böyle daha iyi," diye iç geçirdi. "Kürklerimi mahvetmeni istemem."

Kürkleri göz ucuyla süzdüm, ama aklım başka yerdeydi. "Neden yaptın bunu?"

"Neyi?" "Kralı öldürmeyi."

"Ah," dedi. "Geri döndüğümde, aptal ölümlüye senin güzel beyaz saçlarına dokunmamasını söylememe rağmen kralın seni Kuyuya attığını öğrendiğimde, onun işinin bittiğine karar verdim." Bir an durdu. "Ölümlü kralların sorunu bu, değil mi? Onlara çok fazla güç verildiğinde, yerlerinin bizim ölümsüzlerin altında olduğunu, üstünde olmadığını unuturlar. Bu, onların küçük, zayıf zihinlerinin bir kanıtıdır." Aurelius iç geçirdi. "Yaratıcı'nın bana tanrıların ve yarı tanrıların eylemlerini yönetme yeteneği verip, aşağılık ölümlülerin eylemlerini yönetme yeteneği vermemesinin nedenini bilmiyorum. Ne yazık ki, bu yetenek, özellikle seninle ilgili olarak, birçok kez işime yaradı." Kadehi kaldırdı ve içti, boğazı sallandı.

Yüzümü buruşturdum, ama midemdeki rahatsızlık geri gelmedi, bu da Aurelius'un emrinin hala geçerli olduğu anlamına geliyordu. Daha önce bir kez ondan kurtulmuştum — o gece havuzda bana kıpırdamamamı söylediğinde. Ama o zaman hissettiğim şey şimdikinden farklıydı — sözlerinin taşıdığı ağırlık. Şimdi daha ağır görünüyorlardı, beni aşağı çeken bir çapa gibi. Bu da demek oluyordu ki

Aurelius'un eskisinden daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Gücü geri mi dönüyordu, yoksa bu da bir yalan mıydı? Gösterinin bir parçası mıydı? Bana söylediklerinin ne kadarı doğru değildi acaba?

"Edenvale halkı için yararlı bir şey yapmak istediğini söylemiştin. Bu doğru muydu? Yoksa bu da bir yalan mıydı?"

"Bunun her kelimesinde ciddiydim," diye cevapladı, sakın ve asil bir ses tonuyla. "*Sen* onları benim zindanlarımdan çalıp buraya getirdiğinden beri, bu ölümlü kıta Eski Tanrılar'ın çocukları tarafından istila edildi. Enfeksiyonu ortadan kaldırmak yerine, senin isyanın onun yayılmasına neden oldu." Beyaz kirpikleri aşağı indi, yüksek elmacık kemiklerini süpürürcesine, kadehe baktı. "Görünüşe göre kendini tekrar etmeye mahkummuşsun, Ay Işığı. Yine de, hatalarını düzelteceğim ve Edenvale'in ölümlü krallarının başaramadığını başaracağım: Bu topraklardan Lanetlileri sileceğim. Sonra da onları Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarlarından da temizleyeceğim." Kadehi bitirip yatağın başucuna koydu, metalik *bir ses* duyuldu. Bakışları tekrar bana döndü. "Ve şimdi, bunu yapmak için *gerekli araçlara* sahibim."

Ne *demek* istediğini anladığımda nefesim kesildi...

Tepkisiz askerler. İşte bunu böyle yapacaktı.

Bu, onların neden hareket etmediklerini de açıklıyordu. Onlar ölümlülerin kemik ve etinden yapılmış değillerdi, *yarı tanrılardı* ve onun kontrolü altındaydılar, orada öylece durmaları *emredilmişti*.

"Nasıl bu kadar çok olabilirler?" diye sordum, sonsuz sıralar halinde duran sessiz orduyu hatırlayarak başımı salladım. O kadar çoklardı ki...

"Çocukların nasıl yapıldığını sana açıklamam mı gerekiyor, Aurelia? Geçmişte birçok, birçok, birçok kez denedik." Dudakları utangaçça kıvrıldı.

Ama sözleri kulağıma girmedi. Zihnim hızla çalışıyor, binlerce parçayı anlaşılmas bir hızla birleştiriyordu. Zorla askere alınan kadınlar, şifacılar, toplanan kadın ruhlarının ani artışı... Artık her şey anlam kazanmıştı.

Aurelius ile akşam yemeği yerken, yanındaki adam onun kardeşini sordu. Aurelius sadece adamın kardeşini hatırlamakla kalmadı, hemen kardeşinin karısının nasıl olduğunu sordu. Karısının hasta ve hamile olduğunu öğrenince, onu hemen buraya getirmelerini *istedi*.

"Kadınları, senin için yarı tanrılar *yaratmak* için mi kullanıyorsun?" diye bağırdım ve zinciri gerginleştirerek ileri atıldım. Zincirler tıkırdadı ve bana birkaç santimetreden az bir mesafe bıraktı. Öfke damarlarıma doldu, onları doldurdu, ta ki derimden fırlayacakmış gibi hissedene kadar.

"Evet, insanları üreme aracı olarak kullanıyorum. Senin ölümlülere sempati duyan zihninin inandığının aksine, onlar gerçekten sığırlardan hiçbir farkı yok." Omuzlarını umursamazca silkti, o kadar hafifti ki neredeyse fark etmedim. "Senin haberin olmadan, önceki hayatımızda da bunu yaptım."

İhanet omuzlarıma, kalbime baskı yapıyordu, ama hissettiğim öfkeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Ateş gibi kızıştım ve "Senin yüzünden *ölüyorlar!*" diye bağırdım.

Zincirler, ben çekince gıcırdadı. Kelepçeler bileklerime batarak dişler gibi etime saplandı.

Umurumda değildi, vahşiydim ve öfkeyle doluyordum.

"Sakin ol," diye emretti, parlayan gözlerinden bir ışık dalgası geçti.

Anında, damarlarımda yanan ateş söndü. Vücudum gevşedi, onun iradesine boyun eğdi, sanki sokakta unutulmuş, işe yaramaz bir çocuk oynucağıymışım gibi.

Devam etti: "Evet, çoğu ölüyor. Çok küçük bedenleri ölümsüzleri taşımak için yaratılmamış. Ancak benim ilahiliğim çocukları inanılmaz derecede güçlü kılıyor. Onlara Lanetlilerin kemiklerinde bulunan yarı katı bir doku besleyerek, büyüme yeteneklerini inanılmaz bir hızda hızlandırdığımızı keşfettik. Bir yıl içinde yetişkin oluyorlar. Gerçekten mucizevi. İtiraf etmeliyim ki, iliği çıkarmak biraz kanlı bir iş ve Lanetliler hayattayken çıkarılması gerekiyor, ama sonuç düşünüldüğünde bu küçük bir sorun."

Kulaklarımı kapatarak, üst katta sürükleyerek götürülen mahkumların çığlıklarını duymamaya çalışarak Kuyu'ya geri götürüldüm. Kan vardı, *o kadar çok kan* vardı ki bazı yerlerde yağmur gibi yağıyordu. Onların işkence gördüklerini sanmıştım, ama şimdi...

"Kuyu'daki Lanetlilere yaptıkları şey bu."

"Öyle," diye onayladı ve düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettim. Aurelius tırnaklarını inceledi; tıpkı kendisi gibi kusursuz ve tertemizdi. Keşke o parlak, altın rengi, çekici dış görünüşü, altında yatanın tam tersi olmasaydı; sadece kendisine hizmet eden çürümüş, böceklerle dolu bir ceset.

Çılgılık atmak istedim.

Savaşmak istedim.

Bir şey yapmak istedim, ne olursa olsun.

Ama hiçbir şey yapamadım çünkü kalbim gibi bedenim de bana ihanet etmişti.

Dudakları inceldi. "Bana öyle bakma Aurelia. Ben senin beni gördüğün gibi bir canavar değilim."

"Kadınları tecavüz edip öldürüyorsun. Bunun seni bir canavar yapmadığını anlamıyorum," dedim, sesim çok sakindi, tıpkı onun bana emrettiği gibi.

Buna güldü. "Ölümsüz olsam da, o kadar çok çocuk yapmak için gerekli dayanıklılığa sahip değilim. Bazıları için, hamile kalmaları için tek gereken, karnına dokunmam. Ne de olsa ben Yaşam Tanrısı'yım."

"Peki ya bu şekilde hamile kalamayanlar?" dedim, sözlerimin ardındaki öfke yumuşak ses tonumda kayboldu.

"Benim Yeni Tanrılar Kralı olduğumu ve Edenvale'in büyük çoğunluğunun benim adımı övdüğünü unutuyorsun." Gözlerime baktı. "Kim olduğumu öğrendikten sonra benimle yatmak istemeyen bir kadın bulmak senin için çok zor olacaktır. Senin hizmetçin, çilek sarısı saçlı olan da dahil."

Hayır...

Aurelius'un kırsal bölgeye gittiği sabah, Cataline'in eve gitmek için ayrıldığı sabahla aynıydı - en azından Brunhilde bana öyle inandırmıştı. Bitmek bilmeyen araba kuyruğunu düşündüm. Çok fazla araba vardı.

Cataline de o arabalardan birindeydi, muhtemelen korkmuş ve endişeli bir halde.

Kusabilseydim, kusardım.

"Sen iğrençsin," dedim, çok monoton bir ses tonuyla.

Aurelius kıkırdadı. "Ben ayrılmadan önceki sabah öyle düşünmüyordun sanki."

Bir kez daha, başka bir erkekle yattığım için pişman oldum.

Ve bir kez daha Von haklı çıkmıştı. Sözleri kafamda yankılanıyordu: *erkekler konusunda berbat bir zevkin var*. Gerçekten. Gerçekten de öyleydi. O piç haklıydı.

Aurelius yataktan kalktı, komodinden kadehi aldı ve barın olduğu yere doğru yürüdü. Kadehi, kenarında kurumuş bir kan lekesi ile birlikte, hizmetçilerin temizlemesi için orada bıraktı.

"Terzi... Neden onu diğer kadınlarla birlikte götürmedin?" diye sordum.

Gözleri, ufukta doğmadan önceki sabah güneşinin parıltısı kadar parlak, benimkilere kaydı. "Çünkü, tıpkı senin gibi, o da kısırlık lanetine mahkumdu. Bunu öğrendiğimde, ona olan ilgimi kaybettim."

Çanların kakofonisi çınlayarak konuşmamızı aniden böldü. Çanların sesi o kadar yüksekti ki, kale titredi. Ama Aurelius'un yüzünde şaşkınlık yoktu. Çanların yüksek sesi onun ölümsüz işitme duyusunu rahatsız ediyorsa da, bunu belli etmedi.

Çan sesleri sabah duası için çalınanların üç katı kadar sürdü. Çanlar sustuktan sonra, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Onlar taç giyme töreni çanları, prenses." O, ruhani bir güzelliğe sahip bir gülümsemeyle gülümsedi, yüz hatları... nefes kesiciydi. İçindekiler için aynı şeyi söyleyebileceğimden değil. "Edenvale yeni kralını karşılamayı sabırsızlıkla bekliyor. Tam olarak bir saat sonra."

"Ve sanırım o kişi siz olacaksınız." Ses tonum hâlâ bir gölün sabah suları gibi düz ve sakindi.

"Haklısın," dedi gururla, yatağın yanına yürürken ipeksi beyaz saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamadı. Mükemmel bir duruşu vardı, geniş omuzları geriye doğru çekilmişti. Beyaz kirpikleri titredi, bakışları benimkilere düştü. "Yeni bir şafak yaklaşıyor. Edenvale'in kralı olarak sözümü tutacağım. Ordumu doğuya, Lanetli Topraklara yürüteceğim ve orada her şeyi sil baştan yapacağım."

Ezra, Harper, Ryker, Lyra ve Graiyson... Gülümseten yüzleri zihnimde canlandı. Mahkumlar ve Lanetli Topraklar'ı işgal eden herkes...

Hepsi yok olacaklardı.

"Lütfen bunu yapma, Aurelius," diye yalvardım, çok yumuşak bir sesle. Elimde olan tek pazarlık kozuna başvurdum. "Zincirlerimi çözersen, Sonsuz Sis'i yok etmenin bir yolunu bulurum. Düşünsene, o zaman Ölümsüzler Diyarı'na geri dönebilirsin."

"Bunu yapmana izin versem, Lanetliler fare gibi Yaşayan Diyar'a dağılırlar ve onları ortadan kaldırmam çok daha zor olur. Bir kez olsun, senin zahmetli sisin bana fayda sağlayacak, hepsini burada kilitli tutarak." Tiyatral bir şekilde, kaşları sahte bir endişeyle kırıştı, ama gözlerindeki ışıltı tam tersini söylüyordu. "Ama endişelenme. Edenvale'i temizlemeyi bitirdikten sonra, sen sisi indireceksin ve bu pislik çukurundan çıkacağız. Sonra daha da büyük bir ordu kuracağım ve Eski Tanrılar'ı sonsuza dek yok edeceğim."

"Seninle gitmektense ölmeyi tercih ederim," diye hırıldadım.

O güldü. "Yine de, isteğin ne olursa olsun, benim olan bir şeye sahip olduğun için benimle geleceksin."

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Üzerime eğildi, parmakları sol göğsüme bastırdı. "Ve bir gün, onu geri almanın bir yolunu bulacağım, bunun için onu çıplak ellerimle söküp çıkarmak gerekse bile." Parmaklarını kıvırdı ve çekip aldı.

Kalbim sıçradı—korku ya da üzüntüden değil, sanki o düşünceyi *beğenmiş* gibi.

sanki o düşünceyi sevmiş gibi.

Onunla yeniden bir araya gelmek istiyordu, istiyordu.

Aklım başımdan gitti—bu kalp benim değildi. Hiçbir zaman benim olmadı.

Her zaman

ona aitti. Benim bedenim sadece onun bekçisiydi.

Aurelius'un kalbinin içimde atmasının, ona olan hislerime ne kadar etkisi vardı? Hislerimin hiçbiri gerçek miydi?

Bu hayatta onunla ilk tanıştığım anı, ona karşı çok çabuk hissettiğim yoğun duyguları düşündüm. Kendimle o kadar savaşmışım ki, sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordum - zihnim Von'u desteklerken, kalbim Aurelius'u istiyordu.

Ama o zaman anlamadığım şeyi şimdi anlıyordum: Göğsümde atan kalp Aurelius'u seviyordu. Ama ben hiç sevmemiştim.

... Asla sevmemiştim.

Bu aydınlanma beni bir heyelan gibi vurdu, ama geçmiş hayatımın ne kadarının tam bir yalan olduğunu fark ettiğimde keder çukuruna düşmek yerine, tek hissettiğim şey...

Özgürlük.

Sanki ilk nefesimi aldığım günden beri yaşadığım kafesin kapısı nihayet açılmıştı ve artık kanatlarımı açıp bağımsızlığımı bulabilirdim.

İçimde, sık sık kopuk kaldığım tanrıça tarafımın gülümsediğini hissettim.

Ve o bunu benimle paylaştığında, binlerce unutulmuş anı anında canlandı.

Tanrıçanın, kocasının ne zaman ona zaman ayıracağını merak ederek, yalnız saray koridorlarında yürüdüğü anıları.

Sözünün değerli görülmediği için konsey toplantılarına asla kabul edilmeyen bir tanrıçanın anıları.

Her zaman *prens*es olarak selamlanan, asla kraliçe olarak selamlanmayan bir tanrıçanın anıları
çünkü kocası, kral, buna asla izin vermezdi.

Ama tüm anılar arasında en çok öne çıkan, tanrıçanın kocasının tahtının yanında *durduğu* anıydı — gün be gün, yıl be yıl, on yıl on yıl, yüzyıl yüzyıl.

Ve sadakatine rağmen, kendisine hiç taht verilmedi. Kralın yanında sefil bir tabure bile verilmedi.

"Söylediklerimi duydun mu Aurelia?" Aurelius sordu, kralın sesi kazma, emri ise çekiç gibiydi, beni düşüncelerimden kopardı.

Aurelia.

O *isim*... O bana bir isim vermeden önce, *kendi adını* vermişti. Çünkü ona göre ben asla kendim değildim. Ben her zaman onun bir uzantısıydım, onun beni yaratmış olduğu şeyin bir uzantısıydım. Soğuyan damarlarım bir ateş damlasıyla ısındı - onun üzerimdeki etkisi azalmaya başlamıştı.

İçimde ilahiliğimin yayıldığını hissettim. Bu his, o his, o gün eğitim barakalarında askere alınan adamların bileklerindeki kelepçeleri erittiğimde hissettiğim hisle aynıydı. Bir tanrıçanın yardımına geldiğini düşünmüştüm.

Ama şimdi hepsinin *benim* yaptığım olduğunu anladım.

"O..." Dişlerimi sıkarak, "benim adım değil."

"Öyle mi? Öyleyse söyle, adın *ne*?" Gözleri benimkilere doğru kayarken, gözleri yarık gibi daraldı. "Belki de Ölümün Fahişesi'ni tercih edersin?"

"Benim adım Sage!" diye bağırdım, sözlerim bir koçbaşı gibi... ölümlülüğümü parçalayıp *beni serbest bıraktı*. Daha önce hiç hissetmediğim bir güçle dolup taşarak, beni hapseden zincirleri çekerek ileri atıldım. Üzerimdeki tahta direk, benim gücüm — bir tanrıçanın gücü — karşısında bir kez inledi ve 25 cm x 25 cm'lik direk ikiye bölündü. Tahta direk yere çakılırken, ben de kenara atladım ve direğin yatağa çarpmasından kıl payı kurtuldum.

Yatağın ayak ucunu geçmek üzereydim, atlamak üzereydim ki, arkamda sürüklenen zincir gerildi. Panik içinde arkama baktım ve zinciri tutan şeyi, daha doğrusu kişiyi gördüm: Aurelius. Tanrısal gücüyle zinciri geriye doğru çekerek bana doğru uçmamı sağladı, sağ kolum doğal olmayan bir açıyla büküldü.

Kulağımda grotesk *bir patlama* sesi duyuldu, ardından omzuma kadar yayılan beyaz sıcak bir acı geldi. Aynı anda, olanları anlamaya çalışırken boğazımdan bir çığlık çıktı, ama düşüncelerim dağınıktı, acımdan gözüm kör olmuştu.

Zinciri kullanarak beni yataktan çekip yere attı. Yere sert bir şekilde düştüm, düşüşün ağırlığı kalçamın yan tarafına geldi, ama sol omzumdaki acı çok daha şiddetli olduğu için buna pek aldırmadım.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarını yalayıp, tamamen ele geçirmeye çalışıyordu.

Devam et. Devam et, Sage, bir ses — benim sesim — dedi. Bu sözleri kafamda mı yoksa yüksek sesle mi söylediğimi bilmiyordum.

Aurelius üstümde duruyordu, demir zincir onun acımasız tutuşuyla gıcırıyordu. "Sürekli çığlık atmayı bırak ve bana karşı direnme," dedi emredici, asil sesiyle, gözlerinden bir ışık parladı.

Ağzım o kadar hızlı kapandı ki dişlerim takırdadı. Vücudum gevşedi.

Hayır! Bu olamazdı. Onun emirlerinden kurtulduğumu sanıyordum. "Böyle daha iyi," diye yumuşak bir şekilde iç geçirdi. "Senin zihninde senin zihninde benim kontrolümden kaçmakla ilgili tasarladığın sevimli küçük düşüncelerin aksine, içindeki ilahi kan üstüne hizmet etmek için yaratıldı. Ben senin kralınım ve hoşuna gitse de gitmese de, vücudun benim emirlerime hizmet etmek, beni *memnun etmek* için yaratıldı." Öne eğildi ve parmakları yakamımı yakaladı. Onu kullanarak beni ve cansız sol kolumu -ki ekleminden koparıldığından emindim- ayağa kaldırdı.

Acı içimi parçaladı, neredeyse görme yetimi kaybedecektim, ama kendimi bilinçsizliğin diyarında teslim etmeyi reddederek ayakta kaldım. Dişlerimi sıktım, sağ elimi dirseğimin altına soktum ve sarkmış sol kolumu doğal pozisyonuna getirdim. Böylece, biraz rahatladım.

"Bunca yıl boyunca seni nasıl itaatkar tuttum, Moonbeam?" diye sordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "İlk başta, sadece sözlerim bile seni günlerce itaat ettirmeye yetiyordu, ama sen büyüdükçe ve güçlendikçe, sözlü emirlerimin etkisi gittikçe azaldı. Bu yüzden kısa bir süre sonra emirlerime karşı gelebiliyorsun, tıpkı o gece banyo havuzunda yaptığın gibi. Tıpkı şimdi yaptığın gibi."

Evet, o geceyi hatırlıyordum, o benden içtiğinde vücudumu saran muazzam, korkunç acıyı... Hayatımın özünün

ağızına çekildiğini ve her ağır, işkence gibi emişle sonunda bayıldığını hatırlıyorum.

"Ama benim sözümünden daha güçlü olan şeyin ne olduğunu biliyor musun?" Üst dudağını geri çekip köpek dişlerini uzatarak bileğini ağızına götürdü. "Benim ichor'um." Bileğini ısırды, dişleri tertemiz derisinin altına daldı ve ağızını ichor ile doldurdu.

Hâlâ onun son emri altında kilitliydim, izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkarken, ağızımı da ezici bir şekilde bastırdı ve ağızımı açmamı sağladı. Sıcak bir sıvı ağızımı doldurdu ve zengin balın tadı dilimi kapladı.

Ağızını çekince, eli hemen ağızının yerini aldı. Yüzümü kapattı, ağızımı açmamı ve içine zorla soktuğu şeyi dışarı çıkarmamı imkansız hale getirdi. "Yut," diye emretti.

Başımı sallamaya çalıştım, *hayır* demek istedim, ama hiçbirini yapamadım ve boğazımdaki kaslar söyleneni yaptı.

Gözlerimde biriken yaşlar, tanıdık bir mutluluk ve coşku hissinin beni sardığını hissettiğimde kurumaya başladı.

Omzumdaki acıyı uyuştururken, beni doyumsuz bir açlık hissine sürükledi.

Ta ki tek arzuladığım şey... o olana kadar.

Elini ağızımdan çektiğinde altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Daha fazla ister misin?"

Başımı sallarken kendimden nefret ettim. "Lütfen."

"O zaman iç." Elini ağızıma indirdi.

Dilim, kaslı ön kolundan aşağı akan bir damla ichor'u izledi ve vücudum buna tepki olarak titredi. Onun ichor'u ilahiydi. Güçlüydü. Besleyiciydi. Ve bana hissettirdiği şey... her şeyi yapabileceğimi hissettiriyordu.

Her şey olabileceğimi.

Çıkık kolumu destekleyen elim kaydı ve kolum düştüğünde hiç acı hissetmedim. Bileğini dudaklarıma götürürken sımsıkı tuttum ve sonra içmeye başladım.

Vücudum coşkuyla doldu, her şekilde ondan daha fazlasını istiyordu.

Sanki kendi iradeleri varmışçasına, kalçalarım hareket etmeye başladı - acılı bedenimin şimdi başka neye ihtiyacı olduğunu ona iletiyordu.

Beni kollarına alırken, zengin ve derin bir kahkaha attı. Kulağıma fısıldadı, "Artık senin için her şey böyle olacak, Ay Işığı."

Ondan içtiğim sırada, beni gelin gibi yatağa taşıdı, zincirler arkamızda yerde sürükleniyordu. Orada, beni nazikçe yatırdı. Bacaklarımın arasına girerken yatağın ağırlığı altında yatak çöktü. Dizlerini kullanarak bacaklarımı ayırdı, ben de kolundan içmeye devam ettim.

Göğüslerimin arasında parmaklarının okşadığını hissedene kadar çıplak olduğumun farkında değildim — sıcak teninin benim tenime değmesi lüks bir his verdi. Gözlerimi açtım ve onun inanılmaz altın rengi gözleriyle buluştum.

Onlarda sadece güven buldum ve mutlu, inanılmaz derecede mutlu bir şekilde kendimi ona teslim ettim.

"Hoş geldin..." Eli karnımdan aşağı doğru kaydı, gittikçe aşağıya doğru... "Aurelia."

Kırık kabuğumdan sıyrıldım ve zihnimin ormanına kaçtım.

Orada, güçlü, sallanan bir meşe ağacının koruyucu gölgesinde sığınak buldum.

Gölgesinde güneş beni bulamıyordu.

Chapter 58

Sage

Yüzlerce göz bizi izliyordu, ama umurumda değildi.

Tapınağın vitray pencerelerini hayranlıkla seyretmekle meşguldüm. Daha önce hiç görmediğim renklerle parıldıyorlardı — turuncu, kırmızı ve sarı renklerin bu kadar çok tonu olabileceğini kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum.

Yere oturdum, üstüne güneş oyulmuş yaldızlı tahtın yanına yaslandım. Eski kral ve kraliçeye ait tahtlar kaldırılmıştı ve şimdi sadece biri kalmıştı. Kraliçe ve çocuklarına ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu ya da saçma sapan peruklarını da umursamıyordum.

Yavaşça kıkırdadım ve bir el yanağımı okşadı.

Başımı kaldırdım ve altın rengi gözler benimkilerle buluştu. Yukarıdaki Yaratıcı, nasıl...

"Tanrısız hissediyorsun, Ay Işığı." Aurelius'un sesi kulağımdaydı, vücudu benim üzerimdeydi...

Hayır!

Düşünceden uzaklaştım ama elinden değil. *Asla* elinden değil. İçimde güçlü bir şekilde titreyen, beni bekleyen güzel ichor'unu duyabiliyordum.

Ağzım sulandı. "Lütfen," diye fısıldadım.

O gülerek beni nazikçe azarladı. "Sonra, Aurelia, taç giyme töreni bittiğinde."

Memnuniyetsiz bir nefes verdim ve sabah duası yöneten rahibe ile genç bir kadının bize yaklaşmasını izledim. Bu odadaki her şey gibi, rahibenin giydiği yaldızlı cüppeler de inanılmaz derecede güzeldi; parıldamaları bana parıldayan suların üzerine düşen güneş ışığını hatırlattı. Yanındaki genç kadın, üzerinde gururla duran yakut ve altın taçlı kırmızı bir yastık taşıyordu. Taçtan, tahtın tepesindekilere benzeyen uzun sivri uçlar yükseliyordu. Rahibe, Aurelius'un başına takmadan önce, herkesin görebilmesi için tacı dikkatlice kaldırdı.

"Seni Edenvale'in efendisi ve koruyucusu Kral Aurelius ilan ediyorum," dedi ve bir adım geri çekildi.

Halk alkışladı, alkışları kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bir yaylı dörtlü çalmaya başladı ve alkışlar kesildi. Keman, çello ve viyola kombinasyonu çok güzeldi ve titrek bacaklarım izin verseydi, dans ederdim.

Kalabalığa baktım ve tanıdık bir yüz gördüm. Arkyn ön sırada oturuyordu ve gözleri bana dikilmişti. Hiç bu kadar üzgün *görmemiştim*.

Ve hayatım boyunca, bunun nedenini anlayamadım.

Chapter 59

Sage

Bir şey boğazıma itildiğinde metal dişlerime sürtündü ve öğürme refleksimi tetikledi. Boğuldum ve midem kasıldı, birkaç saniye sonra midemdeki her şeyi yemek boruma sıkıştırıp dışarı fırlatacaktım.

Her neyse, ağızımdan kaydı ve ben dik bir şekilde yan çevrildim, göz kapaklarım genişçe açıldı. Eller saçlarımı geriye doğru tutarken, aslan postunu andıran kürk battaniyenin üzerine bol miktarda altın rengi sıvı kustum.

Gözlerim yanarken yaşlar akmaya başladı. Asidik içeriğin iğrenç kokusu burnumu yakarken, midem bir kez daha şiddetli bir şekilde bulandı.

Tekrar kustum.

Ve tekrar.

Ve bitirdiğimde, eller beni sıcak bir gövdeye geri çekti. Bir şey ağızımı sildi — bir tür bez. Bir el nazıkçe yanağımı okşadı ve çaresiz bir ses sordu: "Sage, beni duyabiliyor musun?"

Ses tanıdıkta, ama zihnim bulanıktı ve kim olursa olsun, kim olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Onun nesi var?" diye endişeli ses başka bir yöne doğru bağırdı, artık bana yönelmemişti. Sanki havada dans eden notaları görebiliyormuşum gibi sesi takip ettim. Ses, şuraya ulaştı...

"Bir iblis gibi bir adam," diye fısıldadım, tanıdık kelimeler içimde bir şeyleri tetikledi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Taş duvara yaslanmış devasa karanlığa sorarken sesim çatladı, "Von?"

"Tam olarak değil, küçük güvercin," derin bir bariton sesi gürledi, ses şakacı ve alaycıydı - ve tanrılar, *ona* çok benziyordu. "Karıncalanmanın ichor'u afyonun iki katı etkiye sahiptir. Onun etkisinden kurtulması biraz zaman alacak," dedi, sesini beni tutan kişiye yönelterek.

Gözlerimi ovuşturarak, görüşümdeki bulanıklığı gidermeye çalıştım. Von olmadığını söyleyen bourbon sesine inanmadım, ama ne zamandan beri bana *küçük güvercin* diyordu?

"Ona yardım etmek için başka bir şey yapabilir misin?" arkamdaki ses endişeyle sordu.

"Parmağımı boğazına sokmak yapabileceğim en iyi şeydi. Onu Lanetli Topraklar'a gölge yürüyüşüyle götüreceğim. Orada iyileşecek," dedi, omuzlarından iterek bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Beni Lanetli Topraklara mı götüreceksin?" diye sordum, yorgun zihnim bir çocuğunki gibiydi, dört parçalı bir yapbozun iki parçasını tutmuş, hangi parçanın nereye ait olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Evet, Sage. Ezra orada olacak. Kolunu iyileştirmeye yardım edecek," dedi başımın hemen üstündeki ses.

Boynumu uzatıp yukarı baktım ve tanıdık gri-mavi gözlerle karşılaştım. Heyecanlı bir çığlık dudaklarımdan çıktı — *o gözleri tanıyordum*. "Kaleb," diye mırıldandım. Elimi uzattım ve kafasını okşadım, ama yanlış hesapladım ve neredeyse gözüne batırıyordum. Dilimi çıkardım, konsantre oldum ve tekrar denedim.

Elini nazikçe bileğime koydu. Bana gülümsedi, dağınık sarı saçları öne düşerek erkeksi yüz hatlarını çerçeveliyordu. "Buradayım," diye beni sakinleştirdi.

Sözleri sıcak bir battaniye gibiydi — o kadar sıcaktı ki, onları kendime daha da yaklaştırdım.

Kaleb başını geriye doğru eğdi. Bu açıdan, kirli sarı saçlarından birkaç ton daha koyu olan, gün içinde uzayan sakalları görünmeye başlamıştı. Parmaklarımı kesilmiş, sert sakalların üzerinde gezdirdim, ses çıkaracaklar mı diye merak ediyordum.

"Kralın danışmanı ne olacak?" diye sordu Kaleb, boğazı titreyerek. Adem elmasını dürtmek istedim, ani çekiciliği bir köpeğin burnuna benziyordu, oh, ne kadar da dürtülebilir.

Denedim ama başarısız oldum.

Kaleb iç geçirdi ve elimi yakaladı, nazıkçe göğsüme geri indirdi. "Babasına ihanet ettiği için ne tür sonuçlarla karşılaşırса karşılaşsın..." Von benzeri homurdandı, "...bu onun sorunu."

Kaleb parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve uzun bukleleri dalgalı bir görünüm aldı. "Bize onu nerede bulacağımızı söyledi. Onu burada bırakmak içime sinmez..."

Kralın danışmanı mı? Birkaç paslı dişli döndü...

"Arkyn?" diye sordum, parmakları fazla gibi görünen bulanık elim Kaleb'in bileğine düştü.

Kaleb içini çekti, "Gördün mü? Kafası uyuşturucuyla bulanık haldeyken *bile* olayları birleştiriyor. İkimiz de biliyoruz ki, ayıldığında ona onun bize yardım ettiğini ve sonuçlarına katlanmak için onu terk ettiğimizi söylediğimde, inatçı kışını buraya getirip ona yardım etmeye çalışacak. Ve sonra onu tekrar kurtarmak zorunda kalacaksın."

"Haklı," dedim derin bir sesle, bir parmağımı havaya kaldırıp herkesin görmesi için sallayarak.

Erkek, göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle homurdandı. "Peki, kralın pisliğine yardım edeceğim. Ama tek bir şartla."

Kaleb başını salladı. "Tamam. Ne şart?"

"İlk çocuğunu istiyorum," dedi erkek, kötücül bir gülümsemeye.

Kaşları çatıldı. *Bu hiç adil görünmüyordu.*

Kaleb, "İlk çocuğumu mu?" diye kekeleydi.

Ben ciddiyetle başımı salladım ve "O öyle dedi" diye mırıldandım.

"Evet," dedi erkek gülerek, sesi Von'un ki gibi zengin ve neşeli değil, daha çok... kaotik, sanki dört tekerleği de tam çalışmıyor gibi. "İstedğim bu."

"Ama..."

Adamın kahkahası Kaleb'in sözünü kesti. "Sakin ol, sadece dalga geçiyorum.

Ayrıca, ilk doğan anlaşması daha çok kız kardeşimin işi.

Başım, başlangıçta Von sandığım erkeğe doğru döndü. Artık, her ne kadar ikisi de aynı kalıptan çıkmış gibi görünseler de, aralarında büyük bir fark olduğunu anlıyordum.

Gözlerimin önünde ortadan kaybolduğunda, etrafında kayan gölgeler yoktu. Hayır, sadece vahşi bir karanlık ve duman bulutu vardı.

"Nereye gidiyor?" Kaleb'e fısıldadım, aniden duvarların kulakları olup beni dinleyeceğinden korktum. Onlara yorgun bir şekilde baktım.

"Arkyn'i bulmaya gidiyor, sonra da bizim için geri dönecek." Kaleb içini çekti, yorgun bakışları benimkilerle buluştu. "Sanırım."

"Bu çok güzel," dedim esneyerek.

Kaleb'e sarıldım ve gözlerimi kapattım — uykunun tatlı cazibesi beni çağırıyordu.

Chapter 60

Adaçayı

Biberiye, nane, lavanta ve tam olarak tanıyamadığım başka bir bitkinin kokusu etrafımda yayıldı ve koku alma duyumu iyileştirici bir kokuyla doldurdu.

Yavaşça bilincime geri dönerken göz kapaklarım açıldı.

Yatağında bulanık görünümlü bir çocuk oturuyordu. Sanki uykuyla mücadele ediyormuş gibi başı öne doğru eğilmişti ve tam da yatağa başını koymak üzere olduğunu düşündüğüm anda, irkildi ve birden dikleşti.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Görüşüm netleşti ve...

"Uyandın!" Graiyson heyecanla titreyerek, tüm gücüyle bağırdı.

"Öyleyim," diye boğuk bir sesle cevap verdim, kalbim mutlu bir şekilde çarpıyordu. Onu görmek güzeldi.

"Nasıl hissediyorsun? Masal prensesleri gibi uzun zamandır uyuyordun. Ama saçların başka bir hikaye anlatıyor. Görünüşe göre Kuyu'daki farelerden biri saçlarından yuva yapmaya karar vermiş." Neşeyle kıkırdadı.

Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama sızdı.

Etrafıma baktım. Beni çevreleyen devasa bir çadır vardı, sıcak ve temizdi ve çok sayıda bitkinin kokusuyla doluydu. Odada on iki

tek kişilik yatak vardı, her iki tarafta altı tane. Hepsi boştu, tabii benim yattığım hariç.

Kaşlarımı çattım. "Neredeyim ben?"

"Revirdesin," dedi Graiyson, her zamanki gibi neşeli bir sesle.

"Anladım, ama tam olarak nerede?" diye sordum, sağımdan gelen ağır kumaşın hışırtısı dikkatimi çekti.

"Sen Lanetli Topraklarda'sın," dedi Ezra, bir elinde hasır sepet, diğer elinde bastonuyla çadırın girişinden içeri girerken. Süt beyazı gözleri benim yönüme doğru baktı, ama boş boş bakıyordu.

"Ezra?" diye inledim, gözlerim yaşlarla doldu.

"Merhaba, çocuğum," diye gülümsedi, bastonunu bir yandan diğer yana sallayarak yatağımın başına doğru sendeleyerek yürüdü, yaklaşırken omuzları ritmik bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyordu. Bastonunu yatak başlığına vurdu, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. Sepeti güçlü bir gürültüyle yere bıraktı. Şüpheyle omzumun üzerinden baktım, sepetin taşlarla dolu olduğunu umuyordum. Bir bakışla bunu doğruladım. Üstüne birkaç böğürtlen serpiştirilmişti; bu mevsimde onları nereden bulduğunu benim için bir muammaydı.

Ezra, patates çuvalı gibi yatağa çöktü, bacakları önünden dışarıya doğru uzanıyordu. "Böylesi daha iyi," dedi yüksek sesle nefes vererek. Bastonunu kucağına koydu ve elini uzattı, tıpkı bir annenin çocuğunun elini tutmasını istediği gibi.

Elimi onun eline koydum ve yüzünde anında bir gülümseme belirdi. Sıcak parmakları benim parmaklarımı nazikçe kavradı ve hafifçe sıktı. Graiyson'a seslendi: "Bize biraz zaman verir misin?"

Graiyson başını sallayarak yataktan kalktı. "Diğerlerine uyandığını söyleyeceğim," dedi heyecanla.

"Öyle yap," dedi Ezra gülümseyerek, gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri kırışarak - kırışıklıkları iyi yaşanmış bir hayatın kanıtıydı.

Graiyson çadırdan çıktıktan sonra Ezra, onun gidişine memnuniyetle başını salladı. Diğer eli benim elim üzerine düştüğünde sesi yumuşadı. "Bana her şeyi anlat," dedi, bu üç küçük kelime kalbimi ısıttı - ki, kendime hatırlattım, bu kalp tam olarak bana ait değildi.

Ona aitti.

...onun.

Vücudunun benim üzerimde olduğu anılar, dudaklarının benim dudaklarımı öptüğü anılar ve onun... *Hayır!*

Anıdan uzaklaştım ve Ezra'ya olan biten her şeyi anlatmaya odaklandım - o hariç her şeyi.

Onu... Asla kimseye anlatmayacaktım.

Son birkaç ayda olanları anlatmayı neredeyse bitirdiğimde, Ezra'nın eli tüm bu süre boyunca benim elimden hiç ayrılmadı, çadırın kapısı açıldı ve içeriye, şişmiş ciğerlerimin nefesini kesen bir erkek girdi.

Obsidiyen gözleri benimkilerle buluştu.

Ama o bağlantı, aramızda bir sarmaşık ya da ip gibi bir şeyin bağlandığını hissettiren bağlantı, yoktu. Yüzünün geri kalanını inceledim ve Von ile aynı gözlere sahip olmasına rağmen, onun Von olmadığını fark ettim.

Von'da olduğu gibi, parmak uçlarında gölgeler kalmıyor ya da ayaklarının etrafında sadık bir ev kedisi gibi kıvrılmıyordu. Onun yerine, kokusuz bir duman ondan yükseliyordu — sanki o, bir rüzgâr esintisiyle yıkıcı alevlere dönüşecek olan, için için yanan bir ateş gibiydi.

Hafif zırh gibi görünen oniks deri, botlu topuklarından ince, dar beline ve geniş, çok geniş omuzlarına kadar dağ gibi vücudunu sıkıca sarıyordu. O kadar genişti ki, sanki her sabah kahvaltıdan önce Selenian Denizi'nin tamamını yüzmüş gibi görünüyordu.

Bakışlarım onun sırttan yüzüne geri döndü. Yüz hatları Von'unkinden biraz daha inceydi, ama Tanrım, ikisi o kadar benziyorlardı ki, ikiz kardeş gibi görünüyorlardı. İkizlerden bahsetmişken, alt dudağının altında iki tane aynı piercing vardı, yerleri bana bir yılanın dişlerini hatırlattı. Onların üzerinde bir burun halkası vardı. Yakışıklı yüzünün sol tarafında, alnından elmasla oyulmuş çenesine kadar uzanan bir yara izi vardı — mükemmel bir tuvaldeki bir çatlak gibi.

Von'un bahsettiği kardeşi *miydi*?

Bu kesinlikle mantıklıydı. Belamour'dayken Von, kardeşinin Ruh Alemi'nde olduğunu söylemişti ve ben bunun öldüğü anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama hayır, önümdeki karanlık, ruhani erkeğe bakınca, onun hayatta olduğunu anladım. Ve eğer o Von'un kardeşi ise, bu onu...

"Sen bir tanrısın," dedim açıkça, o uzun bacaklarıyla mesafeyi kat ederek bana doğru yürürken.

"Bunun farkındayım." Dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kadınlar, bacaklarımın arasında olduğumda hep aynı kelimeleri haykırırlar." Sesi dilimde lüks çikolata gibi tadı vardı; zengin, koyu ve tehlikeli, bir kez tattığınızda bir taneyle yetinemeyeceğiniz türden.

Ezra dilini şaklattı. "Folkoln."

O, yumuşak, kadifemsi bir kahkaha attı. "Sorun ne, Ezra?" Ona göz kırptı. "Yüzyıllar önce sana yaptığım teklif hâlâ geçerli."

Ezra dişini emdi. "Hastalık kapmak istemem."

Bu onu daha da güldürdü, yanlarındaki duman oksijenle beslenmiş gibi hafifçe büyüdü. Tek siyah kaşını kaldırdı, sırtan dudaklarının kıvrımı Von'unkini bile aşabilecek kadar kendini beğenmiş bir kibir yayıyordu. "Hadi ama, *yaşlı* kız. Temiz olduğumu biliyorsun."

"Ayakkabımın tabanı kadar temiz," diye azarlayarak mırıldandı ve başını sallayarak sözünü bitirdi. "Ve benden beslenmeyi bırak, seni enerji emen sülük. Ne yaptığını biliyorum."

Dudaklarını yaladı, ateşli siyah irislerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Ama tadı çok güzel, Ezravaynia. Her zaman öyleydi."

...ondan beslenmeyi bırakmak mı? Yıllar önce yapılan bir teklif mi?

Ezravaynia?!

Başımı çevirip Ezra ve Folkoln arasında gidip geldim. "Burada tam olarak neye bakıyorum?" diye ikisine de sordum.

"İki eski dostun sohbeti," diye Folkoln ilk cevap verdi, bakışları bana kaydı. Ezra'ya baktım. "Ne kadar *yaşlı*?" *Sadece* yaşını sormuyordum.

"Yaşlı," dedi çarpık bir gülümsemeyle, kör gözleri hiçbir şeye bakmadan. Nefes aldıktan sonra, "Ben ölümsüzüm, ancak tanrıça unvanını hiç kabul etmedim, çünkü gerçekte ben tanrıça değilim. Ben ilahi olandan çok daha eski bir şeyden geliyorum, insan dilinin aktardığı değişen dillerden çok daha eski. Görüyorsun ya, çocuk, benim ne olduğumu ifade eden kelime artık yok."

"Anlamıyorum," dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Yıllar boyunca yaşlanmanı izledim. Görme yeteneğini kaybetmeni de izledim." Kaşlarımın arasındaki boşluk buruşmuş bir kağıt parçası gibi kırıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Elimi sıkıca tuttu ve doğrudan bana seslendi. "Çünkü ben ölümlü olarak yaşamayı seçtim, onlar gibi hayatı deneyimlemeyi seçtim."

Ve nerede olduğunu bilmiyorum, ama içimde bir yerlerde, onun sözleri tanıdık bir teli, bir duyguyu tetikledi, çünkü bir zamanlar ben de aynı şeyi yapmak istemiştim. "Bu yüzden mi bedenim ölümsüzden çok ölümlü gibi davranıyor?" diye sordum ona. "Bunu kendim mi seçtim?"

O başını salladı.

"Peki bu beni ne yapar?"

Elimi bir kez daha sıktı. "Bu seni özgür kılar."

Ve bu benim sorduğum şey olmasa da, cevabı daha anlamlı olamazdı. Geçen hayatımda, çoğu zaman özgürlüğü hiç tatmamıştım. Hayatım, kocama hizmet etmek ve iyi, sevgi dolu bir eş olmak etrafında dönüyordu, oysa o beni hiç onurlandırmamıştı, benim onu onurlandırdığım gibi değil, hatta ona yakın bile değildi. Ve ben tüm bunlara göz yummuştum.

O zamanlar, olmam gereken kişinin hayaletinden başka bir şey değildim.

Sadece ölümlüler gibi renkli bir hayat yaşamak isteyen bir hayalet. Sadece *hissedebilmek* için.

Ve bu hayatta yeniden doğduğumda, tam da bunu yaptım.

Çocukluğum kahkahalarla boyanmıştı, Kaleb ve ben çıplak ayakla ağaçların arasında koşarken, "beni yakalayamazsın!" diye bağırırken, diğeri tam da bunu yapmaya çalışıyordu. Ergenlik yıllarım ter ve hayal kırıklığıyla şekillendi, Ezra ile antrenmanlar, Lanetimi nasıl geliştireceğimi, bana hiç bahsetmediği bir savaş için nasıl savaşacağımı öğrenmekle geçti. Ve yetişkinliğe ulaştığımda, dostluk bağları beni bu kısa hayatın en zorlu dönemlerinden geçirdi, kardeşim benden alındığında.

Her şey — iyi, kötü, kalp kırıklığı — tek bir şeye işaret ediyordu.

—*Hayatta kalmıştım.*

Ve tüm bu süreç boyunca yanımda olan bir kişi vardı... Ezra'ya döndüm, sesim duygudan titriyordu. "Teşekkür ederim."

"Bu hayatı mümkün kılan benim fedakarlığım değildi," dedi. Kaşlarını çattım. O değilse... "O zaman kim?"

Ama cevap Folkoln'dan geldi. "Kardeşimin fedakarlığıydı. Senin mutluluğunu bulabilmen için kendi mutluluğunu feda etti."

Chapter 61

Sage

"Sage!" Harper, gülümseyen dudaklarında kırmızı bir iz bırakarak çadırın içine girerken haykırdı. Sesi, Von ile ilgili çelişkili düşüncelerimden beni kurtardı; bu konuda ne düşündüğümü bilmiyordum. Bizimle ilgili her şey kafa karıştırıcıydı. Ama en iyi arkadaşım ile yeniden bir araya geldiğim için bu düşünceleri bir kenara atmaktan çok mutluydum.

Harper koşarak geldi ve kollarıyla boynuma sarıldı. "Seni görmek çok güzel."

Ben de ona sarıldım, daha önce çıkmış olan kolumun artık düzgün çalıştığını fark edince şaşırdım. Ezra'nın bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Eminim yanıma baksam, ok yarası da iyileşmiş olurdu, ama üzerinde tuhaf, deriye benzeyen tüyler çıkmış olabilirdi. Ezra'nın karışimleri, tonikleri ve merhemleri her zaman birkaç garip yan etkiyle birlikte gelirdi.

Harper'la yeniden bir araya gelmenin gözlerimi yaşartmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. O geri çekildiğinde, kendi gözlerinden akan birkaç damla gözyaşını hızla sildi. Birbirimize iyice baktık ve gülümsemeye başladık.

Ryker dudaklarında büyük, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle içeri girdi. "Merhaba, uyuyan güzel." İkizler yer değiştirdiler ve o bana sıkıca sarıldı—

ruhımın derinliklerinde hissettiğim türden bir kucaklama.

"Onu sıkıştırmayın," dedi Harper, Ryker'ı uzaklaştırırken azarladı. Kısa bluzunun etek ucuna asılı boncuklar, hareket ettikçe tıkırdadı. Sıkı deri pantolon giymişti, kalçalarına kadar inen pantolon, oyulmuş karın kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Çadır bir kez daha açıldı. Bu sefer gelen Kaleb'di. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. Birkaç saniye içinde yanıma gelip beni kollarına aldı. Beni sıkıca kucakladı. "İyi olduğuna çok sevindim," dedi, yüzünü boynuma gömerek.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştirdim ve ben de onu aynı şekilde sıkıca kucakladım.

Bir süre öyle kaldık — Kaleb'in kucaklaması bitkin ruhumu canlandırdı.

"Beni bulduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Geri çekildi ve gri-mavi gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu, bu da bir süredir uyumadığını gösteriyordu. Omzunun üzerinden, benim yatağımın karşısındaki boş yatağa uzanmış olan Folkoln'a işaret etti. Komik derecede büyük botları - belli ki Von gibi kocaman palet ayakları vardı - yukarı kaldırılmıştı ve elleri başının arkasına koyulmuştu.

"Folkoln ve ben bunu tek başımıza yapmadık," dedi Kaleb.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Hala buna inanamıyormuş gibi, omzunu silkerken başını hafifçe salladı. "Kralın danışmanı Arkyn, Folkoln ve bana Aurelius'un seni nerede tuttuğunu gösterdi. Kale'nin kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir bölümündeydi. Ve çok sıkı korunuyordu. Arkyn, muhafızlara başka bir yerde ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bize sana ulaşma şansı verdi."

Bu bilgiyi bir an için sindirdim. Arkyn bana... yardım mı etmişti? Ama bu, babasına karşı geldiği anlamına gelirdi. Aurelius onun yaptığını öğrendiğinde - ki öğrenecekti, çünkü Arkyn yalan söyleyemezdi - bunun tek bir anlamı olacaktı...

"Aurelius bunun için Arkyn'i öldürecek," diye patladım, sesim aciliyetle doluydu. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

Kaleb omzunun üzerinden, "Söylemiştim"

dedi. "Evet, söylemiştin" diye düşündü

Folkoln.

"Şimdilik güvende. Folkoln ona bir süre saklanabileceği bir yer verdi," diye beni sakinleştirdi Kaleb.

Folkoln'a baktım, dudaklarının kötü bir şekilde kıvrıldığını fark ettim ve hiç de rahatlamadığımı fark ettim. Ama en azından Arkyn *güvende* olacaktı... sayılır.

"gibi" kısmı üzerinde.

Çadırın girişinden daha fazla hareket geldiğini duydum ve kim olduğunu görmek için baktım. Lyra orada duruyordu, eli Graiyson'ın elini tutuyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Fiziksel özellikleri pek benzer değildi ama yan yana gördüğümde büyük ceylan gözleri her şeyi ele veriyordu. *Demek* bu yüzden gözleri tanıdık gelmişti. Graiyson ve Lyra kesinlikle kardeşlerdi.

Kaleb, iki kardeş yatağın yanına yaklaşınca geri çekildi. Serbest eliyle, narin beyaz dantelle süslenmiş pembe eteğinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı.

Kağıdı açtım ve süslü yazıyı okudum.

*Thank you for giving me my brother back.
I owe you everything.*

Ve tekrar baktığımda, Lyra ağlıyordu, küçük omuzları titriyordu. Onun herhangi bir ses çıkardığını ilk kez duyuyordum. Dizlerinin üzerine çöktü, elimi tuttu ve alnına bastırdı.

Graiyson kız kardeşine sarıldı, titrek bedenini kucaklarken kızıl saçlarını boynuna yapıştırdı.

Gözlerim buğulandı. Yavaşça başımı salladım. "Ama bu sadece benim başarım değildi." Ryker'a baktım. "Onları sonuna kadar sen götürdün."

"Hayır, Sage, bunun için kendime pay çıkarmayacağım." Ryker başını salladı. "Onlara umut veren sendin... Onları kurtaran sendin."

Graiyson başını kaldırdı. "Sen olmasaydın hâlâ orada olurduk." Elini çadırın girişine doğru uzattı. "Oradaki herkes bunu biliyor."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Bu, bir araya getirdiğin tek aile değil, Sage," dedi Harper yumuşak bir sesle, Lyra'nın arkasına geçip elini omzuna koyarken.

"Seni bekliyorlar," diye bağırdı Graiyson. Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve kırık dişi ortaya çıktı. "Dışarı çıkıp bir bakmalısın."

"Graiyson, daha yeni uyandı," diye azarladı Harper. "Yatakta dinlenmesi gerekiyor." "Yeterince dinlendi," dedi Ezra. Elini yataktan kayarak giriş kapısına doğru yürümeye başladı. "Gel,

çocuğum. Gel de ne yaptığını gör."

Cevap için Harper'a baktım.

"Ezra sana izin veriyorsa, gitmende bir sakınca yok herhalde." Diye cevapladı. Harper içini çekti ve başını salladı, uzun at kuyruğunun uçları omzundan düştü. Bana elini uzattı. "Hadi, sana yardım edeyim."

Başımı sallayarak kolunu tuttum. Ryker diğer tarafıma geçti ve ikizler birlikte beni ayağa kaldırdı.

Bacaklarımın titremesi biraz utanç vericiydi — yeni doğmuş bir geyik yavrusundan farksızdı — ama acele etmeden yavaşça tekrar yarı yarıya düzgün yürüyebildim.

Graiyson, ben geçene kadar çadırın girişini açık tuttu.

Yorgun gözlerimle gökyüzüne baktım. Güneşi engelleyen tek şey bulutlar olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Soğuk, kışlık bir esinti saçlarımın uçlarıyla oynuyordu ve bu bana Von'u hatırlatsa da, bunun bana rahatlık verdiğini inkar edemezdim.

Öne baktım. Gözlerim aşağı indi ve kalbim durdu.

Karın yeni yağdığı labirentte, önümde düzinelerce insan duruyordu. Birçoğunun yüzünü Kuyu'dan tanıyordum. Bazıları beni görünce kocaman gülümsedi, bazıları ise ağlamaya başladı. Ama hepsinin ortak noktası neydi?

Hiçbiri yalnız değildi. Hepsi birinin yanında duruyordu — sevdikleri, savaşıma nedenleri, umutları.

El ele tutuşan Lyra ve Graiyson, topluluğun içine doğru yürüdüler ve onlara katıldılar. Bana döndüklerinde, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Benim gözlerim de dolmadı desem yalan olur.

Hayat, garip bir şekilde tam bir döngü oluşturuyordu ve bu, o inanılmaz anlardan biriydi. Kulübeyi terk ettiğimde, tek bir görevim vardı: Kaleb'i kurtarmak ve ailemi yeniden bir araya getirmek. Kaleb'i hayal kırıklığına uğratmış olsam da, o yolculuk beni buraya, hayal kırıklığına uğratmadığım insanların önüne getirdi. Yeniden bir araya getirdiğim ailelerin arasına.

Kaleb kolunu omuzlarıma doladı. Dökülmemesi için çabaladığı gözyaşlarını geri çekmeye çalışıyordu, ama pek başarılı olamıyordu.

Hepimiz öyleydik.

Arkama duran ateş ikizlerinin büyüsunü hissettim, ellerini omuzlarıma koyarak ne kadar yakın olduklarını onayladılar. Ryker Kaleb ve benim arkamda duruyordu, Harper ise sağımda.

Sonra eksik parça yanıma geldi.

"Başarı ile başarısızlık arasında ince bir çizgi vardır," dedi Ezra, kolunu belime dolayarak yanıma yaslanırken sesi titriyordu. "Bu zaferle, büyük bir öz disiplin gösterdin. Ve bunun için, evladım, beni gururlandırdın."

Chapter 62

Bilge

Kaos.

Böyle toplantılar için ayrılmış devasa çadırda tam bir kaos ortamı hakimdi – tabii buna toplantı denebilirse. Daha çok bir isyan ortamı gibiydi. Bir sürü ses birbirini bastırmaya çalışarak konuşmaya çalışıyordu, ama bu sadece kaosu daha da artırıyordu. Yanımda duran Harper ve Ryker bile bu karmaşaya katılmıştı.

Eğer daha iyi bilmesem, kaos tanrısı Folkoln'un bu acil toplantının büyük çöküşünde rol oynadığını düşünürdüm, ama o ve Kaleb, ben revir çadırında uyandığım gün Ruhlar Diyarı'na dönmüşlerdi.

Bu bir hafta önceydi.

O zamandan beri, Ryker ve Harper ile hafif antrenmanlara başlamıştım — kale hayatı nedeniyle vücudum formdan düşmüş olduğu için çok yorucu olmayan antrenmanlar. Yine de, keskin kış havasında dışarıda olmak, kaslarımda o tanıdık yanmayı ve ardından gelen tatmin edici ağrıyı hissetmek iyi geliyordu. Piton yılanından esinlenerek yapılmış, hayatımı sömüren korsesiz hareket edebilmek, bir daha asla hafife almayacağım bir özgürlüktü. Güçlerimi kullanabilmek ve parmak uçlarımdan suyun kabardığını hissedebilmek de cabası. Olumsuz tarafı ise,

kabuslarım geri dönmüştü. *Onları* özlememiştim, ama Ezra benimle birlikte onları kontrol etmeye çalışıyordu. Ateş Lanetimle pek bir şey yapmamıştım, çünkü köylülerin yanında onu kullanmaktan rahatsızlık duyuyordum — güvenlik ve diğer nedenlerden dolayı. Ama Ryker, dayanıklılığım normale döndüğünde, beni dağlarda, kimseyi tehlikeye atmadan güvenle pratik yapabileceğim bir açıklığa götüreceğini söyledi.

Antrenmanların yanı sıra Ezra bana Lanetli Topraklar hakkında bilgi veriyordu. Bu topraklar doğu-batı sınırları arasında birkaç bin mil uzanıyordu. Doğu sınırı Selenian Denizi'ne bakıyordu ve bu denize, Sonsuz Sis'in kıyıya çok yakın olmadığı bazı yerlerden ulaşılabilirdi. Orada balıkçılık endüstrisi ve Su Laneti olanlar gelişmişti. İç kesimlerde, Toprak Laneti olanlar, bereketli ve verimli topraklarda çeşitli yiyecekler yetiştirebilecekleri geniş çayırların tadını çıkarıyorlardı. Hava Laneti olanların çoğu, gençlerine rüzgarı kontrol etmeyi öğretebilecekleri Stonehelm Dağları'nın kucağında, Orion's Peak yakınlarında yaşamayı tercih ediyordu.

Lanetliler, Lanetli Topraklar içinde belirli yerlere yönelme eğiliminde olsalar da, kimin nerede yaşayacağına dair belirli kurallar yoktu. Su Laneti'ne sahip biri dağ hayatının kendisine daha uygun olduğuna karar verirse, oraya taşınırdı.

Edenvale ile Lanetli Topraklar'ın birleştiği bölgenin büyük bir kısmı, geçilmez Stonehelm Dağları tarafından kesilmişti. Dağların kuzeyinde, arazi düzdü; orduların geçebileceği kadar düzdü. Savaşlar da burada yapılıyordu. Ezra, bunun sürekli bir halat çekme oyunu gibi olduğunu, bir tarafın kazanıp toprak kazandığını, bir sonraki turda ise diğer tarafın kazanıp geri aldığını söyledi.

On yıllardır durum böyleydi.

Savaşlar sürekli değildi, ancak Lanetliler ne zaman saldırıya uğrayacaklarını bilmedikleri için savaşçılar sınıra yakın kalmak zorundaydılar. Zamanla, kasabalar ve köyler sınır boyunca ortaya çıkmaya başladı; böylece aileler savaşta görev yapan sevdiklerini yanlarında tutabilirdi. Başlangıçta Lanetliler, kraliyetin onları yok etme çabasını bırakacağını umuyorlardı ve bu nedenle köylerdeki evler ilk başta çadırlardı, çünkü genel kanı bunların geçici olacağı yönündeydi. Zaman geçtikçe çadırların kullanımı hiç değişmedi ve bu bir yaşam biçimi haline geldi. Ancak, bazı evler de ortaya çıkmıştı.

Sınır boyunca en büyük kasaba olan Valentia, savaş toplantılarının merkezi olarak hizmet ediyordu. Şu anda bulunduğum yer orasıydı ve birkaç saat önce Ryker ile paylaştığımız haberler hakkında yüksek sesle dile getirilen endişeleri dinliyordum.

Neredeyse elli kadar erkek ve kadından oluşan bir odanın önünde durduk — bazıları yaşlılar, bazıları savaşçılar — ve öğrendiklerimizi anlattık: Yaşam Tanrısı artık kraldı ve yarı tanrılardan oluşan bir ordu kuruyordu.

Bunu duyunca ortalık karışmıştı.

Onlar tartışıp yarı tanrılardan oluşan bir orduyla nasıl savaşacaklarını düşünürken, ben çadırın tam ortasında duran devasa masaya bakıyordum. Cilalı mermer ahşap bir masa idi ve ahşap çok güzeldi, ama benim dikkatimi çeken masanın ayaklarıydı. Her ayağın üzerine bir hayvan oyulmuştu: bir ayı, bir kurt, bir balık ve bir puma.

"Yeter!" Ezra bağırdı ve bastonu ahşap masaya gök gürültüsü gibi çarptı.

Beklendiği gibi, oda sessizliğe büründü — Ezra'nın sesini yükseltmesi pek sık olan bir şey değildi.

"Bir grup sırtlan gibi kavga etmek sorunu çözmeyecek," dedi başını sallayarak. Bastonunu masadan çekip yere indirdi, artritli elleri bastonun sapının üzerine düzgünce düştü.

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu, sesi çakıl gibi çıkan yaşlı bir adam. Bir eliyle uzun, beyaz sakalını okşarken, diğer eliyle uzun saplı piposunun alt kısmını tutuyordu.

"Ona da geleceğim," dedi Ezra, elini ceketinin cebine sokarak bir şey ararken.

Herkes ne olduğunu merak ederek onu izledi.

Bir taş çıkardığında ve onu masaya vurduğunda, neredeyse düşüyordum.

Çadırdaki diğer insanların bakışlarına bakılırsa, onlar da neredeyse düşüyordu. "Bizi kurtarmak için bir taştan fazlasına ihtiyacımız olacak, Ezra," dedi yaşlı adam

, piposundan bir nefes çekerek, ağzından beyaz dumanlar çıkarken. Dumanlara bir göz attı ve dumanlar anında dağıldı.

"Tabii ki bu taş yardımcı olmayacak, Sedric. Sadece cebimden çıkarmak istedim," diye gülerek, ardından memnuniyetle içini çekti. Yan tarafını okşadı. "Çok daha iyi. Bu yaşlı kemiklerim şimdiden daha hafif hissediyor."

Herkes ikinci kez neredeyse düşüyordu.

"Ne diyordun, Ezra?" diye sordu yaşlı adam, Sedric.

Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Hepinizin savaş hazırlıklarına başlamanızı öneririm."

Kestane rengi saçlı bir savaşçı öne çıktı. Bu çadırdaki pek çok insan gibi, onun giysileri de geyik derisinden yapılmıştı, ki bu mantıklıydı, çünkü Ryker bana bu topraklarda geyiklerin bol olduğunu söylemişti. Savaşçının yüzündeki sert ifadeye rağmen, yakışıklı biriydi. Meristone'daki Broken Mare'de olsaydım, ondan hoşlanırdım.

Ama o hayat, artık çok uzak bir hayattı.

Ve şu anda, erkeklerle ilgili yeterince sorunum vardı.

Savaşçı Ezra'ya seslendi. "Yarı tanrılardan oluşan bir orduyla nasıl yüzleşeceğiz? Ne yaparsak yapalım, bizi katledecekler. Onları yenmeyi başarsak bile, Yaşam Tanrısı yenilerini yaratacaktır."

"Koa haklı," dedi Harper, kollarını göğsünde kavuşturarak iç geçirdi.

Birkaç kişi onaylayarak mırıldandı.

"Peki, ne yapacağız? Savaşmayı *denememizi* mi öneriyorsun?" Ryker'ın sesi yanımdan geldi.

Bu düşünce dalgası yayıldı. Çadırda hafif bir sohbet başladı, konuşma ağızdan ağza yayıldı ve giderek daha fazla kişi kendi düşüncelerini dile getirdi. Bazıları Ryker'ın sorusunun cevabını da bilmek istediklerini söylerken, diğerleri farklı fikirler önerdi. Ryker'a baktım, çenesinin sıkı duruşunu ve kaslarının seğirdiğini fark ettim. Ryker'ı nadiren bu kadar... gergin görürdüm ve bunun sadece tartışılan konu yüzünden olmadığını hissediyordum. Bir şey bana bunun

daha fazlası.

Koa, Ryker'a yaklaştı. "Ağzıma laf koyma," diye uyardı.

"Hayır." Von'un büyük saçmalıklar kitabından çıkmış gibi, Ryker'ın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Senin ailenin aksine, bu benim tarzım değil."

"Ryker!" Harper azarladı.

Aynı anda Koa, "Seni orospu çocuğu," diye tükürdü.

Koa saldırmaya hazırlanırken Ezra araya girdi. "Eğer ikiniz köpek gibi davranacaksanız, dışarı çıkabilirsiniz. Ya da dilinizi tutun ve dinleyin." Karar vermelerine fırsat vermek için bekledi. İkisi de bir şey söylemeyince, memnuniyetle başını salladı. "Size yardım edecek bir tanrı var." Bu sekiz kelime, çadırı tekrar kaosa sürüklemek için yeterliydi. Hafif sohbetler, bağırıışlara ve küfürlerle dönüştü, sanki

büyük miktarda oksijen ve kuru odunla beslenen yanan bir ateş gibi.

Sekiz küçük kelime — odayı ateşe vermek için tek gereken buydu.

Ben iç geçirdim, sesim bağırışlar arasında kayboldu. Bu kadar çok insanla bir toplantı yapmanın, Yaşlılar adına kötü bir karar olup olmadığını merak etmeden edemedim. Daha küçük bir toplantı yapsalardı daha iyi olurdu, belki o zaman bir sonuç elde edilebilirdi, çünkü şu anda kimse bir sonuca varamıyordu.

Ezra bastonunu bir kez daha masaya vurdu ve anında yarattığı öfkeli canavarı dizginledi.

Çadır sessizliğe büründü.

Masadan bastonunu çekip, bir genç kız kadar çevik bir hareketle arkasını döndü. "İşte, kurtarıcınız." Bastonunu bana doğrulttu.

Gözler — *çok fazla* — bana çevrildi. "Bana mı?" diye kekeledim.

Ezra bana dişlerini göstererek gülümsedi. Bunun çok daha kötüye gideceğini hissettim. Sonra, dilini ihtişamla süsleyerek, görkemli bir şekilde haykırdı: "İşte, Yaşam Tanrıçasının reenkarnasyonu, Işık Hanım."

Kendimi hazırladım, hepsinin kahkahalara boğulmasını bekledim. Sıradan görünüşümle nasıl göründüğümü biliyordum—burada güneş ışığı gibi parlaklık ya da gölgeli bir aura yoktu. Bende görkemli hiçbir şey yoktu, herhangi bir tür büyüklüğü övünecek hiçbir şey yoktu. Beni...

İnsanlar diz çökmeye başladı. Birbiri ardına.

Yüzüm on ton kadar *garip bir ifadeye* büründü — *Tanrım, ben berbat bir tanrıçaydım.*

"Lütfen bunu yapmayın," solumda duran ve diz çöken genç bir erkeğe söyledim.

"Işık Hanım," diye bir kadın yumuşak bir sesle haykırdı ve o da yere çöktü.

"Uhh, buna gerek yok," dedim ona, ellerimi kaldırarak, durması için işaret ettim

ama yalvarışım kulak ardı edildi, o yere çöktü ve saygıyla başını eğdi.

Ryker yanımda kıkırdadı, derin, gürültülü sesi dikkatimi çekti. Bana göz kırptı ve sonra beni tamamen utandırarak diz çökmeye başladı.

"Tanrım, sen de mi?" diye inledim, elimle gözlerimi gölgeledim, sanki görüşümü engellemek bu garip deneyimi daha da

lezzetli . . .

Öyle
olmadı.

"Tek başına kalmak istemiyorum," diye fısıldayarak, havalı bir şekilde bana söyledi.

Dışlanan tek kişi mi?

Kafamı bir top gibi çevirerek çadırın geri kalanını gözden geçirdim. Koa, Harper ve Sedric dahil herkes diz çökmüştü. Ezra hariç herkes.

Ezra masanın üzerinde oturuyordu, ayakları yamalı, solmuş eteğinin altında ritmik bir şekilde sallanıyordu, eteğin kenarı yıpranmış ve toprağın kokusuyla kaplanmıştı. Hayat boyu süren gezginliklerin bir sonucu.

Kendinden memnun görünüyordu.

"İki yüzyıl önce, Eski Tanrılar'ın çocuklarını Ölümsüzler ve Yaşayanlar Diyarından Arındırılmaktan kurtardın. Bu, birçok nesil önce olmasına rağmen, asla unutulmadı. Senden önceki insanlar

—" diye, avuç içlerini gökyüzüne doğru çevirerek hepsini işaret etti, "—Eski Tanrılar tapıyor olabilirler, ama senin adını da övüyorlar. Çünkü eğer Sen Yaşam Tanrısına karşı gelmemiş olsaydın, bu insanların hiçbiri bugün burada olmazdı... Hiçbiri var olmazdı."

Kollarımı göğsümün etrafında dolaştırdım, sesim belirsizlikle doldu, "Ama ben...

. Ezra, o kişinin kim olduğunu neredeyse hiç bilmiyorum — benim o kısmımı."

Ezra güldü. "Onu son hayatında da bulmak için yıllarını harcadın. Ama kendini keşfetme yolculuğunda yalnız değildin. O yolda seninle birlikte yürüyen biri vardı."

Kimin olduğunu sormama gerek yoktu. Biliyordum.

Gözleri yaramazlıkla parladı. "Belki de ikinizin sonunda yeniden bir araya gelme zamanı gelmiştir."

Chapter 63

Sage

"Yani bana, bunca zamandır Moram'ın Kılıcı'nın nerede olduğunu biliyordun, ama bize bundan hiç bahsetmedin mi?" Ryker inanamıyormuş gibi inledi. Kaslı kolunu, benim oturduğum koltuğun tam karşısındaki koltuğun arkasına atmıştı. Serbest elinde, bacağına bir bardak dengeliyordu, içinde üç parmak kadar taze dökülmüş içki vardı.

"Zamanlama doğru değildi," dedi Ezra, küçük mutfakta dolaşırken, elleriyle yıpranmış ahşap tezgahı okşayarak bıraktığı kaşığı arıyordu. Ezra'nın hazırladığı karışımı denetlemek için mutfakta duran Harper, kaşığı Ezra'nın eline yaklaştırdı. Ezra kaşığı hissettiğinde, zaferle gülümsedi ve sokakta bozuk para bulan fakir bir adamdan daha hızlı bir şekilde kaşığı kapıştı.

Ryker'ın koyu kahverengi gözleri benimkilere kayd. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ruhlar Alemi, bilsem ne yapardım." Omuz silktim ve meşgul bir arı gibi çalışan Lyra'ya baktım. Yere çapraz bacaklı oturmuş, Ezra'nın tarifine göre Moram'ın Kılıcı'nın resmini çizmek için kahve masasının üzerine eğilmişti. Lyra'nın parmakları, çizim yapmak için kullandığı kömür çubuğundan dolayı siyah lekelerle kaplıydı. Bir şekilde, birazını

bulaştırmayı başarmıştı. Graiyson onun yanında oturmuş, kız kardeşinin çalışmasını hayretle izliyordu.

Toplantı bittikten sonra, beşimiz Ezra'nın küçük ama rahat evine döndük. Ben, revirde uyandığım günden beri burada kalıyordum. Harper, Lyra ve Graiyson da burada yaşıyordu, ama Ryker tek başına yaşıyordu. Bu kasabadaki kızların ona nasıl göz kırptıklarına bakılırsa, neden kendi başına kalmayı tercih ettiğini iyi anlıyordum.

Ateş ikizlerinin vücutlarında ölümsüzlerin kanının güçlü bir şekilde aktığını söylemek yanlış olmazdı. Harper'ın esnek vücudu 1,80 metreye uzanırken, Ryker ondan 15-17 santim daha uzundu. İkisi de zengin kahverengi gözlere ve cilde sahipti; ciltleri içten turuncu-kırmızı bir alt tonla parlıyordu. İkisi de çok yakışıklıydı ve bunun da farkındaydı.

"Bu demek oluyor ki..." Ezra, kaynayan otların bulunduğu tencerenin üzerine yüzünü eğip eliyle dumanı kendine doğru çekerek derin bir nefes aldı. Kavisli omuzları nefes verirken çöktüğünde, "Sana söyleyebilirdim Ryker, ama bunun hiçbir faydası olmazdı, çünkü Von'u kurtarma kararı tamamen Sage'e ait."

"Ben mi?" diye patladım, kaşlarımı çatarak şaşkınlığımı belli ettim. "Moram'ın Kılıcı'nın Von'u kurtaracağını söylediğini sanıyordum? *Benim* ne demek istiyorsun?"

"Kurtaracak, evlat, ama onu alabilecek tek kişi sensin." Ezra, tencerenin kenarındaki tahta sapına hafifçe vurdu, birkaç damla su sıçrattı, sonra tencereyi tezgahın üzerine koydu. "Bitti," dedi Harper'a.

Harper, tencerenin altında dans eden küçük alevi gördü ve hemen söndürdü. "Onu alacaksak, nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Ona da geleceğim," dedi Ezra, elini tezgahın üzerinde kaydırarak mutfak duvarlarını çevreleyen açık rafların olduğu yere doğru yürüdü — tıpkı kulübede olduğu gibi. Ezra, boş bir kavanoza uzanmak için parmak uçlarına yükseldi, kolu uzanmaya yetmiyordu.

"Peki nerede o zaman?" diye sordu Harper, Ezra'nın üzerinden uzanarak kavanozu alıp ona uzattı.

Ezra kavanozu kokladı ve sonra sırttı. "Thermes de Luxe."

"Hamam mı?" Harper ve ben aynı anda hayretle sorduk.

Ezra, tencereye doğru telaşla geri dönerken başını salladı. "Moram'ın Kılıcı orada, intikam peşinde olan bir ruhun elinde."

Hamamın intikam peşinde olan bir ruhla ne ilgisi vardı? Kötü bir Savaş Tanrıçası vardı, hepsi bu.

"O bana asla vermez," diye Ezra'ya haykırdım. Von'un kız kardeşini son gördüğümde, işler bir anda kötüye gitmişti, o kadar ki beni boğmaya çalışmıştı.

"Tabii ki sana vermeyecek," dedi Ezra, tencereye doğru geri yürürken. "Ama seninle bir anlaşma yapacak."

"*Anlaşma mı? Benimle mi?*" Kafamı salladım. "Savaş Tanrıçasının isteyebileceği *neyim* olabilir ki?"

Ezra tencerenin içindikileri boş kavanoza kaşıkla aktarmaya başladı ve kör olmasına rağmen bir damla bile dökmedi. Kıkırdadı. "Ben nereden bileyim?"

Bence biliyordu, sinsî yaşlı kadın. Bazen Ezra ile konuşmak, kayalarla konuşmak gibiydi. Onu tanıdığımdan beri böyleydi; yeterli bilgiyi verirdi, ama asla hepsini değil.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim.

Harper, elinde iki fincan buharlı çay ile bize doğru yürüdü. Birini Lyra'nın önündeki masaya koydu, diğerini Graiyson'a uzattı. Graiyson başını salladı. Harper fincanı bana doğru kaldırdı, sessizce isteyip istemediğimi sordu.

Yumuşak bir sesle, "Hayır, teşekkürler," dedim.

Ryker'a baktı, ama elindeki içki bardağını görünce ona ikram etmedi. Kahve masasının etrafında zarıfçe dolaştı ve yanıma oturdu.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Ryker, Ezra'yı görebilmek için vücudunu kanepenin arkasına doğru çevirerek. "Bir saat içinde atları hazırlayabilirim."

"Burada sana ihtiyacımız var," diye cevapladı Ezra, dolu kavanozu tezgahın üzerine *sertçe* koyarken. Kavanozun üstünden buhar yükseliyordu.

"Lyra ve Graiyson daha yeni bir araya geldiler," dedi Harper, bana bakmadan önce. "O zaman sadece sen ve ben gideceğiz gibi görünüyor."

"Hayır," Ezra araya girdi. "Sen de kalacaksın."

"Ciddi olamazsın. Onun tek başına seyahat etmesini beklemiyorsun, değil mi? Ölümsüz olsun ya da olmasın, dışarısı onun için hala tehlikeli. Yolunu bile bilmediğini söylemeye gerek yok." Harper başını bana çevirdi, dudaklarında özür diler bir gülümseme vardı. "Üzgünüm, umarım kaba gelmemişimdir."

Yavaşça başımı salladım.

"Yalnız gitmeyecek," diye cevapladı Ezra, mutfaktan yaklaşık on adım uzaklıktaki oturma odasına doğru ilerlerken.

"O zaman kiminle seyahat edecek?" diye sordu Ryker, kahverengi gözleriyle Ezra'nın yanına oturmasını izlerken.

"O," dedi Ezra.

Kahve masasının yakınında, siyah dumanlar fısıldayarak ortaya çıktı. Yere doğru kıvrılarak önce botlar, sonra bacaklar ve gövde oluşturdular. Son olarak, çok yakışıklı, hırslayan bir yüz oluşturdular.

Öfkeyle dolu obsidiyen gözler, Ezra'ya bıçak gibi saplandı. "Saphira'nın Moram'ın Kılıcı'na sahip olduğunu bildiğini bana söylememenin çok iyi bir nedeni olsa iyi olur." Folkoln bir elini yana doğru sallayarak havayı kesti. "Onu ne kadar zamandır aradığımı biliyor musun?"

"Kız kardeşin kadar uzun süredir aramadığımı tahmin ediyorum. Ve benim iki nedenim var," dedi Ezra gülerek. "İkisini de sana açıklamayacağım. Şimdi, çocuk gibi davranmaya devam edecek misin yoksa ona kılıcı bulmasında yardım edecek misin?" Ezra başını bana doğru çevirerek beni işaret etti.

"Tabii ki ona yardım edeceğim," diye homurdandı Folkoln, oniks gözlerini bana çevirmeden önce. "Gidelim."

"Şimdi mi?" diye kekeledim.

"Şimdi," diye onayladı ve önümde belirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan bileğimi yakaladı ve beni devasa vücuduna çekti, sonra gölge yürüyüşüyle bizi Belamour'a götürdü.

Chapter 64

Sage

Tekrar görmeyi beklediğim yerler arasında hamam yoktu. Yine de burada, arka sokakta durmuş, daha önce onlarca kez geçtiğim aynı arka kapıya bakıyordum.

Az önce, Lanetli Topraklar'da Lyra'nın Moram'ın Kılıcı'nı çekmesini izliyordum. Şimdi, Folkoln'un gölge yürüme yetenekleri sayesinde, Belamour'daydık — at sırtında on günlük yolculuk saniyelere indirgenmişti.

Folkoln yanımda duruyordu, kaslı, dövmele kolları göğsünün üzerinde gevşekçe duruyordu. Kirpikleri indi ve bakışları bana kaydı. "Hazır mısın "

"Bir dakika," dedim, gözlerim kapıya geri döndü.

Tereddütüm Saphira'dan korktuğum için değildi. Hayır, o bir yılanın diline ve bir engerekün saldırısına sahip olabilir, ama mesele bu değildi. Mesele çok daha derindi.

Hamama girip Savaş Tanrıçası ile yüzleştiğimde, başarılı olup Moram'ın Kılıcı'nı geri aldığımda, bu Von'un anlaşmasından kurtulacağı anlamına geliyordu. Ve ben ona hazır olsam da olmasam da, o bir kasırğa gibi hayatıma geri dönecek ve beni fırtınasına çekecekti.

... Ya bana yine zarar verirse?

Çünkü çarpık geçmişimizin gerçeğini, bana yaptıklarını —bu bilgi beni paramparça etmişti. Ve ben zar zor

parçaları

"Karışık duygularının sunduğu bu küçük ziyafetin tadını çıkarırken, beklemekten yorulmaya başladım," dedi Folkoln sinirli bir şekilde.

Döndüm ve bakışlarım onun çok tanıdık gözleriyle buluştu. "O buna değer mi?" Folkoln sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "O senin bağın, aptal.

Tabii ki buna değer."

Bağlı.

Ve yine oradaydı. Von'un defalarca kullandığı o kelime. Güvenli ve emniyetli. Kararlı ve güçlü. Şu anda Von'a karşı hissettiklerimin tam tersi. tam tersi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Yükselen kaş düştü, karanlık ikiziyle birleşti. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim," diye tersledim.

"Ruhlarımızın nasıl oluştuğunu biliyor musun?" Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Ruhlarımız yıldızlardan yaratılmıştır." Yükseltilmiş avucundan küçük duman parçacıkları sızdı ve boş bir tuval üzerine boya sürülür gibi, siyah, yıldızlı bir gökyüzü çizmeye başladılar. Beni tamamen şaşırtan şey, dumandan yapılmış *yıldızların parıldamasıydı*. Yine dumandan yapılmış bir el uzandı ve yıldızlardan en parlak olanını kopardı. "Yaratılış günümüzde, Yaratıcı en parlak yıldızı arar. Onu alır ve güçlü örsünün üzerine yerleştirir." El, onun dediği gibi yaptı ve yıldızı dumanla yapılmış örsün düzleştirilmiş üstüne yerleştirdi. "Sonra çekiçlerini alırlar ve yıldızı vururlar - sadece bir kez - onu ikiye bölerler." Bunu söylerken, çekiç havaya kalktı ve sonra geriye doğru sallandı, yıldızı tam ortasından ikiye böldü. İki yarısı yana düştü ve soğumuş kömür gibi, yıldızın parlak ışığı söndü. Folkoln bileğini çevirdi ve duman kayboldu. "Yaratıcı daha sonra bu iki parçayı alır ve onları bedenimizin altına yerleştirerek bize hayat verir. Ancak çiftler her zaman aynı dönemde doğmazlar, bu da bazılarının birbirlerini asla bulamadıkları anlamına gelir. Bu yüzden çoğu ölümlü bu bağı inanmaz ve hakkında pek bir şey bilmezler - bunu deneyimlemek için yeterince uzun yaşamazlar. Ancak biz ölümsüzler için, uzun yaşamlarımız nedeniyle, bu bağın varlığının çok iyi farkındayız." Küçük bir şeydi, ama onun mükemmel, ruhani maskesinde en ufak bir duygu kırılmasını yakaladım — bu, Folkoln'un henüz kendi eşini bulamadığını gösteriyordu. "Aynı ruhun iki yarısı bir araya geldiğinde, içlerindeki yıldız yeniden parlayacak ve

ışığı o kadar parlak olur ki, onları kalıcı olarak birbirine kaynaklar ve bağı oluşturur. Bundan sonra, aralarında yapılan anlaşma bozulamaz."

Çok fazla bilgi olmasına rağmen, bunaltıcı gelmedi. Daha çok, tozlu bir eski anı gibi hissettirdi, ama resim solmuştu ve anlaşılması zordu.

Folkoln devam etti: "Bağ onları yeniden birleştirdiğinde, çift bağlanmış veya kader eşleri olarak adlandırılır. Birbirlerine karşı bölgesel davranırlar. Koruyucu ve sadıktırlar. Birbirleri için hayatlarını feda etmeye hazır olacak kadar."

Tıpkı Von'un benim için yaptığı gibi, içimden küçük bir ses fısıldadı.

"Yine de, senin yaratma yeteneğini elinden aldı ve seni on yıllarca saf ıstırap içinde yaşamaya mahkum etti!" diye bağırdı bir başkası.

İkisini de görmezden geldim. "İki yarı nasıl birleşir?"

Folkoln sırtıttı. "Tabii ki seksle."

Bu, sorunun cevabını verdi.

"Ya ben..." Gözlerim, diğerlerinden daha büyük olan iki çakıl taşı arasında gidip geldi. "Ya aramızdaki bağı istemiyorsam?"

"Bunun için biraz geç, tanrıça. İkiniz çoktan birleştiniz. Von haftalardır sana dokunmamış olsa da, senden sadece onun kokusunu alıyorum. Sen onun bağı, kaderindeki eşi... baştan sona."

"Ama onunla hiç seks yapmadım," dedim Folkoln'un yüzüne. Hemen, bu kadar açık sözlü olduğum için pişman oldum.

"Bundan emin misin?" İma dolu bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Tabii ki emindim. Evet, Von bana birkaç kez orgazm yaşatmıştı, ama bu onun diliyle olmuştu, onun...

Bir dakika.

"Von ve ben geçmiş hayatımızda seks mi yaptık?"

"Sen pek hızlı bir tanrıça değilsin, değil mi?"

Ona bir bakış attım, beynim dakikada bir mil hızla düşünceler üretiyordu. "Öyleyse, eğer zaten bağlanmışsak, neden bu kadar... zayıf hissediyorum?"

"Çünkü sen öldün, Sage!" Folkoln haykırdı, sesi bağlamak için yeterince yüksek değildi, ama konuşmak için de yeterince sessiz değildi. Sesinde aciliyet vardı. "Onun kollarında öldün ve bu onu neredeyse mahvetti. Bu hayata, hiçbir anın olmadan geri döndüğünde, senin için bağ olması gerektiği kadar güçlü değildi. Von, ikiniz tekrar bir araya gelerseniz, bağın yeniden yerine oturacağına ve hazır olsan da olmasan da içindeki o duyguları yeniden uyandıracağına inanıyordu."

Başımı sallayarak geriye döndüm. O gün ormanda, Von'u o kadar çok istemiştim ki, ona adeta yalvarmışım. Ama o beni reddetmişti. Bu, bağın yeniden kurulmaması için miydi? Nefesimi tuttum ve aniden her şeyi anladım. Von'un beni kullanmadığını düşünmek için bir neden arıyordum ve işte buradaydı.

Eğer Aurelius'tan intikam almak istiyorsa, eğer bu onun büyük planıysa, o zaman aramızdaki bağı yeniden kurabilirdi, ama... yapmamıştı. Çünkü benim...

Seçim, benim sesim ve Von'un sesi birlikte söyledi. Aurelius'un bana hiç vermediği bir şey.

Ve evet, bir zamanlar Von benim yaratma seçimimi elinden almıştı. Ve bu onun için çok acımasızcaydı. Ama onun bunu yapmış olmasına rağmen, sonunda geçmişteki ben onu yatağıma kabul etmeyi, kendimi ona bağlamayı seçtiği gerçeğini görmezden gelemezdim. Ve geçmişteki benim bunu yapma nedenini anlamasam da... anlamak istiyordum.

Hikayemizi bilmek istedim.

Hamama baktım—ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Chapter 65

Sage

Saphira odasında değildi.

Ama yan odadan gelen nefes nefese inlemeler ve ağır soluklanmalar bir ipucuysa, nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Nemli, sıcak havada seks kokusu asılı kalmıştı ve ben öğürmeyi zorlukla bastırdım. Bu, koklamak istediğim en son şeydi, özellikle de *kime* ait olduğunu düşünürsek.

Akşam yemeğimi kusmamaya çalışırken, Folkoln odada dolaşarak kız kardeşinin yaşadığı yeri tembelce inceliyordu, yüzünde açıkça bir merak ifadesi vardı. Von'un aksine, Folkoln'un ayak sesleri sessiz değildi, aksine kasıtlı olarak gürültülüydü. Deri botlarının sert tabanları her adımda yere vuruyordu, sanki bir saatin ritmik tik takları gibi, saniyeleri sayıyordu.

Diğer odadan gelen sesler aniden kesildi. Su sıçraması, yüksek bir patlama sesi duyuldu — sanki 200 kiloluk bir patates çuvalı yere düşmüş gibi — ve sonra...

"Burada ne yapıyorsun?" diye kapıdan bir kadın sesi kükredi.

Orada Von'un kız kardeşi duruyordu, keskin, uzun köpek dişleri görünür halde. Lüks siyah bir bornoz, ince gövdesini süslüyordu, kumaşın ince parlaklığı mum ışığını yansıtıyordu. Bornozu beline gevşekçe bağlamıştı. Cinsel organını örtüyordu, ama göğüslerinin şişkinliğini örtmeye yetmiyordu. Su damlaları

cildinden aşağı süzölerek bornozunu ve durduğu yeri ıslatıyordu. Kuzgun tüyü rengindeki saçları sırlıslıklardı, bukleler ince boynuna ve omuzlarına yapışmıştı.

"Kardeşim," dedi Folkoln, sırtını ona dönerek, kemikten oyulmuş bir tabakın kapağını açıp içindekileri inceledi.

Ama o cevap vermedi, çünkü o sırada nefret dolu bakışları bana yönelmişti.

Bir titreme omurgamın boyunca örümcek gibi yayıldı.

"Sen," diye tükürdü Saphira, hırlaması vahşileşti. Bana doğru tehditkar bir adım attı.

Beni daha önce tanıdı mı? Von, bana bir tür büyölü örtü koymuştu, bana zarar verebilecek olanların beni görmesini engelliyordu. Arkyn, kim olduğumu anlayana kadar bu örtü oldukça uzun bir süre işe yaramıştı, ama şimdi, Von olmadan, örtünün ortadan kalktığını merak ettim - bu da Saphira'nın beni olduğum gibi gördüğü anlamına geliyordu - Yaşam Tanrıçası.

Gücümü kullanmak için eğildim, parmak uçlarımda tanıdık bir su dalgası hissettim, sanki sadık bir evcil hayvan iyi bir kaşınma için gelmiş gibi. Onun beni tekrar boğmasına izin vermeyecektim. Hayır, bu sefer karşılık verecektim.

Ama buna gerek yoktu, çünkü Folkoln onun önüne atladı, elleri ceplerinde, geniş sırtı bana dönük. Başını hafifçe yana eğdi. "Hadi ama kardeşim, gerçekten şu anda böyle mi oynamak istiyorsun?"

"Onun yüzünden krallıkları *kaybettik*," dedi Saphira, o kadar tiksinti dolu bir şekilde homurdandı ki, ağzından salya sıçradı.

"Bu tamamen doğru değil. Bu Von'un kararıydı, bizim değil," diye cevapladı Folkoln, sesi sakindi. "Ayrıca, eğer *senin* bağlandığın kişi olsaydı, sen de aynısını yapardın. Ve bunu biliyorsun."

"Sakın *benim* bağlandığım kişiden bahsetme!" Saphira ona o kadar şiddetle bağırıdı ki, tavanın uçmaması bir mucizeydi.

Folkoln sadece orada durup, onun öfkesini içine çekiyordu. Vücudunun etrafında dolaşan duman, sanki daha fazla hava beslenmiş gibi zevkle kıvrılıyordu. Buna rağmen, sesi hüzünlüydü. "Yaratıcı acımasızdır."

İkisi arasında sessiz bir anlaşma vardı, ama ben bunu tam olarak anlayamadım. Saphira'nın bağlandığı kişi ölmüş müydü? Bu, onun sert kişiliğini açıklayabilirdi.

Saphira gevşekçe kavuşturduğu kollarını indirdi ve Folkoln'un etrafından dolaşarak odasının köşesindeki özel bara doğru yürüdü. "Peki,

neden düşmanın odama girmesine izin verdiğini bana söyleyecek misin?" diye sordu, öfkesini bir kenara bırakıp çok daha sakın bir tavır takındı - hangisinin daha korkutucu olduğunu bilemedim.

"Seninle bir anlaşma yapmak için geldik," dedi Folkoln, ona dönerek.

"Devam et," dedi, barın üstünden üç boş sürahi alıp kapaklarını açtı ve elini onların üzerinde salladı. Anında, sürahiler koyu kırmızı bir sıvıyla dolmaya başladı.

Ben öne çıktım. "Moram'ın Kılıcı'nın sende olduğunu biliyoruz. Seninle bir takas yapmak istiyoruz."

Saphira bar tezgahından döndü, şahin gibi gözlerini bana diktiğinde o huzurlu hali bir anda kayboldu. "Peki karşılığında *benim* isteyebileceğim neyin var?"

Folkoln araya girdi. "Kanatların, Saph. Bize Moram'ın Kılıcı'nı verirsen, kanatlarını sana geri vereceğim."

Kanatlarını geri vermek mi?

Bu ne anlama geliyordu?

Sırtında dikey olarak uzanan kötü izi hatırladım, ne kadar aşağı inerse o kadar birbirine yaklaşan tuhaf bir şekilde. *Kanatlar*. Von gibi, Saphira'nın da bir zamanlar kanatları olmalıydı. Ve Folkoln onları geri veriyorsa, onları ondan alan da o muydu?

Sorular kafamda dönüp dururken, bir anı aklıma geldi. Erimiş camla kaplı, güzel, kadınsı, siyah bir çift kanat. Fildişi rengi, kanla lekelenmiş et, bir zamanlar sahibinin sırtına bağlı olan kemiklerin etrafına yapışmıştı. Ölüm Tanrısı yanımda durmuş, kız kardeşinin kanatlarını aldığı hikayeyi anlatıyordu ve tüm bu süre boyunca elim bir an bile onun elinden ayrılmadı.

Saphira'nın cevabı beni anılarımdan kopardı. "Draevon'u acılarından kurtarmak için kanatlarımı ateşe vermeyi tercih ederim. Bana kalırsa, sonsuza kadar bu şekilde kalabilir. Bunu hak ediyor."

Artık ona olan öfkesini anlıyordum; o, onun kanatlarını almıştı. Yine de, o anıda, ben onun bunu yapmasını desteklemiştim.

"Bana kılıcı verirsen, Von'la sürgününün kaldırılması için konuşurum," dedi Folkoln, yanındaki bar alanına doğru büyük adımlarla yürürken.

"Ölümlülerle yaşamayı oldukça sevdim." Kapıyı işaret etti. "Ölümsüzlerin aksine, onların acınası hayatlarını sona erdirdiğinde, seni rahatsız etmek için geri dönmezler."

Bu, diğ er odadaki gürültülü patlamanın ne olduğ unu açıklıyordu.

Folkoln s rahilere uzandı, birini kaldırdı ve içindekileri inceledi. " ok yol kat ettin kardeşim. Senin köylü kanını yudumlayacak türde biri olduğ unu düşünmemiştim."

"O köylü değildi," diye homurdandı Saphira, Folkoln'dan cam kabı kaparak yerine geri koyarken.

Folkoln gülerek şöyle dedi: "O sulu     n görünüşüne bakılırsa, kesinlikle  yleydi."

"*Tüm  l ms zler arasında, bana kimi içmem gerektiğ ini söylemeye hakkın yok,*" diye homurdandı. "Ve sana Moram'ın Kılıcı'nı vermeyeceğ im, o yüzden Von'un küçük evcil hayvanını alıp gitsen iyi olur."

Von'un küçük evcil hayvanı mı? Bana  yle dediğ i için kafasına bir su balonu geçirip onu boğmamak için büyük bir irade göstererek kendimi zor tuttum.

"İstediğ in bir şey olmalı, Saph," dedi Folkoln. "Sana söz veriyorum, hiçbir şey yok," diye tersledi.

Folkoln'un yüzü bulutlandı. Derin bir nefes alarak, "Onun tüylerini alacak," dedi.

Saphira'nın eline aldığ ı kadeh elinden düştü. Boş metal kadeh mermer zemine çarparak protesto edercesine ses çıkardı.

Saphira bana doğru döndü. "Kaç tane var?"

İçimde koruyucu bir his uyandı. "Bilmiyorum," diye d r st ce cevap verdim. Kaç tane olduğ unu yaklaşık olarak bilsem de, hiç saymaya zaman ayırmamıştım. İçgüdüsel olarak, kaç tane olduğ unu açıklamak istemiyordum.

Tüyler ilk kez bana gelmeye başladığ ında, Ezra bana neredeyse yarısı aynı oniks rengi ipek tüylerle dolu bir sandık vermişti. O tüylerin nereden geldiğ ini hiç açıklamamıştı, ama birbirleriyle uyumlu oldukları için diğ er tüyleri de onlarla bir araya getirmemi önermişti. şimdi, o sandık neredeyse dolmuştu. Sandıktaki tüylerin, geçmiş hayatımda topladığ ım tüyler olduğ una dair içimde iyi bir his vardı, ilki Von'un savaşı sona erdirdiğ i gün geride bıraktığ ı t ylerdi.

Saphira Folkoln'a baktı. "Draevon biliyor mu?"

"Biliyor," diye cevapladı Folkoln, içsel bir savaşla boğuşurken bana özür diler gibi bir bakış attı.

"Görünüşü göre benim istediğ im bir şeyin var." Saphira kötücül bir şekilde gülümsedi. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi — kurumuş kan rengine boyanmıştı

"Eşinin sana verdiği tüyleri istiyorum. Karşılığında sana Moram'ın Kılıcı'nı vereceğim."

Kaşlarımın arası kırıştı. "Onları neden isteyeyim ki?"

"Sebeplerim var," dedi, daha fazla açıklama yapmadan.

Folkoln'a baktım, ama yüzündeki ifade okunamazdı.

Sorgulamanın bir yararı olmayacağını biliyordum. Von'un yanında yeterince zaman geçirmişt看, belirli konularda oldukça ketum olabileceğini biliyordum - kız kardeşi de muhtemelen farklı değildi. Anlamadığım bir şeyle pazarlık yapmanın muhtemelen en akıllıca fikir olmadığını biliyordum, ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Şu anda elimde yok," dedim ona.

"Sorun değil. Onları bir araya getirme zamanı geldiğinde, o zaman alırım," diye cevapladı.

Bir araya getirilmek mi? Sormak istedim, ama yine de herhangi bir sorunun boşuna olacağını fark ettim.

"Peki, anlaşıyor muyuz, anlaşıyor muyuz?" diye sordu Saphira, kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturarak. Kaşlarını çatmış ve dudaklarını inceltmiş hali onu sert gösterirken, yemyeşil gözleri merakla parıldıyordu.

Folkoln derin, gür sesiyle araya girdi. "Ona bir dakika ver, Saph."

Ama bir dakikaya ihtiyacım yoktu, çünkü hamama adımımı attığım anda kararımı çoktan vermiştim. Bunun aptalca bir anlaşma olduğunu fark ettim, ama yine de seçeneklerim sınırlıydı.

"Tamam," dedim. "Anlaştık."

"Mükemmel." Saphira'nın gözleri kötülükle parıldadı. Elini salladı ve elinde dumanlı cam gibi görünen oniks rengi bir bıçak belirdi. Bıçaktan kadim bir güç yayılıyordu. "Haçer olarak kullanılabilir ya da..." Bıçak uzamaya başladı ve uçları mum ışığında parıldayan, çok keskin, güzel bir kılıca dönüştü. "...kılıç olarak kullanılabilir. Kullanıcısı ne isterse. Ah, küçük bir uyarı, bıçak kendi iradesine sahip olma eğilimindedir. Uygun ya da... uygunsuz zamanlarda ortaya çıkarsa şaşırma."

Bıçağı bana uzattı. Yorgun bir şekilde aldım.

"Moram'ın Kılıcı artık senin. Akıllıca kullan, *sevgili kardeşim*," diye kıkırdadı ve Folkoln alaycı bir şekilde güldü.

Chapter 66

Bilge

Sabahın erken saatlerinde hamamdan çıktıktan sonra, Folkoln gölge yürüyüşüyle bizi Valenthia'ya geri götürdü, ama Ezra'nın evine dönmeden hemen önce hissettim...

Kavurucu bir sıcaklık.

Sanki tadına bakmak istercesine açgözlülükle bedenimi yaladı, ter damlalarının cildimin yüzeyinde birikmesine neden oldu, alnımı nemlendirdi ve boynumu kayganlaştırdı.

"Neler oluyor?" diye sordum Folkoln'a, kolu belime dolanmış, benimki de onun boynuna dolanmıştı. Serbest elimde Moram'ın Kılıcı'nı tutuyordum, onu göğsüme yaslamıştım.

"Bunu öğreneceğiz," diye kararlı bir şekilde cevapladı. Kör edici bir ışık parladı ve sonra...

Uçuyorduk.

Folkoln'un devasa, siyah kanatları üzerimizde açılmıştı, akıntıyla süzülerek bizi havada uçuruyordu. Her tüyün kenarı parıldayan gümüşle çevriliydi. Onları görmek... ciğerlerimdeki oksijeni çekip aldı.

İnanılmazlardı. Çok güzellerdi.

Parlak gümüşün ışıltısı bir yana, bana Von'u hatırlattılar.

Folkoln'un yüzüne baktım ve onun Von olmadığını kendime hatırlattım, ama gözlerinde gördüğüm şey beni büyümden uyandırdı. Siyah bir tuvalin üzerinde, orada olmaması gereken renkler yansıyor: turuncular, kırmızılar ve sarılar.

Başımı çevirdiğimde panik güçlü yumruğunu mideme indirdi.

Valenthia yanıyordu.

Bir zamanlar direnişin merkezi olan gururlu kasaba, alevlere ve küle dönüşmüştü. Çadırlar, evler. Yıllarca süren savaşın yükünü taşıyan sağlam iskeletleri çökmüştü. Çökmeyenler, hâlâ yananlar ise kürdanlardan farksızdı. Duman havaya yükseliyor, dünyaya burada yaşanan yıkımı haber veriyordu. Yoğun ve ağırdı, ciğerlerimi tıkadı ve gözlerimi tahriş etti.

Yoğun dumanın dağıldığı bir noktaya vardığımızda, onları gördüm...

Kömürleşmiş cesetleri. Hem büyük hem de küçük olanları. Ağlayarak çığlık attım.

Yıkım önümdeki zemini kaplamıştı. Ve kuzgunlar... ruhları toplayan *çok sayıda* kuzgun. "Beni indirin!" diye bağırdım.

"Onlar bu dünyadan ayrıldılar, Sage." "Bu... bu olamaz."

"Korkarım ki öyle," dedi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Görünüşe göre, ordu doğuya doğru ilerliyor."

Ordu.

Sabah güneşi kadar kesin bir şekilde farkına vardım.

Aurelius. Bunu o yapmıştı. Ordusunu buraya getirmiş ve söylediği gibi bu yıkıma neden olmuştu. Ama askerleri ortalıkta görünmüyordu, bu da hareket halinde oldukları ve Lanetli Toprakları taradıkları anlamına geliyordu. Arkadaşlarım da orada mıydı? Savaşıyor muydular yoksa Lanetlileri güvenli bir yere götürmeye mi çalışıyorlardı?

Aşağıya baktım, zemini, kaybedilen canları taradım. Ya onlar da aralarındaysa...

Hayır!

Buna inanmayı reddettim. *Onlar hayatta*, dedim kendime. *Ve onlara ulaşmam gerekiyor*.

Doğuya baktım. Ordu arkasında devasa, yanmış bir ayak izi bırakmıştı. Sesinde aciliyet vardı. "Onları takip etmeliyiz, Folkoln."

"Takip edeceğiz." Kanatlarını esnetti, yukarı fırladı ve öyle büyük bir güçle geri indi ki, anlaşılmaz bir hızla ileriye fırladık. Aşağıdaki topraklar kül ve umutsuzlukla bulanıklaştı, aynı korkunç mesaj tekrar tekrar yineleni.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Ta ki dünya yavaşlayana kadar. Vücudum kaskatı kesildi.

Savaş gelmişti. Ve dünyayı kan, vahşet ve üzüntüyle lekelemişti.

Lanetliler ve yarı tanrılar çarpıştı, ellerindeki her şeyle savaştılar: büyü, silahlar ve yumruklar. Karla kaplı olması gereken zemin, savaşın sıcağından, ateşin ateşle savaşmasından çamur haline gelmişti.

Üzerinden uçarken, çığınca arayarak zemini taradım.

Ölümcül bir panik dalgası kalbimi sardı, çünkü ortada, hızla yaklaşan yarı tanrılarla çevrili bir şekilde duran kişi...

"Harper!" diye bağırdım, Folkoln'a dönerek. "Ona yardım et."

Siyah gözler benimkilerle buluştu. "Yaşayanlar için savaşmayacağım." Sesi kararlıydı.

"O zaman beni indir," dedim, homurdanarak.

"Peki." Kanatlarını ustaca içine çekti ve yere doğru daldık.

Ayaklarım yanan, kanlı toprağa değdiği anda, Moram'ın Kılıcı'nı Folkoln'un ellerine ittim. "Von'u al."

"Bekle!" diye bağırdı Folkoln, ama sözleri bana ulaşmadı, bacaklarımdaki kaslar ateşlenirken Harper'a doğru koştum, sessiz bir dua tekrar ediyordu...

Yukarıdaki Yaratıcı, ona ulaşmama izin ver, diye yalvardım çaresizce.

Bir an için onu görebildim. Hala ayaktaydı, ama zar zor.

Yan tarafını tutuyordu, boş elinde alev kılıcıyla en yakınındaki yarı tanrıya yorgun bir şekilde vuruyordu. Saç bağı saçlarının ucuna kadar inmiş, neredeyse düşmek üzereydi. Kükredi, kılıcı ona saplandı, kan zaten savaş boyasıyla kaplı yüzüne sıçradı.

Ama adam düşmedi.

Kılıcı yakaladı ve kılıcı ellerinden çekip aldı, onu silahsız bıraktı. Ama uzun sürmedi — avucunu ona doğru uzattı ve

ateş fırlattı. Bu onu geriye savurdu ve arkasındaki askerlerin üzerine uçtu.

Başka bir asker Harper'ın arkasına geçti, parmaklarını sıkarak yavaşça yumruğunu kaldırdı.

Harper çığlık attı, adam zihnindeki ipleri koparıırken elleri başına gitti.

Ben kükredim, bir su mızrağı yarattım, nişan aldım ve fırlattım. Mızrak havada düz ve isabetli bir şekilde uçtu ve onun kafasına saplandı.

Harper bana doğru döndü, bizi ayıran asker dalgasının arasından beni gördüğünde gözleri parladı. "Sage!" diye bağırdı, sesi kılıçların ve kalkanların çınlaması, acımasız çığlıklar ve çaresiz bağırışlar arasında neredeyse kayboldu.

Bir başka askeri, onun kasırgası neredeyse onu yakalamak üzereyken alevleriyle vurdu. Ama kıl payıydı. Onun tarafında ne sorun varsa, hareketlerini etkiliyordu. Yorgun, acı dolu yüzüne bakılırsa, yarası ciddiye.

Ona doğru savaşarak ilerlerken ellerimde ikiz kılıçlar belirdi. O da bana doğru ilerliyordu.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, o kadar yüksek sesle atıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum — sadece o hızlı, ağır, düzenli atışları, Kaleb kollarımda öldüğünde duyduğum sesin aynısı. Ormanı yandığını sandığımda duyduğum sesin aynısı. Von kalbimi parçaladığında duyduğum sesin aynısı.

O ses, hayatımın en karanlık anlarında çalmıştı. Ve işte yine çalıyordu.

Ama bu sefer, Harper içindi. Bir geri sayımdı.

Ona ulaşmak için kalan saniyeler.

Toprak fırladı, ayaklarımda altındaki zemin ölümcül sivri uçlara dönüştü. Beni delmeden hemen önce, zemine su püskürttüm, suyun gücü beni havaya fırlattı, onların ulaşamayacağı bir yere. Havada, dönerek, gözlerimi bana nişan alan yarı tanrıya diktim. Yere inmeden önce, ikiz bıçaklarımdan birini ona fırlattım. Zemin onun önünde yükseldi ve o benim saldırımı engelledi, aynı anda ben de yere indim.

Bariyerinin arkasından çıktı, sırtarak — dişleri jilet gibi keskindi. Sanki öyle görünmesi için törpülenmiş gibi.

... Aurelius onlara ne yapmıştı?

Bilekleri birbirine değdi, bir eli gökyüzüne, diğer eli aşağıya doğru uzanıyordu. Onları bana doğru uzattı ve zemin, sanki dev bir yılan altından tünel kazmış gibi, beni doğruca hedef alarak, yoluna çıkan herkesi, dost ya da düşman, bir kenara fırlatarak yükseldi.

Onu geçemeyeceğimi bilerek yerimde durdum. Ve tam bana ulaşmak üzereyken, güçlü bir kükremeyle kılıcımı yere sapladım. Saldırısı kılıcıma o kadar güçlü çarptı ki, dişlerim yerinden çıkacak sandım. Ama kılıcım dayandı, ben dayandım ve bu, onun saldırısını engellemek için yeterliydi.

Kılıcımı yerden çektim — damarlarımdan, daha önce hiç hissetmediğim bir güç akıyordu.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı, sesi o kadar çarpık ve korkunçtu ki, kanım dondu. Öfkeyle çığlık attı, arkasında toprağı kaldırarak bana doğru büyük adımlarla ilerledi ve onları oklar haline getirdi.

Bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik.

Soluma baktım ve arkamda uçan bir avuç hançer yarattım. Aynı anda, onları fırlattık.

Toprak oklar masmavi hançerlerle çarpıştı ve çarpışmada birbirlerini yok ettiler.

Ama benimkilerden biri onun savunmasını aşarak gövdesine saplandı.

O geriye doğru sendeledi, öksürerek, ama onun düştüğünü görmedim çünkü... "Sage!" Harper solumda bağırdı, zayıf bir şekilde bana doğru sendeleyerek.

"Harper." Yanına koştum ve kolunu omzuma attım. "Diğerleri nerede?"

"Savaşamayanlar daha doğuya kaçtılar — Lyra, Ezra ve Graiyson da dahil. Şimdilik güvendeler. Ama Ryker..." Elini, taze kanla kaplı elini, çaresizce yanına sıkıca bastırarak yüzünü buruşturdu.

"Ryker ne oldu?" diye sordum, elim onun elini okşayarak, bakmama izin vermesi için sessizce yalvardım.

Nefes nefese, "Burada, bir yerlerde savaşıyor olmalı, ama onu bir süredir görmedim." diye cevap verdi. Elini çekerek yüzünü buruşturdu.

Yüzümü sertleştirdim. Harper'ın yanındaki yara...

"Kötü, değil mi?" diye sordu.

Öyleydi. Zırhının yırtık derisini parçalanmış derisinden ayırt etmek zordu, ama altındaki pürüzlü kemiği ve

doğal olmayan bir şekilde dışarı çıkıntı yaptığını kolayca anlayabildim. Ona çarpan şey, sadece yumruk büyüklüğünde bir parça eti yanından koparmakla kalmamış, kaburgalarını da kırmıştı.

"Öyle. Ama sen güçlüsün ve bunu atlatacaksın." Elini tutup yarasının üzerine koydum. Harper böyle bir yarayla nasıl savaşmayı başarmıştı? Bu, onun inanılmaz gücünün bir kanıtıydı. İnanılmaz iradesinin.

Söylediğimde ciddiydim — Harper yaşayacaktı, ama bunun için onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Savaş alanının dış kenarına giden dar bir yol vardı — oraya ulaşabilirsem.

Hayır. Oraya ulaşacaktım.

"Hareket etmeliyiz," dedim ona. Yorgun bir şekilde başını salladı.

Ölü ve yaralı askerlerin oluşturduğu bir denizden geçtik, Harper'ın ağırlığı her geçen saniye bana daha fazla yük oluyordu.

Yine, kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu — kalan saniyelerimi sayıyordu.

Bir asker saldırdığında, birlikte savunmaya çalışıyorduk — ya onun eli bir alev patlaması fırlatıyordu ya da benim elim cam gibi bir su hançeri atıyordu. Bu kısa bir süre işe yaradıysa da, onun tepki süresi yavaşlıyordu, göz kapakları kendi başlarına bir savaş veriyordu.

"Hadi, Harper." Sesimi sertleştirdim, bunun ona da aynı etkiyi yapmasını umarak. "Başaracağız. Lyra'yı düşün. Ryker'ı. Graiyson'ı. Ezra'yı." Aynı mesajı ona tekrar tekrar söyledim, umarım bunu kafasına yerleştirir.

Ve bir süreliğine, tutundu.

Ama sonra kolunun boynumdan kaydığını ve bacaklarının güçsüzleştiğini hissettim. Onu yakaladım, ama zar zor. Vücudu benimkine yaslandı. Ağırlığını, sağlam koluma daha fazla yükleyerek dengeledim. Nazikçe yüzüne dokundum, adını söyleyerek onu uyandırmaya çalıştım.

Ama Harper uyanmadı.

Tekrar tekrar denedim, ama hiçbir şey olmadı.

Titrek elim boynuna doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyordu. Nabzını kontrol ettim. İlk başta bulamadım. Ama bir kez daha denedikten sonra buldum. Rahat bir nefes aldım. "Burada ölmeyeceksin," diye söz verdim, gözlerim yaşlarla doldu. "Sana yardım getireceğim."

Harper ikizine ihtiyaç duyuyordu. O bu toprakları benden daha iyi tanıyordu ve ona yardım edecek bir şifacı bulabileceği yeri bilirdi. Ama önce onu bulmam gerekiyordu

. Kafamı çevirip onu aradım, ama çok fazla asker vardı.

Onu çağır, dedi içimdeki ruhani bir ses. Ben de öyle yaptım.

Başımı gökyüzüne doğru eğdim ve "Ryker!" diye bağırdım. Sesim, savaş çılgınlıklarını kesen bir balta gibiydi. O kadar yüksekti ki, sanki bir dağın güçlü yüzü kayıp yere çakılmış gibiydi. Aynı ilahi gücü kullanarak bunu tekrar yaptım.

Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki zihnimin bana oyun oynadığından emin olana kadar, çünkü uzaktan bir ses duydum...

"Sage!"

Kalbim ağır bir akor çaldı: *Ryker*.

Sesini duyduğum yöne doğru döndüm, Harper'ın ağırlığını taşımak için elimden geleni yaptım, vücudu benimkine çöktü.

Ona bir kez daha bağırdım.

Bu sefer cevabı daha hızlı geldi. Hızla ona bağırdım.

Ve sonra onu gördüm—bize doğru koşuyordu, elinde ateş yayıyla, aramızdaki yola adım atmaya cesaret eden herkesi yere seriyordu.

"Harper!" diye bağırdı Ryker, yayını ve oklarını bırakarak onu benden aldı. İkizini kucığına aldı, kızın başı göğsüne düştü. Gözleri kızın yarasına kaydı, gözleri büyüdü.

"Durumu kötü, Ryker," dedim, sesim duygudan çatallanıyordu. "Onu bir şifacıya götürmelisin, mümkün olduğunca çabuk."

O cevap veremeden, Ryker etrafımda dönerek bir koluyla Harper'ı desteklerken, diğer eliyle yaklaşan bir askere beyaz aleviyle saldırdı. Asker çılgılık attı, ama yere düşmeden önce bize doğru bir dizi yanan yıldız fırlattı. Donmuş sudan kubbe şeklinde bir kalkan oluşturdum ve yıldızlar kalkanın yan tarafına saplandı. Alevleri söndü. Kalkanı kaldırdım ve ayaklarımızın dibinde bir su birikintisine dönüştü. Yıldızlar yere düştü ve rüzgarda uçan kül gibi kayboldu.

Ryker bana döndü. "O zaman bizimle gelmeyecek misin?"

Başımı salladım. "Burada kalıp savaşmam gerekiyor."

Ryker'ın yüz hatları bir an için değişti, sonra gözlerime bakarak, "Anlıyorum ve senin asil niyetinizi, bizimle gelmeni isteyerek değersizleştirmeyeceğim. Ama tek istediğim, savaşamayacak hale gelene kadar savaşman ve sonra buradan tek parça halinde çıkman."

Başımı salladım. "Öyle yapacağım." Harper'ın eline dokundum, gözlerim Ryker'a kaydı. "Ona iyi bak."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi ve sonra ayrıldı, kan, silah ve askerlerden oluşan denizin içinde kayboldu. Savaşın malzemeleri.

Zaman bana merhamet göstermedi, bir yarı tanrı gözünü bana dikti. Çoğu kişiden daha uzundu ve sol yanağında çirkin bir yara izi vardı. Derisi grotesk bir şekilde sarkıyordu. Elini kaldırdı, beyaz parmakları havayı kavradı ve savaşın yıktığı topraktan, adını bilmediğim yanan bir canavar çıkardı. Her tarafı ısıtıyor, dişleri vahşi ve kürkü alev alevdi. Vücudu bir ayınıninkine benziyordu, ama kafası bir kurtunkine benziyordu — hem topraktan hem de ateşten yapılmış gibi.

Ve çok büyüktü.

Doğrudan bana saldırdı, yanan derisi rüzgarda sallanan uzun otlar gibi dalgalanıyordu. Canavar büyük olmasına rağmen, boyutu hızını etkiliyordu.

Bunu kendi lehime kullanacaktım.

Bileğimi çevirdim, boş avucum su kılıcımın sapıyla doldu, yoğun moleküller onu elmas kadar sert hale getirdi.

Boğa güreşçisi gibi yerimden kıpırdamadan, son ana kadar bekledim. Canavarın hançer gibi dişleri bir ısırık uzaklıkta olduğunda, yana kaçtım ve yanından geçerken bıçağımı onun yan tarafına sürttüm —sıcaklığı kolumdaki tüyleri yakıyordu.

Canavar acı içinde kükredi, ama yenilgiyi kabul etmedi.

Hırslayarak ve öfkeyle, dönüp bana baktı, burun delikleri genişlemişti. Yere pençesini vurdu ve tekrar saldırdı.

Solumda bir şey vızıldadı. Döndüm, kılıcımı salladım ve kafama doğru gelen oku saptırdım — ne bir an erken ne de bir an geç. Ateş canavarı büyücüsü, elinde yayla bana sırtıttı.

Canavar bana doğru fırlayıp, alnıyla beni havaya kaldırıp fırlatmadan önce gördüğüm son şey buydu. Nefesim kesilmiş, giysilerim yanmış, yere düşerken çırpınıyordum, devasa ağzı beni bekliyordu, beni ikiye ayırmak için bekliyordu. Kollarımı içime çektim, kılıcımın sapını iki elimle kavradım ve onu bekleyen ağzına doğru daldırdım, onu benimle birlikte yere indirdim.

Toprak ateş canavarı yenilgiye uğradıktan sonra, yanan giysilerimi suyla söndürdüm. Cildim rahatsızlıktan inliyordu, ama yangını daha yeni başlamışken hızlıca söndürmüştüm. Birkaç kabarcık oluşabilir, ama bu...

Başka bir ok vızıldayarak geçti.

Omurgam kavis çizdi, geriye doğru eğilirken bacaklarımdaki kaslar gerildi. Ok göğsümün üzerinden uçtu, beni bir santim bile farkla ıskaladı. Dik bir şekilde zıpladım, başka bir kılıç çağırdım ve Yarı Tanrı'ya döndüm.

Aurelius'a çok benzeyen yüzüyle alaycı bir şekilde sırttı, ben de durakladım. Yayını kaldırdı ve başka bir ok taktı. Ama okunu ateşleme şansı olmadı çünkü Kuyudan tanıdığım bir Lanetli, ona toprak ve taştan yapılmış bir savaş baltası savurdu. Jilet gibi keskin bıçak, Yarı Tanrının yan tarafına saplandı.

Sonra ne olduğunu görmedim çünkü bir dalga Lanetli ve Yarı Tanrılar üzerimize çöktü. Hepsi aynı yöne koşuyorlardı...

Ama *neyden* kaçıyorlardı?

Sağıma döndüm ve bizi bekleyen şeyi görmeye çalışırken, beni süpürmek üzere olan güçlü savaşçı dalgasıyla savaştım. Düşman ve müttefikleri, ürkek bir antilop sürüsü gibi dağıtan şeyin ne olduğunu görmeye çalıştım...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Altın kanatlar ufku kapladı, geniş alanları alevlerle kaplıydı.

Aurelius.

Ve doğrudan bana doğru geliyordu.

Chapter 67

Von

Haftalarca, şifacılarım testlerini yaparken, bu beton levha üzerinde işe yaramaz bir et parçası gibi yatmışım. Ve bir kez bile bir şey hissetmemişim.

Ama şimdi... Hissedebiliyordum.

Cildime baskı yapan buz gibi soğuk metali hissedebiliyordum. Aynı anda, Folkoln'un eli bileğimi kavradı.

"Bu biraz acıtabilir," dedi, sesi düz bir tondaydı.

Sonra bıçak ön kolumu kesti. Bıçak, yumruğum büyüklüğünde bir parça eti koparıırken deri ve sinirler koptu.

"Siktir!" diye bağırdım ve gözlerimi açarak dik oturdum. Folkoln'un çirkin suratını gördüm. Moram'ın Kılıcı elindeydi. Üzerinde kan vardı. Benimki değildi.

"Günaydın, uyuyan güzel," dedi alaycı bir şekilde, kendi kendine sırıtarak. "Ölüler diyarında tekrar bize katıldığın için ne kadar da güzel."

Onu ittim. "Sen, herhangi bir ruhun uyanır uyanmaz görmek isteyeceği son şeysin."

"Sen konuşmamalısın," dedi Folkoln gülerek ve kucağıma bir şey attı.

"Anlaşmandan kurtuldun kardeşim."

Aşağıya baktım ve iki parça kesilmiş, dövmeli deri gördüm. Biri kanlıydı, diğeri değildi. Derinin rengi farklıydı, ama ikisinin de

bir ortak noktası vardı: ikisi de dikenli ta takmış bir kafatası dövmesi ile kaplıydı. Biri bana aitti, bu da diğerrinin kraliyet yalancısına ait olduğu anlamına geliyordu.

Elimi deri parçalarının üzerinde salladım ve gölgelerin içinde kaybolup yok oldular.

Arkyn ile olan anlaşmam tamamlanmıştı.

Ön koluma baktım, kansız yaraya dikkatle baktım. Derinin iplikleri birbirinin üzerine dokunmuş, yavaşça kendilerini tekrar birleştiriyorlardı. Elimi büküm ve kolumu döndürdüm. Tanrım, tekrar hareket edebilmek ne güzeldi.

"Moram'ın Kılıcını nasıl buldun?" diye sordum, Sage'in kılıcıyla karnımda açtığı yaraya bakarak. Yara iyileşmeye başlamıştı, ama çok daha yavaş bir hızda.

Folkoln hemen cevap vermediğinde ona baktım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Saphira'da vardı."

Adrenalin damarlarıma pompalandı. Saphira'nın bana olan nefreti Da'Nu'dan daha derindi. Moram'ın Kılıcı'ndan kolayca vazgeçmezdi. Tabii karşılığında bir şey almadıysa.

"Ona ne verdin?"

"Ben ona hiçbir şey vermedim." Folkoln'un oniks gözleri benimkilere baktı.

"Sage verdi." Sanki mideme kocaman bir taş düşmüş gibi hissettim, ve sertçe dibe çarpmış gibi hissettim.

"Siktir!" diye bağurdım ve masadan atladım, gölgelerim etrafımda kıvrılıyor, neredeyse gerçek hallerine dönüşüyorlardı. "Sage ona ne verdi?" Tunikasını yakaladım, yumruğumda sıktım.

O nefesini verdi. "Senin tüylerini."

"Peki onları takas etme fikri nereden geldi?" diye ona hırıldadım. Gerçi cevabı zaten biliyordum.

Folkoln'un çenesinde bir damar atmaya başladı. "Ben söyledim."

Ona dişlerimi göstererek hırıldadım, "O zaman beni ihanet ettin." Folkoln yerinde durdu. "Seni kurtarmak için gerekli olanı *yaptım*."

Onu kendimden uzaklaştırırken, hayvani bir sesle ona kükredim. Folkoln, "Kardeşim..." diye başladı.

"*Eşim* nerede?" diye sordum, sözünü keserek. Boş özürlerini başka bir güne saklayabilirdi. Şu anda önemli olan tek şey *oydu*.

Çenesini sıktı, gevşetti ve şöyle dedi: "O Lanetli Topraklar'da... Aurelius'un ordusuyla savaşıyor."

O anda, Moram'ın Kılıcı Folkoln'un elinden kayboldu. "Kılıcı ne yaptın?" diye sordum, acilen. Çılgınca.

Folkoln boş eline bakarak başını salladı. "Onunla hiçbir şey yapmadım."

Bu da demek oluyordu ki... "Kılıcın sahibi o oldu."

Dehşet. Uzun hayatımda sadece bir kez hissettiğim türden, saf, korkunç bir dehşet... Derimin altına sızdı, her sinir ucumu, her lifimi ateşe verdi.

Ona ulaşmam gerekiyordu.

Chapter 68

Sage

Aurelius o kadar güçlü bir şekilde indi ki, ayaklarımın altındaki zemin titredi ve uzaktaki ağaçlardaki en inatçı kuşları bile korkuttu — yüzlerce askerin bile başaramadığı bir şey.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Aurelius, krallara yakışır sesinde tiksinti ile homurdandı.

"Benim için *yaptığın* her şey mi?" diye alay ettim. "Bana ve diğerlerine acı vermekten başka bir şey yapmadın, Aurelius. Hiçbir şeyin kralı olmayı hak etmiyorsun."

"Ben güneşim!" diye bağırdı bana, sesi etleri parçalayan kara yılan kırbacı kadar gürültülüydü. "Ben bir tanrıyım. Kralların Kralı. Bana nasıl hakaret edersin? Sen, ayın değersiz kızı. *İşe yaramaz.*"

İçimdeki tanrıça haykırarak canlandı.

Evet, o güneşten doğmuştu ve bitkilerden ağaçlara, tüm canlılara hayat veren onun ışığıydı. Ama ben aydan doğmuşum. Alemlere yerlerinde tutan *benim* yerçekimimdi. Gelgitleri hareket halinde tutan *benim* okşamamdı.

Ve onun yükselmesi için eğilmem
gerekiyordu. Artık değil.
Selam vermeyi bitirmiştım.

Elimi masmavi gökyüzüne kaldırdım ve bir kılıç çağırdım, ama su ve buz yerine obsidiyen ve cam cevap verdi—

Moram'ın Kılıcı.

"Demek böyle olacak," diye homurdandı Aurelius, ellerini yanlara doğru savururken, her birinde alev kılıçları belirdi. Biri kavisli, diğeri düz bir kılıçtı. Eğer kılıçların kabzalarını yan yana koysaydı, bir güneş şekli oluşturacaklardı. Bana doğru yürümeye başlarken, kılıçların uçlarını yere sürükledi. Arkasında, ufku kaplayan devasa altın kanatları açılmıştı.

"Sen böyle istedin," diye tısladım ve bir adım öne çıkarak ayaklarımın birini diğerinin üzerine koyup kılıcı salladım, denedim. Ağırılığı. Uzunluğu. Mükemmel bir kombinasyondur, benim için mükemmeldi. Sanki benim için yapılmış gibiydi.

Aurelius hızını artırdı ve ben saldırdım.

Kılıçlarımız siyah ve kırmızı bir bulanıklık içinde çarpıştı, birbirlerinden sıçrayan kıvılcımlar saçarak.

Tekrar kılıcımı salladım, kılıcım onun kılıcını kesti ama ilerleyemedim.

Ezra'nın bana öğrettiği gibi, kılıç kullanışındaki zayıflıklarını bulmak için tekrar denedim. Ama defalarca denedim, hiçbir zayıflık bulamadım. O kadar hassas ve rahat hareket ediyordu ki. Becerisi benimkini çok aşıyordu. Ve ben bunu biliyordum.

Kılıcım, "X" şeklinde çaprazlanmış kılıçlarının arasında sıkıştı.

"Etkileyici," dedi Aurelius, botunu karnıma doğru savurmadan hemen önce, ölümsüz gücüyle beni geriye doğru tekmeledi.

Geriye doğru uçtum, vücudum acımasız zeminde kaydı. Yuvarlanarak, kayarak durduğumda homurdandım, ama damarlarımda dolaşan güçlü adrenalin, vücudumun kesinlikle hissettiği acıyı görmezden gelmemi sağladı.

"Ama yeterince etkileyici değil," dedi.

Hızla ayağa kalktım.

Aurelius alevini çağırdı ve doğrudan bana doğru gönderdi.

Ayağa fırladım ve Su Lanetimi çağırdım, ama bu sefer benim ateşim cevap verdi.

Luna cevap verdi.

Ve o patladı, ben patladım.

Güçlü bir çılgılık attım ve gücüm titredi, korku ya da zayıflıktan değil, hissettiğim açlıktan dolayı. Onu yok etme açlığı - benden, herkesten çok şey alan erkeği.

Ayın leylak mavisi ışığında renklenen alevim önümden fırlayarak, onun turuncu ve kırmızı alevine çarptı. Güçlerimiz kükredi, biri güneşten, diğeri aydan oluşan iki güçlü ejderha, hakimiyet için savaşarak birbirlerine saldırdı, hırladı ve ısırdı.

Alevlerimizden çıkan ısı, savaşın yıktığı toprağı eriterek, sanki toprak ve taştan değil de buzdan yapılmış gibi eritti.

Arkadaşlarımın gülümseyen yüzleri zihnimde parladı — Harper, Ryker, Lyra, Graiyson...

Bu savaşı kaybedemezdim, bu da daha fazlasını yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Daha sert savaşmalıyım.

Homurdanarak, bir adım atmaya çalışırken ayağımı kaldırdım. Sanki biri elini bacağıma bastırıp geri itmeye çalışıyormuş gibi hissettim.

Odaklanarak kükredim, tüm enerjimi ve gücümü toplayıp bu tek göreve aktardım. Ve bu yeterliydi. Aurelius'un ateşini bir adım geri itmek için yeterliydi.

Bir adım daha attım. Ve bir adım daha. Ta ki koşmaya başlayana kadar— alevim onun alevini yok etti.

Ama ona bir kol mesafesi kadar yaklaştığımda, onun kahkahasıyla karşılaştım. "Gerçekten bana karşı avantajın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenem düştü - ben avantajlı olduğumu mu düşünüyordum? Onu yendiğimi mi? *Hepsi* bir oyundu - kazanmıyordum, ama o bana kazandığımı düşündürdü.

O ortadan kayboldu, benim alevim onu geçip uzaklara doğru fırladı. Kimseye veya hiçbir şeye zarar vermeden gücümü geri çektim.

Sırtıma çelik bir duvar bastırdı. Bir kol gövdemin etrafını sardı, bir el ise boğazımı sıkarak nefes borumu ezdi. Aurelius'un güçlü kanatları bir kez çırpı ve bizi gökyüzüne uçururken ayaklarım yerden kalktı.

"Bu sefer boynunu kırmaktan zevk alacağım ve senin zavallı bedenini iyileşmeye çalışırken, sevdiğin tüm ölümlüleri Ruhlar Diyarı'na göndereceğim," diye söz verdi.

Hayır! Bunun olmasına izin veremezdim. Onun daha fazla can almaya izin veremezdim. Ama ne yapabilirdim ki? Onunla savaşabileceğimi düşünmüştüm, ama şimdi bunun aptalca olduğunu anladım. Onun güçleri benimkilerin çok ötesindeydi. Öyleyse ne yapabilirdim ki...

Tam o anda, obsidiyen kılıcın keskin kenarında ışık yansdı. Cevabımı orada buldum.

Von bir keresinde bana Moram'ın Kılıcı'nın onun kurtuluşunu getireceğini söylemişti, ama yanlış ellere geçerse benim sonum olabileceğini de eklemişti. Ve bu, Dikenli Taç gibi benim zayıflığım olmasa da, kim olduğumdan dolayı yine de bir zayıflıktı...

Sage, hayır! Bunu yapma. Von'un sesi, çılgın ve çaresiz bir şekilde zihnime kazındı. Ve... korkmuş. Çok, çok korkmuş.

Von? diye sordum, gölgelerinin bana uzandığını hissederek. Sanki onlar da bana ulaşmaya çalışıyorlardı.

Evet, benim. Dayan. Senin için geliyorum, diye yalvardı. Sanki bir bıçak ruhuma saplanmış gibiydi. Ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla, onun ruhuna da.

Ama Aurelius'un eli boynumu sıktı. Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, "Tatlı rüyalar, *karıcığım.*"

Yeterli zaman yok, bağımız aracılığıyla fısıldadım, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum, tüm bunların burada sona ermesi için yapmam gereken fedakarlığı biliyordum. Bugün. Artık bir adamın nefreti yüzünden hayatlar kaybedilmeyecekti. Artık yok. Artık acı yok. Artık ıstırap yok. Artık yıkılan aileler yok.

Sage, lütfen, yapma.

Üzgünüm, Von.

Onun çaresiz çığlığı, Moram'ın Kılıcı'nı, artık hançer şeklinde olan, çevirip kalbime, kalbimize saplamadan önce duyduğum son şeydi. Kılıcın uzunluğu tekrar kılıç boyutuna ulaştı ve Aurelius'un vücuduna saplanarak onu ikiye ayırdı.

"Seni aptal, küçük piç..." diye boğuldu, kanı başımın arkasına sıçradı.

Aynı anda, dudaklarımdan kan fişkırdı — sıcak, yoğun ve... *ne garip.* Artık bakır tadı yoktu. Bal kadar tatlıydı.

Yüzümü buruşturarak, titrek elimle ağzımı sildim. Elimi indirip, kalın sıvının izini inceledim.

Ama kırmızı ölümlü kan yerine, gümüş rengi bir sıvı buldum. Tanrıların kanı.

Zayıf bir şekilde güldüm. Aurelius yanılmıştı. Sonuçta altın kanım akıyordu.

Eli boğazımdan kaydı, diğer eli de belimden düştü. Bizi birbirimize bağlayan kılıç, artık sadece benim ağırlığımı destekleyen, beni ona bağlı tutan ve havada asılı kalmamı sağlayan tek şeydi. Korkunç acıdan çığlık attım — jilet gibi pençeleri vücudumu parçalıyordu. Zayıf bir şekilde kanatlarını çırparak, düşmemek için mücadele ederken bizi havada yukarı aşağı sallıyordu. Bu sırada ben, bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyordum, hissettiğim acı dayanılmazdı.

Çatır. Çatır. Çatır.

Sanki biri çok ince bir buzun üzerine basmış ve düşmek üzereymiş gibi ses çıkıyordu. Ve bu ses içimizden geliyordu. Zayıf bir şekilde, obsidiyen sapına baktım — üzerinde ince çatlaklar oluşuyordu. Moram'ın Kılıcı parçalanıyordu. Yüzlerce küçük parçaya ayrılıyordu. Top ateşi gibi fırladılar — organlarımızı parçaladılar, etimizi deldiler, kemiklerimizi kırdılar.

Ama en büyük nimet neydi? Bizi birbirimizden *kurtardı*.

Düşüyordum, yer bana doğru hızla yaklaşıyordu. Ama yere çarpmadım çünkü *Ölüm* beni yakaladı.

Sen benim için geldin, bağımız aracılığıyla zayıf bir sesle fısıldadım.

Her zaman senin için geleceğim, diye hıçkırarak beni kendine çekti. Soğuk yağmur damlaları yüzüme çarptı.

Lütfen beni bir daha terk etme, Küçük Tanrıça.

Bu bir yalvarıştı.

Boğazından gelen bir yalvarış. Çaresiz bir yalvarış. Tanıdık bir yalvarış.

Evet, doğrudu. Bunu daha önce duymuştum. Çok, çok uzun zaman önce. Ama ne zaman ve nerede olduğunu hatırlamıyordum çünkü vücudum bir kez titredi ve sonra...

Hiçbir şey.

Chapter 69

Von

O kadar çok yerinden parçalanmış ve o kadar çok kanla lekelenmişti ki, titreyen ellerim nereye dokunacağını, bulanık gözlerim nereye bakacağını bilemiyordum. Ve onu iyileştirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, vücudu benimkine tepki vermiyordu.

Sönmüş ciğerleri durdu, damarları parçalandı, kemikleri kırıldı.

Beni bırakma! Bağımız aracılığıyla bağırdım.

Ama o yanıt vermedi.

Onu kendime sıkıca sarıldım, parçalanmış bedenine ağlayarak, kanatlarımı koruyucu bir şekilde onun etrafına sardım. Onu ondan, *bundan* korumak için daha fazlasını yapmalıyım.

Daha fazlasını yapmalıyım...

Ve Ezra'yı dinlememeliydim. Onu buradan, bu alemde kaçırmalı ve onu güvende tutmak için benim alemime götürmeliydim, ona zarar verebilecek her şeyden uzak tutmalıyım, tıpkı içgüdülerimin bana haykırdığı gibi.

Sage reenkarne olduğunda Ezra bana "*Onu yaşat*" demişti. *Ona ne olduğunu söyleme. Anılarının kendiliğinden geri gelmesine izin ver. Geçmiş hayatında bir ölümlü gibi yaşamak istiyordu, şimdi sonunda bunu yapabilir. Onu bundan mahrum bırakma*

Eğer eşini gerçekten seviyorsan, onun mutluluğu için kendi mutluluğunu feda edecek ve onun yaşamasına izin vereceksin.

Ve Sage için ben de öyle yaptım.

Ondan uzak olmak beni mahvetti, ama onun bir zamanlar dilediği hayatı yaşamasına izin verdim ve sonuç *bu* oldu. Ama bunun son olması kabul edemedim.

"Onu benden alamazsınız!" diye gökyüzüne, Yaradan'a, dinleyecek herkese haykırdım.

Ona yardım etmek için yapabileceğim *tek* bir şey vardı.

Onu kollarımın arasına aldım ve gölgelerimin içine kaçırdım, onu o lanet bıçağı yapanların yanına götürdüm.

Onu Kilangor Dağı'na, Üç İplikçi'nin evine götürdüm.

Sage'in cansız bedenini kollarımda tutarak taht odasına girdim. Kader Tanrıçası, yeşil iplikler örerek eğirme çarkının başında oturuyordu. Kader Tanrıçası, kız kardeşinin arkasında durmuş, yeni örülmüş ipliği inceliyordu.

"Ona başka bir kader örün!" diye talepte bulundum.

Kafalarını benim yönüme çevirip Sage'i incelediler.

Kader ilk konuştu. "Onun hikayesinin bittiğini görmek için makarasını okumama gerek yok."

Sesim yalvarır hale geldi. "Lütfen. Size her şeyi veririm." Ve sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım...

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Sage'e bakarak, "Tahtımdan vazgeçeceğim. Unvanımdan. Güçlerimden. Ne isterseniz. Onun hayatı karşılığında ne pahasına olursa olsun ödeyeceğim." dedim. İstemedem de olsa Sage'den gözlerimi ayırdım ve bir cevap arayarak İplikçiler'e baktım.

"Bunların hiçbirisi bizi ilgilendirmiyor," dedi Fate, başını yana eğerek.

"İhtiyacımız olan her şeye sahibiz." Destiny etrafımızdaki odayı işaret etti.

"Bir şeyler olmalı. Fiyatını söyle, ödeyeceğim. Onsuz birkaç yüzyıl daha onsuz yaşamayı reddediyorum."

Birbirlerine baktılar ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"O bir daha reenkarne olmayacak," dedim, acı sözlerimle boğulurken.

"Onun yaratılmasında gerekli olan kalp yok edildi, bu yüzden hayır, o bir daha reenkarne olmayacak," dedi Destiny, elini sallayarak. Onları sakladıkları rafların duvarından beyaz bir makara çıktı.

onu yakaladı ve sonuna kadar açarak okumaya başladı. Onaylayıcı bir baş sallama. "Bu alemlerdeki yolculuğunun sonuna geldi."

Hayır. Bu olamazdı.

"Onun kalbi ruhuna değil, bedenine bağlıydı," diye çaresizce homurdandım.

"Önemli değil. Yine de onun bir parçasıydı," diye cevapladı Destiny. parmaklarını şıklattı ve Sage'in makarası ortadan kayboldu.

"Ya ona kendiminkini versem?" diye bağırdım, öfkem alevlenmişti.

"Bu işe yaramaz," dediler ikisi de.

"Neden olmaz?" diye homurdandım.

Fate cevapladı, "Çünkü, Ölüm Tanrısı, verecek bir kalbin yok. Kanamanın olmaması, Yaratıcı'nın seni yaratırken sana bir kalp vermemiş olmasıdır." Sage'e baktı. "Onlar, o yaratılana kadar beklediler. O senin kalbin. Bu yüzden onun için kanıyorsun. Ve onun kendini iyileştirememesinin, senin ise iyileştirebilmenin nedeni, onun da tam olmamasıdır. Görüyorsun, onun kalbi senin gibi dövülmüştü."

Bu, yüzyıllardır hissettiğim bir gerçektir. Ne zaman ona baksam. Ne zaman kahkahasını duysam. O benim kalbimdi, eşimdi, ruhumun diğer yarısıydı. Onun için her şeyi vermeye hazırdım. Onun için her şeyi feda etmeye hazırdım.

Onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

Yerden kalkıp, parçalanmış bedenini göğsüme yasladım. "Ona başka bir kader ör."

"Sana söyledik, yapamayız," dedi Kader keskin bir sesle.

"Sanırım anlamıyorsun, ben rica etmiyorum. Sana emrediyorum. Ona başka bir kader ör, çünkü eğer yapmazsan, Sage yaşamazsa... o zaman başka kimse yaşamaz," diye bağırdım ve kafesi açarak içindeki canavarı serbest bıraktım.

Korkunç bir ses boğazımdan çıktı — o dümeni ele aldığı anda, bu ses insandan çok canavara aitti. Kemiklerim büyürken tısladı ve çatırdadı, vücudum dağ gibi boyutlara uzadı. Kafamdan sivri boynuzlar çıktı, arkaya doğru uzadı ve uçları yukarı doğru kıvrıldı. Kulaklarımın yuvarlak uçları sivrildi, iki keskin bıçak gibi dışarı fırladı. Kendimi fiziksel olarak göremesem de, mürekkebin görüşümü kapladığını hissedebiliyordum — gözlerimi tamamen siyaha boyuyordu. Kanatlarım arkamda açıldı, adrenalın kanatlarımdan, şişkin damarlarımdan akıyordu.

"Nockrythiam," diye bağırdı Destiny.

Ona baktım. Bir kediden daha büyük görünmüyordu.

"Alemlere Son Veren!" diye bağırdı Fate, koruyucu bir adım geri atarak.

Bağlı olduğum kişiye baktım, cansız bedeni dövmele ön kolumun üzerinde uzanıyordu. Onu öyle görmek, yapmam gerekeni bir kez daha doğruladı.

Kendi anlayışımın ötesinde güçlenen gücüm, güçlü bir balta gibi onların kadim koruma kalkanlarını parçaladı ve canavarca gölgelerimi serbest bıraktı. Gölgeler, Dokumalar Duvarı'na doğru fırlayarak rafları sardı.

"Ölüm Tanrısı, yapmamalısın..."

Ama tüm gücümle haykırarak Destiny'yi susturdum ve tüm yaşayanların ve ölenlerin makaralarını barındıran rafları duvardan söküp, kaynar sıcak, açgözlü lav çukurunun üzerine tuttum.

Onun için her şeye son verecektim. Çünkü ben bir kahraman değildim. Ben bir kötü adamdım.

Spinners çılgın attılar, birbirlerinin üzerine çöktüler, bana yapmamam için yalvardılar, ama yalvarışları kulak ardı edildi, tıpkı benim yalvarışlarımın onların kulak ardı edildiği gibi.

Bir baston yere vurdu, sesi dağın duvarlarında yankılandı.

"Sessizlik, kardeşlerim! Ölüm Tanrısı, eşinin hayatı için bizimle pazarlık yapmaya geldi. Anlaşmanın kendi tarafını çok net bir şekilde ortaya koydu. Tüm yaşayanların hayatı karşılığında bir hayat. Belki de... onu dinlemeliyiz," diye güçlü, tanıdık bir ses yankılandı.

Özgür İrade Tanrıçasının sesi — Ezra.

Acknowledgements

Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu yazıyı yazarken, on aydır yayınlanmış bir yazarım, ancak bu aylar boyunca o kadar çok inanılmaz insanla tanıştım ki, kime teşekkür edeceğimi daraltmak imkansız gibi geliyor, ama elimden geleni yapacağım! Şu kişilere ne kadar minnettar olduğumu ve onları ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem:

Beta okuyucularıma, *Between Sun and Moon*'u düzenlenmemiş haliyle okudukları için çok teşekkür ederim. Hepiniz, benim küçük ve kaba hikayem hakkında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladınız ve onu daha iyi hale getirmeme yardımcı oldunuz. Sizler olmasaydınız, BSAM bugün olduğu gibi olmazdı.

ARC okuyucularıma, *hepinize* çok teşekkür ederim! Başvurduğunuz, *Between Sun and Moon*'u desteklediğiniz ve okuduğunuz için teşekkür ederim. Yorumlarınız için teşekkür ederim — benim gibi küçük bir balık için, çok büyük bir fark yarattınız.

Sokak ekibime, muhteşem ruhlarınız için *çok* minnettarım. Sizler kısa sürede günümün en önemli parçası oldunuz. Ekibe çok fazla enerji katıyorsunuz ve bana çok fazla destek oluyorsunuz, dürüstçe söylemek gerekirse, *hepinize* nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hepinizi çok seviyorum. <3

Editörüm Jessica McKelden, ekibimin en önemli parçalarından biri oldun ve seninle tekrar çalışma fırsatı bulmak

. Çok fazla deneyim, sabır ve bilgi getiriyorsun. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!

Düzeltilmenlerim Whitney (New Ink Editing) ve Vanessa Barbas (Veerie Edits) için. Whitney, kitap sevgimiz sayesinde tanıştık ve bu sevgi bizi buraya getirdi! Bilgeliğin ve düzenleme becerilerin BSAM'ı gerçekten parlatmış. Bu kitapla beni "akıllı" gösterdiği için teşekkür ederim. Vanessa, canım, bu projede seninle çalışmak bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Düzenleme ekibimin bir parçası olduğun ve kitabımın dünyaya gösterilmeye hazır olmasını sağladığın için teşekkür ederim! Benim ve bu seri için yaptığın *her* şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Biçimlendiricim, Imagine Ink Designs'tan Amy Kessler, bu seride seninle çalışmak çok harikaydı. Sen olmasaydın, BSAM bu kadar güzel görünmezdi. Ekibimin bir parçası olduğun için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Fantasy Cover Design'dan Keylin Rivers'a, bu kapağı bu hale getirmek için çok çalıştın. Bu işe kaç saat harcadığını bile bilmiyorum, ama yaptıkların için sana sonsuza kadar minnettarım. BLAD'ın kapağını geçebileceğimizi düşünmüyordum, ama sanırım başardık.

En iyi arkadaşım, ruh ikizim, Helyn, gücüne hayran olduğum kadın. Sage de. Geçen yılın senin için kolay olmadığını biliyorum, ama yine de yoluna devam ettin. Bildiğim bir şey varsa, o da hayallerin gerçek olduğu. Ben bunun canlı kanıtıyım. Seninkiler de gerçek olacak. <3

Bağımsız, yaratıcı, vahşi bir İkizler burcunu yetiştirmekle görevli olan annem ve babama, büyümemi engellemediğiniz ve beni ait olmadığım bir kalıba sokmadığınız için teşekkür ederim. Kendi başıma düşünmemi ve olmam gereken kişi olmamı teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bulutların çok üzerinde olan hedefime ulaşmak için bu devasa dağı tırmanırken beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim anne ve baba. Destğiniz benim için her şey demek. <3

Kayınvalidem Kathy, benim gayri resmi resmi *kitap satıcım* olduğun ve kitaplarımı tüm arkadaşlarına tavsiye ettiğin için teşekkür ederim. Haha! Ve harika kocamı yetiştirdiğin, ona nasıl iyi bir erkek olunacağını öğrettiğin için teşekkür ederim. Vanessa, Chelsey ve Brooke, sizin de bu konuda rolünüz olduğunu biliyorum. Hepinize teşekkür ederim.

Kardeşlerim Josh ve Justin, beni *üçüncü kardeşiniz* olarak yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bana bu kadar erkek fatma özellikleri aşılamamış olsaydınız, Von'un bugünkü halinin yarısı bile olamazdı. Michelle ve Kristen, bana kadınlığın gücünü öğrettiğiniz ve benim o yönümlle yeniden bağlantı kurmamı sağladığınız için teşekkür ederim. Beni küçük kardeşiniz olarak yetiştirdiğiniz, sonsuz desteğiniz ve sevginiz için hepinize teşekkür ederim.

Aileme ve arkadaşlarıma, bu hikayenin yaratılmasında ve hatta bazı karakterlerin oluşturulmasında sizlerin parçaları var. Bu hikaye, her biriniz olmasaydı bu şekilde olmazdı.

Alisa Sonnenberg, Sara Flanagan, Vanessa Rasanen, Angela Van Liempt, Kyleigh Cuico, Ris Schindler, Nikki Grey, Julie Doliszny, Merrit Townsend, Candice van Staveren, Shayla Smith, Siara Saylor, Lauren Clark, Megan Yerg ve bu yazıyı yazdıktan sonra hatırlayacağım ve dahil etmek isteyeceğim *pek çok* kişiye özel teşekkürlerimi sunarım. Hepiniz bir şekilde bana destek oldunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. <3

Kocam, ruh ikizim, aşkım Tanner'a. Sürekli desteğin ve sonsuz sabrın için teşekkür ederim. Bana sürekli iyi bir adam tarafından seilmek ne demek olduğunu gösteriyorsun ve bunu senden başka kimseyle yapmayı hayal edemiyorum. Sen benim her şeyim, *benim bağım*. Sana ve birlikte kurduğumuz bu güzel hayata çok minnettarım.

Okurlarıma, TikTok ve Instagram aileme, sizler olmasaydınız bu hayalim gerçekteşemezdi. Bu diziye olan tutkunuz, yazar olmanın zorluklarını atlatmamı sağlıyor.

Sage ve Von'un hikayesini anlatma fırsatı verdiğiniz için *hepinize* teşekkür ederim.

<3 Jaclyn

About the Author

Jaclyn Kot, bir ayır kızı, hevesli bir okuyucu, ara sıra Netflix maratonu yapan ve tam bir gurme. Birçok tavuk, iki muhteşem kedi ve iyi bir köpeğin gururlu annesi. Kocasıyla birlikte Kanada'nın Saskatchewan eyaletinde bir çiftlikte yaşıyor.

Yüksek fantastik kurgu yazıyor ve fantastik hikayelerinde sürprizler, biraz baharat ve iradeli kadınlara ilgi duyan ahlaki açıdan gri erkekler olmasını seviyor.

Okuyucuların Sage ve Von'un hikayesine kendisi kadar aşık olmasını umuyor.

Between Life and Death serisiyle ilgili en son bilgileri mi arıyorsunuz veya Jaclyn ile iletişime geçmek mi istiyorsunuz? Buradan ulaşabilirsiniz:

www.instagram.com/jaclyn.kot/

www.tiktok.com/@jaclyn.kot

www.jaclynkotbooks.com

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
İçerik Uyarısı	
Önsöz Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 8	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

